

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ
ဆဋ္ဌသံဂီတိ ဝိဇယက
ပါဠိမြန်မာ အဘိဓာန်ကျမ်းပြု
ဖျာပုံတိုက်သစ်ဆရာတော်

ဘဒ္ဒန္တ ဩဘာသာဘိဝံသ

ရေးသားတော်မူသော

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း

နှင့်

ယောဂီအခြေခံကျင့်စဉ်ကျမ်း

အဋ္ဌမဟာပဏ္ဍိတ

ဆဋ္ဌသံဂီတိ သီမာယက

ပါဠိမြန်မာ အဘိဓာန်ကျမ်းပြု

ဗျာပုံတိုက်သစ်ဆရာတော်

ဘဒ္ဒန္တ ဩဘာသာသိဝံသ

ရေးသားစုစပ်မှုသော

စွန်းလွန်းဝိပဿနာ အမေးအဖြေကျမ်း

နှင့်

ယောဂီအခြေခံကျင့်စဉ်ကျမ်း

ပိဋကဗျူဟာအဖွဲ့

မင်္ဂလာဗျူဟာအဆောက်အဦ

အာဇာနည်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၂၈၆၅၁၅

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၇၂/၂၀၀၁(၆)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၁/၂၀၀၂(၁)

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးရဲမြင့် (မြ-၀၆၁၀၃)၊ ချမ်းသာရောင်စုံပုံနှိပ်လုပ်ငန်း

အမှတ် - ၅၃/၆၊ ၅၅-လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ရှိန်၊ စန်းရောင်ရှိန်စာပေ

၄/၁၇၇ ဝေဘာဂီ၊ မြောက်ဥက္ကလာပ။

၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေး-၂၀၀၀

တန်ဖိုး - ၅၀၀/-

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း

မာတိကာ

အဘိဓမ္မဟာရဋ္ဌဂုရုဘဒ္ဒန္တပညိန္ဒာဘိဝံသ၏အမှာစာ	၇
ဥက္ကဋ္ဌကြီးဦးအောင်သိမ်း၏ ကျမ်းဦးမိတ်ဆက်	၁၁
ဤစာအုပ်ဖြစ်ပေါ်လာပုံ	၂၇
ပိဋကဗျူဟာအဖွဲ့ပေါ်ပေါက်လာပုံနှင့်ရည်ရွယ်ချက်	၃၁
နိဒါန်းကဏ္ဍ ထောက်ခံစာ	၃၅
စွန်းလွန်း ဝိပဿနာ အမေးအဖြေကျမ်း	၃၉
အခန်း (၁)	၄၃
အခန်း (၂)	၁၄၁
အခန်း (၃)	၁၈၂
အခန်း (၄)	၁၉၀
အခန်း (၅) ရဟန္တာ	၂၀၄
အခန်း (၆)	၂၁၈
အခန်း (၇)	၂၆၀
သီလမဂ္ဂင်မျိုး ၃- ပါး	၂၆၆
သမာဓိမဂ္ဂင်မျိုး ၃- ပါး	၂၆၇
ပညာမဂ္ဂင်မျိုး ၂- ပါး	၂၆၈
အခန်း (၈)	၂၇၂

ဘဒ္ဒန္တ ဩဘာသာဘဝယ

အခန်း (၉)	၂၉၂
အခန်း (၁၀)	၃၀၉
အခန်း (၁၁)	၃၄၄
စွန်းလွန်းယောဂီဒိုင်ယာရီ	၃၄၄
ယောဂီအခြေခံကျင့်စဉ်ကျမ်းအမှာစကား	၃၈၈
သီလခန်း	၃၉၂
အာဇီဝဋ္ဌမကသီလခံယူပုံ	၃၉၃
ရှစ်ပါးသီလခံယူပုံ	၃၉၄
ကိုးပါးသီလခံယူပုံ	၃၉၅
ဆယ်ပါးသီလခံယူပုံ	၃၉၆
သမာဓိခန်း	၃၉၇
ပညာခန်း	၃၉၈
နိမိတ်ထူးတဲ့ သရဲဘီလူးကြီး	၄၀၁
ယောဂီ၏ ဘေးဒုက္ခကြီးငါးပါး	၄၁၇
၁- နံပါတ် အာရုံငါးပါးအကျယ်	၄၂၀
၂- နံပါတ် ပသာဒရုပ်ငါးပါး	၄၂၂
အပြင်ဗဟိဒ္ဓ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ	၄၂၅
အတွင်း အဇ္ဈတ္တ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ	၄၂၆
ဝိညာဉ်စိတ်ငါးပါးအကြောင်း	၄၂၉
၃- နံပါတ် ပဉ္စဝိညာဉ်စိတ်ငါးပါး	၄၃၂

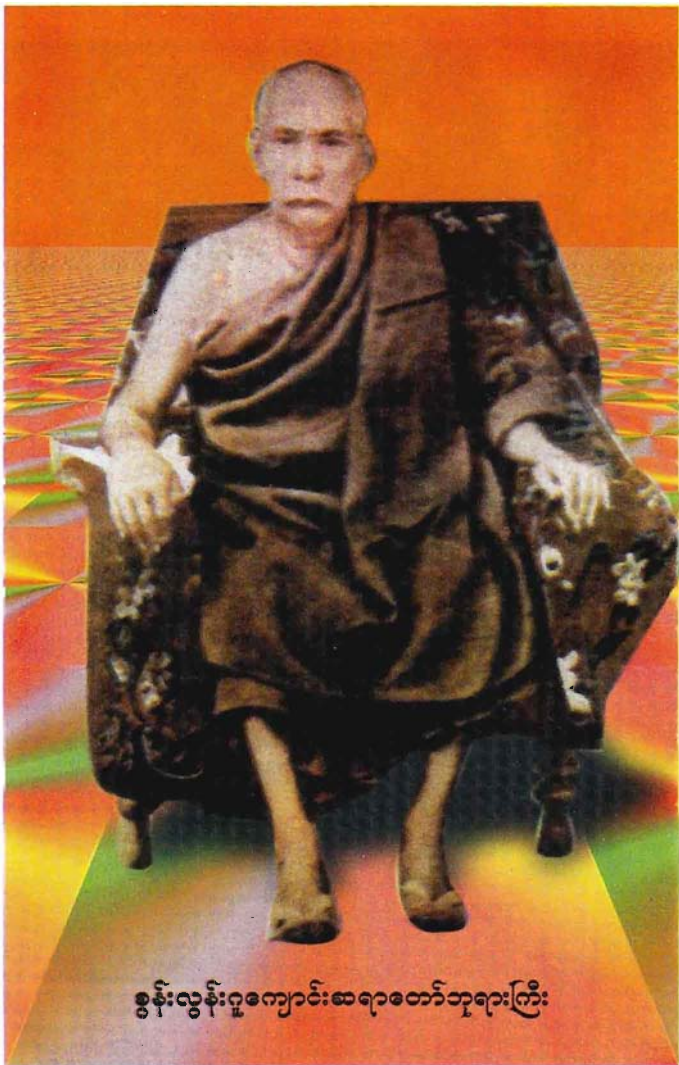
စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း

ဖဿဖြစ်ပုံ	၄၃၆
ဝေဒနာဖြစ်ပုံ	၄၃၇
သညာဖြစ်ပုံ	၄၄၄
သညာဝိပလ္လာသ (၁) တရားခံ	၄၅၁
သညာမှန်တရားဖြစ်ပုံ	၄၅၆
ဒိဋ္ဌိကြီးသုံးပါးနားမလည် ထိုယောဂီတရားမရ	၄၅၉
ဒိဋ္ဌိမျိုးသုံးပါး စိစစ်ချက်	၄၆၃
ဒိဋ္ဌိစွဲသုံးမျိုးခွဲပြခန်း	၄၆၅
ဒိဋ္ဌိသုံးပါးမှလွတ်သောနည်းများ	၄၇၅
ရှုရှိုက်နည်းမျိုးလေးပါး	၄၇၈
ယောဂီများ စိတ်ထားပြောင်းလဲပေးမှု	၄၈၁
အချက်ကြီးလေးချက်	
ဝိပဿနာပွားများနည်းသုံးပါး	၄၈၄
သမထနှင့်ဝိပဿနာ တန်ဖိုးကွာပုံ	၄၈၆
ယောဂီနှင့်စိပ်ပုတီး	၄၈၈
ဥပါသကာအင်္ဂါငါးပါး	၄၉၁
ဥပါသကာ အင်္ဂါခုနစ်ပါးတစ်နည်း	၄၉၂
ဥပါသကာဂုဏ်(၁၀)ပါး	၄၉၃
စေတောဝိနိဗဒ္ဓတရားငါးပါး	၄၉၅
အရိယာဖြစ်ကြောင်း တရားလေးပါး	၄၉၆

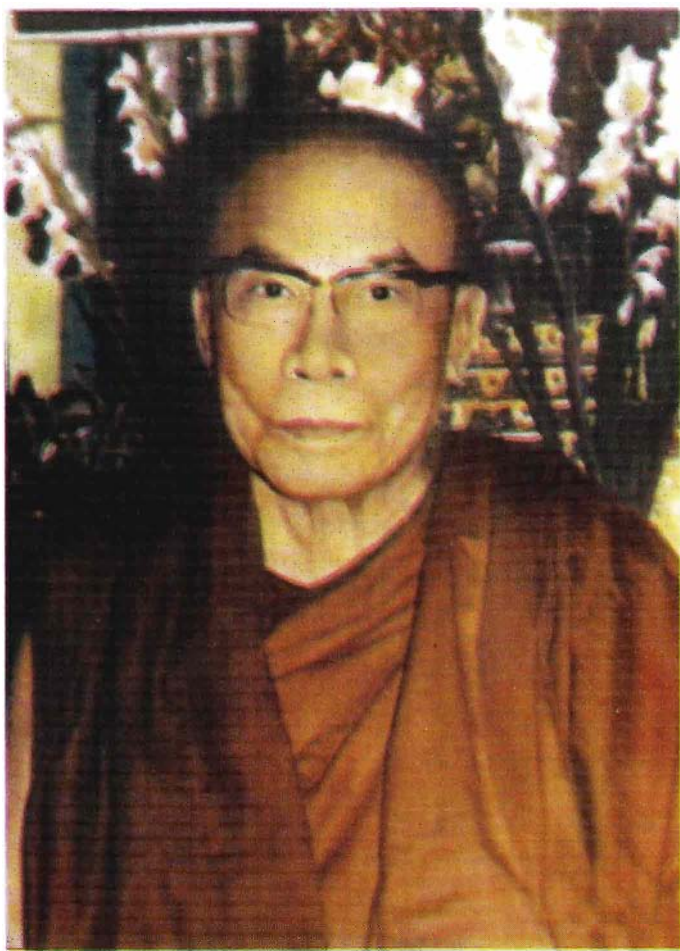
ဘဒ္ဒန္တ ဩဘာသာဘိဝံသ

သောတာပန်အင်္ဂါလေးပါး	၄၉၇
အရိယာလေးပါးမျိုးကွဲများ	၄၉၈
အရိယာဥစ္စာ ခုနစ်ပါး	၄၉၉
ပဓာနိယင်္ဂတရားငါးပါး	၅၀၀
ဝိရိယ၏ အင်္ဂါလေးပါး	၅၀၁

စွန်းလွန်းဂူကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး

မင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းချုပ် ဩဝါဒါစရိယ
ဘဒ္ဒန္တဩဘာသာဘိဝံသ (အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ) ဖျာပုံတိုက်သစ်

အဘိဓမ္မဟာရဠုဂ္ဂ ဘဒ္ဒန္တ ပညိန္ဒာဘိဝံသ၏

အမှာစာ

စတုဝိသတိအသင်္ချာ၊ ယေ သဌိစေဝ ကောဋီယော
ဗလာနိ သတသဟဿာနိ၊ ဧကော ဗုဒ္ဓေါ ပမော
စယိ- ဟူ၍ မိန့်တော်မူအပ်သော ရှေးရှေးပညာရှိတို့၏စကားနှင့်
အညီ တစ်ဆူသော ဘုရားရှင်သည် နှစ်ဆယ့်လေးအသင်္ချေ
သော သတ္တဝါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကုဋေခြောက်ဆယ်သော
သတ္တဝါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တဝါဗိုလ်ခြေတစ်သိန်းတို့ ကို
လည်းကောင်း ကျွတ်တမ်းဝင်စေခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ ထိုသို့
ကျွတ်တမ်းဝင်စေသော သတ္တဝါတို့၌ သတ်တော်ထင်ရှားရှိ
တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားနှင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံရ၍ တစ်ခု
သောတရားဓမ္မကိုဟောတော်မူရာ အကျဉ်းသင်္ခေပ ဥဒ္ဓေသ
စကား၏အဆုံး၌ မဂ်ဖိုလ်ကိုရနိုင်သော ဥဋ္ဌဋီတညူပုဂ္ဂိုလ်တို့
သည်လည်းကောင်း၊ အကျဉ်းသင်္ခေပဥဒ္ဓေသမျှနှင့် မဂ်ဖိုလ်ကို
မရနိုင်သေးဘဲ ထိုအကျဉ်းသင်္ခေပ ဥဒ္ဓေသကို အကျယ်ဝိတ္ထာရ
အားဖြင့် ဝေဖန်ဟောကြားမှသာ မဂ်ဖိုလ်ကိုရနိုင်သော
ဝိပဇ္ဇိတညူပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဥဒ္ဓေသနိဒ္ဓေသ
အကျဉ်းအကျယ်အားဖြင့် ဟောတော်မူသော်လည်း ဒေသနာ
အဆုံး၌ မဂ်ဖိုလ်ကိုမရနိုင်မူ၍ ထိုဒေသနာကိုကြားနာ

ဆောင်ရွက် လေ့ကျက်မှတ်သား၍ ထားပြီးလျှင် ထိုဒေသနာ လာရှိသည့်အတိုင်း များစွာသောနေ့ ရက်လန့်စိတ်ဖြင့် ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်မှသာ မဂ်ဖိုလ်ရနိုင်သော နေယျ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတို့သည်လည်းကောင်း ပါဝင်ကုန်၏။ ဘုရားသာသနာ နှင့်တွေ့ကြုံ၍ ဘယ်လိုပင် ပရိယတ် ပဋိပတ်ကို အားထုတ် သော်လည်း ယခုဘဝ မဂ်ဖိုလ်ကိုမရထိုက်မူ၍ ဝါသနာဘာဂီ ပါရမီမျှကိုသာရသော ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတို့ကား ထိုကျွတ်တမ်း ဝင်သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတို့၌ မပါဝင်ကုန်။ ယခုခေတ်အချိန် ကား ဖော်ပြပြီးညွှန်တညူ- ဝိပဇ္ဇိတညူ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတို့ မရှိနိုင် ကြကုန်။ နေယျပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတို့သာရှိနိုင်ကြကုန်၏။

ဤနေယျပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတို့သည်လည်း မိမိသန္တာန်၌ပါရှိ သော ပါရမီအနုအရင့် အဆင့်ဆင့်သို့လိုက်၍လည်းကောင်း၊ ကိလေသာ အထက်အနံ့ အဆင့်ဆင့်သို့လိုက်၍လည်းကောင်း၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရသော ကာလအတိုင်းအရှည်အားဖြင့်လည်း ကောင်း အများအပြားရှိကုန်၏။ ခုနစ်ရက်ကျင့်ရသော ပုဂ္ဂိုလ် မျိုးမှစ၍ အနှစ်သုံးဆယ်ကျင့်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊ အနှစ်ခြောက် ဆယ်ကျင့်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအထိရှိနိုင်သည်။ ထိုတွင်ခုနစ်ရက် ကျင့်မှ ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုခုနစ်ရက်ကို ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်တို့၌ ကျင့်မည်ဖြစ်အံ့၊ ရဟန္တာတိုင်အောင်ဖြစ်နိုင် ၏။ တတိယအရွယ်မှာမှကျင့်ခဲ့လျှင် အောက်မဂ် အောက်ဖိုလ် မျှကိုသာရနိုင်၏။ ခုနစ်ရက်ကျင့်မှုဆိုသည်ကား အင်အားရှိ

သလောက် အစွမ်းကုန်ကျင့်မှုကိုဆိုသတည်း။ ဝီရိယယုတ်လျော့၍ နေပြန်လျှင် ယုတ်လျော့မှုအားလျော်စွာ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်နှစ် စသည်ရှည်လျား၍ သွားပြန်၏။ ယခုဘဝ၌ မဂ်ဖိုလ်ကို ရလောက်အောင် ဝီရိယ အားထုတ်မှု မရှိပြန်လျှင် ဝီရိယအား ထုတ်မှုလိုသည့်အတွက် ဤသာသနာမှာ မကျွတ်ရပြီ။ နောက် နောက် ဘုရားသာသနာမှာလည်း သာသနာနှင့်တွေ့ကြုံရမှု ကျွတ်နိုင်မည်။ မတွေ့ကြုံပြန်လျှင် မကျွတ်နိုင်။ နိယတဗျာဒိတ် ရရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များမှသာလျှင် ပါရမီရင့်ရာ ဘဝတွင် ဗျာဒိတ် တော်အတိုင်း တွေ့ကြုံမှု ကျွတ်လွတ်မှု မလွဲနိုင်ရှိသည်။ နိယတ ဗျာဒိတ်ရရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး မဟုတ်ခဲ့လျှင် ပါရမီရှိ သော်လည်း ဘုရားသာသနာနှင့်တွေ့ကြုံမှုလည်း စိတ်မချရ၊ ကျွတ်လွတ်မှုလည်း စိတ်မချရ ဟူ၍ လယ်တီဆရာတော်ဘုရား ကြီးရေးသားမိန့်ကြားခဲ့သည်နှင့်အညီ အနိယတ နေယျပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် ယခုဘဝ၌ မဂ်ဖိုလ်ရလောက်အောင် ဝီရိယအားထုတ် မှုရှိရမည်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အရေကြွင်းစေ အင်္ဂါတစ်ပါး၊ အကြောကြွင်း စေ အင်္ဂါတစ်ပါး၊ အရိုးကြွင်းစေ အင်္ဂါတစ်ပါး၊ အသားအသွေး ကုန်ခန်းခြောက်စေ အင်္ဂါတစ်ပါး၊ ဤသို့သော သမ္ပပ္ပဓာန် ဝီရိယ၏ အင်္ဂါလေးပါးဖြင့် အားထုတ်တော်မူသွားသော စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး၏ တစ်မျိုးဆန်းသစ်သော ဝိပဿနာ လုပ်ငန်းစဉ်ကို မပျောက်မပျက်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာလည်း

ကောင်း၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့ လွယ်ကူစွာကြည့်ရှုအားထုတ်နိုင်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာလည်းကောင်း ရန်ကုန်မြို့ သရက်တောတိုက် ဖျာပုံတိုက်သစ်ကျောင်း ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တသြဘာသာဘိဝံသ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ မဟာထေရ်မြတ်က စွန်းလွန်းဝိပဿနာ အမေးအဖြေကျမ်း အမည်ဖြင့် ရေးသားတော်မူခဲ့ပါသည်။ ထိုကျမ်းကို ရန်ကုန်မြို့ မင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းကြီး၏ အဖွဲ့ခွဲဖြစ်သော ပိဋက ဗျူဟာအဖွဲ့က စာအုပ်အဖြစ်သို့ရောက်အောင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ရာ- ယောဂီသူတော်စင်အပေါင်းတို့သည် ထိုစာအုပ်ကို အဖန်ဖန်ကြည့်ရှု၍ စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး၏ ဆန်းသစ်သော ဝိပဿနာလုပ်ငန်းစဉ်ကို သောတပသာဒသို့ အစဉ်လျှောက်သော သောတာနုဂတအဆင့်၊ နှုတ်ဖြင့်လေ့လာအပ်သော ဝစသာပရိစိတ အဆင့်၊ စိတ်ဖြင့်ရှုအပ်သော မနသာနုပေက္ခိတ အဆင့်၊ ပညာဖြင့် ကောင်းစွာထိုးထွင်း၍ သိအပ်သော ဒိဋ္ဌိယာ သုပ္ပဋိဝိဒ္ဓ အဆင့်တို့ဖြင့် ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ။

ဘဒ္ဒန္တပည့်နွာဘိဝံသ

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရု
နိုင်ငံတော်သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့

ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ

မဟာအောင်မြေဘုံစံကျောင်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းချုပ် ရာသက်ပန် ဥက္ကဋ္ဌကြီး

မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ

ဦးအောင်သိမ်း၏ ကျမ်းဦးမိတ်ဆက်

မြန်မာနိုင်ငံတော်သို့ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ရောက်လာသည်မှစ၍ မြတ်စွာဗုဒ္ဓဟောကြားတော်မူခဲ့သော ပိဋကတ်သုံးပုံသည် မူလဟောကြားတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း မှန်ကန်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ တည်ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုပိဋကတ်တော်များကို သင်ကြားတတ်မြောက်ပြီး အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာ ပါရမီကြီးမားသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများသည် မူလပါဠိတော်များကို အကျယ်ဖွင့်ပြသော ကျမ်းမျိုးစုံရေးသား၍ ဖြန့်ဖြူးပညာပေးကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတော် ပြည်သူပြည်သားအားလုံး ကြီးမားသော အကျိုးကျေးဇူးများခံစားကြရပေသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူမျိုးစုံ ကိုးကွယ်မှု အဖုံဖုံ အမျိုးမျိုးရှိခဲ့ရာ ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်များသည် မည်သည့်ဘာသာစာပေနှင့်မဆို ယှဉ်ပြိုင်အစစ်အဆေးခံနိုင်ပြီး ကောင်းသောအကျိုးကျေးဇူး အနှစ်သာရများကို ထုတ်နုတ် ပြသသော ဘာသာ ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်များသည် ကျင့်သုံးသူ သတ္တဝါအားလုံးအား သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ကယ်တင်၍ သန္တိသုခမဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာကို ပေးစွမ်းနိုင်သော နည်းလမ်းများဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓသည် အကြောင်းနှင့်အကျိုးကိုခွဲခြားပြ၏။ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကို စိတ်ဖြာ၍ပြ၏။ ကံပြုပြင်စီရင်မှုကိုရှင်းလင်းပြ၏။ မျက်မြင်လူ့ဘဝကိုသာ တွေ့မြင်သိရှိသော သတ္တဝါတို့အား ဘဝကောင်း၊ ဘဝဆိုး၊ သုဂတိ၊ ဒုဂ္ဂတိဘဝအမျိုးစုံရှိပုံကို ထင်ရှားအောင်ဟောပြော၏။ ဗုဒ္ဓသက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် ၄၅- နှစ် တို့ပတ်လုံး သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွား အလို့ငှာသာ နေ့မအား ညမအားဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ ထိုသို့ဟောကြားရာ၌ ‘ငါဟောသော တရားကိုယုံရမည်’ဟု မဆို။ ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်ဝေဖန်၍ အဖက်ဖက်က စဉ်းစားညှိနှိုင်းပြီး ကြိုက်နှစ်သက်မှုယူရန် လွတ်လပ်ခွင့်ကို ကာလာမသုတ္တန် တွင်ထင်ရှားစွာ ညွှန်ပြတော်မူခဲ့၏။

ထိုအယူအဆုံးအမများကို လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် နိုင်ငံတော်တွင် ပရိယတ္တိသာသနာ တိုးတက်ကျယ်ပြန့်လာကာ အရှိန်အဝါကြီးမားလာခဲ့၏။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးတွင် တစ်ခုတည်းသော ဗုဒ္ဓဓမ္မ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော နိုင်ငံတော်ဖြစ်လာခဲ့၏။ ထိုသို့ အစဉ်အဆက် ပရိယတ္တိခေတ်မှဆက်နွှယ်၍ တစ်ရှိန်ထိုး ထွန်းတောက်လာခဲ့ရာ ယခုအခါ အကျင့်စရဏကို ဦးတည်သောပဋိပတ္တိသာသနာ တွင်ကျယ်လာခဲ့သည်။ သံသရာဘေး ဒုက္ခမှ လွတ်သော လမ်းကောင်းများကို နည်းပရိယာယ်အသွယ် သွယ်ဖြင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော နည်းမျိုးစုံရှိရာထဲမှ

မိမိနှင့်လိုက်လျောသော မိမိစရိုက်နှင့် ကိုက်ညီသော နည်းတစ်မျိုးမျိုးကို အားထုတ်ကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် သံသရာဝဋ်မှလွတ်မြောက်နိုင်၏။

ပညာဉာဏ်ကြီးကျယ်သော ပိဋကတ်ပါရဂူကြီးများသည် နည်းအမျိုးမျိုးကို အကျယ်ဖွင့်ပြတော်မူခဲ့ကြ၏။ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးကို သမထယာနိက၊ ဝိပဿနာယာနိက နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ညွှန်ပြတော်မူခဲ့ကြ၏။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကျင့်သုံး၍ ပေါက်မြောက်အောင်မြင်သောနည်းများကိုလည်း မိမိနည်းတူ အကျိုးခံစားနိုင်ကြပါစေဟူသော စိတ်ထားဖြင့် အကျယ်ရှင်းလင်းဖော်ပြရေးသား ညွှန်ပြခဲ့ကြ၏။ ယခုအခါ မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် ပဋိပတ္တိကျင့်စဉ်စခန်းများသည် လက်ညှိုးထိုးမလွဲ ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ကြိုက်ရာနည်းလမ်းကိုရွေးချယ်၍ မိမိတို့စရိုက်အားလျော်စွာ အားထုတ်ပါက သတိပဋ္ဌာန်တရားတော်က အာမခံထားသော ခုနစ်ရက်၊ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်နှစ်အတွင်း အရိယာဖြစ်လာရန်သေချာ၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓက တရားဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးတွင်လည်း အားပေးတာဝန်ယူထားသည်ကို ယောဂီအားလုံးနားလည်သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ပဋိပတ္တိကျင့်စဉ်အမျိုးမျိုးကို ပါရမီထူးသူ ပညာရှင်အမျိုးမျိုး ပြသလမ်းညွှန်ခဲ့သဖြင့် ယခုအခါ ထင်ရှားနေသော နည်းနာအချို့အဝက်ကို ဖော်ပြရသော်-

- (၁) လယ်တီအနာဂါမ်ဆရာသက်ကြီးနည်း၊
- (၂) မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီးနည်း၊
- (၃) မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီးနည်း၊
- (၄) မဟာစည်ဆရာတော်ကြီးနည်း၊
- (၅) မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးနည်း၊
- (၆) ဝေဘူဆရာတော်ကြီးနည်း၊
- (၇) ကသစ်ပိုင်ဆရာတော်ကြီးနည်း၊
- (၈) နိဗ္ဗိန္ဒတောရ ဆရာတော်ကြီးနည်း၊
- (၉) စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးနည်း၊
- (၁၀) တောင်ပုလူဆရာတော်ကြီးနည်း၊
- (၁၁) ညောင်လွန့်ဆရာတော်ကြီးနည်း၊
- (၁၂) ဟံသာဝတီဆရာတော်နည်း၊
- (၁၃) သဲအင်းဂူ ဆရာတော်ကြီးနည်း၊
- (၁၄) ရွှေဥဒေါင်းတောင် ဆရာတော်ကြီးနည်း၊
- (၁၅) ဖားအောက်တောရ ဆရာတော်နည်း။

ဤသည်တို့ကား အားလုံးပြည့်စုံပြီဟု မဆိုလိုပါ။
အခြားသောနည်းများလည်း ဒေသအသီးသီးတွင် ရှိကြပါလိမ့်
မည်။

ဗုဒ္ဓသာသနာအတွင်း ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးကင်းစွာလူဖြစ်လာ
ကြသော မြန်မာနိုင်ငံတော်သူ နိုင်ငံတော်သားများသည် မိမိ

ကိုယ်ကို မိမိကံကောင်းပုံကို အားရနှစ်သက်စွာရသမျှ အခွင့်အရေးကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးချမည်ဟု သတိရကြစေရန် ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တင့်တယ်လှပ ကျယ်ဝန်းပြည့်စုံ ကျက်သရေရှိလှသော ပန်းဥယျာဉ်ကြီးအတွင်းဝယ် အသီးမျိုးစုံ၊ အရွက်မျိုးစုံ ပန်းမျိုးစုံ ခင်းကျင်းပြသထားရာ မိမိတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ရာကို စိတ်တိုင်းကျရွေးချယ်စိစစ်၍ လိုသလိုအသုံးချနိုင် ကြပါစေဟူသော ကောင်းမြတ်သော စေတနာဖြင့် ပညာရှင်ကြီးများသည် ကျမ်းအဆူဆူမှ နည်းအမျိုးမျိုးကို ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ကျင့်သုံး၍ ဖော်ပြသွန်သင်ခဲ့ရာ ကံကောင်းသော ယောဂီများသည် စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ကျင့်သုံး နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟုမျှော်လင့်ပါသည်။

ဤကျမ်းစာသည် နည်းမျိုးစုံရှိသည့်အနက် စွန်းလွန်းနည်းကို ရှင်းလင်းဖော်ပြသော ကျမ်းစာဖြစ်ပါသည်။ စွန်းလွန်းနည်းကိုလူပြောများလှ၏။ အကောင်းဘက်ကပြောသူရှိသလို အဆိုးအမြင်နှင့် ကဲ့ရဲ့သူလည်းများစွာကြားသိနေရ၏။ ဆရာတော်ကြီး၏ ကျင့်စဉ်၊ ဆရာတော်ကြီး၏ တရားစခန်းများ၊ ဆရာတော်ကြီး၏ ဥပနိသျည်းအတိုင်းပြသနေသော ဓမ္မရိပ်သာများကို ယောဂီအများသိပြီးဖြစ်သဖြင့် မဖော်ပြထားပါ။ ယခု ဖော်ပြလတ္တံ့သော အမေး- အဖြေများမှာ ဓမ္မယောဂီ ဒကာတစ်ဦးက သူမသိ သူနားမလည် နားမရှင်း သဘောမပေါက်

သော အချက်အလက်များကို ရင်းနှီးသောဆရာတော်ကြီးအား
မေးခွန်းအမျိုးမျိုးထုတ်၍ သရက်တောကျောင်းတိုက် ဖျာပုံတိုက်
သစ်ဆရာတော်ကြီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေကြားထားပုံတို့ကို
အများပြည်သူတို့ နားလည်လွယ်အောင် အရပ်သုံးစကားနှင့်
ဖြေကြားထားပုံများကို မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။
ဖတ်မှတ်ကြည့်ရှုစဉ်းစား ဝေဖန်နိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

အခါတစ်ပါး၌ ဓမ္မယောဂီ အယ်ဒီတာတစ်ဦးသည်
ဖျာပုံတိုက်သစ် ဆရာတော်ကြီးအား ချဉ်းကပ်၍ စွန်းလွန်းနည်း
နှင့် ပတ်သက်သော အချက်အလက်များကို မေးမြန်းပါရစေ
လျှောက်ထားလာ၏။ ဆရာတော်ကြီးက ခွင့်ပြုတော်မူ၏။
အောက်ပါတို့မှာ အချို့မေးခွန်းနှင့် အချို့အဖြေများဖြစ်ပါသည်။

ဒကာ။ ။ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် စွန်းလွန်းရှူးရဲ့တရား
ပွားများအားထုတ်ပုံနဲ့ ပတ်သက်လို့မေးစရာရှိပါ
တယ်။ ဖြေကြားတော်မူပါဘုရား။

ဆရာတော်ကြီးသည် ဖြေဆိုရန် အဆင်သင့်ပင်ဖြစ်၏။
သို့သော် ထိုသူမေးပုံ ခေါ်ပုံကို စိတ်တိုင်းမကျသဖြင့် ပြန်ပြော
လိုက်၏။

“မင်းပြောပုံက ရှူးရဲ့တရားဆိုတော့ သရော်တော်တော်
ငေါ့တော့တော့ ပေါ့ပျက်ပျက်ပြောလိုက်တာ တို့များ

မကြိုက်ဘူး၊ ရင့်တင့်တင့်ကြီးဖြစ်သွားတယ်။”

ဒကာ။ ။ တပည့်တော် အများပြောနေကြတဲ့အတိုင်းပဲ
အတုလိုက်ပြောခြင်းပါဘုရား၊ ဆဲဆို ကဲ့ရဲ့တဲ့
စေတနာမပါပါဘူး။

ကဲ- မေးစရာရှိရင် ထပ်မေးပေါ့ကွာ။ ကိုယ့်ဆရာဒကာ
တွေပဲဟာ၊ ‘မသိမေး- အဖြေရ၊ မစင်ဆေး- မပေရ’ပေါ့ကွာ။

ဤသို့ ဆရာတော်ကြီးက ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုပြီးနောက်
ထိုဓမ္မယောဂီ ဒကာသည် သူသိလိုသော အချက်ကြီး၊ အချက်
လေး၊ မရှင်းလင်းသောအဆိုအမိန့်၊ ထပ်မံသိလိုသော အချက်
အလက်များ၊ အများပြောဆိုနေကြသော စွပ်စွဲချက်များ၊ သူ
အလိုမကျသော အယူအဆများကို အားမနာဘဲ နှိုက်နှိုက်ချွတ်
ချွတ်မေးမြန်းလေတော့သည်။ ဆရာတော်ကြီးက အားလုံးကို
ဖြေရှင်းပေး၏။ ဒကာက သေးသေးငယ်ငယ်ကစ၍ နက်နဲ
ခက်ခဲသောပုစ္ဆာများကိုနားမလည်ပါဘုရားဟု ထပ်ကာထပ်ကာ
မေးတတ်သေးသည်။ ဆရာတော်က စိတ်ရှည်စွာ ရှင်းပြတော်မူ
၏။

ဒကာ။ ။ အရှင်ဘုရားအဖြေတွေဟာ ကျမ်းဂန်များမှာပါရဲ့
လားဘုရား။

ဆရာတော်။ ဪ- မင်းက ငါဖြေတာတွေတောင် စိစစ်ချင်
သေးတာပါလား။ ကဲ- ဒီလိုဆို ဒီစာအုပ် ဒီ

အပိုင်ဖတ်ဟု ပြောကာ ပါဠိတော်နှင့် ထိုထိုကျမ်း
စာများကို ရှာဖွေမွေ့နှောက်၍ ပြရပြန်သည်။

အောက်ပါတို့မှာ ဆရာတော်ကြီး ကိုးကားသော
ကျမ်းအချို့ဖြစ်၏။

အင်္ဂုတ္တရပါဠိတော်၊

ပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာ၊

ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ၊

သမ္မောဟဝိနောဒနီအဋ္ဌကထာ၊

ဥပရိပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ

ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ

အဖြေများကို ကျေနပ်အောင်ရှင်းလင်းပြီးနောက်
ဆက်လက်၍ ဆရာတော်ကြီးသည် စာမျက်နှာ ၅၈- ရှိယောဂီ
အခြေခံကျင့်စဉ်ကျမ်းကို ရေးသားချီးမြှင့်တော်မူသေးသည်။
ဤစာအုပ် နောက်ပိုင်းတွင် ဆက်လက်ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားပါ၏။
ရိုသေစွာ မှတ်သားနာယူ လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် တန်ဖိုး
မဖြတ်နိုင်သော အကျိုးကျေးဇူးများရမည် သေချာပါသည်။

❖❖❖

စွန်းလွန်းနည်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းချက်အချို့
ကိုယောဂီများ မှတ်သားနာယူနိုင်ရန် အချို့ကိုဖော်ပြလိုက်ပါ
သည်။ ကျယ်လွန်းနေမည်စိုး၍ မြန်မာပြန် အပြည့်အစုံမဖော်

ပြတော့ပါ။

* အင်္ဂုတ္တရပါဠိတော်ကြီးမှာ “ဒွေမေ ဘိက္ခဝေ တထာဂတံ အဗ္ဘာစိက္ခန္တိ” စသည်ဖြင့် ဘုရားကိုစွပ်စွဲသူ နှစ်မျိုးကို ဟောတော်မူပါတယ်။ အကျဉ်းဆုံး အဓိပ္ပာယ်ပြောရရင် “ငါဘုရားကို စွပ်စွဲသူ နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ တစ်မျိုးက ပတ်ဝန်းကျင်ရှေ့နောက် ရှုမျှော်ထောက်ကာ ညှိနှိုင်းဆပြီး ယူသင့်ယူထိုက်သောဒေသနာမျိုးကို လှေ့နံ့ဓားထစ် သတိလစ်ကာ တိုက်ရိုက်သာယူရသော သုတ်ဒေသနာဖြစ်တယ်လို့ အတင်းငြင်းသူတစ်မျိုး။

နောက်တစ်မျိုးက မကွေ့မဝိုက် တိုက်ရိုက်သေချာယူသင့်သော သုတ်ဒေသနာမျိုးကို ဝန်းကျင်ရှေ့နောက် ရှုမျှော်ထောက်ကာ ညှိနှိုင်းဆ၍ ယူသင့်သော ဒေသနာမျိုးဟု အတင်းငြင်းကာ ပြလာသူ တစ်မျိုး။

ဒီပုဂ္ဂိုလ်နှစ်မျိုးဟာ ငါဘုရားကို စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့သူမည်တယ်။

ဒီဒေသနာတော်အရ ဘုရားရှင်ရဲ့တရားဓမ္မတွေကို နေယျတ္ထ၊ နီတတ္ထ၊ သာမည၊ ဝိသေသ၊ သြဋ္ဌာရိက၊ သုခုမ စသည်ဖြင့် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ လျော်စွာ လျော်စွာ ယူတတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။

ဒိဗ္ဗိ

ပြီးတော့ ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် သမ္မပ္ပဓာန် လုံ့လဝီရိယ အင်္ဂါလေးပါးနဲ့အညီ ကျင့်ရမယ်လို့

ဟောထားတယ်။ အကျဉ်းဆုံး ပြောရရင် ပလိဗောဓတရားဆယ်
ပါးကို ပယ်ခွာထားရမယ်။

သမ္ပပ္ပဓာန် အင်္ဂါလေးပါးဆိုတာက

ရိုးကြော အရေ၊ ကြွင်းကျန်စေ့ကုန်စေ သားအသွေး။

အသက်ကိုမှ၊ မညှာရ၊ သမ္ပပ္ပဓာန်လေး- တဲ့။

စွန်းလွန်းနည်းဟာ အာနာပါန ဖုသနခေါ်တဲ့ သတိ
ပဋ္ဌာန်တရားနည်းအရ ထိမှု သိမှုအပေါ်မှာ သတိကို စူးစိုက်
ခိုင်မြဲစွာ ချထားပြီး ရှုရှိုက် မှတ်သား ကာနေ
တာသာဖြစ်လေတော့ ယောဂီရဲ့ ဘာဝနာ ကုသိုလ်အာရုံထဲမှာ
အခြားကိလေသာကာမ အကုသိုလ်အာရုံတရားဆိုးများ ဝင်
ရောက်မနှောင့်ယှက်နိုင်ဘူး။

အဲသည်လို ကိလေသာတရားဆိုးတွေကို မဝင်မကပ်ရ
အောင် သမ္ပပ္ပဓာန် လုံ့လ ဝီရိယမျိုးနဲ့ မှတ်သား
အားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီတစ်ယောက်ဟာ ပျင်းပျင်း ရိရိ
နဲ့နဲ့နွေးနွေး လေးကွေးထိုင်းမှိုင်းစွာ တရားကို ရှုမှတ်နေတဲ့
ယောဂီမျိုးနဲ့စာရင် ဘယ်သူက သာမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်
စမ်း။

ပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာမှာ“တေ ဒုက္ခေန န အဒ္ဓဘာဝေန္တိနာမ”ဆိုတာ ပြထားတာရှိသေးတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က “ယခုလို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကျင့်ကြံအားထုတ်နေသော ထိုယောဂီတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ဒုက္ခပွားများ ဆင်းရဲသွားအောင် ကျင့်ဆောင်အားထုတ်နေကြသော အတ္တကိလမထာနုယောဂသမားများ မမည်နိုင်ပေ”လို့ဆိုထားတယ်။

ဒီစကားရပ်ကို ဥပရိပဏ္ဏာသဋီကာက အသေအချာ ထောက်ခံထားတယ်။

❖❖❖

ဥပရိပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာမှာလဲ-
နိယျာနိက သာသနသ္မိံ ဝီရိယန္တိ ဝိဝဋ္ဌသန္တိသ္မိတံ
ကတွာ ပဝတ္တိယမာနံ ဝီရိယံ သရီရံ ခေဒန္တံပိ သမ္မာ
ဝါယာမော နာမ ဟောတိ ဉာယာရဒ္ဓဘာဝတော-
လို့ပြထားတယ်။

ဥပရိပဏ္ဏာသ ဒေဝဒဟသုတ်မှာလဲ-
တေ ဒုက္ခေန န အဒ္ဓဘာဝေန္တိနာမ နိယျာနိက
သာသနသ္မိံ ဟိ ဝီရိယံ သမ္မာဝါယာမော ဟောတိ”ဟု
ပြဆိုထားသေး၏။

❖❖❖

သတိပဋ္ဌာန်တရား ပွားများရေးကို လေးမျိုးသောနည်း

အစုနဲ့(ကာယ၊ ဝေဒနာ၊ စိတ္တ၊ ဓမ္မ)ဟောတော်မူခဲ့တာကို အစု
တစ်ခုခုနဲ့ အဖန်ဖန် အကြိမ်များစွာ ရှုမြင်ကာနေခြင်း၊ ယင်း
လေးမျိုးသော တရားတို့၌ မည်သည့်အစုကိုပင်ဖြစ်စေ မိမိ
စိတ်ဝင်စားမှုရှိတဲ့ တရားတစ်ခုခုထဲမှာ သတိကိုမြဲစွာထား၍
ပွားများမှတ်သားအောက်မေ့ရသည်ကို စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး
က ညွှန်ကြားထားခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး
က နာရီဝက်၊ ၄၅- မိနစ်၊ တစ်နာရီလောက် အကြာမှာ
သမာဓိရလောက်ပြီဆိုပြီး “အရှုရပ် လိုက်တော့၊ ခန္ဓာကိုယ်
ကို ဝိပဿနာရှုလိုက်”ဟု သတိပေး ညွှန်ကြားတော်မူတာ
ဖြစ်တယ်။

ဖျာပုံတိုက်သစ် ဆရာတော်ကြီးက တရားဆွေးနွေးပြီး
ဆုံးခါနီးတွင် လူအမျိုးမျိုး၊ စရိုက် အမျိုးမျိုး၊ သဘောထား
အမျိုးမျိုး၊ ယူဆပုံ အမျိုးမျိုး၊ အစွဲအမျိုးမျိုး ရှိနေတတ်ပုံကို
ဤသို့မှတ်ချက်ချထားတော်မူခဲ့၏။

စွန်းလွန်းဝိပဿနာတရားရဲ့ မှတ်သားဘွယ်တွေ၊
ကောင်းမြတ်ပုံတွေ၊ ယထာဓမ္မကျပုံတွေကို ပါဠိ အဋ္ဌကထာ
ဋီကာတွေပါမကျန် အကုန်အစင်လှန်လှောကာ ဘယ်လောက်
ပင် ခွဲခြားစိတ်ဖြာပြသထားပေမယ်လို့ ရှင်လူအများ တညီ
တညွတ်တည်း ယုံကြည်လိုက်နာကြလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်နိုင်

ဘူး။ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင်က ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ စာမျက်နှာ ၈၉- မှာ-

“သုကရံ သာဓုနာ သာဓုံ၊ သာဓုံ ပါပေန ဒုက္ကရံ”လို့ ဟောတော်မူခဲ့တယ်။ အဓိပ္ပာယ်က “သာဓုနာ- သူတော်ကောင်း သည်၊ သာဓုံ- ကောင်းမြတ်သော တရားကို၊ သုကရံ- မငြင်း မပယ်လိုက်နာရန် လွယ်ကူပေ၏။ ပါပေန- ဉာဏ်မြင်သေးနပ် ယုတ်မာသောသူကား၊ သာဓုံ- သူတော်ကောင်း တရားတော်ကို၊ ဒုက္ကရံ- လိုက်နာပြုကျင့်ရန် မဆိုထားဘိ ဟောပြသည့် တရား သဘောကိုမျှ နားလည်ရန်ခဲယဉ်းကာ ငြင်း၍ ငြင်း၍သာနေ လေတော့၏။

❖❖❖

တရားတော်အဆုံး၌ ဒကာသည် သဘောပေါက်နား လည်ကာ ဆရာတော်ကြီးအား ရိုသေစွာ တောင်းပန်၍ ဝန်ခံ ကတိပြုပုံမှာ ချီးကျူးဘွယ်ကောင်းလှပေသည်။

“ မှန်ပါ။ တပည့်တော် ယခုကစ၍ အရညဝါသီ၊ ဂါမ ဝါသီ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတဲ့ ဆရာတော်များကို ရိုသေစွာ ဆည်းကပ်ပါတော့မည်ဘုရား။ ရှေးယခင်က တပည့်တော်ဟာ အရှုံးလို မဆင်မခြင် သုရာမေရယ လွန်ကျူး၊ ကာမေသု လွန်ကျူးခဲ့တာတွေ နောင်တရပါ

ပြီဘုရား။ ဒီမကောင်းမှုများကို ဝေးစွာရှောင်ပါတော့မည် ဘုရား။”

ဆရာတော်ကြီးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ချီးကျူးတော်မူလေသည်။ ဒကာသည် ဆရာတော်ကြီး၏တိုက်တွန်းဟောပြောချက်အတိုင်း စွန်းလွန်းရိပ်သာသို့ဝင်၍ တရားထိုင်လေသည်။ လေ့ကျင့်ပုံ လက်တွေ့များကို စာမျက်နှာ ၅၂-မျက်နှာရှိ ဒိုင်ယာရီရေး၍ မှတ်တမ်းတင်ထားရာ ဤကျမ်းစာတွင် တစ်ဆက်တည်းဖော်ပြထားပါသည်။

ဤစွန်းလွန်းဝိပဿနာ အမေး- အဖြေကျမ်းကို ဖျာပုံတိုက်သစ် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာတော်ကြီးသည် အဆိုအမေးအမျိုးစုံကို ပါဠိ အဋ္ဌကထာ ဋီကာ အကိုးအကားများစုံလင်စွာဖြင့် ဉာဏ်နုသူများပင် စာမူကို ကြည့်၍ အားထုတ်နိုင်လောက်အောင် ရေးသားထားခဲ့ရာ စွန်းလွန်းနည်းကို အထင်လွဲသူများ၊ အထင်မကြီးသူများ၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲစေသောနည်းမှားဟု ယူဆထားသူများသည် ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးသည့်နောက် အမြင်မှန်ရောက်၍ ကျင့်ကြံအကျိုးများနိုင်ကြပါစေဟု စေတနာမွန်ဖြင့် ဆန္ဒပြုလိုက်ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးရေးသားထားသော နောက်ဆက်တွဲ ယောဂီအခြေခံကျင့်စဉ်ကျမ်းနှင့် ယောဂီဒကာ၏ လက်တွေ့ကျင့်စဉ်ဒိုင်ယာရီများလည်း အသေးစိတ်လေ့လာ၍ အထောက်

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း

၂၅

အကူရနိုင်ပါလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါ၏။

ယောဂီအားလုံး မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ပေါက် အားထုတ်
နိုင်ကြပါစေသတည်း။

ဦးအောင်သိမ်း

မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ

ဥက္ကဋ္ဌ၊ ပိရုကဗျူဟာအဖွဲ့

ဥက္ကဋ္ဌ၊ မင်္ဂလာဗျူဟာ အသင်းချုပ်။

(၁၂- ၅- ၀၀) ၁၃၆၂-ခု ကဆုန်လဆန်း ၁၀-ရက်။

ဤစာအုပ်ဖြစ်ပေါ်လာပုံ

လွန်ခဲ့သော ၁၉၈၅-ခုနှစ်တွင် မင်္ဂလာဗျူဟာ အသင်းချုပ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာသင်တန်းကျောင်း၌ ဆရာတော်ကြီး နှစ်ပါးဖြစ်ကြသော ကြည့်မြင်တိုင်ကျောင်းကြီးတိုက်၊ ဘုံပျံဆရာတော်ကြီး ဦးပညာသာမိနှင့် လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ သရက်တောကျောင်းတိုက်၊ ဖျာပုံတိုက်သစ် ဆရာတော်ကြီး ဦးဩဘာသာဘိဝံသတို့သည် နေနှစ်စင်း တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်နေသည့် အလား စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် သင်တန်းများပို့ချပေးခဲ့ကြပါသည်။ ဘုံပျံဆရာတော်ကြီးက အဘိဓမ္မာသင်တန်းနှင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သင်တန်းပို့ချသကဲ့သို့ ဖျာပုံတိုက်သစ် ဆရာတော်ကြီးကလည်း ပိဋကတ်သုံးပုံ ပဒေသာသင်တန်းများကို ပို့ချပေးလျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုသင်တန်းများကို တက်ရောက်သင်ကြားခွင့်ရရှိခဲ့ပါသဖြင့် ဘာသာရေး အသိဉာဏ် များစွာရင့်သန်ခဲ့ရပါသည်။

ထိုစဉ်က ဖျာပုံတိုက်သစ်ကျောင်း၊ ဦးစီးပဓာနနာယက ဆရာတော် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တဩဘာသာဘိဝံသသည် နိုင်ငံတော် သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပြီး ရွှေတိဂုံစေတီတော်၊ ဆူးလေစေတီတော်၊ ဗိုလ်တထောင်စေတီတော်များ၏ဩဝါဒါစရိယ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဘာသာရေး အသင်းအဖွဲ့များဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာအဖွဲ့ချုပ်၊ အဘိ

ဓမ္မာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့ချုပ်၊ မင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းချုပ်၊ ပိဋကဗျူဟာအဖွဲ့နှင့် အခြားဘာသာရေး အသင်းများစွာတို့တွင် သြဝါဒါစရိယ ဆရာတော်အဖြစ်လည်းကောင်း တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်လျက်ရှိပါသည်။ ထို့ပြင် မင်္ဂလာဗျူဟာအသင်း ဓမ္မဗိမာန်ကြီးတွင် လူကြီးများအတွက် ဘာသာရေးသင်တန်းများကိုပို့ချပေးခြင်း၊ ဖျာပုံတိုက်သစ်ကျောင်းတွင် ပဋိပတ္တိဓမ္မရိပ်သာထူထောင်ကာ ဝိပဿနာ တရားများကိုဟောကြားပြသလျက် အခြားတစ်ဖက်မှလည်း ဆရာတော်ကြီးသည် တန်ဖိုးကြီးလှစွာသော စံပြ မြန်မာ-ပါဠိ အဘိဓာန်ကျမ်း၊ သုတေသန သရုပ်ပြ အဘိဓာန်ကျမ်းနှင့် သုတေသန သမ္မာမဂ္ဂင်္ဂပညာကျမ်းများကို ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဖျာပုံတိုက်သစ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ၁၉၉၀-ပြည့်နှစ် သက်တော် ၈၄- နှစ်တွင် လေဖြတ်သော ရောဂါဝေဒနာကြောင့် ဦးနှောက်ဉာဏ်ထိခိုက်၍ သတိမေ့လျော့ကာ စကားလည်းမပြောနိုင်တော့ဘဲ ဖျာပုံတိုက်သစ်ကျောင်း အပေါ်ထပ်တွင်သာ စင်္ကြံလျှောက်လျက် ပုတီးစိပ်၍ နေပါတော့သည်။ ဆရာတော်ကြီးအား တပည့်ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့က သမားတော်ကြီးများဖြင့် ကြပ်မတ်ကုသလျက် သူနာပြုများကို နေ့ညအမြဲမပြတ် အနားတွင်ထားလျက် ကုသပေးကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ၁၉၉၅-ခု မေလတွင် ဆရာတော်

ကြီးအား သွားရောက်သတင်းမေးဖူးမြော်ရာ ဆရာတော်ကြီးသည် သက်တော် ၉၀-နှစ်ရှိပြီးဖြစ်၍ အသက်အရွယ်အားဖြင့် အိုမင်းနေပြီ။ ကျန်းမာရေးများမှာလည်းမကောင်း၊ ဇရာကထောင်းသဖြင့် လက်မောင်းရိုးလေးများကို ဆုပ်ကိုင်မိသည့်အထိ အရိုးပေါ်အရေတင်နေသည်ကို စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာတွေ့ရှိရပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် တပည့်များအား တွေ့တိုင်း သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ရန် အမြဲဆုံးမလေ့ရှိခဲ့ရာ ယခုအခါ ဆုံးမနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဖျာပုံတိုက်သစ်ကျောင်းအပေါ်ထပ်၊ ဘုရားခန်းရှေ့ရှိစားပွဲကြီးပေါ်တွင်တင်ထားသည့် ကျမ်းစာအုပ်များ၊ ဖိုင်တွဲများ၊ ဘွဲ့တံဆိပ်နှင့် ဆရာတော်ကြီး၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုရင်း ဖိုင်တွဲဟောင်းများအောက်မှ ကတ္တူဖုံးဖိုင်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရှိရာ လွန်ခဲ့သော အနှစ်- ၃၉- ခန့်က ဆရာတော်ကြီး ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့သည့် “စွန်းလွန်းဝိပဿနာ အမေးအဖြေကျမ်းနှင့် ယောဂီအခြေခံ ကျင့်စဉ်ကျမ်း” လက်ရေးစာမူများကို တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်ကြီးအား အနီးကပ်စောင့်ရှောက်တော်မူသော ဦးပဉ္စင်းအား ပန်ကြား၍ အဆိုပါ ဖိုင်တွဲကြီးအား ယူခဲ့ပါသည်။

ဖျာပုံတိုက်သစ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားတော်မူခဲ့သည့် “စွန်းလွန်း ဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်းနှင့် ယောဂီအခြေခံ ကျင့်စဉ်ကျမ်း”ကြီးကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ပျံလွန်တော်မမူမီ ကျမ်းစာအုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ်ဖော်ထုတ် ရပါမူ ကောင်းလေစွ၊ ဆရာတော်ကြီးအားလည်း ကျေးဇူးဆပ်သော အနေဖြင့် ပူဇော်ရာလည်းရောက်မည်၊ ရရှိမည့် အကျိုးအမြတ် များကိုလည်း ဆရာတော်ကြီးအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခလည်း အထောက်အပံ့ဖြစ်စေလိုသည့် ဆန္ဒများဖြင့် အားကြီး မာန် တက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော်လည်း အကြောင်းမညီညွတ်သော ကြောင့် အောင်မြင်မှုမရရှိခဲ့ပါ။ ယင်းသို့ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက် နေစဉ် ဖျာပုံတိုက်သစ်ကျောင်း ဦးစီးပမာန နာယကဆရာတော် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘဒ္ဒန္တဩဘာသာဘိဝံသသည် သက်တော် ၉၄-နှစ်၊ သိက္ခာတော် ၇၄-ဝါအရောက် ၁၃၆၁-ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၀-ရက်၊ သောကြာနေ့ (၁၇-၁၂-၁၉၉၉) ည ၇-နာရီ၊ ၁၀-မိနစ်တွင် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကွယ်လွန်တော်မူပြီးနောက် ယခုအချိန်ရောက်မှ စာမူသက်တမ်း ၄၄-နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော စွန်းလွန်းဝိပဿနာ အမေးအဖြေကျမ်းနှင့် ယောဂီအခြေခံ ကျင့်စဉ်ကျမ်းကြီးကို ပိဋကဗျူဟာအဖွဲ့၏(၁၃)အုပ်မြောက် ကျမ်းစာအဖြစ် ထုတ်ဝေပူဇော်လိုက်ရပါကြောင်း အစီရင်ခံ အပ်ပါသည်။

ဦးပွ

ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ

ပိဋကဗျူဟာအဖွဲ့။

ပိဋကဗျူဟာအဖွဲ့ပေါ်ပေါက်လာပုံနှင့် ရည်ရွယ်ချက်

ပိဋကဗျူဟာအဖွဲ့ကို ၁၃၃၇- ခု ကဆုန်လပြည့်
(၂၄- ၅- ၇၅) နေ့တွင် စတင်တည်ထောင်ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြပါသည်။
ဦးစီးနာယက သြဝါဒါစရိယအနေဖြင့် အားပေးချီးမြှောက်သော
ဆရာတော်ကြီးများမှာ-

- (၁) ကမ္ဘာသာသနာပြု အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ အဘိဓဇ
မဟာရဋ္ဌဂုရု၊ အဘိဓဇသဒ္ဓမ္မဇောတိက ဆရာ
တော်ကြီး ဦးသေဋ္ဌိလာဘိဝံသ၊
- (၂) ခြောက်ထပ်ကြီးဆရာတော် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ
ဦးအာစိန္တာ၊
- (၃) ပြည်လမ်း- ခင်ဦးတောရ မူလပဋ္ဌာန်းဆရာတော်
အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဦးနာရဒ၊
- (၄) ကြည့်မြင်တိုင် ဘုံပျံဆရာတော် ဦးပညာသာမီ၊
- (၅) ဖျာပုံတိုက်သစ်ဆရာတော် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ
ဦးဩဘာသာဘိဝံသ၊
- (၆) သပြေကန်ဆရာတော် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊
အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရု ရွှေကျင်ဒုတိယသာသနာ
ပိုင် ဆရာတော် ဦးဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ၊

- (၇) မင်းကွန်းတိပိဋက ဆရာတော် ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက
အဘိဓဇ မဟာရဋ္ဌဂုရု၊ အဘိဓဇသဒ္ဓမ္မဇောတိက
ဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ၊
- (၈) အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ ဆရာတော်
ဦးတိလောကသာရ၊
- (၉) အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာတော် ဦးသီလာနန္ဒာ
ဘိဝံသ ဆရာတော်ကြီးများ ပါဝင်ပါသည်။

အသင်းနာယကလူကြီးများတည်ထောင်သူအဖွဲ့ဝင်
များအနေဖြင့် ဒီးဒုတ်ဦးသာဒင်၊ ရွှေတိဂုံဂေါပက လူကြီးများဖြစ်
ကြသော ဝဏ္ဏကျော်တင် ဦးမြင့်၊ ဝဏ္ဏကျော်ထင်ဦးဘခင်၊
ဦးအောင်သိမ်း၊ ဒေါက်တာဦးရန်ရှင်း၊ ဓမ္မဗျူဟာ ဦးမြသောင်း
စသောပုဂ္ဂိုလ်များပါဝင်ကြပါသည်။ အဖွဲ့၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ
မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြားတော်မူခဲ့သော ခက်ခဲနက်နဲသော ကျမ်းကြီး
ကျမ်းငယ်များကို ပုံနှိပ်ဖော်ထုတ်ပြီး ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူလက်
သို့လွယ်ကူစွာရောက်နိုင်ရေးဖြစ်ပါသည်။ ထိုရည်ရွယ်ချက်
အောင်မြင်တွင်ကျယ်စေရန် ရွှေတိဂုံဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့က
အာဇာနည်ဗိမာန်လမ်းပေါ်ရှိ သာသနာရေးကိစ္စ ဘာမျှအသုံး
မချသော အဆောက်အအုံကို တရားဝင်လွှဲအပ်ပြီး ဆရာတော်
ကြီးများပင့်ဖိတ်ကာ ပေးအပ်ပြီး ရေစက်ချလျှော့ဒါန်းခဲ့ပါသည်။
နိုင်ငံတော်တဝန်းလုံးရှိ ရဟန်းရှင်လူ သီလရှင်များ ဝမ်းသာအား

ရ အားပေးကူညီကြရာ တစ်နှစ်ခွဲခန့်အတွင်း အသင်းဝင်ဦးရေ ၁၅၀၀-ထိ တိုးတက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုဦးရေတွင် ဘွဲ့ရ၊ ဘွဲ့မရ သံဃာတော်ကြီးများ ၅၂၇- ပါး၊ သီလရှင် ၃၈- ပါး ပါဝင်ပါသည်။

ဤသို့အရှိန်အဟုန်ကောင်းကောင်းဖြင့် စတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ ကလျာဏိကျောက်စာ၊ ဝဇီရဗုဒ္ဓိဋ္ဌိကာ နိဿယ၊ ဝိမတိဝိနောဒနီ ဋီကာ နိဿယ၊ နလာဠဓာတ်တော်ကျမ်း စသောကျမ်းပေါင်း ၁၄-ကျမ်း ထုတ်ဝေအောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ယခု ထုတ်လုပ်လိုက်သော စွန်းလွန်းဝိပဿနာမေးဖြေကျမ်းမှာ ၁၃- အုပ်မြောက်စာအုပ်ဖြစ်ပြီး ၁၄- အုပ်မြောက်စာအုပ်အဖြစ် စာမျက်နှာ ၁၂၀၀- ကျော်ရှိသော ပဒတ္တမဉ္စူသာ ပါဠိ- မြန်မာ အဘိဓာန်ကြီးကို အောင်မြင်စွာထုတ်ဝေပြီးဖြစ်ကြောင်း သာဓု အနုမောဒနာပြုနိုင်ရန် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ နောင်ကိုလည်း အခါအခွင့်ကိုလိုက်၍ ကျမ်းစာများ ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည်ဖြစ်ရာ ပြည်သူပြည်သားများအနေဖြင့် အလှူတကာတို့တွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော ဓမ္မဒါန အလှူကိစ္စကို စေတနာထက်သန်စွာနှင့် အားပေးကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါကြောင်း နှိုးဆော်သတိပေးအပ်ရပါသည်။

ဦးမင်းဒင်

အတွင်းရေးမှူး

ပိဋကဗျူဟာအဖွဲ့။

နိဒါနကထာ ထောက်ခံစာ

“စရထ ဘိက္ခုဝေ မမဓမ္မံ သုဏိတွာ သာဓုကံ
မနသိကတွာ= ရဟန်းအများ အို့ - ချစ်သားတို့၊ ဆရာ
ဘုရား ငါတရားကို ကောင်းစွာနာယူ ကောင်းမှုသင်ကြား
အကောင်းစားဖြင့် မှတ်သားကြကာ ကျင့်ကြပါလော့”ဟု-

ကြိမ်ဖန်များစွာ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်၍ ထားခဲ့ပါလျက်
မြတ်စွာဘုရား၏ ပဋိပတ္တိသာသနာ ကျင့်စရာနယ်မြေအတွင်း
ဝယ် ကျင့်ကြံခြင်းငှာ သက်ဆင်းကြိုးစားကြသော အမှုထမ်း
သား ယောဂီများအချို့တို့သည် မကောင်းနာယူ ကောင်းမှုဖယ်
ရှား အမှားမှားကို မှတ်သားမာန်မူကြပြီးလျှင် တစ်ဦးရိပ်သာ
တစ်ဦးဟာကို ငါမှန် သူမှား အလကားဟု ငြင်းပွားဆဲဆို မလို
မုန်းထား ပြောကြားကဲ့ရဲ့ အကျိုးစီးပွားမဲ့ ပြုလုပ်နေကြခြင်း
သည်မြတ်စွာဘုရား၏ ညွှန်ကြားဟောပြရာ ပဋိပတ္တိသာသနာ
သမထဝိပဿနာကို ခြေမ္ပဖျက်ဆီး သာသနာ့ ရန်သူပုန်ကြီး
ထကြွသောင်းကျန်းပြီး လာခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်ချေတော့သည်။

ဤသို့လျှင် အချင်းချင်း ပစ်ခွင်းထိုးခုတ်ကြသည့် နှုတ်
အာကြမ်းတမ်း ပရမ်းပတာ လက်နက်ပေါင်းများစွာ စွပ်စွဲချက်
ပေါင်း ကျည်ဆန်မြွှာတို့သည် ခုချိန်ခါမှာ တို့များ၏ရှေ့မှောက်
သို့ မောက်မောက်မားမား ကျရောက်၍ပင် လာခဲ့ပြန်ချေပြီ
တကား။

ယင်းကိစ္စအခြင်းအရာကို လျစ်လျူရှုကာ ကြောင့်ကြမဲ့ မနေသာတော့ရကား မြတ်စွာဘုရား၏ ပဋိပတ္တိသာသနာ လယ်ယာနယ်မြေအတွင်း၌ လုပ်သားချင်းချင်း ငြင်းငြင်းခုံခုံ မာန်ဟုန်မောက်ကြွား ဆဲရေးတိုက်ခိုက်ခြင်းများ ပြုနေကြသော သူပုန်သူကန် သာသနာ့ဘေးရန် အစုစုကို ငြိမ်းအေးမှုရစေ ကြောင်း စိတ်ကောင်းဖြင့် ကြံစည်၍ စံချိန်မီပေါ်ထွက်လာ သော ငြိမ်းချမ်းရေးလက်နက်(စွန်းလွန်းဝိပဿနာ) စိစစ်ချက် နှင့် အမေးအဖြေခေါ် ဤကျမ်းစာသည် စွန်းလွန်းဝိပဿနာ တရားနည်းအတွက် မကျေနပ်ချက်တို့ကို-

- (၁) မေးလာသူ ဒကာအား ကျမ်းဆရာ အရှင် ဩဘာသ၏ဟောကြားဖြေဆိုထားပုံများမှာ ရှင်းလင်းပြတ်သား၍ မှတ်သားဘွယ် အမျိုးမျိုးတို့နှင့် ကိုးစားယုံကြည် ခုံတည်ရာကိုရနိုင်ခြင်း၊
- (၂) ရပ်သုံး ရွာသုံး စကားလုံးရှင်းရှင်းဖြင့် မယုံသင်္ကာ မကင်းသူတို့ယုံကြည်စွာ သင်္ကာရှင်း၍ စွန်းလွန်းနည်းအလင်းဉာဏ်ကိုရစေရန် ရည်စူးလျက် အထူးစိစစ်ဝေဖန်ကာ ပြသထားခြင်း၊
- (၃) ယောဂါဝစရ သန္နိဋ္ဌိကခေါ် ပဋိပတ်ကျင့်သူ၏ တရားသဘောဖြစ်စဉ် ဓမ္မနိယာမဝင်အတိုင်း တွေ့မြင်ခံစားရပုံမျိုးကို အကိုးအကားနှင့်တကွ

ယထာဘူတ ဥပမာ ဥပမေယျတို့နှင့်ကျနသေချာ
စွာပြထား၍ တရားကျင့်သူ ယောဂီဟူသမျှတို့
ထောက်တည်မှီခိုရာ ရနိုင်ခြင်း၊

(၄) စွန်းလွန်း ဝိပဿနာတရားနည်းကို ပွားစီးအား
ထုတ်လိုသူ ရဟန်းရှင်လူတို့ လွယ်ကူစွာကျင့်သုံး
အားထုတ်နိုင်ရန်အတွက် အကွက်ကျကျ အား
ထုတ်ပုံ နိဿယကိုပါ ရေးပြထားသောကြောင့်
ဆရာတို့ထံ မလာနိုင်သူတိုင်း စာမူကို ကြည့်ကာ
ပွားများအားထုတ်နိုင်ခြင်း၊

(၅) ပါဠိတော် တစ်တန်၊ အဋ္ဌကထာဟန်တစ်နည်း၊
ဋီကာဉာဏ်နည်းမှီး၍ဉာဏ်ကြီးဉာဏ်ငယ် သိ
လွယ်စေရန် ဝေဖန်ရှင်းလင်းကာ ဖြေကြားဖော်
ပြထားသောကြောင့် ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်
ကျဖြစ်ခြင်း။

ဤသို့စသည် နည်းမျိုးဖုံဖုံ ရသာဂုဏ်တို့နှင့်ကုံလုံပြည့်ဝ
ပေရကား ယောဂီချင်းချင်း အငြင်းပွားများ ယုံမှားသံသယခေါ်
သာသနာ့ဘေးရန်ကို အမှန်ဖျက်ဆီးနိုင်သော ကျမ်းစာကြီးခေါ်
ဆိုလောက်သည့် ဝိပဿနာ မှတ်တမ်း၊ ကျမ်းကောင်း တစ်
ဆောင်ပင်ဖြစ်သောကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာနဂရုက ဝိပဿနာ
မာမကဖြစ်သူ ယောဂီတိုင်း ဆရာတော် ဦးဩဘာသရေးသား

ထုတ်ဝေသော စွန်းလွန်းဝိပဿနာ စိစစ်ချက်နှင့်အမေးအဖြေ၊
စာပေ၏ ဗဟုသုတ၊ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့၌ ဒိဋ္ဌိစွဲစခန်းမှား ပယ်ဖျက်
ပုံနည်းလမ်းများစွာပါဝင်သည့် ဤကျမ်းစာစောင်ကို မရှောင်
မခွာ လေ့လာဖတ်ကြည့် သတိရှိကာ တရားရှာကြရန် ဆရာ
တော်ကိုယ်တိုင် ထောက်ခံ တိုက်တွန်းရပေကြောင်း။

ဆရာတော် ဦးသုန္ဒရ

စွန်းလွန်းဂူကျောင်း

ဘောက်ထော်၊ သယ်န်းကျွန်းမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်။

နမော(တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

စွန်းလွန်း ဝိပဿနာ အမေးအဖြေကျမ်း

ဤ၌ စွန်းလွန်းဝိပဿနာနှင့်စပ်၍ အမေးအဖြေ အချေအတင် ငြင်းခုံစွပ်စွဲချက် စကားရပ်တို့နှင့် မှတ်တမ်းမှတ် ရာတို့ကို ပါဝင်ထည့်သွင်းရခြင်း၏ အကြောင်းရင်း မူလကို လည်း ဤသို့ကြိုတင်ကာ သိထားကြရာသည်။

အခါတစ်ပါးက တို့များအား ကြည်ညိုလေးစား၍ ဆည်းကပ်လေ့ရှိသော၊ မကြာခဏ ဆွမ်း ဆေး သင်္ကန်းတို့ဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်လေ့ရှိသော၊ တို့များထံပါး၌ ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်တည်ကျင့်သုံးခြင်းပြုလေ့ရှိသော၊ ဗုဒ္ဓဘုရား၏တရား တော်များကို လေးစားကြည်ယုံစွာ နာယူမှတ်သား ဆွေးနွေး မေးမြန်း ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်လေ့ရှိသော၊ အမိဘက်ရော အဖဘက်ပါ နှစ်ဘက်သော မျိုးရိုးတို့တွင် ဘိုးဘွားဘီဘင်တို့ ၏ အဆက်အနွယ်ကစ၍ သမ္မာဒိဋ္ဌိအယူ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသည့်

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလည်း ရှိကြသော မိဘ နှစ်ပါးတို့မှ မွေးဖွား၍ အမျိုးကောင်းသားပီသသူ စာရေးဆရာ အယ်ဒီတာ ဒါယကာတစ်ယောက်သည် သူ၏ရဲဘော်ရေးဘက် သဟာယ် ချင်းများနှင့် တို့များထံမှောက်သို့ လာရောက်ကာ အာလာပ သလ္လာပများပြောကြားလျှောက်ထားပြီး စွန်းလွန်းဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဝိပဿနာတရားနည်း ပွားစီးအားထုတ်ပုံ အလုံးစုံတို့ကို သံသယကုန်စင်အောင် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်၊ လေးကြိမ်မျှမက အကြိမ်များစွာ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း ဆွေးနွေးမေးမြန်း စုံစမ်းဝေဖန် ငြင်းဆန် လိုက်လျောခြင်းစသည်တို့ဖြင့် တို့များ၏ ဖြေရှင်းချက် စကားရပ်တို့ကို ရေးမှတ် ရေးမှတ်ကာ ဓမ္မသာကတ္တာ မင်္ဂလာမူ၌ စပ်စု ဆည်းပူးလေ့ရှိသူ အထက်ဖော်ပြပါ အမျိုးကောင်းသား ဒါယကာတစ်ယောက်နှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါ တစ်စုတို့သည် ယခုပင် တို့များ၏ ရှေ့မှောက်သို့ လာရောက်ကြပြန်ကာ “ပဉ္စပတိဋ္ဌိတ”ထိခြင်းငါးပါးနှင့်အညီ ရိုသေစွာ ရှိခိုးဦးချ၍ သင့်လျော်ရာဌာန၌ အသီးအသီး နေရာယူလျက်ထိုင်နေကြ ကုန်၏။

ဒကာ။ ။ ဘယ့်နှယ် - ဆရာတော်ဘုရား၊ မျှတခွဲကျန်း တော်မူပါရဲ့လားဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ်း- ကျန်းမာပါတယ်ကွာ၊ ဘယ့်နှယ် လူစု
လူဝေး ကောင်းကောင်းနှင့် ဘာအကြောင်းများ
ရှိလို့ ဘယ်ကပေါ်လာကြပြန်တာလဲကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သူက တပည့်တော်သူငယ်ချင်း အတွင်း
ဝန်မင်းပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်က လက်ရေးတို
သတင်းထောက် တပည့်တော်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ
ဘုရား။

တပည့်တော်များ လာတဲ့အကြောင်းကတော့
ဆရာတော်ဘုရား စွန်းလွန်းဂူကျောင်းသွားပြီး
“ရှုးရှဲ့” တရား ပွားများအားထုတ်လာတယ်ကြား
လို့ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ကျင့်သုံး
စမ်းသပ်ပြီးဖြစ်တဲ့ “ရှုးရှဲ့” ကမ္မဋ္ဌာန်းအကြောင်းကို
ဆွေးနွေးမေးမြန်းစုံစမ်းမှတ်သားရအောင် လာကြ
တာပါပဲဘုရား။

ဆရာ။ ။ သူတို့ရဲ့ “ရှုးရှဲ့” တရား ဟူသော အသုံးအနှုန်းဖြင့်
“သရော်-တော်တော်၊ ငေါ့တော့တော့ ပေါ့ပျက်
ပျက် ပြောဆိုလိုက်တဲ့ စကားလုံးကို ကြားရသော
အခါ တို့များရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲဖြစ်သွား
ကာ ရင်ထဲမှာ နင့်တင့်တင့် နာတာတာနှင့် ဘာ
လိုလိုကြီးပဲ။

၆၀ -- တို့များ စွန်းလွန်းဂူကျောင်းသွားပြီး
 တရားအားထုတ်လာတယ်လို့ မင်းတို့ဘယ်က
 ကြားသလဲ၊ မင်းတို့က “ရှုံးရှဲတရား၊ ရှုံးရှဲတရားနဲ့”
 မလေးမစား ပေါ့ပျက်ပျက် ပြောင်ချော်ချော်
 အလကား တော်လျော်စကားမျိုးတွေ လာမပြော
 စမ်းနဲ့ကွာဟု ဘောက်ကျကျ မျက်နှာထားနှင့်
 “တရားအားထုတ်ဖို့နေနေသာသာ ဟောသည့်
 ဟာတွေကြည့်ရော- စားပွဲပေါ်လက်ညှိုးထိုးပြကာ’
 ကမ္ဘာ့အေး ဆဋ္ဌသံဂါယနာက ပြင်ခိုင်းတဲ့ စာမူ
 တွေပါ ဘယ်မှာသွားပြီး တရားအားထုတ်ချိန်
 ရှိနိုင်ပါ့မလဲ၊ မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့”ဟု
 တည်တည်မာမာ ပြောကြားလိုက်ရ၏။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ တပည့်တော်တို့လဲ စာရေးဆရာတစ်
 ယောက်ထံက “ဆရာတော်ဘုရား ဘောက်ထော်
 သွားပြီး စွန်းလွန်းတရား ပွားများအားထုတ်နေ
 ကြောင်း” တစ်ဆင့်ကြားစကားနှင့် ပြောမိတာပါ
 ဘုရား”ဟု တောင်းမန်လျှောက်ထားပြီး သူတို့
 အချင်းချင်း အင်္ဂလိပ်လို ပြောကြားကြသည်ကား။

အခန်း(၁)

ဆရာ။ ။ တို့များရှေ့လာပြီး တရွတ်ရွတ် တရှောရှောနဲ့
ဘာစကားတွေ ပြောကြားနေတာလဲကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဘုန်းကြီးများရဲ့ သိက္ခာပုဒ်ကျင့်ဝတ်
ဝိနည်းဥပဒေကို သူတို့အား နားလည်အောင်
အင်္ဂလိပ်လို ပြောပြနေတာပါဘုရား။

ဆရာ။ ။ ကိုင်း စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးရဲ့ “ရှုးရဲ့”
ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းထဲက ဘာတွေများ မေးမြန်းစုံစမ်း
စွပ်စွဲဆဲဆိုချင်လို့လဲဟေ့၊ မေးချင်တာတွေကို
မေးစမ်းကွာ၊ တို့များသိသလောက် ဖြေရမှာပေါ့။

အင်း- မင်းတို့နှစ်ယောက်က တို့များပြော
သမျှ စကားတွေကို လိုက်မှတ်ရေးသားနေကြ
တာလားဟေ့။

ဒကာ။ ။ တင်ပါ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က တပည့်တော်မေး
တာနှင့် ဆရာတော်ဖြေကြားတဲ့ စကားရပ်တွေကို
အမြန်လိုက်မှတ်ရေးသားနိုင်တဲ့ လက်ရေးတို
သမားတွေပါဘုရား၊ တပည့်တော်အဖို့ ဆရာ
တော်ရဲ့ အဖြေစကားတွေကို ပြန်ပြန်ပြီး
လေ့လာသုံးသပ်နိုင်ဖို့သာဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာ။ ။ အေး -- သည်လိုဆို နောက်ခါအတွက် မှတ်
တမ်းတစ်စောင်ရေးပြီးသား ရသွားတာပေါ့ကွာ။

ကောင်းပါတယ်၊ ရေးမှတ်ကြဟေ့။

ဒကာ။ ။ အခု- ဆရာတော်ဘုရား မိန့်ကြားသွားတဲ့ အဖြေစကားတွေဟာ တပည့်တော်မေးတာကို ဖြေရှင်းရာမကျဘဲ နောက်ထပ်မေးစရာ မေးခွန်း ပူစ္ဆာတွေကို ထုတ်ပေးနေသလို ပိုမိုရှုပ်ထွေးသွား ပြန်ပြီဘုရား။”

ဆရာ။ ။ ဝေ --- ဘာတွေများ ရှုပ်ထွေးသွားပြန်လို့လဲ၊ မေးစရာရှိရင် ထပ်မေးတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်ဆရာ ဒကာတွေပဲဟာ၊ “မသိမေး အဖြေရ၊ မစင်လျှင် ဆေး မပေရတဲ့ကွ”၊ ကိုင်း- မင်းဉာဏ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးသွားတဲ့ အချက်တွေကို ဆက်မေးစမ်း ကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ၊ ဆရာတော်ဘုရား ခုနမိန့်ကြားသွားတဲ့ “သူကောင်း လူကောင်းတရား ခုနစ်-ပါးထဲမှာ” ဓမ္မည။ အတ္တည။ ဆိုတဲ့သဘောတရားကိုကော ဘယ်လိုယူရ မှတ်ရမှာလဲဘုရား၊ ခွဲခြားစိတ်ဖြာ ရှိ ပြပါဦး။

ဆရာ။ ။ အေး- ပြောပြမယ်၊ နားထောင် ရေးမှတ်ကြကွာ၊ ဒါကလေးတွေက လူကောင်းသူကောင်းတိုင်း သိထားသင့်တာကွ။

ဓမ္မဉ္စု= ပါဠိဓမ္မ အယူအဆ၌ ခွဲစိတ်သေ
ချာ ဒေသနာကို လိမ္မာစွာ ယူတတ်ခြင်း
တဲ။

အတ္ထဉ္စု= အနက်အဓိပ္ပာယ်၌ ကျွမ်းကျင်
လိမ္မာခြင်း၊ မိမိအတွက်ရော သူတစ်ပါး
အတွက်ပါ အကျိုးရရေး၌ နာလည်ခြင်း
တဲ။

ကျန်တာတွေသိချင်ရင် “သုတေသန သရုပ်ပြ
အဘိဓာန်ကျမ်းကြီးမှာ” ကြည့်ပေရောကွာ။ အဲ
သည်လို သူ့ခေတ်နှင့်သူ့အခါ သူ့နေရာနှင့်သူ
နည်း သူ့ဒေသနာတော်ကို ခွဲစိတ်ဝေဖန်ပြီးမယူ
တတ်၊ ယူဖို့ကို သတိမေ့နေတာ၊ ပညာရှိပေမင့်
သူ့ပညာ အသွားချော်နေတာ သူ့ဟာသူမမြင်ဘဲ
သူများအပေါ်ကိုသာ ပြစ်တင်မောင်းမဲ ဆဲရေး
ခြိမ်းခြောက် ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲတတ်ကြစမြို့မို့ မြတ်စွာ
ဘုရားသခင်က အင်္ဂုတ္တရ ပါဠိတော်ကြီးမှာ-

ဒွေ မေ ဘိက္ခဝေ တထာဂတံ အတ္တာ
စိက္ခန္တိ၊ ကတမေ ဒွေ(၁)ယောစ နေယျတ္ထံ

သုတ္တန္တံ နိတတ္ထော သုတ္တန္တော တိ
ဒီပေတိ။ (၂) ယောစ နိတတ္ထံ သုတ္တန္တံ
နေယျတ္ထော သုတ္တန္တောတိ ဒီပေတိ။ ဣမေ
ခေါ ဘိက္ခဝေ တထာဂတံ အဗ္ဘာစိက္ခန္တိ။

အနက်ယောဇနာ

ဘိက္ခဝေ= ရဟန်းတို့၊ ဣမေ ဒွေ= ဤ
ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ပါးတို့သည်၊ တထာဂတံ= သင်တို့
ဆရာ ငါဘုရားကို၊ အဗ္ဘာစိက္ခန္တိ= စွပ်စွဲ
ကဲ့ရဲ့သည် မည်ကုန်၏။ ကတမေ ဒွေ= ငါ
ဘုရားကို စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ပါး
ကား ဘယ်လိုအစားတို့နည်းဟူမူ။

(၁) ယောစ= အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စားကား၊
နေယျတ္ထံ သုတ္တန္တံ= ဝန်းကျင်ရှေ့နောက်
ရှုမျှော်ထောက်ကာ ညှိနှိုင်းစာ၍ ယူရာ
ယူသင့်သော သုတ်ဒေသနာမျိုးကို၊
နိတတ္ထော သုတ္တန္တောတိ= လေနံဓားထစ်
သတိလစ်ကာ တိုက်ရိုက်သာယူရသော
သုတ်ဒေသနာမျိုးဟူ၍၊ ဒီပေတိ= အတင်း
ငြင်းကာ ပြတတ်ပါ၏။

(၂) ယောစ= အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စားကား၊

နီတတ္ထံ သုတ္တန္တံ= မကွေ့မဝိုက် တိုက်ရိုက်
သေချာ ယူသင့်သော သုတ်ဒေသနာမျိုး
ကို၊ နေယျတ္ထော သုတ္တန္တောတိ= ဝန်းကျင်
ရှေ့နောက် ရှုမျှော်ထောက်ကာ ညှိနှိုင်းစာ
၍ ယူရာယူသင့်သော သုတ်ဒေသနာမျိုး
ဟူ၍၊ ဒီပေတိ= အတင်းငြင်းကာ သူပြ
လာ၏။

ဘိက္ခဝေ= ရဟန်းတို့၊ ခေါ= စင်စစ်၊
ဣမေ ဒွေ= ဤနှစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊
တထာဂတံ အဗ္ဘာစိက္ခန္တိ= သင်တို့ဆရာ
ဘုရားငါကို စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့သူများ မည်ကုန်၏။

အဲသည်လို ဟောကြားကာ သတိပေးသွားတော်
မူတယ်။ အဲသည်ဒေသနာတော်အရ ဘုရားရှင်ရဲ့
တရားဓမ္မတွေကို နေယျတ္ထံ၊ နီတတ္ထံ၊ သာမည၊
ဝိသေသ၊ ဩဠာရိက၊ သုခုမ စသည်ဖြင့် ခွဲခြမ်း
စိတ်ဖြာ၍ လျော်စွာ လျော်စွာ ယူတတ်ဖို့ဟာလဲ
အရေးကြီးတာပဲ ဒကာရ။ နောက်ဘာမေး
ဦးမလဲ။

ဒကာ။ ။ တင်ပါ။ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ မူလဖြေကြားသွား
တဲ့ စကားထဲမှာ “ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ်

ပြင်းပြင်းထန်ထန် သမ္ပပ္ပဇာန် လုံ့လဝီရိယ
အင်္ဂါလေးပါးနှင့်အညီ”ဆိုတာက ဘာတွေပါလဲ
ဘုရား။ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့စကားများဖြစ်ရင် ခွဲခြား
ပြပါဦးဘုရား သိပါရစေ။

ဆရာ။ ။ အိမ် -- အဓိပ္ပာယ်ရှိတာမှ အဖိုးတန်
အဓိပ္ပာယ်တွေပေါ့ကွာ၊ သည်အမေးထဲမှာ
“ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် ဆိုတာရယ်၊ ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် သမ္ပပ္ပဇာန် လုံ့လဝီရိယ အင်္ဂါလေးပါး
နှင့်အညီ ဆိုတာရယ်” ဖြေစရာနှစ်မျိုးပါလို့ နှစ်ခါ
ခွဲဖြေမှ ရမယ်ကွ။

ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် ဆိုတာက သမထ
ဝိပဿနာ နှစ်ဖြာသောတရားဖြင့် ထွက်လမ်းကို
ရှာတဲ့ ယောဂီဟာ မိမိ၏သမာဓိတရား ဈာန်မဂ်
ဖိုလ်တရားကို တားမြစ် နှောင့်ယှက် ကြောင့်ကြ
ခြင်း ပြုတတ်တဲ့ ပလိဗောဓတရား ၁၀-ပါးကို
ကျွတ်လွတ်စွာ ဖယ်ရှားထားရမယ်တဲ့။ အဲသည်
ပလိဗောဓတရား ၁၀-ပါးဆိုတာကတော့-

(၁) အာဝါသ ပလိဗောဓ= အိမ် ကျောင်း
အိပ်ရာ နေရာ အရာမ်။

(၂) ကုလ ပလိဗောဓ= အိမ်စေ့ကျန်၊

အလုပ်အကျွေး၊ ဆွေမျိုးဉာတိ၊ ပစ္စည်း
လေးပါး ဒကာ ဒကာမ။

(၃) လာဘ ပလိဗောဓ= ပစ္စည်းလေးရပ်၊
လာဘ်သပ္ပကာ၊ ဥစ္စာစည်းစိမ်။

(၄) ဂဏ ပလိဗောဓ= မိတ်ဆွေ၊ အပေါင်း
အဖော်၊ ဂိုဏ်းသံဃာတော်၊ အသင်း
အပင်း၊ ပါတီဝင်အုပ်စု။

(၅) ကမ္မ ပလိဗောဓ= ပြုလုပ်စရာ
တန်းလန်းဖြစ်သော အလုပ်ကိစ္စများ။

(၆) အဒ္ဓါန ပလိဗောဓ= ခရီးသွားစရာနှင့်
ခရီးသွားခြင်းများ။

(၇) ဉာတိ ပလိဗောဓ= သာသနာ့ဆွေမျိုး၊
အိမ်၏ဆွေမျိုးများ။

(၈) အာဗာဓ ပလိဗောဓ= မကျန်းမမာ
အနာရောဂါများ။

(၉) ဂန္ထ ပလိဗောဓ= သင်ကြား ပို့ချမှုနှင့်
ရေးပြဆဲ ကျမ်းဂန်စာပေများ။

(၁၀) ဣဒ္ဓိ ပလိဗောဓ= ဝိပဿနာကို
နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးတတ်သော ပုထု
ဇဉ်၏ ဈာန်အဘိညာဉ် တန်ခိုးစုများ။

အဲသည် ပလိဗောဓတရား ဆယ်ပါးကို ကျွတ်
ကျွတ်လွတ်လွတ် မဖယ်မရှားနိုင်သမျှ ဟန်မရ
သေးတဲ့-- ဗျား၊ အဲသောကို 'ကျွတ်ကျွတ်လွတ်
လွတ်' လို့ဆိုတယ် မှတ်ဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ မှတ်သားနားလည်ပါပြီဘုရား၊ နောက်
“ပြင်းပြင်းထန်ထန် သမ္မပ္ပဓာန် လုံ့လဝီရိယ
အင်္ဂါလေးပါးနှင့်အညီ” ဆိုတာကကောဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး-- သတိပဋ္ဌာန်တရားကို အားထုတ်ပွားများ
တဲ့ ယောဂီဟာ ဟောသည် သမ္မပ္ပဓာန် လုံ့လ
အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ညီစွာ အားထုတ်ရမယ်တဲ့ကွ။

ရိုး- ကြော- အရေ၊ ကြွင်းကျန်စေ၊

ကုန်စေ သား- အသွေး။

အသက်ကိုမှ၊ မညှာရ၊ သမ္မပ္ပဓာန်လေး။

အဲသော တရားအားထုတ်သူများ ပြင်းပြင်းထန်
ထန် မရမနေ ကြိုးကြိုးစားစား အာဇာနည်
သံမဏိစိတ် ထားရမည့် တကယ့်သဒ္ဓါတရားနဲ့
သမ္မပ္ပဓာန် လုံ့လမှု ဝီရိယ အင်္ဂါလေးပါး
ပါပဲဗျား။

နည်းနည်းကလေး ပင်ပန်းရင်၊ ဆင်းရဲရင်
မောရင်၊ ပူအိုက်ရင်၊ ညောင်းညာရင် ဝီရိယကို

လျှော့ပစ်ကာ ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါနည်းပါးလျက် သက်သာခိုချင်တဲ့ ယောဂီများလဲ သည်အင်္ဂါ လေးပါးကို သတိထားကြရမယ်ကွ။ ကိုင်း -- ရှင်း ပြီလားဟေ့၊ တရားအားထုတ်ရင်း သေသွားရင် နတ်ပြည်တော့ တန်းလို့ပေါ့ကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သည်ဟာတော့ ရှင်းပါပြီ၊ ဆရာတော်ရဲ့ မူလအဖြေစကားထဲမှာ “စွန်းလွန်းဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ ပြပေးတဲ့ နည်းဟာလဲ အကောင်း သားပဲကွ၊ အပြစ်မရှိပါဘူး” ဆိုတာက ဘယ်ဟာ ဘယ်လိုကောင်းပြီး အပြစ်မရှိပုံကို ဘယ်လိုမှတ် ရမှာလဲဘုရား။ တပည့်တော်နားလည်အောင် ထပ်မံရှင်းပြပါဦး။

ဆရာ။ ။ ဟ --- စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး ပြပေးတဲ့နည်း ဟာ သတိပဋ္ဌာန်တရားနည်းပဲ။ အဲသည် သတိ ဆိုတဲ့ ပရမတ်တရားဟာ ကုသိုလ်အလုပ်နဲ့ ကုသိုလ်စိတ်ထဲမှာသာ အတူယှဉ်တွဲ ဖြစ်ပေါ် တတ်တဲ့ ကုသိုလ်စေတသိက် နာမ်တရားမျိုးဖြစ် လေတော့ သတိဟာ ပင်ကိုယ့်ကိုက အပြစ်မရှိ ဘဲ ကောင်းတရားမျိုးမို့ ကောင်းတာပေါ့ကွ။

အဲဒါလိုကောင်းတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားပွား

များနေတာဟာ အပြစ်မရှိ ကောင်းကျိုးသုခတွေ ရနိုင်လို့ “စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ပြပေးတဲ့ နည်းဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ နည်းသာဖြစ်တာမို့ အဲသာလိုကောင်းပြီး အဲသည်လို အပြစ်မရှိဘူးလို့သာ” မှတ်ပေရော့ကွာ။ မှတ်မိပြီလားဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ မှတ်မိပါပြီ။ ခုအရှင်ဘုရား ဖြေကြားသွားတဲ့ စကားထဲမှာ “အခြားကိလေသာ ကာမစွဲ အကုသိုလ်အာရုံ တရားဆိုးများ” ဆိုတာက ဘာတွေ ဘာလဲဘုရား။ အဲသည်စကားထဲမှာ ကိလေသာဆိုတာကို ဘယ်ဟာပဲလို့ တပည့်တော်နားလည်အောင် ဆွဲပြလိုက်စမ်းပါဦး။

ဆရာ။ ။ ဘာလဲကွ၊ မင်းက စာရေးဆရာအယ်ဒီတာကြီးဆိုပြီး ငါ့ကို ပြန်ပြီးနေတာလား။ အဟုတ်မသိလို့ မေးတာလား။ ကိလေသာဆိုတာ ဘယ်ဟာကို ခေါ်တယ်ထင်သလဲ။ မင်းစိတ်ထဲမှာ ထင်နေတာကို မှန်မှန်ပြောပြစမ်းကွာ။

ဒကာ။ ။ တင်ပါ။ ဆရာတော်ဘုရားက တပည့်တော် အပေါ်များ တယ်ပြီး အထင်ကြီးနေသကိုဘုရား၊ ရဟန်းသံဃာတော်နဲ့ ဝေးပြီး ကလေးဘဝ ကတည်းက အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာ ပို့ထားခံနေရတဲ့

တပည့်တော်မှာ ရှင်ပြုတုန်းက တစ်လလောက် သာ သံဃာတော်များနဲ့အတူနေပြီး ဘုရားစာ သင်လာရတာ၊ ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ အင်္ဂလိပ် စာတွေသာ လေ့လာတတ်ကျွမ်းပြီး မြန်မာစာပေ ဘက်က အနက်သဘော အယူအဆတွေပါ ချာနေပါတယ်။

မှန်တာလျှောက်ထားရလျှင် တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ယနေ့အထိ သိနေတဲ့ ကိလေသာ ကတော့ “အိမ်ထောင်ပြုပြီး လောကထဲမှာပျော် ပျော်ပါးပါး သားမယားတွေနဲ့ ချစ်လို့မဝရနိုင် အောင်နေထိုင် စားသောက် သွားလာနေကြတာ ကို ကိလေသာခေါ်တယ်လို့ ထင်နေ သိနေတာပဲ ဘုရား” မှန် မမှန်တော့ မသိဘူး။

ဆရာ။ ။ အိမ်း -- မင်းထင်တဲ့ ကိလေသာက ဒါယကာ ဦးတိုက်မောင်းကြီးရဲ့ ကိလေသာမျိုးလို ဖြစ်နေ မင့်ကိုကွ။

ဒကာ။ ။ ဦးတိုက်မောင်းကြီးရဲ့ ကိလေသာက ဘယ်လို ဟာပါလဲဘုရား၊ အကျယ်မိန့်ကြားပါဦး။

ဆရာ။ ။ တို့များနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ဦးတိုက်မောင်းခေါ်တဲ့ ဒကာကြီးဟာ တို့မှားထံလာလာပြီး ကိလေသာ

ဘဒ္ဒန္တ ဩဘာသာဘိဝံသ

ကာမတရားရဲ့ ပင်ပန်းဆင်းရဲပုံ၊ ညစ်နွမ်းပုံ၊
မကောင်းပုံတွေကိုချည်း ပြောဟောသံကိုကွ။
ဒါနဲ့ စာချဘုန်းကြီးတစ်ပါးက နားကြားပြင်း
ကတ်လာထင်ပါ။ “ဗျို- ဦးတိုက်မောင်းရ၊
ကိလေသာဆိုတာ ဘယ်လိုနေသတုံးဗျလို့”မေး
လိုက်တော့ ဒကာကြီး ဦးတိုက်မောင်းက မှန်ပါ
“ကိလေသာဆိုတာ ဖြူဖြူကလေးနေပါတယ်
ဘုရားလို့”လျှောက်ထားလိုက်သတဲ့ကွ။ သည်
တော့ အနားမှာရှိတဲ့ ဦးပဉ္စင်းတွေ ကိုရင်တွေက
ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားတာပေါ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ကိလေသာ ကာမတရားကို ဘယ်လို
ဘယ်ဟာဆိုတာ အဖြူအမည်း ကွဲပြားသွား
အောင် ဟောကြားတော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ ကိလေသာဆိုတာက ပါဠိစကားကွ၊ မြန်မာလို
တော့ သတ္တဝါများရဲ့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကို
ဆင်းရဲညစ်နွမ်း ပူပန်စေတတ်တဲ့တရား။ ပူပန်
ဆင်းရဲအောင် လုပ်တတ်တဲ့ တရားဆိုးများလို့
မှတ်ထားပေါ့။ အဲသည် ကိလေသာဟာ
အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် သုံးပါးရှိတယ်။ အခိုက်
အတန့်ထဲမှာ ထူးခြားတဲ့ ကိလေသာမျိုးပေါ့ကွာ။

(၁) အနုသယ ကိလေသာ = ဥပါဒါ၊ ဌီ၊ ဘင်
 ဖြစ်ပျက်မှုအားဖြင့် ထင်ရှားမရှိဘဲ ဘဝ
 များစွာကစပြီး မိမိတို့ ခန္ဓာအစဉ်မှာ
 အမြဲတစေ ကိန်းမြို့ နေသလို ပါလာတဲ့
 (ပါလာတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပါလာ
 တယ်ဆိုရင် သဿတဒိဌိ ဖြစ်နေဦး
 မယ်။) အကြောင်းညီညွတ်ရင် ဖြစ်ပေါ်
 လာတတ်တဲ့ ကိလေသာဓာတ်ထူး တစ်
 မျိုးပဲ။

(၂) ပရိယုဋ္ဌာန ကိလေသာ = ဥပါဒါ၊ ဌီ၊ ဘင်
 အားဖြင့် ထင်ရှားရှိကာ ထကြွသောင်း
 ကျန်းပြီး လာတတ်ပေမင့် ကာယကံ
 မြောက် ဖောက်ပြန်ကျူးလွန်မှုကိုတော့
 မပြုနိုင်တဲ့ 'မနောကံ ကိလေသာမျိုး' ဖြစ်
 တယ်။

(၃) ဝိတိက္ကမ ကိလေသာ = ကိုယ်နှုတ်စိတ်
 ထား ဒွါရသုံးပါးမှာ ထကြွသောင်းကျန်း
 လာရုံတွင် မကဘဲ ဖောက်လွဲဖောက်ပြန်
 ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ကျူးလွန်နိုင်တဲ့
 ကိလေသာမျိုးတဲ့။ အဲဒါဟာ ကိလေသာ

အကျဉ်းသုံးပါးပဲ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်ဘုရား။ သည်ဟာ က ကိလေသာ အကျဉ်းသုံးပါးဆိုတော့ တခြား ကိလေသာအကျယ်များ ရှိသေးရင်လဲ မိန့်ကြား တော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ်း -- ရှိသေးတယ်။ တခြား အကျယ် ကိလေသာဆယ်ပါးကိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့သိရ အောင် တိုတိုပဲ ပြောပြလိုက်မယ်။ ရေးမှတ်ပေ ရော့ကွာ။

(၁) လောဘ= လိုချင်တပ်မက်ခြင်းသဘော။

(၂) ဒေါသ= ကြမ်းတမ်းဖျက်ဆီး ပြစ်မှားခြင်း သဘော။

(၃) မောဟ= ကြောင်းကျိုးမှန်ကို မသိခြင်း သဘော။

(၄) မာန= ငါတကားဟု ထောင်လွှားတက် ကြွခြင်းသဘော။

(၅) ဒိဋ္ဌိ= ပုဂ္ဂိုလ်၊ သူ၊ ငါဟုသာ အယူမှား စွဲလမ်းကာ ယူနေခြင်းသဘော။

(၆) ဝီစိကိစ္ဆာ= ကဲ့သိုလ်ရေး၌ ဟုတ်မှဟုတ် ပမလားဟု တွေးတော ယုံမှားခြင်း

သဘော။

(၇) ထိန= ကုသိုလ်ရေး၌ စိတ်၏မခန့်ခြင်း
သဘော။

(၈) ဥဒ္ဓစ္စ= ကုသိုလ်ရေး၌ စိတ်ပျံ့လွင့်
တုန်လှုပ်ခြင်းသဘော။

(၉) အဟိရိက= မကောင်းမှုပြုရမှာ မရှက်
ခြင်းသဘော။

(၁၀) အနောတ္တပ္ပ= မကောင်းမှု ပြုရမှာ
မကြောက်လန့်ခြင်းသဘော။

အဲသာ ကိလေသာ အကျယ်ဆယ်ပါးပဲကွ။
အားလုံးဟာ မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်တရားဆိုး
တရားညစ်တွေချည်း ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဝင်လာ
ရင် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ညစ်နွမ်းပင်ပန်းကုန်တာ
ပဲဟေ့။ ဒါကြောင့် သူတို့မလာနိုင်အောင်
စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက “ရှုံးရှဲနည်းနဲ့”
တားမြစ်ပိတ်ဆီးပေးခဲ့တာပေါ့ကွ။

ဒကာ။ ။ အနို့ --- တစ်ထောင့်ငါးရာမျိုး ကိလေသာဆိုး
ဆိုတာကကောဘုရား။ ဟောလက်စနဲ့ ဆက်
ဟောတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ ဟ --- မင်းဟာက မသိ- မသိနဲ့ ထောင့်ငါးရာ

ထိအောင်တောင် မေးစမ်းနေပြန်မှကိုကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ “မှောက်မှားပါတယ်ဗျာ၊ ထောင့်ငါးရာ
ကိလေသာတွင်းကိုမှ၊ ဇွတ်ဆင်းကာ ဟောသည့်-
-- ဒေါင်းမကလေးငယ်ကြောင့်” ဦးဘိုးစိန်ကြီး
ကပြတဲ့ ဘုရားအလောင်း ဥဒေါင်းမင်းဇာတ်
ငိုချင်းမှာ ဆိုသံကြားဖူးလို့ပါဘုရား။”

ဆရာ။ ။ အိမ်း -- အဲသည်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာဆို
တာလဲ သတ္တဝါတွေကို နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ ဆင်းရဲ
ပူပန်စေတတ်တဲ့ တရားဆိုးတွေပဲကွ။ အကျယ်
ကတော့-

စိတ်တရားတွေရှိသမျှ အားလုံးကို သိခြင်း
သဘောလက္ခဏာ တစ်ခုသာရှိလို့ တစ်ပါးဟု
မှတ်။

နောက် --- စေတသိက် ၅၂-ပါးနဲ့ပေါင်း၊
အဲသာကို “နာမ်တေပညာသ” လို့ခေါ်တယ်။
နာမ်တရား ၅၃-ပါးပေါ့ကွာ။

နောက် --- နိပ္ပန္နရုပ် ၁၈-ပါးရယ်၊ လက္ခဏာ
ရုပ်လေးပါးရယ်၊ ပေါင်းရုပ် ၂၂-ပါး ထပ်
ထည့်လိုက်၊ ရုပ် နာမ်ပေါင်း ၇၅-ပါးရ
တယ်။

အဲသာကို အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၊ ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်
ခေါ်တဲ့ သန္တာန် နှစ်ပါးနဲ့ မြှောက်လိုက်တော့
တစ်ရာငါးဆယ်ရရော။ အဲသည်တစ်ရာငါး
ဆယ်ကို ကိလေသာဆယ်ပါးနဲ့ထပ်မြှောက်
လိုက်တော့ ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာဖြစ်လာ
တာပေါ့ကွာ။

ကိုင်း- ရှင်းပြီလားဟေ့၊ မရှင်းသေးရင်လဲ
နောက်မှ သည့်ပြင်ဘုန်းကြီးတွေကို လိုက်မေး
ပေတော့။ မင်းမေးရင်း စွန်းလွန်းရှူးရဲကနေပြီး
ကိလေသာတွေထဲ ကူးလာလိုက်တာ မဆုံးနိုင်
တော့ဘူးကွာ။ မင်းရဲ့ညစ်နွမ်းဆင်းရဲတဲ့ ကိလေ
သာအပူဓာတ်တွေ စခန်းရပ်ကြစို့ရဲ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ တပည့်တော်တို့ကို ပူပန်ဆင်းရဲ
ညစ်နွမ်းအောင် အဖန်တလဲလဲ နှိပ်စက်နေတဲ့
ကိလေသာတရားများကို ခုမှပဲ ကွဲကွဲပြားပြား
ခြားနားသေချာစွာ သိရတော့တယ်ဘုရား။
တပည့်တော်က ကိလေသာကာမဆိုတာ ဟိုလို
အိမ်ထောင်ပြုတာ တစ်မျိုးတည်း ထင်မှတ်နေ
တာကိုဘုရား။

ဆရာ။ ။ အင်း --- မင်းလဲ “ကိလေသာဆိုတာ ဖြူဖြူ

ကလေး နေပါတယ်ဘုရားဆိုတဲ့” ဒကာကြီး
ဦးတိုက်မောင်းလို လူစားပဲကိုကွ။

ဒကာ။ ။ တင်ပါ။ သည်လိုပဲ မှားတဲ့အခါလဲ မှားကြတာပေါ့
ဘုရား။ အဲသည် စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးပြတဲ့
ရှုးရဲနည်းဟာ စာပေထဲမှာမပါ။ စာပေနဲ့မညီဘူး
လို့ ပြောဆိုနေကြတာကော မှန်ပါသလားဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ် --- မြန်မာပြည်တွင်မက ယိုးဒယား၊
လာအို၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ သီဟိုဠ်၊ ဂျာမနီ၊ ဂျပန်၊
အင်ဒိုနီးရှား၊ အင်္ဂလန်၊ အမေရိကန် စတဲ့
ကမ္ဘာမှာပါ ကျော်ကြားနေတဲ့ သာသနာ့ရိပ်သာ
မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ (ပိန်ဖောင်း)နည်း
ကိုလဲ တချို့က စာပေမှာမပါ။ စာပေနဲ့မညီ
ဆိုကာ အမနာပ ပြောနေကြတာပဲ။

တို့များကိုယ်တိုင် သင်္ဘောနှင့်ခရီးသွားရင်း
ပထမခန်းထဲမှာ ဂုဏ်သရေရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝတ်လုံတော်ရကြီးတစ်ယောက်က ပြောဆိုကဲ့ရဲ့
ပြစ်တင်တာကို ကြားခဲ့ရတယ်။ ဒါမျိုးက စာပေ
မှာမပါ။ စာပေနဲ့မညီ ဆိုပြီး စာပေနဲ့ချည်း ကိုင်
ပေါက်နေလို့ ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူးကွ။ ပိဋကတ်
စာပေကို ကျကျနန လေ့လာဖတ်မှတ်ပြီး

ပါအောင်ယူတတ်ရင် ပါတာပေါ့။ စာပေမှာပါတာကို ပြောပြမည် နားထောင်ဟေ့။

ယထာ ယထာ ဝါ ပနဿ ကာယော
ပဏိဟိတော ဟောတိ။

တထာ တထာ နံ ပဇာနာတိ-

လို့ -- သတိပဋ္ဌာန် မူရင်းပါဠိတော်မှာ ဗုဒ္ဓဘုရားက “သဗ္ဗသင်္ခါဟိက ဝစန” အလုံးစုံကိုသိမ်းကျုံးကာ ခွင့်ပြုချက်စကား မိန့်ကြားထားခဲ့တယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်က-

ငါဘုရား ဟောကြားပြသသလို ပြီးသွားတဲ့ ဤနည်း ဤနည်းများမှတစ်ပါး ကာယခေါ်တဲ့ ကိုယ်နှင့်စပ်သမျှ အခြားအခြား အမူအရာပြုမှုမှ နည်းများကိုလဲ သတိခေါ်စွဲမြဲစူးစိုက် အောက်မေ့မှတ်သားမှု ဘာဝနာတရားနည်းများနဲ့ အဖန်ဖန် ပွားစီးမှတ်သားအားထုတ်သွားလျှင် ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် တရားနည်းလာ မူရင်းဒေသနာတော်အရ ဟုတ်သည်ချည်းသာ တဲ့ကွ။”

အဲသည်ပါဠိတော်လာ မူရင်းဒေသနာအရ ရှည်

ရှည်ရှူရင် ရှိုက်ရင် ရှည်ရှည်ရှူတာ ရှိုက်တာကို
သိရသလို တိုတိုရှူရင် ရှိုက်ရင်လဲ တိုတိုရှူတာ
ရှိုက်တာကို သိမှတ်ရမယ်။

ထို့အတူ ဖြည်းဖြည်းအေးအေး နုနုသာသာ
ကလေး ရှူရင်ရှိုက်ရင်လဲ ဖြည်းဖြည်းအေးအေး
နုနုသာသာကလေး ရှူတာရှိုက်တာကို သိမှတ်
ရသလို ပြင်းပြင်းကြမ်းကြမ်းနဲ့ ရှူရင်ရှိုက်ရင်လဲ
ပြင်းပြင်း ကြမ်းကြမ်း ရှူတာရှိုက်တာကို မှတ်ရ
မှာပဲ။

နောက် ပြင်းပြင်းကြမ်းကြမ်းနဲ့ရှူလို့ ရှိုက်လို့
ပြင်းပြင်းကြမ်းကြမ်း တိုးဝှေ့ထိခိုက်သွားတဲ့ ဖုသန
နည်းအထိ သဘောကိုလဲ ပြင်းပြင်းထိတယ်၊
ကြမ်းကြမ်းထိတယ်လို့ ထိတာကို သိသိပြီး
သိတဲ့အတိုင်း မှတ်မှတ်နေရမှာပဲ။

ထိုနည်း၎င်းအတိုင်း အသက်ရှူလိုက်လို့
ဖောင်းလာရင် ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်ရမယ်၊
ရှိုက်လိုက်လို့ ပိန်သွားရင် ပိန်တယ်လို့ မှတ်ရ
မှာပဲ။

အဲသာတွေဟာ “ယထာ ယထာ ဝါ
ပနဿ ဆိုတဲ့” ပါဠိတော်လာ ခွင့်ပြုချက်စကား

ရပ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းကို ကိုက်ညီနေတယ်လို့
မှတ်ထားပေါ့ကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ -- ဦးထိပ်ရွက် ပန်ဆင်ကာ မှတ်သား
လျက်ပါ။ ရှေ့ကိုဆက်လက် မိန့်ကြားတော်မူပါဦး
ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အဋ္ဌကထာမှာ နောက်တစ်နည်း လာတာ
ကတော့ “ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ အဿ
သိဿာမိ စသည့်” ထွက်လေ ဝင်လေ သိမှတ်ပုံ
နည်း လေးမျိုးထဲမှာ နောက်ဆုံး စတုတ္ထနည်းဖြစ်
တဲ့ အဲသည်သတိပဋ္ဌာန် ပါဠိတော်စကားကို
ဝိနည်း တတိယပါရာဇိက အာနာပါနအဖွင့်မှာ
ရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသ က-

ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ အဿသိဿာ
မိတိ သိက္ခတိ၊ ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ
ပဿသိဿာမိတိ သိက္ခတိတိ၊ ဩဠာရိကံ
ကာယသင်္ခါရံ ပဋိပ္ပဿမ္ဘေန္တော နိရော
ဓေန္တော ဝုပသမေန္တော အဿသိဿာမိ
ပဿသိဿာမိတိ သိက္ခတိ။

လို့ --- ဖွင့်ဆိုမိန့်ကြားတော်မူထားတယ်။ ခုတို့
များရွတ်သွားတဲ့ ပါဠိစကားတွေကို မင်းလဲဘာမှ

နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဲသည်
ပါဠိတော်နဲ့ အဋ္ဌကထာစကားတို့ရဲ့ ဆိုလိုရင်း
အဓိပ္ပာယ်ကို ဟောသည်လို တိုတိုနဲ့မှတ်ရမယ်
ကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ရေးမှတ်လျက်သားမို့ ဆက်လက် မိန့်ကြား
တော်မူပါဘုရား၊ အသင့်ပါပဲ။

ဆရာ။ ။ ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်လာ ထွက်သက်
ဝင်သက် သတိပွားများရေးတရားကို အားထုတ်
ရာမှာ ဘုရားရှင်ဟောထားတဲ့နည်းမျိုး လေးပါး
ကိုတိုတိုနဲ့ သိမှတ်ဖို့ကတော့-

(၁) သော သတောဝ အဿသတိ၊
သတောဝ ပဿသတိ= ထွက်သက်
ဝင်သက်ကို သတိထား၍သာ ရှုရ
ရှိက်ရမယ်တဲ့။ (ရှုရှိက်မှုကို ရှုတယ်
ရှိက်တယ်ဟု အောက်မေ့မှု သတိ
ထား၍မှတ်ပါလို့ဆိုတယ်။) အဲသာ
ပထမ နည်းပဲ။

(၂) ဒီဃံဝါ ရသံဝါ အဿသန္တော
ပဿသန္တော ဒီဃံ ရသံ အဿသာမိ
ပဿသာမိတိ ပဇာနာတိ= ပထမ

နည်းနဲ့သတိအမှတ်မြဲလာရင် ထွက်သက်ဝင်သက် အရှည်အတိုကိုသိမှတ်ရမယ်တဲ့။ (ရှည်ရှည်ဆွဲပြီး ရှူရှိုက်နေရင် ရှည်တယ်လို့ သိမှတ်၊ တိုစိတိုစိနဲ့ ရှူရှိုက်နေရင်လဲ တိုတယ်လို့ သိမှတ်ရမှာပေါ့။) အဲသာ ဒုတိယနည်းပဲ။

(၃) သဗ္ဗကာယပဋိသံဝေဒီ အဿသိဿာမိတိ သိက္ခတိ၊ ပဿသိဿာမိတိ သိက္ခတိ= ထွက်သက် ဝင်သက် အားလုံး ကိုယ်ထဲပျံ့နှံ့သွားတာကို သိမှတ်၍သာ ရှူရှိုက်ရမယ်တဲ့။ (အစအလယ် အဆုံးနှင့်တကွ တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့နှံ့သွားတဲ့ ထွက်လေ ဝင်လေကို သိအောင် လိုက်မှတ်ပါလို့ဆိုတယ်။) အဲသာက တတိယနည်းပဲ။ သည်နေရာမှာ သဗ္ဗကာယ တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့နှံ့သွားတာကို အသေးစိတ်သိနိုင်တဲ့ သမာဓိနဲ့ သတိတို့ဟာ ယောဂီရဲ့ သန္တာန်မှာ ဘယ်လောက် အထက်တန်းကျရောက်နေပြီဆိုတာ သိရ

မယ်။

(၄) ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ အဿ
သိဿာမိ ပဿသိဿာမိတိသိက္ခတိ-
ထွက်လေ ဝင်လေကို နူးညံ့ငြိမ်းအေး
စေ၍ ရှုရှိုက်ပေးရန် အားထုတ်
လေ့လာ ရမယ်တဲ့။

အဲဒါ နောက်ဆုံး စတုတ္ထနည်းပဲကွ။

ဆိုလိုရင်းက အဿာသ ပဿာသ စတုတ္ထ
နည်းခေါ်တဲ့ အဲသည်ရှုရှိုက်ပုံနည်းမျိုး လေးပါး
ထွက်သက် ဝင်သက်ထဲမှာသာ အမြဲစိတ်ကိုထား
ကာ သတိရှိစွာနဲ့ မှတ်သားပွားများ အားထုတ်
နေရမယ်။ သတိကို မလွတ်စေရတဲ့။

အဲသည်နည်း လေးပါးကိုပင် လယ်တီဆရာ
တော်စသော ရှေးဆရာတော်ကြီးများက ပါဠိ
တော်မူရင်းသွားကို မြန်မာစကားနဲ့ သိမှတ်ရလွယ်
အောင် သံပေါက်ကဗျာ စီကုံးထားကြပြန်တာ
ကတော့-

သတိမြဲရာ၊ ပထမာ၊ ဒုမ္မာ ရှည်တို့သိ၊
လုံးစုံလင်းရာ၊ တဌ်သာ၊ စမှာငြိမ်းလေဘိ-
တဲ့။

၎င်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်အကျယ်ကတော့ ခုနပြခဲ့တဲ့ နည်းမျိုးလေးပါးအတိုင်းမို့ လွယ်ပါပြီကွာ။ သည်နည်းလေးပါး ယူပုံမှာလဲ အထူးမှတ်စရာ အချက်က ဝိသုဒ္ဓိမဂ်နှင့် ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်တို့နှင့်အညီ ဆိုပြီး “သတောဝ အဿသတိ၊ သတောဝ ပဿသတိ” သတိမြဲရာ ပထမာဆိုတဲ့ တစ်နံပါတ် ပထမနည်းကို ရှုရှိုက်နည်းလေးပါးလုံးနှင့်သက်ဆိုင်သော အကျဉ်းချုပ်စကားဖြစ်သည်ဆိုကာ ဖယ်ချန်ထားလျက် (ဒုမ္မာ ရှည်တိုသိဆိုတဲ့) ဒုတိယနည်းကို- (၁) ဒီဃခေါ် ရှုရှိုက်ပုံ ရှည်ရှည်တစ်နည်း၊ (၂) ရဿခေါ် ရှုရှိုက်ပုံ တိုတိုတစ်နည်း၊ နှစ်မျိုးခွဲပြီး ကျန်နည်းနှစ်မျိုးနဲ့ တွဲကာ ပေါင်း နည်းမျိုးလေးပါးဟု ဟောကြား ဖော်ပြတာကိုလဲ တစ်နည်းမှတ်ယူရသေး၏ပေါ့ကွာ။ ကိုင်း သတိပဋ္ဌာန်ပါဠိတော်လာ အာနာပါန သတိပွားများရေး လေးပါးသောနည်းထဲမှာ နောက်ဆုံး ၄-နံပါတ် စတုတ္ထနည်းဟာ ဘာကို ဆိုသလဲ ပြောပြစမ်းဟေ့။

၁ ကာ။ ။ တပည့်တော် ခုမပြောတတ်သေးပါ။ ဆရာတော် ကသာ တပည့်တော်နားလည်နိုင်တဲ့ နည်းနဲ့

ရှင်းပြဟောကြားတော်မူပါဘုရား။
 ဆရာ။ ။ အဲသည်နောက်ဆုံး ၄-နံပါတ် စတုတ္ထနည်းဖြစ်
 တဲ့ (ပဿမ္မယံ ကာယသင်္ခါရံ) ပါဠိတော်စကား
 ရပ်ကို အဋ္ဌကထာ ဆရာက (ဩဠာရိကံ ကာယ
 သင်္ခါရံ) လို့ ဖွင့်ပြမိန့်ဆိုတယ်။ ပြင်းပြင်း
 ထန်ထန်ရှုရှိုက်မှတ်သား ပွားများ၍လာခဲ့
 သော၊ ကာယသင်္ခါရံ = ထွက်သက်ဝင်သက်
 လေကိုတဲ့။

အဋ္ဌကထာဆရာ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်က
 အထက်ပါ ၁-နံပါတ်၊ ၂-နံပါတ်၊ ၃-နံပါတ်
 အထိ ရှုရှိုက်မှတ်သား ပွားများအား
 ထုတ်လာမှုကို ယခု ၄-နံပါတ်မြောက် နောက်ဆုံး
 နည်းကျတော့ ချမ်းမြနူးညံ့ငြိမ်းအေးသွားအောင်
 တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် ပိုမိုနူးညံ့ငြိမ်းအေးသွား
 အောင်၊ ထွက်သက်ဝင်သက်ဟာ ချုပ်ပျောက်
 သွားပြီဟုထင်ရအောင် သတိထားသော ရှုရှိုက်
 မှတ်သားခြင်း၌ လေ့လာပွားများပေးပါတဲ့။

ကိုင်း အဋ္ဌကထာခေါ်တဲ့ စာကြီးပေကြီးထဲမှ
 (ပဿမ္မယံ ကာယသင်္ခါရန္တိ ဩဠာရိကံ ကာယ
 သင်္ခါရံ)လို့ ဖွင့်ဆိုကာ ပါနေမင့်ဟာ စွန်းလွန်း

နည်းဟာ စာပေမှာမပါ။ စာပေနဲ့မညီဆိုတာ
မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်ပေရော့ကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ခုဆရာတော်ထုတ်ဆောင်ပြတဲ့ စာပေ
လာ ပါဠိကလေးကလဲ နည်းလိုက်တာဘုရား။
သဟာအပြင် ပြစရာပါဠိ မရှိတော့ဘူးလား။ ရှိ
သေးရင်လဲ ထုတ်ပြပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- သည်ပါဠိကလေးနဲ့ အားမရသေးရင်လဲ
တခြားစာအုပ်ထဲမှာ ဖြ်ရှာနေစရာမလိုပါဘူးကွာ၊
သာနဲ့တစ်ဆက်တည်းပဲဟေ့ ဟောသည်မှာ
ကြည့်၊ ကဲ- ပါဠိကိုရော၊ အနက်ကိုပါ ရေးမှတ်
လိုက်စမ်းကွာ။

“ဣမဿ ဟိ ဘိက္ခုနော ပုဗ္ဗ
အပရိဂ္ဂဟိတကာလေ ကာယောစ စိတ္တဉ္စ
သဒရဏာ ဟောန္တိ ဩဠာရိကာ”တဲ့။ပုဗ္ဗ-
တရားအားထုတ်ခါစ သမာဓိမရမီ ရှေး
အဖို့ဖြစ်သော၊ အ ပရိဂ္ဂဟိတကာလေ-
မိမိ အားထုတ်ပွားများနေသော တရား
အာရုံ အမှတ်သတိကို ပိပိရိရိ တိတိကျကျ
စူးစူးစိုက်စိုက် ပြိုက်ခနဲ ပြိုက်ခနဲနေအောင်
လိုက်၍ လိုက်၍ မမှတ်သား မသိမ်းဆည်း

ဘဒ္ဒန္တ သြဘာသာဘိဝံသ

နိုင်သေးသော အချိန်ကာလမျိုး၌၊ (တစ်နည်းဆိုသော်) ပုဗ္ဗေ အပရိဂ္ဂဟိတကာလေ= တရားအားထုတ်ခါစ ရှေးဦးစွာသော ယောဂီ၏ စိတ်သည်(ဗဟိဒ္ဓဝိက္ခေပ)အပြင်သို့ ခဏခဏ ပြန့်လွင့်ပြေးလွှားကာနေသောကြောင့် မိမိပွားများ စီးဖြန်းသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားအာရုံကို ပိုင်နိုင်စူးစိုက်စွာ မမှတ်သား မသိမ်းဆည်းနိုင်သေးသော အချိန်ကာလအတွင်း၌၊ ကာယောစ စိတ္တဉ္စ= ကိုယ်ရောစိတ်ပါ၊ သဒရထာ= မောဟိုက် ပင်ပန်းကုန်သည်၊ သြဋ္ဌာရိကာ= ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ရှူကုန်သည်၊ ဟောန္တိ= ဖြစ်ကုန်၏ တဲ့။

အဲသောက ပဿမ္ဘယ ကာယသင်္ခါရခေါ် တဲ့ ၄- နံပါတ် စတုတ္ထနယကို မရောက်ခင် ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ နယအထိ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်၏စိတ်ဆိုးစိတ်ရိုင်းကို ကဆုန်စိုင်း မပြေးလွှားဘဲ တရားအာရုံထဲမှာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင် မထားနိုင် မမှတ်နိုင် မထိန်းသိမ်းနိုင်မှုကြောင့် ကိုယ်စိတ်မောပန်း ကြမ်းတမ်းပုံကို ပြောတာကွ။

သည်နေရာမှာ “ပုဗ္ဗေ အပရိဂ္ဂဟိတကာ
လေ= ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားမထုတ်မီ ရှေးအဖို့ကာလ
၌”ဟု အနက်ပေးထားတာ ရှိတတ်တယ်။
အဲဒါကို ကြပ်ကြပ်သတိထားဟေ့၊ ပဿမ္ဘယ
ကာယသင်္ခါရပိုင်းဟာ နောက်ဆုံး စတုတ္ထနယ
ဖြစ်နေတာမို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်လို့ တတိယနယကို
တောင်လွန်လာပြီဟာ သည်စတုတ္ထနယရဲ့အဖွင့်
ကို(ကမ္မဋ္ဌာန်းအားမထုတ်မီ ရှေးအဖို့ကာလ၌)
သည်လိုအနက်ပေးရင် မှားတာပဲကွ။

နေရာတကာမှာ စာတွေနဲ့ချည်း အယူသီး
နေလို့မရဘူး၊ တချို့နေရာမှာ စာတွေနဲ့ငါတွေ
မတူတာတွေလဲ ရှိသေးတာပဲကွ။ ဒါကြောင့်
ဘယ်ဦးကာက ဘာဆိုဆို သည်လိုနေရာမျိုးမှာ
(တရားထိုင်တဲ့အတွင်း တရားအာရုံကို နိုင်နင်း
စွာ မသိမ်းဆည်းနိုင်သေးမီ ရှေးအဖို့ကို)ယူမှ
သာ ငါတွေ့ ကိုယ်တွေ့ လက်တွေ့လုပ်ငန်းနဲ့
ကိုက်ညီတယ်ကွ။

တရားမထိုင်မီ ရှေးအဖို့ကာလမှာ သူ
ဘာသာသူ ပရန်းပတာဖြစ်
ချင်သလိုဖြစ်နေတာနဲ့ တရားထိုင်ဆဲအတွင်းဖြစ်

တဲ့ သည်နေရာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်
တရားထိုင်ခါစ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံကို မသိမ်းဆည်း
နိုင်သေးမီ ရှေးကာလကို ယူမှသာ လုပ်ငန်းနဲ့
ကိုက်ညီတာကွ။ နောက် အဋ္ဌကထာဆရာ
ဆက်ဆိုပုံက-

ကာယစိတ္တာနံ ဩဠာရိကတ္တေ အဝူပ
သန္တေ အဿာသ ပဿာသာပိ ဩဠာ
ရိကာ ဟောန္တိ တဲ့။

ကာယစိတ္တာနံ = ကိုယ်စိတ်တို့၏၊
ဩဠာရိကတ္တေ = ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသည်၏
အဖြစ်သည်။ အ ဝူပသန္တေ = (ကမ္မဋ္ဌာန်း
အမှတ်သတိနယ်ပယ်၏ အပြင်ဗဟိဒ္ဓအာရုံ
ကိလေသာကာဓဂုဏ်ဘက်သို့ ထွက်ထွက်
သွားသောကြောင့်) မငြိမ်းအေး မချမ်းမြ
သေးသည်ရှိသော်၊ အဿာသ ပဿာ
သာပိ = (ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော ကာယစိတ္တ
တို့က ဖြစ်ပေါ်၍လာသည့်) ထွက်သက်လေ၊
ဝင်သက်လေတို့သည်လည်း၊ ဩဠာရိကာ =
ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်း ပြင်းထန်ကုန်သည်၊
ဟောန္တိ = ဖြစ်ကုန်၏ တဲ့။

အဲသည်စကားဆက်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ကတော့
 “ယောဂီ၏ မှတ်သားစူးစိုက်မှု တစ်ခုတည်းသော
 အာရုံကို စိတ်မရောက်ဘဲ ပေါက်လွှတ်ပဲစား
 စိတ်ကိုထားလျှင် စိတ်ထားကို မထိန်းသိမ်းနိုင်
 သမျှ ကာလပတ်လုံးတော့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ
 ကြမ်းတမ်းမောပန်းနေမှာပဲလို့” အထက်ကဆို
 ခဲ့တဲ့အတိုင်း အဲသည် ကြမ်းတမ်း ရုန့်ရင်းတဲ့
 ကာယစိတ္တတို့က ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ယောဂီ၏
 ထွက်သက် ဝင်သက် ရှုရှိုက်မှုဟာလဲ ရုန့်ရင်း
 ကြမ်းတမ်းနေမှာပဲလို့ ဆိုတယ်။ သည်နောက်
 ဆက်ဆိုပုံက-

ဗလဝတရာ ဟုတွာ ပဝတ္တန္တိ နာသိကာ န
 ပဟောတိ မုခေန အဿသန္တောပိ ပဿ
 သန္တောပိ တိဌတိ တဲ့။

ဗလဝတရာ ဟုတွာ ပဝတ္တန္တိ(ထွက်
 လေ ဝင်လေ အဿာသ ပဿာသတို့
 သည်)အလွန်အားရှိ ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း
 အားကောင်းကုန်သည်ဖြစ်၍ (ပြင်းစွာသော
 ရှုရှိုက်ခြင်းတို့သည်)ဖြစ်ကုန်၏။ နာသိကာ
 နပဟောတိ= နှာခေါင်းဖြင့် ရှုလို့အားမရနိုင်

မဝနိုင် မလောက်မငှ အလိုမပြည့်ဖြစ်နေ
၏။ မုခေန= ပါးစပ်ဖြင့်(ဝါ)ပါးစပ်ကကူကာ
ကူကာ၊ အဿသန္တောပိ ပဿသန္တောပိ=
ထွက်သက်ဝင်သက်ကို ရှု၍ရှိက်၍သာ၊
တိဋ္ဌတိ= တည်နေတော့၏ တဲ့။

ကဲ- အဲသာ မင်းလိုချင်တဲ့ စာပေပါဠိတွေပဲကွ၊
ဒါကိုမှနည်းသေးတယ်ထင်ရင်လဲ တခြားကျမ်းစာ
တွေထဲမှာ ရှာပေးဦးမယ်ဟေ့။

သဟာကတော့ ထွက်လေဝင်လေ အာနာ
ပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း သက်သက်နဲ့ ရှုရှိက်မှုပြင်း
ထန်ကြမ်းတမ်း မောပန်းပုံတို့ကို ပြောပြနေတာ
သာဖြစ်တယ်။

ဒကာ။ ။ သည်လိုပြင်းပြင်းထိတာကို လင်းလင်းသိအောင်
ဆိုရင် အာနာပါန ဖုသန ထိသိနည်းကို မမှတ်
ဘဲ “ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟောသည်လို ဟောသည်လို
ထိထိပြီး အဲသည်ထိတာကို ထိသိ ထိသိနဲ့မှတ်နေ
ရင် ပိုတောင်ထင်ရှားသေးရဲ့” အဲသည်လိုမှတ်နေ
ပါလားဘုရားဟု (သုညာဘက်လက်ဖြင့် သူ့ကိုယ်
အနှံ့အပြားကို လျှောက်ပြီး တို့ထိကာ) ပြလေ
သည်။

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၇၅

ဆရာ။ ။ အင်း- ဒီအမေးမျိုးဟာ ရိုးသားပေမင့် တမင်ရွဲ့
မေးတာလို ဖြစ်နေတယ်ကွ။ သို့သော်လဲ(မသိ
လျှင်မေး အဖြေရဟူသော)ကိုယ့်ဝန်ခံချက်စကား
အရ မင်းတို့သဘောကျအောင်တော့ ဖြေဆိုရမှာ
ပဲ။

ဝိပဿနာ အလုပ်သဘောဆိုတာ ဒွါရ
ခြောက်ပါး တံခါးခြောက်ပေါက်တို့က ဝင်လာ
ထင်လာ ဖြစ်ပေါ်လာကြတဲ့ ရုပ်နာမ် ဓမ္မတို့ကို
မိမိရရှိထားတဲ့ သတိ သမာဓိတရားတို့နဲ့ မလွတ်
ရအောင် စူးစိုက်မှတ်သိ ကြည့်ရှုနေမှုပဲ ဖြစ်
တယ်။

ဒါပေမင့် အဲသည်ရှုမှတ်စရာအာရုံ ရုပ်နာမ်
ဓမ္မတို့ဟာ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ အစဉ်အမြဲလို ဖြစ်ရှိ
နေတာမျိုးကို လိုက်ပြီး ရှုမှတ်နေရမှလဲ စူးစိုက်
ရှုမှတ်မှု သတိနဲ့ သမာဓိတို့က လွယ်ကူစွဲမြဲခြင်း
ဖြစ်တယ်။ သည်လို အသက်ရှူရှိုက်မှု ဆိုတာဟာ
လဲ လူတိုင်းလူတိုင်းအဖို့ မွေးလာတဲ့ အချိန်က
စပြီး သေလုလုနီး နောက်ဆုံးအချိန်အထိ
ပကတိအခြေအနေအရ သူနည်းနဲ့သူ အမြဲ
ရှူရှိုက် ဖြစ်ရှိနေတာမျိုးပဲ။ အထူးတမင်တကာ

အားထုတ်လုပ်ကိုင်မှ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တဲ့
'ဝိကတိ'သဘောတရားမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
မင်းသိတယ်မဟုတ်လား။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ အသက်ရှူတယ်ဆိုတာကတော့ လူတစ်
ယောက်ဟာ မွေးတဲ့အချိန်ကစပြီး သေသည်
အထိ အမြဲတမ်း ရှူရှိုက်နေတဲ့ 'ပကတိ'သဘော
တရားပါပဲဘုရား။

ဒကာ။ ။ ဆရာတော် မိန့်ကြား ဖြေရှင်းသွားတဲ့ စကား
အရ ဉာဏ်ပညာနဲ့ နှေးလေးကန် တဏှာသန်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ကာယာနုပဿနာသတိ
ပဋ္ဌာန်တရားဟာ ကိလေသာစင်ကြယ်ကြောင်း
လမ်းကောင်းကြီး ဖြစ်နေတဲ့ဟာပဲ။ ဒါနဲ့လုံ
လောက်နေလျက်သားနဲ့ “ဝေဒနာနုပဿနာ
သတိပဋ္ဌာန်ကို စွန်းလွန်းနည်းပြ ဆရာတော်တွေ
က ဘာလို့ထပ်မံပြီး နောက်ဆက်တွဲ နိဂုံးချုပ်
အနေနဲ့ ရှုမှတ်ခိုင်းပြန်ရတာလဲ ဆိုတာ”တပည့်
တော် ဝေဖန်ချင်ပါသေးတယ်ဘုရား။ သည်လို
မေးတာကို စိတ်ရှိုတော်မမူပါနဲ့။

ဆရာ။ ။ အေး- စိတ်မရှိပါဘူးကွာ။ ဒါဟာ မေးသင့်တဲ့
ပြဿနာတစ်ရပ်ပဲဟာ။ ခုချိန်သမယမှာ တဏှာ

ကာမအာရုံတွေဟာ လူထုကြီးတစ်ရပ်လုံးကို လွှမ်းခြုံပိတ်ဖုံးနေတဲ့ အကြောင်းကို တို့များ နောက်ကပြောကြားခဲ့ပြီးလို့ ထင်ရှားနေပါပြီ။ ထပ်ပြောရရင် ရူပတဏှာ ဘက်ကကြည့်လိုက် စမ်း အငြိမ့်ပွဲ၊ ဇာတ်ပွဲ၊ ရုပ်ရှင်ပွဲတွေ၊ ဘောလုံး ပွဲ၊ လက်ဝှေ့ပွဲတွေ၊ မယ်ပြိုင်ပွဲ၊ မောင်ပြိုင်ပွဲတွေ နှင့်တကွ ခေတ်အမျိုးသမီးများရဲ့ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ မှု ဝတ်ပုံစားပုံတွေဟာ တဏှာစရိုက်သမားတွေ ရဲ့အကြိုက်ကို လိုက်လိုက်ပြီး ဆွပေးနေသလိုပဲ။

သဒ္ဓတဏှာဘက်ကဆိုပြန်ရင်လဲ ကျားမ အမျိုးမျိုးတို့ရဲ့ သီဆိုကျူးရင့် မြည်ကြွေးလိုက်တဲ့ သီချင်းသံတွေဟာ အိမ်ထဲ ကျောင်းထဲ တန် ဆောင်းထဲပါမကျန် တစ်နိုင်ငံလုံး ပျံ့ဝဲမြူးယစ်နေ ကြတာ လူတိုင်းသိပဲ။

နောက် ဂန္ဓတဏှာဘက်က ကြည့်လိုက်စမ်း နှမ်းချင့်စရာ နံစရာ ဂန္ဓာရုံတွေ အမျိုးမျိုး လက်ချိုးရေလို့မကုန်နိုင်ဘူး။ ရသတဏှာ တဲ့ စားဘွယ်သောက်ဘွယ်ရာ ရသာရုံတွေ အဆီ အအိမ့်တွေ။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗတဏှာ ဆိုင်ရာကကော နူးညံ့သိမ်မွေ့ အိစက်ညက်ညောတဲ့ ထိချင့်စရာ၊

ဘဒ္ဒန္တ သြဘာသာဘိဝံသ

တွေ့ချင်စရာ၊ ဖက်ချင်စရာ၊ ပတ်ချင်စရာ၊ အိပ်
စရာ၊ နေစရာ၊ ထိုင်စရာ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေဟာ
မရိုးနိုင်အောင်ကို ပေါများနေတာပဲ မဟုတ်
လား။

ပြီးတော့ လောဘ ဘက်ကကော ဘုရား
စေတီက ရွှေတွေကိုခွာယူ၊ ဌာပနာတိုက်တူးယူ၊
သံဃာတော်ကို ဓားပြတိုက်၊ ရသေ့ရင် မိဘနှစ်
ပါးကို သတ်ပြီးတော့ ပုစ္စည်းဥစ္စာတောင်မှ ယူဝံ
တဲ့ခေတ်ကြီးပဲ။ ဒေါသ ဘက်ကကော အချင်း
ချင်းတွေ သတ်ကြဖြတ်ကြ၊ တိုက်ကြ ခိုက်ကြ၊
ဖျက်ဆီး မီးရှို့ လူသတ်ဖို့၊ အဏုမြူဗုံးတွေလုပ်
ကြနဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို တစ်နေ့တည်းနဲ့ ဖျက်ပစ်နိုင်
ကြတယ်။

မာန ဘက်က ကြည့်ဦးမလား၊ ရဟန်း
သံဃာ ဆရာသမားကို အာခံကာ ပြန်လှန်ဝေဖန်
နေကြတယ်။ အထင်အမြင်သေးကြတယ်။
သံဃာက ဒကာထံသွားပြီး ခစားတာကိုမှ
ဒကာကကြိုက်တယ်။ သံဃာတော်ပီပီ တည်
တည်ကြည်ကြည်နဲ့နေရင်၊ ဒကာအောက်ကို
မကြိုရင်၊ ဒကာကိုမချော့ရင် ဒကာက မကြည်

ညိုဘူးပဲ။ ဆရာက တပည့်အလိုလိုက်ကာ
တပည့်စကား နားထောင်နေရတဲ့ ခေတ်ကြီးပဲ။

အဲသလောက် ကိလေသာ တဏှာတွေ
ပွေလိမ်သောင်းကျန်း ပေါများနေတာဟာ
ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးရင် တဏှာစရိုက်သမားတွေ
များပြီး တဏှာလိုက်စားအားပေးတဲ့ ကာမအာရုံ
တရားတွေ များသည်ထက်များအောင် လိုက်စား
သည်ထက် လိုက်စားနိုင်အောင်၊ လုပ်ဆောင်
အားပေးနေကြလို့ပါဆိုတဲ့ အဖြေမှတစ်ပါး
တခြားရှာစရာမလိုဘူး။ ဒါကြောင့်-

တိက္ခဿ(တဏှာ စရိတဿ) သုခုမံ
ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာနံ (ဝိသုဒ္ဓိ
မဂ္ဂေါ)

အနက်-

တိက္ခဿ= ထက်မြက်လျင်မြန် အမြင်ဉာဏ် ပဋိ
ဘာန်ရှိသော၊ တဏှာစရိတဿ= အာရုံငါးပါး
ကာမဂုဏ်တရားတို့၌ အလွန်လိုက်စားသော
တဏှာစရိုက်သမားအား၊ သုခုမံ= သိမ်မွေ့နူးညံ့
လှစွာသော၊ ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာနံ= ခံ
စားခြင်း သဘောလက္ခဏာကို ချက်ကျစွာ

လိုက်မှတ် စိုက်ရှုနေသော ဝေဒနာ နုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် တရားနည်းသည်။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂေါ-
ကိလေသာညစ် စင်ကြယ်ရာဖြစ်သော လမ်း
ကောင်းကြီး အစစ်ပါပေတည်း-

ဟု သမ္မောဟဝိနောဒနီအဋ္ဌကထာ ဆဋ္ဌသံဂါ
ယနာမူ စာမျက်နှာ(၂၀၅)မှာပဲ ဆက်လက်ဖွင့်ဆို
ထားတာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် စွန်းလွန်းယောဂီ
တွေထဲမှာလဲ တဏှာစရိုက်သမား၊ ဉာဏ်ပညာ
ထက်မြက်သူ ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ဖြည့်စွက်ထပ်
ဆင့်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိတဲ့ စွန်းလွန်းနည်းပြ ဆရာ
တော်ဘုရားတွေက အာနာပါန ဖုသနနည်း
ထိသိမှုရဲ့ နောက်ဆက်တွဲမှာ ဝေဒနာနုပဿနာ
သတိပဋ္ဌာန်နည်းကို နိဂုံးချုပ် အမွမ်းတင်အနေနဲ့
ထပ်တွန့်ပြီး လိုက်နာရှုမှတ် ခိုင်းကြတာဖြစ်တယ်။
ရှင်းရဲ့မဟုတ်လား။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ တပည့်တော်များ၏ စရိုက်တရားနှင့်
ပါရမီအဆင့်ဆင့်ကို မြှင့်တင်ကူးပြောင်းပေးတဲ့
ဆရာကောင်း ပညာရှိများဖြစ်ပါပေတယ်လို့
ကျေးဇူးတင်ကာ ဝန္တနာပြုရမှာပေါ့ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- သည်နေရာမှာ တို့များနောက်ဆုံး ဆိုချင်

တာကတော့ စွန်းလွန်းဝိပဿနာတရား၏ မှတ်သားဘွယ်တွေ၊ ကောင်းမြတ်ပုံတွေ၊ ယထာဓမ္မကျပုံတွေ၊ ယုံကြည်ကိုးစား အားထားစရာတွေကို ပါဠိ အဋ္ဌကထာ ဋီကာတွေပါ မကျန် ပိဋကတ်သုံးပုံကို အကုန်အစင် လှန်လှောကာ ဘယ်လောက်ပင် ဖြေဆိုပြောကြား စိစစ်ပြသထားပေမယ်လို့ “ရှင်လူအားလုံးတို့ဟာ တစုတရုံး တညီတညာတည်း ယုံကြည်ကိုးစား အားထားလိုက်နာမှုပြုနိုင်ကြလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးဘဲ။ ဒါကြောင့် မို့လဲ-

သုကရံ သာဓုနာ သာဓုံ၊ သာဓုံ ပါပေန ဒုက္ကရံ-

သာဓုနာ= သူတော်ကောင်းသည်၊ သာဓုံ= ကောင်းမြတ်သော တရားကို၊ သုကရံ= မငြင်းမပယ် လိုက်နာပြုကျင့်ရန် လွယ်ကူပေ၏။ ပါပေန= ဉာဏ်မြင်သေးနပ် ယုတ်မာသောသူကား၊ သာဓုံ= သူကောင်းလူကောင်းတရားတော်ကို၊ ဒုက္ကရံ= လိုက်နာပြုကျင့်ဖို့ရာ မဆိုထားနှင့် ပြောကြားဟောပြသည် စကားကိုမျှ နားလည်ရန် ခဲယဉ်းကာ ငြင်း၍ငြင်း၍သာ နေလေတော့၏-

အဲဒါကို

အကျယ်သိချင်ရင် ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ ဆဋ္ဌသံဂါ
ယနာမူ ဒုတိယအုပ် စာမျက်နှာ(၉၈)မှာ ဖတ်
လေရော့ကွာ။ ဒါပါပဲ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ တပည့်တော်ကတော့ သာဓုနာ-
သုတော်ကောင်းအမျိုးသားမို့ ဆရာတော်ဖြေ
ကြားသမျှ တရားမှန်ကို အမြဲလိုက်နာ ဝန်ခံ
ဉာဏ်မြင်ရှိသူဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ နောက်ဆက်
မေးချင်တာကတော့-

ဝေဒနာကို ရှုကြည့်လိုက်မှတ်တဲ့အခါ (၁)
ဘယ်နေရာကစောင့်ပြီး ကြည့်ရှုရမယ်၊ (၂)
ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာကို ဘယ်လို လိုက်မှတ်ရ
မယ်၊ (၃) ဘယ်လိုသုံးသပ်ဆင်ခြင်ရမယ်ဆိုတဲ့
လိုရင်းအချက်ကလေးတွေကို လူပြိန်း လူရိုင်း
တွေ နားလည်လွယ်အောင် တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့
တတ်နိုင်ရင် ဥပမာကလေးထုတ်ပြီး မိန့်ကြားညွှန်
ပြတော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ်း- တို့များ နားလည်သလောက် လူပြိန်း လူ
ရိုင်း နားလည်လွယ်အောင် ဥပမာကလေး
တိုတို တုတ်တုတ်နဲ့ပဲ ထုတ်ဆောင်ပြမယ်။ နား

သာထောင်ပေရော့ကွာ။ “ဖဿ ကြောင့်၊
ဝေဒနာ ဖြစ်တယ်” အဲသည် ဖဿ တို့၊ ဝေဒနာ
တို့ဟာ နာမ် ပရမတ်တရားတွေကွ။ နာမ်
ပရမတ်တရားစုဟာ အများအားဖြင့် ရုပ်ပရမတ်
တရားစုအပေါ်မှာ မှီမှီပြီးတော့ကာ ဖြစ်ရတယ်။
ဒါကြောင့် ဝေဒနာကို ကြည့်ရှုလိုက်မှတ်မည့်
ယောဂီဟာ အဇ္ဈတ္တ ကာယပဿာဒရုပ်ရှိတဲ့
နေရာက စောင့်ပြီး ကြည့်ရှုမှတ်သားနေရ
မယ်။

ဥပမာကတော့ “ခံစား ဝေဒနက်၊ ရေပွက်ပမာ”
ဆိုတဲ့အတိုင်း ရေပွက်ကို ကြည့်ချင်မြင်ချင်တဲ့သူ
ဟာ ရေအစု ရေအပြင်ကြီးရှိတဲ့ နေရာက
စောင့်ကြည့်နေရင် ရေပွက်တွေ ထထပေါ်ပေါ်
ပွက်ပွက်လာတာကို တွေ့မြင်ရသလို ဝေဒနာကို
ရှုကြည့်ချင်တဲ့ ယောဂီဟာလဲ အတွင်းအဇ္ဈတ္တ
ကာယပဿာဒရုပ် အစုအပြင်ကြီး ရှိတဲ့နေရာက
စောင့်ပြီး ရှုကြည့်နေရင် “ယားတဲ့ဝေဒနာ၊
ညောင်းညာထုံကျင် ကိုက်ခဲစူးရှတဲ့ ဝေဒနာတွေ၊
ပူတဲ့ အေးတဲ့ ဝေဒနာတွေ၊ နူးညံ့ငြိမ်းချမ်းတဲ့
ဝေဒနာ၊ ကြမ်းတမ်းခက်မာတဲ့ ဝေဒနာ၊

ကောင်းတယ်ထင်တဲ့ ဝေဒနာ၊ ဆိုးတယ်ထင်တဲ့ ဝေဒနာ၊ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ဝေဒနာစုံတွေဟာ” ရေပြင်ထက်မှာ ရေပွက်တွေ ပေါ်ပေါ်လာသလို ကာယပသာဒရုပ် အထဲက တဖွဲဖွဲ တပွက်ပွက် ပေါ်ထွက်ပေါ်ထွက်လာတာကို တွေ့ရမြင်ရ သိရ လိမ့်မယ်။ အဲဒါ (၁)အချက်ပုစ္ဆာ ‘ဝေဒနာ ကို ဘယ်နေရာက စောင့်ပြီး ကြည့်ရှုရမယ်’ ဆိုတဲ့ အဖြေပဲ။

ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရေပွက်တွေဟာ ရေပြင် ထက်မှာပဲ ပျက်ပျက်ပျောက်ပျောက်သွားကြ သလို ပေါ်ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာတွေဟာလဲ ကာယပသာဒရုပ် အပြင်ထက်မှာပဲ ပျက်ပျက် ပျောက်ပျောက် ချုပ်ချုပ်သွားကြတာ အမှန်ပဲ။ အဲသည်လို ဖြစ်ပေါ်ဖြစ်ပေါ်ပြီး ပျက်ပျက် ပျက် ပျက်သွားတဲ့ မမြဲစွဲမှု မခိုင်ခံ့မှု အနိစ္စ လက္ခဏာ စတဲ့ သဘောကလေးတွေကို ယောဂီဟာ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် လိုက်မှတ်လိုက်မှတ် နေရမယ်။ အဲဒါ (၂)နံပါတ် ပုစ္ဆာ ‘ဘယ်လိုလိုက် မှတ်ရမယ်’ဆိုတဲ့ အဖြေမှန်ပဲ။

‘ဘယ်လို သုံးသပ် ဆင်ခြင်ရမယ်’ဆိုတဲ့ ၃-

နံပါတ် ပုစ္ဆာရဲ့ အဖြေမှန်ဟာလဲ ၂-နံပါတ်ပုစ္ဆာရဲ့ အဖြေသဘောနဲ့ ရောနှောယှဉ်တွဲကာ အတူတူပဲ ပေါ်ထွက်လာရမှာဖြစ်တယ်။

အဖြေပုံစံကတော့ မိမိကိုယ်ကာယ ပဿာဒ မှာ ပေါ်ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာရဲ့ မမြဲစွဲသော အနိစ္စလက္ခဏာ သဘောကို ထင်လာအောင် မြင်လာအောင် စူးစူးစိုက်စိုက်နဲ့ လိုက်မှတ် သုံးသပ် ဆင်ခြင်နေသောအခါ ယောဂီဉာဏ်ထဲ မှာ-

မခိုင်မမြဲ သောကြောင့်ပင် ချမ်းသာ ကင်း၍ ဆင်းရဲခြင်းသက်သက်ဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခ လက္ခဏာသဘော အမှန်တရားဟာ ထင် ထင်ရှားရှားနဲ့ ထင်လာမြင်လာမှာ သေချာ တာပဲ။

အဲသည်လို ဆင်းရဲအမှန်တွေကို ဉာဏ် မြင်သန်လာတဲ့အခါ ဪ --- သည်ဖြစ် ပျက်မှုတရားတွေဟာ သူ့ဘာသာ သူ့ သဘောနဲ့သူ ဖြစ်ပျက်နေကြတာပဲ၊ ငါ့အလို သို့ ဘာတစ်ခုမျှ မလိုက်မပါ၊ ငါမရှိ၊ ငါနှင့် မဆိုင်၊ ငါမပိုင်၊ အခိုင်အမာ မဟုတ်ဆိုတဲ့

ဘဒ္ဒန္တ ဩဘာသာဘိဝံသ

အနတ္တလက္ခဏာသဘောတွေပဲ။

တစ်တိုတစ်စမျှ သိမ်းဆည်းထားစရာ
အခိုင်အမာ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိတဲ့အတွက်
တပ်မက်ဘွယ်ရာ နှစ်သက်စရာမရှိခြင်း
သဘော။ ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်မှုသဘော
စတဲ့ လက္ခဏာဉာဏ်တွေဟာ-

လိုက်မှတ်စရာ၊ သုံးသပ်စရာ၊ ဆင်ခြင်စရာ တွေ
ပဲလို့သာ မှတ်ပေရော့ကွာ။ သည်နေရာမှာ မင်း
က ပုစ္ဆာ ၃-ချက်နဲ့ ခွဲခြားပြီး မေးထားပေမင့်။
ရှုမှတ်မှု ဝိပဿနာသဘောဉာဏ်အဖြေကတော့
အတူတူပါပဲ။

ကဲ- စွန်းလွန်းနည်းပြ ဆရာတော်တွေကလဲ
သည်အတိုင်းပဲ။ စာလာပေလာ ဘုရားဟော
ဒေသနာတော်နှင့်အညီသာ သင်ကြားပြသပေး
ကြတာပါ။ အဲသင်္ကာကိုမှ မဟုတ်ဘူး၊ မမှန်ဘူးလို့
မင်းဉာဏ်ထဲမှာ တလွဲထင်ပြီး ဆဲချင်နေရင်တော့
မင်းဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာအရေခြုံ မိစ္ဆာဂိုဏ်းဝင်
တစ်ဦးမို့လို့ နောက်ထပ် အထူးဖြေရှင်းပြောကြား
နေစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ “သာဓု ပါပေန
ဒုက္ကရံ”ပါပဲ။

ဒကာ။ ။ ဝေဒနာလိုက်တဲ့ဘက်ကတော့ သည်ဖြေရှင်းချက်
များနဲ့ပဲ ယုံကြည်ကိုးစား အမှန်တရားဟု
အားထားလိုက်နာနိုင်ပါပြီဘုရား။

ခုနစ်ဆက် ပြင်းပြင်း ကြမ်းကြမ်း ရှုရှိုက်
ရတဲ့ဘက်က ဖွင့်ပြမိန့်ဆိုသွားကြတဲ့ ပါရာဇိကဏ်
အဋ္ဌကထာ၊ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ၊ သမ္မောဟ
ဝိနောဒနီ အဋ္ဌကထာလာ စကားတော်များ
အတိုင်းဆိုရင် သဟာလောက်တောင် သေလု
မတတ် ပြင်းထန်စွာ အားထုတ်ကြိုးစား ရှုရှိုက်
မှုလုံ့လဝီရိယမျိုးဟာ သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်တရား
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အတ္တကိလမထာနုယောဂ
အကျင့်နှင့် ယှဉ်တဲ့ ဝီရိယမျိုး မဖြစ်ပေဘူးလား
ဘုရား။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းများကော ပါဠိ
အဋ္ဌကထာထဲမှာ ပါပါသလား မိန့်ကြားပါဦး
ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ်း-သည်ပုစ္ဆာ ကောင်းတယ်ကွာ။ ပါတာကို
ရှာပြမယ်။ အဆင်သင့်ပဲ ဥပရိ ပဏ္ဏာသ အဋ္ဌ
ကထာ၊ ဒေဝဒဟသုတ်၊ ဆဋ္ဌမူ စာမျက်နှာ(၇)မှာ
တိုတို တုတ်တုတ် လိုရင်းချုပ် ဟောတာပဲ ဖတ်
လိုက်ပါတော့ကွာ။

ဘဒ္ဒန္တ သြဘာသာဘိဝံသ

တေ ဒုက္ခေန န အဒ္ဓဘာဝေန္တိနာမ၊
 နိယျာနိကသာသနသ္မိံ ဟိ ဝီရိယံ သမ္မာ
 ဝါယာမောနာမ ဟောတိ။

ဘာသာပြန်

“ကိုယ်နှင့်အသက် မငဲ့ကွက်ဘဲ ထူးကဲ
 ပြင်းထန်သော လုံ့လ ဝီရိယဗိုလ်၊ ဝီရိယာ
 မိပတိ တို့ဖြင့် အားရှိပါးရှိ သတိအမှတ်နဲ့
 သာ ရှုရင် ရှုချင်သလိုသာ ရှုကွာ၊
 မှန်တာချည်းပဲ”ဟု ဆိုသော ထိုစကားသည်
 အမှန်သာဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်ရည်မှန်း ထွက်
 လမ်းရည်မျှော် နိယျာနိက သာသနာတော်
 အတွင်း၌ ဓူတင် မောနေယျ စသည်
 များပြား မြင့်မြတ်သော အကျင့်တရားဖြင့်
 ဆင်းရဲပင်ပန်း တရကြမ်းကြိုးစားအားထုတ်
 ၍နေသော ဝီရိယတရားသည် နိဗ္ဗာန်
 ရောက်ရန် ကောင်းမွန်ပေငြား “သမ္မာ
 ဝါယာမ မဂ္ဂင်တရား” မည် သည်သာလျှင်
 တည်း။

တေ ဒုက္ခေန န အဒ္ဓဘာဝေန္တိနာမ-
 ယခုလို ပြင်းပြင်းထန်ထန်နှင့် ကျင့်ကြံအား

ထုတ်နေသော ထိုယောဂီတို့သည် မိမိကိုယ်
ကို ဒုက္ခပွားများ ဆင်းရဲသွားအောင် ကျင့်
ဆောင် အားထုတ်နေကြသော အတ္တ
ကိလမထာနုယောဂ သမားများ မမည်နိုင်
ပါပေတဲ့။

အဲသည် အဋ္ဌကထာဆရာမြတ်ရဲ့စကားရပ်
ကို ဋီကာဆရာက အပြင်းအထန်ထောက်ခံထား
ပုံများကို မှတ်သားချင်သေးရင်လဲ ဟောသည်
ဥပရိ ပဏ္ဏာသဋီကာကို ကြည့်ဦးပေါ့ကွာ။

နိယျာနိက သာသနသို့ ဟိ ဝီရိယန္တိ-
ဝိဝဋ္ဌသန္တိသီတံ ကတွာ ပဝတ္တိယမာနံ
ဝီရိယံ သရီရံ ခေဒန္တံပိ သမ္မာဝါယာမော
နာမ ဟောတိ ဉာယာရဒ္ဓဘာဝတော။

ဘာသာပြန်

နိယျာနိကသာသနာ၌ ဝီရိယဟူသည်
ကား= ဝဋ်ဒုက္ခမှထွက်ရာ နိဗ္ဗာန်ကိုသာ
အမှီပြု၍ ဖြစ်စေအပ်သော အားထုတ်မှု
လုံ့လဝီရိယမျိုးသည် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဘယ်
လောက်ပဲ ပင်ပန်းဆင်းရဲစေကာမူ မဂ်ဖိုလ်
နိဗ္ဗာန်ကို သိခြင်းငှာ အားထုတ်နေသော

ကြောင့် သတိပဋ္ဌာန်လာ နည်းမှန် တရား
ဝင်ဖြစ်သော သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင် မည်
သည်သာတည်း --- တဲ့။

သတိပဋ္ဌာန်ဆိုတာ သတိပြဋ္ဌာန်းတဲ့တရား
တော်ဖြစ်လေတော့(မိမိအားထုတ် ပွားများလိုတဲ့
ကြိုက် ရာရာ တရားအစုထဲမှာသာ) စွဲစွဲမြဲမြဲ
တအောက်မေ့မေ့ မှတ်ရှု စိုက်ရှု ကပ်ရှုမှု ပြုလုပ်
နေခြင်းဟာ လိုရင်းအချုပ်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်
စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး ပြတဲ့နည်းဟာ
ဘုရားရှင်ရဲ့ နည်းအစစ်ဖြစ်လို့ မှန်တယ်သာ
မှတ်ထား။ ကိုင်း- ရှင်းပြီလားဟေ့။

ဒကာ။ ။ ရှင်းတဲ့အထဲက တစ်ခုထပ်ရှုပ်လာပြန်ပြီ။
ဆရာတော်ရဲ့ အဖြေစကားထဲမှာ(မိမိအားထုတ်
ပွားများလိုတဲ့ ကြိုက်ရာရာ တရားအစုထဲမှာသာ)
ဆိုတာက ဘာလဲဘုရား။ တရားအစုဆိုတာကို
မေးတာပါ တရားအစုတွေက အများကြီးပဲ
မဟုတ်လား။

ဆရာ။ ။ အေး- မေးသင့်တယ်။ သတိပဋ္ဌာန်တရား ပွား
များရေးကို လေးပါးသော နည်းအစုနဲ့ မြတ်စွာ
ဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့တယ်။

- (၁) ကိုယ်အစုကို အဖန်များစွာရှုမြင်ကာ နေခြင်း၊
- (၂) ဝေဒနာအစုကို အဖန်များစွာ ရှုမြင် ကာ နေခြင်း၊
- (၃) စိတ်အစုကို အဖန်များစွာ ရှုမြင်ကာ နေခြင်း၊
- (၄) ထိုထိုဓမ္မသဘောအစုကို အဖန်များစွာ ရှုမြင်ကာနေခြင်း။

ယင်းလေးမျိုးသော တရားအစုတို့တွင် မည်သည့်အစုကိုပင်ဖြစ်စေ မိမိစိတ်ဝင်စားမှုရှိတဲ့ တရားအစု တစ်ခုခုထဲမှာ သတိကိုမြှီစွာထား၍ ပွားများမှတ်သား အောက်မေ့ရမယ်လို့ ဆိုတာပဲ။
ကိုင်း- ကွဲပြားရဲ့လားဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ကွဲပြားပါပြီ ဆရာတော်ဘုရား၊ သည်လို ဆိုတော့လဲ သူတို့ပြောနေကြတဲ့ ရှု၊ ရှိဝိပဿနာ ပါဠိအဋ္ဌကထာ ပိဋကတ် စာပေတွေထဲမှာ အပါသားပဲ ဘုရား၊ ဒါကိုများ သူတို့က ပြော လိုက် ဆိုလိုက်ကြတာ “စာပေမှာမပါဘူး၊ စာပေ နဲ့မညီဘူး၊ အတ္တကိလမထာအကျင့် ဖြစ်တယ် လေး ဘာလေးနဲ့ကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်လိုက်ကြတာတွေ”

ရှုပ်ပွေနေတာပဲဘုရား သည်လူတွေဟာ သနား
စရာပဲ ။

ဆရာ။ ။ အေး- အဲသည် အဋ္ဌကထာ ပါဠိကိုအလွတ်သာ
ကျက်ထားပေရော့။ ဒါကြောင့် စွန်းလွန်းဆရာ
တော်ကြီးက သူ့ရှုံးရဲ့ ယောဂီတွေကို
ရှုမှတ်ခိုင်းပြီး နာရီဝက်၊ (၄၅) မိနစ်၊ တစ်နာရီ
အကြာ သမာဓိမိလောက်ပြီထင်တဲ့ ချိန်ခါမှာ
“အရှုရုပ် ခန္ဓာကိုယ်ခိုက် ဝေဒနာလိုက်လို့”
အမိန့်ပေးတာပေါ့။

ဒကာ။ ။ အရှုရုပ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ခိုက်၊ ဝေဒနာလိုက် ဆိုတာ
က ဘာလုပ်ခိုင်းတာလဲဘုရား၊ အသက်မရှူဘဲ
ရပ်နေရမှာလား။

ဆရာ။ ။ သည်နေရာမှာ အရှုရုပ်ဆိုတာ ထွက်သက်ဝင်
သက် အာနာပါန သတိပဋ္ဌာန်ပွားများရေး
နည်းမျိုး လေးပါးထဲမှာ ပ- ဒု- တ- သုံးနည်း
အရ ရှုရုံက မှတ်သားပွားများမှု
တို့ကို ရပ်ပြီးတော့ စတုတ္ထနည်းဖြစ်တဲ့ နုနု
ဖြည်းဖြည်း အေးအေးမြမြနဲ့ ရှုရုံကနည်းမျိုးကို
ပြောင်းလဲ ပေးတော့မှာဖြစ်လို့ (အရှုရုပ်လို့)
ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။

ထူးခြားချက်က တချို့ စွန်းလွန်းယောဂီတွေ
ဟာ ဝေဒနာလိုက်စရာ မထင်ရှား မပေါ်လွင်လို့
မူလမှတ်ရင်းစွဲ ထိသိမှုကိုပဲ ဖြည်းဖြည်းအေးအေး
နုနုသာသာကလေးရှုပြီး မှတ်နေကြတာကို တို့
များသိရတယ်။

သို့မဟုတ် သြဠာရိကနည်းနဲ့ ထိသိမှုကို
ကြမ်းတမ်း ပြင်းထန်စွာ ရှုရှိုက်မှတ်သားလို့
သမာဓိတရားရလာပြီဖြစ်သောကြောင့်

အရှုမျိုးကိုရပ်ပြီး ထိသိမှု အမှတ်မှ
တစ်ပါး ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်တရား
ကို ရှုမှတ်ပွားများသွားဖို့အတွက် တရားအမှတ်
ပြောင်းပေးတော့မှာ ဖြစ်လို့ “အရှုရပ် ခန္ဓာကိုယ်
ခိုက် ဝေဒနာလိုက်လို့ ခိုင်းတာဖြစ်တယ်။ အရှု
ရပ်ဆိုတာနှင့် အသက်မရှူဘဲ ရပ်နေရင်
သေသွားမှာပေါ့။ မင်းမရှူဘဲနေနိုင်သလား။

ဒကာ။ ။ တပည့်တော်တော့ မရှူဘဲမနေနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေ
မင့် အသက်မရှူဘဲ နေနိုင်သူ (၇)ယောက်
တောင်ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲဘုရား၊ ဟုတ်
မဟုတ်တော့ မသိဘူး။ အဲသာ ဟုတ်ရင်လဲ
ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ သရုပ်ခွဲပြပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ ဟုတ်သပေါ့ကွာ၊ အဿာသာ ပဿာသခေါ်တဲ့
ကာယသင်္ခါရ မရှိသူ(အသက်မရှူသူ) ခုနစ်
ယောက်လို့ စာပေမှာလာတာကတော့-

- (၁) အမိဝမ်းခေါင်းအောင်းနေသူ၊
- (၂) ရေနစ် ရေငုပ်နေသူ၊
- (၃) ဗြဟ္မာဟူသမျှ၊
- (၄) နိရောဓ သမာပတ် ဝင်စားနေသူ၊
- (၅) ပဉ္စမဈာန်ပုဂ္ဂိုလ်စု၊
- (၆) တွေဝေမေ့မျောနေသူ၊
- (၇) သေသူ။

အဲသည်သူခုနစ်ဦးဟာ အသက်မရှူဘူး၊
အဿာသ ပဿာသခေါ်တဲ့ ကာယသင်္ခါရ
မရှိဘူးလို့ စာပေကျမ်းဂန်မှာ လာတယ်။
နောက်တစ်နည်း ရှစ်ဦးရှိတယ်လို့ တစ်မျိုးလာ
သေးတယ်၊ မှတ်ချင်သေးရင် ဟောသည်လင်္ကာ
ကလေးကို ကျက်မှတ်ထားပေရော့ကွာ။

မိဝမ်း၌ဖြစ်၊ ရေနစ် ဆိပ်မွန်၊ တွေဝေ
လွန်ထ၊ ကောင်းကင်းကျတည့်၊ စတုတ္ထဈာန်
နေသူ၊ သေသူတလီ၊ ဗြဟ္မပြည်၊ ရှစ်မည်
သက်မရှူ တဲ့။

ဒကာ။ ။ သည်လင်္ကာအရ ရှစ်ပါးက ဘယ်ပိဋကတ် ပါဠိအဋ္ဌကထာ၊ ဘယ်ကျမ်းစာမှာ ပါတာပါလဲ၊ ဘုရားဟောမှ ဟုတ်ကဲ့လား၊ ကျမ်းကိုးကျမ်းကား လဲ ပြဦးဆရာတော်။

ဆရာ။ ။ ဝေ -- မင်းက ငါပြောတာ မယုံလို့ ကျမ်းကိုး ကျမ်းကားတွေဘာတွေ မေးနေတာလား၊ ငါ့ကို ယုံရင် ငါပြောတာ မှတ်ထား၊ မင်းဉာဏ်ထဲမှာ အမှန်တရားနဲ့ ဗဟုသုတတွေ များလာမှာပဲ။ ငါ့ ကိုမယုံရင် တခြားဆရာဆီသွားမေးဟေ့၊ ငါ့ကို တော့ ဘုရားဟောလား ဘာလားနဲ့ လျှာရှည် မနေနဲ့ကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ၊ ယုံကြည်ပါတယ်ဘုရား။ ကျမ်းကိုကျမ်း ကားသိထားတော့ ပိုကောင်းမလားလို့ မေးမိ တာပါ။

အရှုရပ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တော့သိပါပြီ။
“ခန္ဓာကိုယ်ခိုက် ဝေဒနာလိုက် ဆိုတဲ့စကားအရ က ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘယ်လိုခိုက်တာလဲ ဘုရား။ ဝေဒနာကိုကော ဘယ်လိုလိုက်ရမှာလဲ မိန့်ကြား တော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ ခန္ဓာကိုယ်ခိုက် ဝေဒနာလိုက် ဆိုတာက ဟို-

ပထမ ရှုရှိုက်ပြီး ထိမှု သိမှုကို သတိပြုကာ ကြည့်ရှုမှတ်သားထားခဲ့တဲ့ ဝီရိယ နဲ့ သမာဓိရဲ့ တန်ခိုးကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ရုပ်နာမ်တို့ အလေ့သဘောအရ ပြောင်းဆန် အောင် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးနေကျဖြစ်တဲ့ ရုပ် တရားတွေရယ်၊ ရေပွက်ပမာ ပေါ်လွင်စွာထိခိုက် နေတဲ့ ဝေဒနာတရားတွေရယ်၊ အဲသည်ရုပ် ဝေဒနာ တရားတွေဟာ ခုအခါ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ပိုမိုထင်ရှား ထိခိုက်နေကြပြီ ဖြစ်တာကြောင့် အဲသည်လိုဖောက်ပြန်ဖြစ်ပျက် ကျင်နာခံခက်မှု ဝေဒနာတရားအစုကိုလဲ သိအောင်မိအောင် မလွတ်တမ်း လိုက်မှတ်ကာ ရှုမှတ်ရမယ်လို့ မူလသတိပဋ္ဌာန် ထိသိမှတ်မှု ကျဲကျဲကို ခုအခါ မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာကိုပါ အသိစိပ်စိပ် ရှုမှတ်ရင်း အမှတ်တိုးပြီးပေးလိုက်တာပဲ။ ကဲ- သဘောကျပြီလားဟေ့။

ဒကာ။ ။ ဘယ်ဟာကို ဘယ်လိုအမှတ်တိုးပြီး အသိစိပ်စိပ် ပေးတာလဲဘုရား။ တပည့်တော်နားလည်အောင် ထပ်ပြီး မိန့်ကြားပါဦး။

ဆရာ။ ။ အေး- နားလည်အောင် ပြောပေးနေတာကို

နားလည်အောင် နားထောင်စမ်းကွာ။ ယောဂီ
 ဟာ ပထမ ဟူးဟဲ ရှူးရဲနဲ
 ရှူရှိုက်ပြီး ထိသိမှု ဖောဠုပ္ပအာရုံ တစ်ခုတည်းကို
 သာရူမှတ်နေရလို့ သူ့ကိုအသိကျဲတယ်၊ အမှတ်
 ကျဲတယ်လို့ ခေါ်သကွ။ အမှန်က သူ့နှာဝကို
 လာထိတဲ့ ထိသိမှုကို ထိသိ ထိသိ
 လို့ ထိသိအာရုံတစ်ခုတည်းကိုသာ လိုက်မှတ်နေ
 တာကိုကွ။

ဒါကြောင့် သူ့အားထုတ်ရှူရှိုက်ထားတဲ့
 ဝီရိယတရားနဲ့စာရင် သိမှတ်မှု သမာဓိက နည်း
 နေလေတော့ အဲသောကိုပဲ သိမှတ်မှုနည်းတယ်၊
 အသိကျဲတယ်လို့ ဆိုတာကွ၊ ဝီရိယနဲ့ သမာဓိ
 မညီမျှဘူး၊ 'ဝီရိယလွန်တော့ ဥဒ္ဓစ္စဖြစ်တယ် လို့
 ဆိုတာပေါ့ကွာ၊ ဥဒ္ဓစ္စဆိုတာ ပြန့်လွင့်တာ၊ တုန်
 လှုပ်တာ၊ မတည်ကြည်တာမျိုးပဲ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ -- ဦးထိပ်ရွက်ပန်ဆင်လျက်မို့ ရှေ့ကိုသာ
 ဆက်ပြီး မိန့်ကြားတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ။ ။ ခုတော့က သူ့မှာ ရှူတာတွေရပ်ပြီး
 မင်းတို့လိုချင်တဲ့ နုနုရှူပုံ စတုတ္ထနည်းအရ
 ဖြည်းဖြည်းအေးအေး နုနုသာသာကလေး ရှူ

ဘဒ္ဒန္တ သြဘာသာဘိဝံသ

ရှိုက်နေရလို့ ဖြည်းဖြည်းထိ၊ အေးအေးထိ၊ နုနုထိ၊ သာသာထိတာကိုလဲ ဖြည်း၊ အေး၊ နု၊ သာကလေးထိတယ်လို့ သိသိသွားကာ သိမှတ်နေရတာက အမှတ်တစ်မျိုးကွ။

နောက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ပူအေးကျင်နာ ညောင်းညာကိုက်ခဲကာ တသဲသဲတဖွဲဖွဲနဲ့ ပြောင်းဆန်အောင် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးပြီး ဆင်းရဲနေတဲ့ အမျိုးမျိုးသော ဖြစ်ပျက်မှုဝေဒနာသဘောတွေကိုလဲ ညောင်းသိ၊ ညာသိ၊ နာသိ၊ ကျင်သိ၊ ပူသိ၊ အေးသိ၊ ဖြစ်ပေါ်လာတာသိ၊ ပျက်ချုပ်သွားတာသိ၊ အမြဲမရှိ။ ဆင်းရဲဘိ၏။ ငါစိုး ငါပိုင်မဟုတ်၊ ငါသိ ငါခံစားရတာမဟုတ်၊ ရုပ်ကဖောက်ပြန် ပူအေး၊ ကိုက်ခဲ၊ ညောင်းညာထုံကျင်တယ်။ စိတ်ကသိတယ်၊ သညာက မှတ်တယ်၊ ဝေဒနာက ခံစားတယ်၊ ဖြစ်ပြီးလျှင် ပျက်ဟု အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ထင်အောင်၊ မြင်အောင်၊ ထိအောင်၊ မိအောင်၊ သိအောင် အဖန်ဖန် လိုက်မှတ်နေရတဲ့ အမှတ်တွေကလဲ အမျိုးမျိုးကိုကွ။

အဲသည်လို မှတ်စရာအာရုံနဲ့ သတိအမှတ်

တွေကို ပိုတိုးပြီး မှတ်နိုင်တာဟာလဲ အသိက
စိပ်စိပ်သိလာလို့သာ ဖြစ်လေတော့ အဲသည်ဟာ
ကိုပဲ အသိစိပ်တယ်၊ အမှတ်ဉာဏ်တိုးပေးတယ်
လို့ ခေါ်တာကွ။ ကိုင်း- နားလည်ပြီလားဟေ့။
ဒါမှ မလည်သေးရင်လဲ မင်းနားကို ဆွဲလှည့်ပေ
တော့ကွာ။

ဒကာ။ ။ ကောင်းလိုက်တဲ့ အဖြေဘုရား၊ တပည့်တော်နား
ထဲမှာ ရှင်းရှင်းပြီး စွဲစွဲသွားတာပဲ။ ဒါနဲ့ အဲသည်
လို အမှတ်တိုးပြီး အသိစိပ်စိပ်နှင့် ဝေဒနာတွေ
ကိုပါ လိုက်ပြီး သိမှတ်ခိုင်းပြန်တာက အနိစ္စ၊
ဒုက္ခ၊ အနတ္တတို့အပြင် ‘ဘာတွေကိုညွှန်းပြလို
ဘယ်လိုအကျိုးတရားမျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့
အတွက် အသိစိပ်စိပ် အမှတ်တိုးခိုင်းပြန်တာလဲ
ဘုရား။ အကျယ်ပဲ မိန့်ကြားတော်မူပါ။

ဆရာ။ ။ အင်း- မင်း မေးခွန်းက လွယ်သယောင်ယောင်နဲ့
ခက်ခဲ နက်နဲ ကျယ်ဝန်းတဲ့ မေးခွန်းမျိုးပဲကိုကွ။
မကျဉ်းမကျယ်ကလေး ဖြေမှရမှာပဲ။

တို့များပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း စတုတ္ထနည်းအရ
ထွက်လေ ဝင်လေတို့၏ နူးညံ့ငြိမ်းအေး
ဖြည်းနှေးစွာ ထိသိမှုဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၊ ချုပ်ပျက်

သွားခြင်းနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ရုပ်တရားတို့ အလျဉ်မစဲ တရိပ်ရိပ် တသဲသဲ ဖြစ်ပျက်ဖောက် ပြန်နေပုံတွေ၊ ကျင်နာခံခက်တဲ့ အမျိုးမျိုးသော ဝေဒနာဒဏ်ချက်တို့ ရေပွက်ပမာ ဖြစ်ပေါ်ပျက်စီး နေပုံတွေကို ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ချုပ်တိုင်းချုပ်တိုင်း လိုက်မှတ်ဆင်ခြင် သိမြင်နေခြင်းဖြင့် ဤကိုယ် ခန္ဓာကြီးထဲမှာ ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ ဖြစ်ပျက်နေမှု ဟူသော 'သမုဒယ ဝယ'သဘောမှ တစ်ပါး အခြားဘာမှ မရှိပါတကား။

လောကကြီးတစ်ခုလုံးဟာလဲ ဤခန္ဓာကိုယ် ထဲမှာလိုပဲ မမြဲစွဲခြင်း အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခ၊ ကိုယ်စိုးကိုပိုင် မဖြစ်နိုင်ခြင်း အနတ္တဟူသော ဝိပဿနာစခန်းကို တိုက်ရိုက်ညွှန်ပြနေသည် မည်တာက တစ်ချက်ကွ။

နောက်ပြီး ဝိပဿနာတရားကို ပွားများအား ထုတ်နေစေရန်နှင့် ဝိပဿနာဉာဏ်မှန်၊ ဉာဏ်စစ် ဖြစ်ပေါ်ထင်မြင်လာဖို့ရန်ကို ညွှန်ပြသည်မည် တာကလဲ တစ်ချက်ကွ။ အဲဒါတွေကို ညွှန်ပြ တယ်လို့ မှတ်ရမယ်ဟေ့။

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၁၀၁

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဒါတွေကို ညွှန်ပြချက်က ဘယ်လိုအကျိုး
တရားမျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့အတွက်ပါလဲ
ဘုရား။ ဆက်လက်မိန့်ကြားတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ အေး- အဲသည်အချက်တွေကို ညွှန်ပြ ပွားများ
ခိုင်းလို့ အဲသည်လို ထင်မြင်မှု ဝိပဿနာ အသိ
ဉာဏ် ရင့်သန်စွာ ဖြစ်လာခြင်းဟာ ဆင်းရဲအမှန်
ဒုက္ခသစ္စာတရားကို ပိုင်းခြားသိမြင်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်
လာဖို့အတွက်ပင် ဖြစ်တယ်ကွ။

ဒုက္ခသစ္စာ ဆင်းရဲမှန်ကို ပိုင်းခြားသိမြင်နေ
တဲ့ ယောဂီဟာ လောကကြီးထဲမှာ ဘာတစ်ခုမျှ
တပ်မက်နှစ်သက် လိုလားတောင့်တခြင်း
အာသာမရှိတော့ဘဲ တဏှာစွဲကင်းကာ ဒုက္ခ
ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ အကြောင်းမှန်
သမုဒယသစ္စာတရားကို ပယ်ဖြတ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့
ပယ်ဖြတ်ခြင်း တရားမျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့
အတွက်ပင်ဖြစ်တယ်။

နောက် ထိုထိုဒုက္ခမျိုးစုံကို ဖြစ်စေတတ်တဲ့
သမုဒယသစ္စာ တဏှာစွဲကို ပယ်ဖြတ်စွန့်ပစ်လိုက်
ခြင်းသည်ပင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း လမ်း
ကောင်းအမှန်ဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂသစ္စာတရားကို ပွားများ

ဘဒ္ဒန္တ သြဘာသာဘိဝံသ

ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့အတွက်ပင်ဖြစ်တယ်။

နောက် ယင်းသည့် တပ်မက်နှစ်သက်
နှမြောစုံမက် လိုလားတောင့်တခြင်း အာသာ
တဏှာစွဲ ပြတ်စဲသွားခြင်းသည်ပင်လျှင် နိဗ္ဗာန်
ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းအမှန် နိရောဓသစ္စာ
တရား ဖြစ်ပေါ်လာဖို့အတွက်ပင် ဖြစ်လေတော့
သည်တဲ့။

က- သာတွေကို ညွှန်ပြလို့ သည်လိုမဂ်ဖိုလ်
နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ အကျိုးတရားမျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာ
ဖို့အတွက် ကိုယ်ခန္ဓာထဲက ဝေဒနာတွေကို
လိုက်မှတ်ကာ အသိစိပ်စိပ် အမှတ်တိုးတိုးပြီး
စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးက သိမှတ်ခိုင်းရပြန်ပါ
သတဲ့ဗျာ။ ရှင်းရဲ့လားဟေ့။

အင်း- မင်းအမေးက နက်နဲ ခက်ခဲကျယ်
ဝန်းသလောက် ငါ့အဖြေကတော့ မကျဉ်းမကျယ်
လွယ်လွယ်နဲ့ရှင်းရှင်းပဲ။ ဒါမှလဲ မင်းဉာဏ်ထဲမှာ
မြန်မြန်စွဲမှာကိုးကွ။

ဒါမှနားမလည်သေး မစွဲသေးရင်လဲ အိမ်ကျ
တော့ အဲသည်အဖြေစကားကို စဉ်းစဉ်းစားစားနဲ့

အခေါက်တစ်ရာလောက် ပြန်ပြန်ပြီး ဖတ်နေပေါ့
ကွာ။ မင်းဉာဏ်ထဲမှာ စွဲကာ အကွင်းသား
အကွင်းသား ရှင်းရှင်းပြီး သွားလိမ့်မယ်ဟေ့။
အပျင်းတော့ များမနေနဲ့နော်။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ခုဆရာတော် ပြောတာနဲ့ပဲ နည်းနည်း
တော့ နားလည်လာလို့ ဉာဏ်ထဲမှာလဲ စွဲလာ
ပါပြီဘုရား။ များစွာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ဆရာတော်။

အဿာသ ပဿာသစခန်းမှာ လေးဆင့်
မြောက်ဖြစ်တဲ့ စတုတ္ထနည်းအရ ထွက်လေ
ဝင်လေတို့ရဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့ ငြိမ်းအေးမှုဆိုတဲ့
သမာဓိစခန်းကျမှပဲ အဲသည်ရုပ်နာမ်တရားတို့ရဲ့
ဖြစ်ပျက်မှု သမုဒိယ ဝယ သဘောတို့ကို ရှုမြင်
ပွားများရန်အတွက် ဝိပဿနာစခန်းကို တက်
လှမ်းအားထုတ်ရတော့မှာလား။

သမထကိုမလုပ်ဘဲ ဝိပဿနာချည်းသက်
သက်ကိုကော အားမထုတ်ကောင်းဘူးလား
ဘုရား။ သည်နှစ်ရပ်ကို ဘယ်လိုမှတ်သားလိုက်
နာရမည်ဆိုတာ မိန့်ကြားတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ အေး- သည်အမေးမှာ ဝိသေသ၊ သာမည

အဖြေနှစ်ချက်ရှိတယ်ကွ။ သတိပဋ္ဌာန်ပါဠိတော်
 ရဲ့ ဝိသေသညွှန်ပြလိုရင်းကတော့ အဿာသ
 ပဿာသ စခန်းတွင် လေးဆင့်မြောက်ဖြစ်တဲ့
 “ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ”နည်းရဲ့ အပ္ပနာ
 သမာဓိပိုင်းကျလို့ သမာဓိ အတော်ရင့်သန်လာမှ
 သာ သို့မဟုတ် စတုတ္ထဈာန် သမာဓိမျိုးလောက်
 ကို ရပြီးနောက်မှသာ ရုပ်နာမ်တို့ ဖြစ်ပျက်မှု
 သမုဒယ ဝယ သဘောကို ရှုမြင်ပွားများရန်
 ဝိပဿနာစခန်းမှန် ခဏိကသမာဓိကို ညွှန်ပြပေး
 လိုရင်းဖြစ်တယ်။

အထူးသိထားဖို့က တစ်စုံတစ်ရာ ဘာ
 သမာဓိကိုမျှ မရသေးတဲ့ ယောဂီစိမ်းကို
 သမုဒယ ဝယ ရှုမြင်ရေးတွေ ပြပေးနေတဲ့
 သမထပျက် ဝိပဿနာပျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းမျိုး
 တွေကိုတော့ မလိုလားရဘူးကွ။ အပ္ပနာသမာဓိ
 မှ ခဏိကသမာဓိသို့ တင်ပေးရစမြဲပဲ။

ဒကာ။ ။ သည်လိုဆို သမထနှင့်ကင်းပြီး ဝိပဿနာနယ်
 အတွင်း မဝင်ရ၊ သမထကိုသာ အစထားပြီးပွား
 များအားထုတ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့။

ဆရာ။ ။ ဒါကတော့ သည်လိုလေ၊ သမထနှင့်ကင်းပြီး
ဝိပဿနာမဖြစ်နိုင်၊ သမထရှိမှသာ ဝိပဿနာဖြစ်
နိုင်တယ်လို့တော့ မဆိုလိုပါဘူး။ တို့များဆိုလိုရင်း
က သမ္မာသတိနှင့် သမ္မာသမာဓိ အစစ်ဖြစ်ဖို့ရန်
နှင့် သမထယောင်ယောင် ဝိပဿနာယောင်
ယောင် တောင်မကျ မြောက်မကျဖြစ်တဲ့
သမထ ဝိပဿနာ ရှုနည်းမျိုးတွေကို မလိုက်နာ
မကျင့်ကြံရန်သာ ဆိုတာပါ။

သာမညအားဖြင့်တော့ သတိပဋ္ဌာန်တရား
တော်ဟာ သမထ ဝိပဿနာ နှစ်ပါးလုံးကိုပင်
ဘုရားရှင် ညွှန်ပြတော်မူတယ်လို့ မှတ်ရမှာပဲ။
ကိုယ့်အားထုတ်လိုရာကိုဖြစ်စေ သို့မဟုတ်
နောက်နောက်က ကိုယ်အားထုတ်ခဲ့ဖူးတဲ့တရား
တစ်ပါးပါးကိုပဲဖြစ်စေ ပွားများအားထုတ်နိုင်ပါ
တယ်။ ဝိပဿနာကိုချည်း ရှုမှတ်ပွားများရင်လဲ
ကောင်းတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အပ္ပနာသမာဓိကို
မယူဘဲ ခဏိကသမာဓိ သက်သက်နှင့်ဝင်ဖို့
ကတော့ မလွယ်လှဘူးပေါ့ကွာ။

သမထကို ရှေးဦးစွာလုပ်ပြီးနောက် သမာဓိ

ဉာဏ်ကလေး အတော်အတန်ရောက်လာမှ
ဝိပဿနာတရားကို ပွားများရှုမှတ်တာကတော့
“အပ္ပနာသမာဓိမှ ခဏိက သမာဓိသို့ဆိုတဲ့”
အလုပ်သဘောတရားလဲကျ ဘုရားဟောဓမ္မနှင့်
လဲ ကိုက်ညီနေတာကြောင့် ပိုပြီးကောင်းတယ်လို့
မှတ်ပေါ့လေကွာ။ သာကြောင့်လဲ စွန်းလွန်းဆရာ
တော်ကြီးက ထိသိနည်းကို အရင်မှတ်ခိုင်းတာ
ပေါ့။

ဒကာ။ ။ ဦးထိပ်ရွက်ပန်ဆင်မှတ်သားလျက်ပါဘုရား၊ အဲ
သည်နည်းနှစ်ပါးမှာ ဆရာတော်ဘုရားက ဘယ်
နည်းကို ကြိုက်နှစ်သက်ပါသလဲဘုရား။

ဆရာ။ ။ တို့များရဲ့အကြိုက်ကတော့ သမထပိုင်းမှာ အရင်
ထိုင် အဲသည်က သမာဓိဉာဏ် တော်တော်ပိုင်
လာရင် ဝိပဿနာဘက်ကို အလိုလိုယိုင်သွား
ကာ လောကကြီးရဲ့ မခိုင်မြဲမှု၊ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်
မရှိမှု ဖြစ်ပျက်ပုံစံတဲ့ သမ္မာသမာဓိ ဝိပဿနာ
ဉာဏ်စဉ်တွေ ဘာတွေဟာ အပြိုင်အဆိုင် ပေါ်
လာတတ်တာမို့ သမထကို အရင်ထိုင်တာပဲ

ကြိုက်တယ်ကွ။

ဒကာ။ ။ သည်လိုကြားသိရတာ ကျေးဇူးများလှပါတယ်
ဘုရား။ ဆရာတော် မိန့်ကြားချက်အတိုင်း မှတ်
သားပါမည်။

အနို့ သူတို့ရဲ့နည်းဟာ “အတ္တကိလမထာနု
ယောဂ” မိမိကိုယ်ကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဆင်းရဲ
အောင် အားထုတ်ကျင့်ကြံတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနည်းလို့
ပြောဆိုစွပ်စွဲနေကြတာကော ဘယ်လိုသဘောရ
ပါသလဲ။ အမှန်အမှား မိန့်ကြား ဆုံးဖြတ်ပေးပါ
ဦး ဘုရား။

ဆရာ။ ။ ဟ --- သည် “အတ္တကိလမထာနုယောဂ ကလဲ
စွဲတုန်း သဲတုန်း ဆဲတုန်းပဲကိုကွ။ သည်လိုဆဲဆဲ
နေတာတော့ မကောင်းပါဘူးကွာ။ ရိုင်းလှပါ
တယ်။ ကိုင်း-အဆုံးအဖြတ်လိုချင်ရင် နားထောင်
ရေးမှတ်ပေတော့ကွာ။

စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက သူ
ယောဂီတွေကို ဟူးဟဲ ရှုံးရဲ့နဲ့ မူးလဲ မေ့မျော
ပင်ပန်းဆင်းရဲကုန်အောင် ဆင်ခြင်ဉာဏ် သတိ
မနှောဘဲ အတ္တစွဲသဘောနဲ့ အရမ်းကာရော
ရှုရှိုက်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ။

ဘဒ္ဒန္တ ဩဘာသာဘိဝံသ

အမှန်က“ထိမူ သိမူ သတိပြုဆိုတဲ့ နည်းနဲ့” သတိအမှတ် ထက်ကြပ်မကွာရအောင် လိုက် မှတ်ခိုင်းနေတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားမြတ်ကို အတ္တကိလမထာနုယောဂလို့” စွပ်စွဲဆဲရေးနေရင် စွန်းလွန်းရဲ့၊ ရှုရှုကို ဆဲရာမကျဘဲ ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားတော်မှန်ကိုသာ ဆဲရာကျနေ လိမ့်မယ်ကွ။ အဲသာကို ကြပ်ကြပ်ဆင်ခြင်ပါ ဒကာရာ။ သဟာဇာင် မကသေးဘူး၊

ဆရာထံ ဖူးမြော်လာတာက စွန်းလွန်းဝိပဿနာ တရားမှန်မမှန် ဆွေးနွေးစိစစ်ရန် ဓမ္မသာကစ္ဆာ အတွက်သာ လာတာပါဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- မင်းက ဆွေးနွေးတာပါ ပြောပေမင့် ဆဲ နည်းတွေသာ ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်ကွ။ ကိုင်းဆက်ပြီး တစ်ပုဒ်လောက် ထုတ်လိုက်စမ်းပါဦး။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဆွေးနွေးမှု ဓမ္မသာကစ္ဆာမင်္ဂလာလို့သာ သဘောထားတော်မူပါဘုရား။ ဆက်ပြီးလျှောက် ထားလိုတာကတော့ သူတို့နည်းဟာ နှပ်ချေးတွေ ထွက်၊ တံတွေးတွေကျ၊ ချွေးတွေက ရေချိုးထား သလို နှစ်နေအောင်ထွက်ပြီး အသက်ရှူကြမ်း လွန်းလို့ အရမ်းမော၊ အားကြီးပင်ပန်း၊ ကြည်လင်

လန်းဆန်းခြင်းလဲ မရှိကြဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့
“အတ္တကိလမထာနုယောဂ” အကျင့်လို့ ပြော
ကြားနေကြတာ မမှန်ဘူးလားဘုရား။

ဆရာ။ ။ အဲ- ခုအထိ အတ္တကိလမထာထဲ စွဲတုန်းပဲရှိသေး
သကဲ့ကွ။ သည်ဟာတွေကို တို့များ စိစစ်ကြည့်
တော့ စွန်းလွန်းတရား အားထုတ်ပွားများတဲ့
ယောဂီဟာ နာရီဝက်အတွင်းလောက် သမာဓိ
ဘက် မရောက်ခင်သာ မောပန်းတာပါတဲ့၊
သည်ကကျော်သွားလို့ သတိအမှတ်ကောင်းပြီး
တည်ကြည်မှု သမာဓိဘက်သို့ ပြောင်းလာရင်
သူ့အမှတ်နဲ့သူ ရှောရှောရှူရှူ လန်းလန်း
ဆန်းဆန်းနဲ့ မမောပန်းတော့ပါဘူးတဲ့၊ သူ့သတိ
အမှတ်နဲ့ သူ့သမာဓိ တည်ကြည်မှု ရှိနေတာပဲလို့
ပြောကြားလျှောက်ထားကြတယ်ကွ။ သူတို့ပြော
ကြားချက်တွေဟာလဲ အမှန်တရားတွေပါပဲ။

ဒကာ။ ။ ဪ- သည်လိုပဲ ပြောကြားသလားဘုရား၊
ဒါဟာ သူတို့စိတ် အမှတ်ထဲမှာ အာရုံစွဲပြီး
သမာဓိထဲရောက်နေလို့သာ ဖြစ်မှာပဲပေါ့။ သူတို့
ကိုကြည့်ရတာကတော့ မောပန်းစရာကြီးပဲ
ဘုရား။ တချို့များယိမ်းထိုးနေတာပဲ။

ဆရာ။ ။ အေး- ဒါဟာ မှန်တယ်ကွ၊ မင်းတို့ ငါတို့ရဲ့ စိုင်း
ချင်တိုင်းစိုင်းနေတဲ့ စိတ်ဆိုး စိတ်ရိုင်း စိတ်ကြမ်း
ကြီးကို အမိဖမ်းပြီး ငြိမ်ဝပ်တည်ကြည်အောင်
လုပ်ရတာဟာ လွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စမှမဟုတ်ဘဲပဲ။

သည်နေရာမျိုးမှာ စွန်းလွန်းရဲ့ ရှုရဲနည်း
သာ မောပန်းနွမ်းနယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။
တခြားဘယ်နည်းနဲ့ ဖမ်းဖမ်း သမာဓိမရခင်
ရှေးဦးပိုင်းစခန်းမှာတော့ မောပန်းနွမ်းနယ်
တတ်တာချည်းပဲ။ အဲသည် မောပန်းဆင်းရဲတာ
ကလေးကို အတ္တကိလမထထဲ ဆွဲဆွဲထည့်နေလို့
ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွ။ သည်လိုလူစားမျိုးဟာ ဘယ်
တော့မှလဲ တရားအားထုတ် ပွားများဖြစ်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။

အမှန်က ယောဂီဟာ သတိအမှတ်ကောင်း
ပြီး သမာဓိရလာရင် အဲသည်သမာဓိတရားရဲ့
နောက်နားက ပီတိတို့ သုခတို့ ဧကဂ္ဂတာတို့
သည့်ပြင်လဲ ဝိပဿနာဉာဏ်စဉ်စတဲ့ အာရုံတွေ
နဲ့ပါစွဲပြီး ရှုမှတ်နေတဲ့ တရားထဲက မခွဲမခွာချင်
တော့ဘူးပေါ့။ သည်လို မခွာချင်တာဟာလဲ
“ဥတု- ဗီဇ ကံ-ဓမ္မ၊ စိတ္တ-ပဉ္စမ၊ ငါးပါးနိယာမ၊

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၁၁၁

သရုပ်ပြ၊ ဗုဒ္ဓဆရာ မိန့်ခဲ့မှာ”ဆိုတဲ့ ဓမ္မတာခေါ်
တဲ့ တရားဓမ္မရဲ့ ဖြစ်ပေါ်ရိုး ဖြစ်ပေါ်စဉ် နိဿာမ
သဘောမှန်ပဲကိုကွ။

နောက် တရားဂုဏ်တော် ခြောက်ပါးထဲမှာ
လဲ သန္တိဋ္ဌိကော ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌ မျက်မှောက်ပြု
တွေ့မြင်ခံစားလိုက်ရတဲ့ သုခချမ်းသာ တရား
မြတ်ကို ဩပနေယျိကခေါ် ထပ်ကာထပ်ကာ
ကိုယ့်သန္တာန်မှာ သည်သုခတရားကိုပဲ အမြဲ
မပြတ် ကပ်၍ဆောင်ချင်နေတဲ့ ဂုဏ်တော်မြတ်
များပဲလို့ မင်းဉာဏ်ထဲမှာ မြဲမြဲမှတ်ထားပေါ့ကွာ။
တရားထိုင်တဲ့အခါမှာ သမာဓိမြန်မြန်ရဖို့သာ
ပဓာနပါ ကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်ဘုရား။ “သမာဓိ
မြန်မြန်ရဖို့သာ ပဓာနပါကွ ဆိုတာက”သည်လို
ဓမ္မာရုံကြီးတစ်ခုထဲမှာ ယောဂီအဖော်တွေ ရှိသမျှ
နဲ့ စုပေါင်းပြီး ပြင်းထန်တဲ့ ရှူသံ ရှိုက်သံတွေ၊
ချောင်းဆိုးသံတွေ၊ လေတက်သံတွေ အမျိုးမျိုး
ကြားထဲက သမာဓိတရားကို ဘယ်လိုများ မြန်
မြန်ရနိုင်ပါမည်လဲဘုရား။

ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်တယ်ဆိုတာ “ဧကော ဂူပ
ကဋ္ဌော= တစ်ကိုယ်ထီးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့
ကပ်လျက်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သော ဝိဝိတ္တံ
သေနာသနံ ပဇတိ= ထိုယောဂီသည် ဆိတ်ငြိမ်
သော ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ မိုးကပ် ခိုအောင်း၏
ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဟောကြားညွှန်ပြသော
ပါဠိတော်စကားများနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် မကျလွန်း
ဘူးလားဘုရား။

ဆရာ။ ။ ဟေ- နေစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းကို ဒါတွေ ဘယ်သူ
က သင်ပေးလိုက်တာလဲဟ၊ ပါဠိဓမ္မတွေ ဘာ
တွေ ရွတ်လို့ကို။ အေးလေ- ဒါကတော့ တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုဖြစ်တဲ့ ဝိဝေကတရားမျိုး သုံးပါး
ထဲမှာ စိတ္တဝိဝေက ခေါ်တဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံစိတ်
တွေ ဆိတ်ငြိမ်ဖို့ဟာသာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်
တယ်၊ “စိတ္တဝိဝေက အစစ်ဆိုတာကတော့
ဈန့်ရပုဂ္ဂိုလ် ဈာန်ဝင်စားနေတာကိုသာ မုချလို့
မှတ်ရမယ်” အခုတို့များပြောကြားမည့် စိတ္တ
ဝိဝေက ကတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းသဘောနဲ့ လျော်ကန်
ရုံလောက်ပဲလို့သာ မှတ်ထားပေါ့ကွာ။

သည်နေရာမှာ အသံတို့ဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်

သက်လှတဲ့ တောတောင်ကြီးထဲမှာ သွားရောက်
နေထိုင် ပွားများနေပေတဲ့ ကိလေသာကာမဂုဏ်
အာရုံတွေထဲမှာပဲ မိမိစိတ်က တဝဲလည်လည်
ရောက်နေရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ စိတ္တဝိဝေကခေါ်တဲ့
စိတ်ငြိမ်သက်မှုကို မရနိုင်ဘူး။ သည်တော့
သမာဓိတရားကိုလဲ မရနိုင်ဘူးပဲ။

ဒါကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်ရာဆိုတာ ကိလေသာ
ကာမဂုဏ် အာရုံထဲ၌ တပ်စွဲပြီး တဝဲလည်လည်
ပြေးသွားကြစည်နေတဲ့ မိမိရဲ့ စိတ်ဆိုး စိတ်ရိုင်း
တို့ ဆိတ်ငြိမ်ဖို့ကိုသာ အရေးတကြီးလိုအပ်တယ်
လို့ မှတ်ရမယ်ကွ။

စွန်းလွန်း ယောဂီတွေဟာ ဓမ္မာရုံကြီးတစ်ခု
ထဲမှာ စုပေါင်းပြီး သောင်းပြောင်းထွေလာ
စကားတွေကို ပြောဆိုနေကြတာ မဟုတ်ဘူး။
ကိုယ့်အမှတ်နဲ့ ကိုယ့်အသိကို သတိမလစ်ရ
အောင် ရှုမှတ်ပွားများ ကြိုးစားအားထုတ်
ရှုရှိုက်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်လေတော့ သမာဓိကို
လွယ်လွယ်နဲ့ပဲ ရနိုင်ကြပါလိမ့်မယ်။

ခြင်ထောင်ထဲ၊ မီးဖိုချောင်ထဲ၊ နန်းတော်ထဲ၊
အိမ်ထဲ၊ ရွာထဲ၊ မြို့ထဲ၊ တရားနာပရိသတ်ထဲ၊ ပွဲ

ခင်းထဲ၊ ဘယ်ထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားဗေဒ နှင့် အောက်မေ့ပွားများဆဲခဏ၌ မိမိစိတ်ကို တရား အာရုံထဲမှာ စူးစိုက်ငြိမ်သက်စွာ စွဲကပ်ထားနိုင်ရင် သည်ယောဂီမှာ ဧကော ဝူပကဋ္ဌော- တစ်ကိုယ် ထီးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်နေသည် မည်တော့တာပဲ။

ဒါကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်မှုဆိုတာ (၁)အချက် ကိုယ့်စိတ်သာ ပဓာနလို့ မှတ်ပေတော့ကွာ၊ ဆိတ်ငြိမ်သောနေရာ ကျောင်းသင်္ခမ်းဆိုတာ ကတော့ (၂) အချက် ဆိတ်ငြိမ်မှု မျိုးထဲကဖြစ် လို့ တရားထိုင်ခါစ ယောဂီစိမ်း ယောဂီရိုင်းများ အတွက်လောက်သာ အသုံးကျတာလို့ မှတ်ပေါ့။

ကျောင်းသင်္ခမ်းက ဘယ်လောက်ပဲ ဆိတ်ငြိမ်နေပေမင့် မိမိစိတ်က မငြိမ်သက်ရင် အလကားပါပဲ။ သည်လိုဆိုတော့ မင်းခုနုရွတ်ပြ တဲ့ ဧကောဝူပကဋ္ဌော ပါဠိတော်နဲ့လဲ မဆန့်ကျင် တော့ပါဘူး။ မင်းတို့က စွန်းလွန်းယောဂီတွေကို တယ်ပြီး အထင်သေးတာကိုကွ။ တခြားရိပ်သာ တွေမှာလဲ လူများတဲ့အခါ သည်လိုပဲ တစ်ခန်းထဲ မှာ နှစ်ယောက်နေလိုနေ၊ ဓမ္မာရုံကြီးတစ်ခုထဲမှာ

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၁၁၇

စုထိုင်မှတ်သားခြင်းများလဲ ပြုကြရတယ်လို့
တို့များသိရပါတယ်။ ဒါကိုများ အထူးအဆန်းကြီး
လုပ်ပြီး ပုစ္ဆာတစ်ခု ထုတ်နေရသေးလား။

ဒကာ။ ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ပွားများသူဟာ ဝေဒနာရှုမှတ်
ရလွယ်အောင်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားနဲ့ သည်လို
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြန်မြန်ဝေဒနာပေါ်အောင်လုပ်ပြီး
ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ရှုမှတ်သွားတဲ့
ရှေးဟောင်း ထုံးနည်းများ ရှိဖူးလို့လားဘုရား။
ရှိရင်လဲ တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့ အမည်နာမကလေး
တွေ ထုတ်ပြပါဦး။

ဆရာ။ ။ အင်း- မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြန်မြန်ဝေဒနာပေါ်
လာရေးအတွက် ဆင်းရဲပင်ပန်းအောင် လုပ်ကျင့်
တဲ့အတ္တကိလမထာနုယောဂ အကျင့်ဆိုးကြီးမျိုး
လို့စွဲချက်ထင်ဦးမလို့ သည်မေးခွန်းကိုထုတ်တာ
လားကွ။ ဒါကတော့ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပေ
မင့် အခြေအနေအရ ဖြစ်သလိုလုပ်ပြီး ကျင့်
သွားကြတဲ့ အရိယာသူတော်ကောင်းတွေ အများ
ကြီးရှိပါတယ်ကွာ၊ သိချင်ရင် နားသာထောင်ပေ
တော့ဟေ့။ မင်းနားလည်အောင် တိုတို
တုတ်တုတ်နဲ့ပဲ ထုတ်ဆောင်ပြီး ပြပေးမယ်။

(၁) မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က ဆန္ဒခေါ်
 တဲ့ မထေရ်တစ်ပါးဟာ ရောဂါဝေဒနာနှိပ်စက်မှု
 ကြောင့် ခန္ဓာဝန်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာကာ “သူ့ကိုယ်
 သူလဲ ရဟန္တာထင်မှတ်နေ၍” မိမိလည်ဆစ်ကို
 ဓားနဲ့လှည်းဖြတ်ကာ သေကြောင်းကြံရင်း
 လားရာဂတိနိမိတ်တွေ မြင်လာလို့ ပုထုဇဉ်ဖြစ်
 နေမှန်းသိသောကြောင့် ပုထုဇဉ်ဘဝကို စက်ဆုပ်
 ထိတ်လန့်ကာ ဝိပဿနာတရား ပွားများအား
 ထုတ်လိုက်တာ စုတိစိတ်မကျခင်ကလေးမှာ
 ရဟန္တာဖြစ်သွားတဲ့ ထုံးတမ်းပုံစံတွေ။

(၂) ဂေါဓိက မထေရ်တစ်ပါးဟာလဲ
 ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဣသိဂိလိတောင်နံပါး၌ ဈာန်
 ဝင်စားရင်း ဈာန်တရားလက်ရှိနှင့် သေရတာက
 လားရာဂတိ မြဲသည်ဟု စိတ်အကြံဖြစ်ကာ
 ဈာန်ဝင်စားပြီး ဈာန်ရှိနေသော အခိုက်မှာ
 သင်တုံးဓားဖြင့် လည်ပင်ကို လှီးဖြတ်လျက်
 ညောင်စောင်းထက်မှာ ဝေဒနာနုပဿနာတရား
 ရှုမှတ်ပွားများရင်း အရဟတ္တ မဂ်ဖိုလ်အထိ
 သမသီသီ ရဟန္တာဖြစ်သွားပုံများကို ဟောဆိုထား
 တာတွေလဲရှိတယ်။

(၃) သာဝတ္ထိပြည်မှာ သန်းပေါင်း ၄၀၀-
လောက် ချမ်းသာတဲ့ သူကြွယ်သား တိဿရဟန်း
တော်တစ်ပါးဟာ သူ့ခိုး ဓားပြတို့က သတ်ပစ်
ရန် သူ့ကိုဖမ်းထားခိုက် ခုချက်ချင်းမသတ်ကြရန်
တစ်ညတာမျှ အသက်ရှင်ခွင့် ပေးထားရန်
တောင်းပန်လျက် သူတို့ယုံကြည်စေမှုအတွက်
မိမိရဲ့ပေါင်နှစ်ဖက်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ကျောက်ခဲနဲ့
ထုနှက်ရိုက်ချိုးပြီး ပြင်းထန်စွာ နာကျင်မှုဝေဒနာ
ကို ရှုမှတ်ပွားများ၍ မခံမရပ်နိုင်အောင်နာကျင်
လာတဲ့အခါမျိုးမှာ မိမိ၏သီလစတဲ့ အကျင့်ဓမ္မ
တို့ကို ဆင်ခြင်လျက် ပီတိပါမောဇ္ဇသို့တင်ပြီး
ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စိတ်နဲ့ ဝေဒနာကိုခွာကာ
ဖြစ်ပေါ်လာသော ရုပ်နာမ်တရားတို့၌ ဝိပဿနာ
တင် ဆင်ခြင်လျက် အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ပန်းတိုင်
ဝင်ရောက်သွားတာလဲရှိတယ်။

(၄) ရဟန်းခုနစ်ပါး တရားအားထုတ်ရန်
တောင်ကလပ်ပေါ်ကို လှေကားထောင်တက်ကြ
လျက် စျာန်မဂ်ဖိုလ်တရား မရမချင်း အောက်
မဆင်းကြစတမ်းဟု သဘောတူပြုကာ မိမိတို့
ထောင်တက်လာတဲ့ လှေကားကြီးကို တွန်းလှန်

ပစ်ချလိုက်လျက် ဆွမ်း၊ ရေစသည် ငတ်မွတ်
ခြင်း၊ ဆင်းရဲဒုက္ခဝေဒနာတွေကို ရှုမှတ်သည်းခံ
ကာ တရားကိုသာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ်
ပွားများ ရှုမှတ်သွားကြတဲ့ ရှေးဟောင်း
သူတော်ကောင်း အကြောင်းတွေလဲ အများကြီး
ပဲရှိတယ်။

(၅) ရဟန်းသုံးကျိပ်တို့ မနီးမဝေး ကိုယ့်နေ
ရာနဲ့ကိုယ် သစ်ပင်နွယ်ချုံ ဝါးရုံအောက်စသည်မှာ
တရားအားထုတ်နေကြရာ ကျားကြီးတစ်ကောင်
က နံနက်လင်းချိန်တိုင်း လာလာပြီး ရဟန်းတော်
တစ်ပါး တစ်ပါးကို ကိုက်ချီဆွဲယူသွားတာကိုပင်
ကျားဆွဲခံရတဲ့ ရဟန်းတော်များက မိမိကို
ကျားကိုက်ကြောင်း အော်ဟစ်လိုက်လျှင် အခြား
ရဟန်းတော်များ သမာဓိတရားပျက်သွားမှာစိုး၍
တိတိဆိတ်စွာ ကျားဆွဲခံပြီး ကျားကိုက်စားတဲ့
အခါ ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းသော နာကျင်မှုဝေဒနာ
ကိုသာ သတိမလပ် အထပ်ထပ်ရှုမှတ်ပွားများ
လျက် အလွန်နာကျင်လွန်းသောအခါ ပီတိ
ပါမောဇ္ဇစသည်တို့ဖြင့် ဝေဒနာကို ပယ်ခွာ၍
ဖြစ်ပေါ်ရာ ရုပ်နာမ်ဓမ္မကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၁၁၉

ရှုမှတ်လျက် အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်တိုင် ကူးသွားဖူး
တဲ့ ရှေးဟောင်းသူတော်ကောင်းတွေလဲ အများ
ကြီးပဲရှိပါတယ်။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး
ပြပေးတဲ့ ရှူးရဲနည်း ဆင်းရဲက အဲသာမျိုးတွေ
လောက် မဆိုးပါဘူးကွာ။

အေး- သည်နေရာမှာ မင်းအထူးသတိထား
ဖို့က ခုတို့များသင်ပြောဆိုသွားတဲ့ ဝတ္ထုသာဓက
ပုံစံမျိုးတွေဟာ သာသနာတော်မြတ်ကို အလွန်
ကြည်ညိုထက်သန်တဲ့ စေတနာ သဒ္ဓါဓာတ်တို့
ကြောင့် သူတို့ရဲ့ ဘဝအခြေအနေအရ အဆင်
ပြေသလို ပြုလုပ်ကျင့်ကြံသွားကြတာတွေသာ
ဖြစ်တယ်။ သည်နည်းတွေကို အားကျပြီး အတု
လိုက်လုပ်ဖို့ အားပေးပြောကြားနေတာ မဟုတ်
ဘူး။ အမှန်က မင်းထုတ်မေးတဲ့ ပုစ္ဆာသဘောကို
သည်လိုသည်လိုရှိကြောင်းများ ဖြေကြားနေခြင်း
သာဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်အသက်ကို သေကြောင်းကြံ
စည်ပြုလုပ်ကာ တရားအားထုတ်မှုမျိုးကို မြတ်စွာ
ဘုရားသခင်လဲ မလိုလားဘူးဆိုတာ သိထားပေါ့
ကွာ။ မင်းက ကျားစားခံ ရဟန်းမြတ်တွေကို
အားကျကာ ခြင်ကိုက်ခံပြီးတော့များ အားထုတ်
မနေပါနဲ့ဦး။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ တပည့်တော်ကလဲ ဝိရိယကောင်းကောင်း
နဲ့ လှည့်ပတ်ပြေးရင်း ပြေးတယ် ပြေးတယ်၊
လွှဲဆွဲပေးရင်း ဆွဲတယ် ဆွဲတယ်၊ ကြိုးခုန်ပေးရင်း
နဲ့ ခုန်တယ် ခုန်တယ်လို့ ရှုမှတ်မှာပေါ့ဘုရား။
အဲဒါမျိုးကိုတော့ ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းလို့
မခေါ်ရဘူးလား။

ဆရာ။ ။ အင်း- ကမ္မဋ္ဌာန်း အသစ်တစ်မျိုး ထွင်ပြီး
မင်းကြိုးစားအားထုတ်ချင်တဲ့ ထပြေး၊ လွှဲဆွဲ၊
ကြိုးခုန် ဆိုတာမျိုးကတော့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့
သဘာဝဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မဟုတ်တဲ့အပြင် “လူမိုက်
အားကိုး လှေထိုး လွှဲတိုက်၊ ရေငုပ်မီးလှုံ၊ တုံးခုန်
ဇယ်ခတ်” ဆိုတဲ့ ဒိဋ္ဌိအကျင့်မျိုးတွေထဲ သက်
ရောက်နေပြန်တယ်။ သမာဓိလဲ ရလွယ်မယ်
မဟုတ်ဘူး။ ရပြန်ဦးတော့ မိစ္ဆာသမာဓိမျိုးသာ
ဖြစ်နိုင်တာကွ။

“အဲဒါမျိုးကိုတော့ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းလို့
မခေါ်ရဘူးလား”ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ
ထပ်တွန့် မေးခွန်းကလေးကိုတော့ ဟောသည်
ပါဠိစကားနဲ့ပဲ ဖြေလိုက်မယ်ကွာ။

တိလကွဏ ဝိနိမုတ္တာ ဓမ္မောနာမ နတ္ထိ။

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၁၂၁

စတုသစ္စ ဝိနိမုတ္တော ဓမ္မောနာမ နတ္ထိ။

ကမ္မဋ္ဌာန ဝိနိမုတ္တော ဓမ္မောနာမ နတ္ထိ။

လက္ခာရေးသုံးပါးမှ လွတ်သောတရားမည်
သည်မရှိ။ သစ္စာလေးပါးမှ လွတ်သောတရားမည်
သည် မရှိ။ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဝိပဿနာတရားမှ လွတ်
သောတရားမည်သည် မရှိတဲ့။

ဒါကြောင့် ယောဂီဟာ ကိုယ်ပြုမှု ကြံစည်
တွေ့ကြုံခံစားရတဲ့ အရာဌာနတိုင်း အမှုအရာ
တိုင်းမှာ အခြေအနေအရ ယောနိသောမနသိ
ကာရဖြင့် ဆင်ခြင်ပွားများ မှတ်သားအောက်
မေ့မှု ပြုတတ်ရင် အကုန်လုံးဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်းထဲ
ဝင်တာချည်းပဲ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းခေါ်နိုင်တာချည်းပဲလို့
မှတ်ရမယ်။

ဥပမာ မိမိသန္တာန်၌ ကာမအလိုရှိသည်ကို
ကာမအလိုရှိသည်ဟု သိမှတ်ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်ရ
မယ်၊ မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကိုပြုလုပ်ချင်စိတ်
ပေါ်လာရင် မကောင်းမှု ပြုလုပ်ချင်စိတ်ဖြစ်နေ
သည်ဟု ရှုမှတ်ဆင်ခြင်ရမယ်၊ မကောင်းမှု
အကုသိုလ်ကို ပြုမူနေလျှင် မကောင်းမှု
အကုသိုလ်ကို ပြုမူနေသည်ဟု သိမှတ်ဆင်ခြင်ရ

မယ်။

ထို့အတူ ကုသိုလ်ဘက်မှာလဲ ရှုမှတ် ဆင်ခြင်ရမယ်တဲ့၊ နောက် “ပြေးရင် ပြေးတယ်၊ လွှဲဆွဲရင် လွှဲဆွဲတယ်၊ ကြိုးခုန်ရင် ကြိုးခုန်တယ် လို့” ထိုထို ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း အလုပ် အကိုင်တို့၏ ပြုမူ ပြောင်းလဲပုံ အလုံးစုံတို့ကိုလဲ သိမှတ်ဆင်ခြင် အောက်မေ့ရမယ်တဲ့။

နောက် ဘာကြောင့် လုပ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုလဲ ရှုဆင်ခြင်ရမယ်။

အဲသည်လို လုပ်လို့ရတဲ့ အကျိုးတရားရဲ့ ကောင်း မကောင်းကိုလဲ ရှုဆင်ခြင်ရမယ်။

မကောင်းတဲ့အလုပ် မကောင်းတဲ့အကျိုး မှန်းသိလို့ ပယ်စွန့်ရင်လဲ ပယ်စွန့်တာကို ပယ် စွန့်တယ်လို့ သိမှတ်ရမယ်။

ဤနည်းအားဖြင့် ဈာန်မဂ်ဖိုလ်သမာဓိတို့ ၏ အပိတ်အပင် အတားအဆီးဖြစ်တဲ့ မကောင်း တရားစုတို့ကို ပြုလုပ်နေရင် မပြုလုပ်တော့ရန် တားမြစ်ရှောင်ရှားလိုက်ရမယ်။

နောက်ထပ်တစ်ဖန် မဖြစ်ပေါ်တော့ရန်နဲ့ မိမိသန္တာန်၌ စင်ကြယ်သည်ထက် ပိုမိုစင်ကြယ်

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၁၂၃

သည်အထိ စူးစိုက်မှတ်သား ဆင်ခြင်ပွားများသွား
ရန်ဆိုတဲ့ အရာဌာနအားလုံးဟာ ဘာဝနာ
ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား မည်သည်ချည်းလို့သာ မှတ်
သားပေရော့ကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သည်လိုဆိုရင် တပည့်တော်ကလဲ လုံ့လ
ဝီရိယကောင်းကောင်းနဲ့ ခုန်ပေါက်လှည့်ပတ်ပြေး
လွှားကာ ကြိုးစား ကြိုးစားပြီး ရှုမှတ်ပွားများမှာ
ပေါ့ဘုရား။ သာဟာ ဘာဝနာဖြစ်တာပေါ့။

ဆရာ။ ။ တို့များကတော့ “စိတ်ထားတတ် မြတ်ဆိုတာလို”
တစ်စုံတစ်ခုနှင့် တွေ့ကြုံလာတဲ့အခါမျိုးမှာ
ဝိပဿနာ စိတ်ထားတတ်ဖို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းအဖြစ်
ရှုမှတ်တတ်ဖို့ ရိုးရိုးသားသား ဖြေကြားသင်ပြ
ပေးနေတာဖြစ်တယ်။

ဒကာ။ ။ ဒါထက်“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ မေးတတ်
ရန်ကော ဆိုလို့”ပေါက်ပေါက်ရှာရှာထဲကပဲ မေး
စရာတစ်ခု သတိရလာပြန်ပြီဘုရား။ မေးဖို့
ခွင့်ပြုတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ အေး- မသိမေး အဖြေရ၊ မစင်ဆေး မပေရပေါ့
ကွာ။ မင်းစိတ်ထဲမှာ သံသယရှိနေတာကို
မေးနိုင်ပါတယ်။ မေးစမ်းကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဟန်ကျလိုက်တာဘုရား၊ တပည့်တော်ကလဲ မစင်ကို မေးမှာမို့ အံ့ကိုက်ပဲ။ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာလို့ ဆိုချင်ရင်လဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ယောဂီတွေဟာ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်တဲ့ အခါမှာလဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့မလွတ်ရအောင် ရှုမှတ်ပြီး တော့ စွန့်ရမယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ သဟာတွင် မကသေးပါဘူး၊ အဗြဟ္မစရိယာခေါ်တဲ့ ဟိုအမှုထဲမှာလဲ ပြုကျင့်ဆဲဓဇာမှာတောင်မှ ရတနာသုံးပါးရဲ့ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်များကို မမေ့ရဘူးတဲ့၊ သားကောင်း ရံတနာများ ရတတ်တယ်လို့ အဘိုးတို့ ပြောစကားကို ငယ်ငယ်တုန်းက ကြားဖူးပါတယ်။ သဟာတွေဟာ ဘုရားဟောတာမှ ဟုတ်မှန်ရဲ့လားဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- သတိပဋ္ဌာန်ပါဠိတော် ကာယာနုပဿနာ သမ္ပဇညပိုင်းမှာ ကျင်ကြီး- ကျင်ငယ် စွန့်မှုနှင့် စပ်ပြီး ရှုမှတ်ဖို့ ဘုရားဟောတာ ဟုတ်မှန်ပါတယ်ကွ။ မင်းသိချင်ရင် ပါဠိရော အနက်ပါ ရေးမှတ်ဟေ့။

ဥစ္စာရ ပဿာဝ ကမ္မေ သမ္ပဇနကာရီ
ဟောတိ။ ဥစ္စာရ ပဿာဝ ကမ္မေ=

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၁၂၅

ကျင်ကြီး- ကျင်ငယ် စွန့်မှုကို ပြုသောအခါ
တိုင်း၊ သမ္ပဇာနကာရီ ဟောတိ- သိမှတ်မှု
ကို ပြု၍ စွန့်၏- တဲ့။

ကဲ- အဲသာ ဗုဒ္ဓ ပါဝစန ဘုရားဟောအစစ်အမှန်
ပါပဲဗျား။ ဘာများ စောဒကတက်ချင်သေးသလဲ။
ဒကာ။ ။ သည်လို ညစ်ညမ်းယုတ်ညံ့တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း
လမ်းတွေကို ဘယ်အတွက်ကြောင့် မြတ်စွာ
ဘုရားသခင်က ဟောကြားတော်မူထားပါသလဲ
ဘုရား။ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားဆိုတာ အင်
မတန် ဖြူစင်သန့်ရှင်း မြင့်မြတ်ခြင်းရှိတဲ့ တရား
အလုပ်တွေ မဟုတ်ပါလား။

ဆရာ။ ။ ဟာ- ဝိပဿနာတရားအလုပ်ဆိုတာ ယုတ်ညံ့
တာတွေ မြင့်မြတ်တာတွေ ရွေးချယ်စိစစ်နေရ
တာမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ။ ကိုယ်ကာယနှင့်စပ်ပြီး
ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာသမျှ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့ရဲ့ အမူ
အရာ သဘောလက္ခဏာတွေကို မိမိစိတ်ထဲက
ခိုင်မြဲတယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ ငါစိုး ငါပိုင်အဖြစ်ရှိ
တယ်၊ ကောင်းစားတယ်၊ တင့်တယ်နေတယ်ဟု
စွဲလမ်းထင်မြင်ယူဆကာ ဇိမ်ရှိုနှိနဲ့ သာယာ
သာယာပြီးနေတတ်တယ်။ သက္ကာယစွဲ၊ တဏှာစွဲ၊

မာနစွဲ၊ ဒိဋ္ဌိစွဲတွေ ဖြစ်ဖြစ်နေပတ်တယ်ကွ။

ဒကာ။ ။ အော်- သည်လိုပြုလုပ် ဖြစ်ပေါ်သမျှ အမူအရာ
တွေကို မခိုင်မြဲမှု၊ ဆင်းရဲမှု၊ မတင့်တယ်မှု၊
မသာယာမှုတွေနဲ့ လိုက်မှတ်နေရမှာလား။
တပည့်တော်တို့ကတော့ အကောင်းဖက်ကချည်း
လိုက်ရှာပြီး ရှုမှတ်သာယာနေကြတာပဲ။ ဒါမှလဲ
ဇိမ်ရှိမှာကိုဘုရား။

ဆရာ။ ။ ဒေး- အဲသည်လို နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တ၊ သုဘ
ဆိုတဲ့ အမှားစွဲ အမှားမှတ် အမှားသိ အမှားဇိမ်
ရှိဟူသမျှတွေကို မမြဲမှု အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲမှု ဒုက္ခ၊
ငါစိုး ငါပိုင်စရာ ဘာတစ်ခုမျှမရှိ အနတ္တ၊
မတင့်မတယ် ရွံ့စက္ကယ်တွေသာဖြစ်၍ အသုဘ၊
စိုးရိမ်ပူပန်မှု စိတ်မအေးစရာတွေ ဗလပွေဖြစ်နေ
သောကြောင့် ဇိမ်မရှိသောကမူ စတဲ့ အမှန်ကြုံ၊
အမှန်သိ၊ အမှန်စွဲ တရားထဲရောက်စေလိုတဲ့
အတွက်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား သခင်က-

ဥစ္စာရ ပဿာဝ ကမ္မေ သမ္ပဇာနကာရီ
ဟောတိ။ ဥစ္စာရ ပဿာဝ ကမ္မေ-
ကျင်ကြီး- ကျင်ငယ် စွန့်တိုင်း စွန့်တိုင်း၊
သမ္ပဇာနကာရီ ဟောတိ- ဝိပဿနာဉာဏ်

မြင်ဖြင့် ဆင်ခြင်သိမှတ်လျက်သာပြုရမည်-
လို့ ဟောကြားတော်မူခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်
ရှေး ဆရာတော်ကြီးတွေက “မင်းတို့တစ်သက်လုံး
ပြုတဲ့ ဒါနကုသိုလ် သီလကုသိုလ်တွေဟာ တို့-
ချေးတစ်ခါယိုမျှသာဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာကုသိုလ်ကို
တောင် မမီသေးပါဘူးလို့” ဆိုရိုးရှိတယ်ကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သည်ပါဠိတော် စကားအရတော့ တပည့်
တော်နားလည်ပါပြီ။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ
ဘုရား။ ခုမှပဲ တန်ဖိုးရှိမှန်းသိရတော့တယ်။

နို့- အဗြဟ္မစရိယာဆိုတဲ့ ဟိုအမှုမျိုးပြုလုပ်
တဲ့အခါမှာတောင် ရတနာသုံးပါးကို အောက်မေ့
ရမယ်ဆိုတဲ့ ပါဠိတော်ကလေးကိုတော့ ထုတ်
မပေးတော့ဘူးလားဘုရား။

ဆရာ။ ။ ဟာ- သည်စကားကိုတော့ တို့များငယ်ငယ်တုန်း
ကလဲ ကြားဖူးတာပဲကွ။ ဒါပေမယ့် ပိဋကတ်တော်
မှာ ပါတယ်လို့တော့ သတိမထားမိပါဘူးကွာ။
သည်လို တိုက်ရိုက်ကြီးတော့လဲ ပါမယ်မထင်ပါ
ဘူး။

ဒကာ။ ။ ဒါဖြင့် ဘုရားဟော မဟုတ်မမှန်တာကို ရှေး
လူကြီးတွေဟာ လုပ်ကြံပြီး ပြောခဲ့တာလို့ မှတ်ရ

မှာပေါ့။ သည်လိုဆိုရင် အပြစ်မရှိဘူးလား
ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အား- ရတနာသုံးပါးရဲ့ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်
များဆိုတာ ဘယ်အခါမှာမဆို အစဉ်အမြဲ
အောက်မေ့တသ အမှတ်ရစရာတရားမျိုးတွေ
ဖြစ်နေတာကတစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်ကြောင်း
က-

ကမ္မဋ္ဌာန ဝိနိမုတ္တော ဓမ္မောနာမ နတ္ထိ-
ဝိပဿနာ ဘာဝနာ . ကမ္မဋ္ဌာန်း လုပ်ငန်းမျိုးနဲ့
လွတ်တဲ့တရားမည်သည် မရှိလို့ ဆိုထားပြန်
တော့ လုပ်ကြံပြီး ပြောတာဖြစ်စေကာမူ ဘုရား
ဟောနဲ့ ကိုက်ညီနေလို့ မဟုတ်မမှန်ဘူးလို့တော့
မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဘယ်နေရာမှာမဆို အောက်မေ့
ပွားများ သတိထားမှု ပြုနိုင်ပါတယ်။ အပြစ်လဲ
မရှိပါဘူး။ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ရမှာကတော့
သေချာပါတယ်။ အင်း- မင်းပဲ ကတ်သီးကတ်
သတ် ရှာရှာဖွေဖွေတွေ မေးတတ်ပလေတယ်
ကွာ။ စွန်းလွန်းဝိပဿနာနဲ့လဲ ဘာမျှမဆိုင်ပါ
ဘူး။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ တပည့်တော်သံသယရှိတဲ့အချက်တွေ့ရင်

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၁၂၉

တော့ မေးမှာပဲဘုရား၊ အရွဲ့တိုက်မေးတယ်ထင်ပြီး စိတ်ပျက်တော်မမူပါနဲ့၊ နောက်တစ်ချက်မေးချင်တာကတော့-

တောထွက်ရဟန်းကြီးတွေ ရနိုင်ခက်သော ဒုလ္လဘတရား ငါးပါး နှစ်နည်းကို ပဉ္စဂုံတ္တရ ပါဠိတော် နိဝရဏဝဂ်မှာ ဘုရားရှင် ဟောကြားထားတာကို သည်လိုတွေ့ရပါတယ်။

ဆရာ။ ။ အင်း- ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းဟာက အဂ္ဂိတ္တရတွေရော၊ ဘုရားဟောတွေရော ရှုပ်လို့ပါလား။ ဘယ်ကများ ထုတ်ကူးလာတာလဲကွ။ စွန်းလွန်းကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ကော ဘာဆိုင်လို့လဲ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ၊ ထုတ်ကူးလာတာကတော့ သုတေသနသရုပ်ပြ အဘိဓာန်ထဲကပါပဲ။ သည်အချက်က စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးနဲ့ မေးဖို့အကွက်ဆိုက်တာနဲ့ ကူးလာခဲ့ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားသခင်က တောထွက်ရဟန်းကြီးတွေဟာ-

(၁) ဒုလ္လဘော နိပုဏော= နူးညံ့ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုတို့ကို ပြုနိုင်ခက်ခြင်း၊

(၂) ဒုလ္လဘော အာကပ္ပသမ္ပန္နော= ရဟန်းတို့၏ ဟန်ပန်သွင်ပြင် ဝတ်ရုံစား

ဘဒ္ဒန္တ ဩဘာသာဘိဝံသ

သောက်ပုံ နည်းစနစ်ကို လိုက်နာပြု
ကျင့်နိုင်ခက်ခြင်း၊

(၃) ဒုလ္လဘော ဗဟုဿုတော= ပိဋကတ်
စာပေ အကြားအမြင် ရနိုင်ခက်ခြင်း၊

(၄) ဒုလ္လဘော ဓမ္မကထိကော= တရား
ဟောအကျော် ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်နိုင်
ရန် ခက်ခြင်း၊

(၅) ဒုလ္လဘော ဝိနယဓရော= ဝိနည်းဗိုရ်
အကျော် ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်နိုင်ရန်
ခက်ခြင်း၊

(၆) ဒုလ္လဘော သုဝစော= ဆိုဆုံးမရ
အလွန်ခက်ခြင်း၊

(၇) ဒုလ္လဘော သုဂ္ဂဟိတဂ္ဂါဟီ= အယူဝါဒ
ကောင်းကို အကောင်းလိုက်၍ ယူနိုင်
ခက်ခြင်း၊

(၈) ဒုလ္လဘော ပဒက္ခိဏဂ္ဂါဟီ= ရှိသေစွာ
ကျင့်ကြံလိုက်နာရမည့် ဩဝါဒ
စည်းမျဉ်းကို ရှိသေစွာ လိုက်နာခဲ့ခြင်း-

လို့ ငါးပါးနှစ်နည်းဟောကြားခဲ့ရာ သဘောတူမျိုး
တွေကို ပေါင်းလိုက်တော့ မူကွဲမျိုးရှစ်ပါးမျှကိုသာ

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၁၃၁

တွေ့ရပါတယ်။ နောက်ပြီး ရှေးပညာရှိ ဆရာ
တော်ဘုရားများ ဆိုရိုးစကားမှာလဲ-

တလင်းပျက်ချင်လျှင် ဆူးလေပေါက်၊
ကျောင်းပျက်ချင်လျှင် တောထွက်ရောက်
ဟူ၍လည်းကောင်း၊

ဒွိက တော ရှောင်၊ အိုအောင်ပင်
မဆင်းရဲဘူး ဟူ၍လည်းကောင်း၊

တောထွက်များ ဘယ်လောက်ကောင်း
ကောင်း ကျောင်းတိုင်ကိုတော့ သေးနဲ့ပန်း
သေးတယ် ဟူ၍လည်းကောင်း-

ဆိုဆုံးမမှုပြုကြရာ တောထွက်ရဟန်းကြီးများကို
ကောင်းတဲ့ဘက်က ထည့်မပြောကြပါ။ ခု
စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာလဲ တော
ထွက်ရဟန်းကြီး မဟုတ်ပါလားဘုရား။ ဖော်ပြပါ
ဘုရားဟောဓမ္မနဲ့ ရှေးဆရာတော်ဘုရားကြီးများ
ရဲ့ ဆိုဆုံးမချက်အရဆိုရင် စွန်းလွန်းဆရာတော်
ဘုရားကြီးဟာ တရားထူးများရတယ်(ရဟန္တာ)ဆို
တာ ခုခေတ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဘုရား။
အဲဒါကိုလဲ တပည့်တော်တို့မှတ်သားဖို့ ဖြေကြား
တော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ အင်း- ပဉ္စဂိုဏ်းရ ပါဠိတော်မှာလာတဲ့ ဂုဗ္ဘပဗ္ဗဇ္ဇိတ
ခေါ် တောထွက်ရဟန်းကြီးတို့ ရနိုင်ခက်၊ ပြုနိုင်
ခက်တဲ့ တရားမျိုး ငါးပါး နှစ်နည်းနဲ့ ရှေးဆရာ
တော်ဘုရားကြီးများ ဆိုဆုံးမသွားကြတဲ့ သြဝါဒ
စကားတွေဟာ “ယေဘုယျနည်း” ခေါ်တဲ့ အများ
ဘက်က ယူနည်းအားဖြင့်တော့ မှန်တယ်လို့
မှတ်သားရမယ်။ များသောအားဖြင့် ဖြစ်တတ်
တယ်၊ ဖြစ်တာက များတယ်လို့လဲ မှတ်ပေါ့ကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ တပည့်တော်များ ဗဟုသုတပွားအောင်
ဆက်လက်မိန့်ကြားတော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- ‘အပ္ပကနည်း’ ခေါ်တဲ့ ရှားရှားပါးပါးနည်း
နဲ့ ယူမယ်ဆိုရင် တစ်ရာမှာ တစ်ယောက်
လောက်ကတော့ ထူးထူးချွန်ချွန်နဲ့ သာသနာမှာ
တံခွန်စိုက်သွားတာလဲ ရှိသေးတယ်လို့ မှတ်ပေါ့။
အဲသည် လူနည်းစု အပ္ပကနည်းထဲမှာ စွန်းလွန်း
ဆရာတော်ဘုရားကြီးများကို ထည့်ယူရင် ပါဠိ
တော်နည်းနဲ့လဲ မဆန့်ကျင်ဘဲ အခြားတောထွက်
ရဟန်းကြီးတွေလဲ ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်တာပေါ့ကွာ။

ပထမသင်္ဂါယနာ တင်ရတာလဲ သုဘခေါ်
တဲ့ တောထွက်ရဟန်းကြီးရဲ့ သာသနာဖျက်မှုကို

အကြောင်းပြုပြီး တင်ရတာပဲကွ။ တရားထူး
တရားမြတ်ကို သူမတူအောင် ရယူသွားကြတဲ့
တောထွက်ရဟန်းကြီးတွေလဲ အများကြီးပဲပေါ့။

အေးဟေ့- မင်းတို့မေးလို့ ပုံကလေးတစ်ခု
စဉ်းစားမိတယ်။ ပျံလွန်တော်မူသွားတဲ့ နှစ်ကျိပ်
ရှစ်ဆူဆရာတော် ဦးသုမန ပြောဖူးတာ ရှိတယ်
ကွ။ အထက်မြင်းခြံနယ် သူတို့ရွာက ကျောင်းမှာ
သူနဲ့ သူငယ်ချင်း ရောင်းရင်းဘက်ဖြစ်တဲ့
အသက်(၆၀)ကျော် ဒကာကြီးတစ်ယောက်က
ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ပြီးနေသတဲ့။ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ
ဆရာတော် ဦးသုမနကလဲ စမ်းကျတောရမှာ
သံတံတားကြီးဆောက်လုပ်စရာ ကိစ္စနဲ့ အထက်
အညာ သူတို့ရွာကို ပြန်ရောက်သွားတော့
အဲသည် အသက်(၆၀)ကျော်မှ ရဟန်းဝတ်တဲ့
တစ်ဝါရ တောထွက်ကြီးက ဆီးကြိုပြီး အားရဝမ်း
သာနဲ့ ဝါ(၅၀)ကျော်တဲ့ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဆရာတော်
ဘုရားကြီးရဲ့ကျောက်ပုတ်ကာ“မောင်သုမနရေ-
ငါလဲ မင်းလိုပဲ ဖြစ်လာပြီကွ”လို့ပြောတယ်တဲ့။

သူတို့ဟာက သင်္ကန်းဝတ်လိုက်ရင် အတူတူ
ဖြစ်လာပြီထင်ကာ ခေါင်းရင်းကတက်ထိုင်လို့

ထိုင်၊ သယံတန်းရဲ့ ရှေ့ဆုံးက တက်သွားလို သွားနဲ့၊ ရိုသေလေးစားရမည့် သူမှန်းလဲမသိ၊ ဘာမှန်းမသိ ရဟန်းချင်း အတူတူချည်းလို့သာ ထင်မှတ်နေတာကိုကွ။

ဒါကြောင့် တောထွက်ရဟန်းကြီးတွေ နာမည်ပျက်ကာ ဘုရားလက်ထက်တော်က တည်းက သူတို့အတွက် မြတ်စွာဘုရားသခင်က ဒုလ္လဘတရား ငါးပါး + ငါးပါး၊ နှစ်နည်း ဟော ကြားဆုံးမတော်မူခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါ။ သူတို့ထက် သိက္ခာဝါကြီးပြီး အသက်ငယ်တဲ့ ဦးပဉ္စင်းကလေး မျိုးဆိုရင် များသောအားဖြင့် သူတို့က ရှိခိုးဦးချမှု လဲမပြု၊ ရိုသေရမှန်းလဲ မသိကြဘူး။ ကျော်လွှား ပြီး ခေါင်းရင်းဘက် တက်သွားကာ ဆရာတော် ကြီးတွေနှင့်ယှဉ်ပြီး ထိုင်လေ့ရှိတာတော့ တို့များ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ပဲကွ။ အဲဒါမျိုးတွေကိုလဲ ဒုလ္လဘ ကိုယ်တော်ကြီးတွေဟာ ဆင်ခြင်ဖို့ ကောင်းတယ်နော်။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဆရာတော်ရဲ့အဖြေစကားကို တပည့် တော် များစွာကျေနပ်ပါတယ်ဘုရား။ တောထွက် တွေအများထဲမှာ တစ်ပါးတလေထူးချွန်တာလဲ

ပါမယ်ဆိုတာ ယုံကြည်စရာပါပဲဘုရား။ နောက်
တစ်ချက် မေးချင်တာက အသက်ရှူကြမ်းတာနဲ့
စပ်ပြီး ဆရာတော်တစ်ပါးက ရေးသားမိန့်ဆိုထား
တာကိုလဲ မေးလျှောက်ပါရစေဦးဘုရား။

သမထ ဝိပဿနာဘာဝနာ၏ ဓမ္မတာ
သဘောဟာ မည်သည့်ယောဂီမှာဖြစ်စေ
သမာဓိဉာဏ် ရင့်သန်လေလေ ထွက်သက်
ဝင်သက် နူးညံ့လေလေသာ ဖြစ်ရတယ်။
ဒါကြောင့် ရှုရှိုက်တဲ့အခါမှာ ရုန့်ရင်း
ကြမ်းတမ်းစွာ အားထုတ်ပြီး ရှုမှ ရှိုက်မှ
ကောင်းတယ်၊ ထင်လွယ် ရလွယ်တယ်ဟု
အယူအဆ မမှားကြနဲ့။*

အဲသည်လို မိန့်ဆိုရေးသားထားတဲ့ ကျမ်းစာ
စကားကို ကြည့်ရှုမှတ်သားရဖူးပါတယ်။ အဲသည်
စကားနဲ့ စွန်းလွန်းတရားနဲ့ဟာ တော်တော်ကွာ
ခြားနေပါတယ်ဘုရား ရှင်းပြတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ ဟ- မင်းဆရာတော်တစ်ပါး မိန့်ကြားချက်
စကားထဲမှာ “သမထ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ၏

* မဟာစည်ဆရာတော်၏ စကားဖြစ်သည်။

ဓမ္မတာ သဘောဟာ မည့်သည့်ယောဂီမှာဖြစ်စေ
သမာဓိဉာဏ် ရင့်သန်လေလေ ထွက်သက်ဝင်
သက် နူးညံ့လေလေသာ ဖြစ်ရတယ်”လို့ပါနေမင့်
ဟာပဲ သည်နေရာမှာလဲ သူ့စကားကို ပြောင်းပြန်
ဆွဲပြီး“သမာဓိဉာဏ် နုပြန်လေလေ ထွက်သက်
ဝင်သက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူရ
ရှိုက်ရလေလေသာ ဖြစ်ရမယ်”လို့ မှတ်ပေါ့ကွ။
ခက်တာလိုက်လို့ပဲ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ စကားဝါကျမဆုံးသေးပါဘူး၊ သူ့ရေးသား
မိန့်ကြားချက်ထဲမှာ“ဒါကြောင့် ရှူရှိုက်တဲ့အခါမှာ
ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းစွာအားထုတ်ပြီး ရှူမှ ရှိုက်မှ
ကောင်းတယ်၊ ထင်လွယ် ရလွယ်တယ်ဟု အယူ
အဆ မမှားကြနဲ့”ဆိုတဲ့ စကားကလဲ တစ်ဆက်
တည်းပါနေလေတော့ အဲသည်မိန့်ကြားချက်
စကားနဲ့ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ကြမ်း
ကြမ်း ရှူရှိုက်ခိုင်းပုံ နည်းများက တစ်ပါးနှင့်တစ်
ပါး တော်တော့ကိုပဲ ဆန့်ကျင် ခြားနားနေလေ
တော့ တစ်ခုခုဟာ ဧကန်မှန်ရမည် မဟုတ်လား
ဘုရား၊ ဘယ်ဟာကို အမှန်လို့ မှတ်သားရန် မိန့်
ကြားတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ အိမ်း- မင်းရဲ့ဆရာတော်တစ်ပါး ရေးသားထားတဲ့ ဖြည်းညင်းသာယာ ရှုရှိုက်နည်းရော စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကြမ်းကြမ်းရှုရှိုက်နည်းပါ သည်နှစ်မျိုးလုံးဟာ တစ်ခုမှ မမှားဘူး။ သူနည်းနဲ့ သူဟာ မှန်တာချည်းပဲ ဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ပေါ့ကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ မှန်ပုံ မှန်နည်းများကိုလဲ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ဘယ်လိုမှန်တယ်ဆိုတာကို တစ်ခုစီ ခွဲခြားပြီး သူနည်းနှင့်သူ မိန့်ကြားတော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- နားထောင်ကွာ၊ အဿာသ ပဿာသ ခေါ် ထွက်လေ ဝင်လေသက်သက် အာနာပါနနည်းမျိုးလေးပါးကိုသာ မှတ်သားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီဟာ တို့များ နောက်ကပြောကြားခဲ့တဲ့ အဿာသ ပဿာသစခန်းမျိုး လေးပါးထဲတွင် သုံးဆင့်မြောက် တတိယမျိုးဖြစ်တဲ့ သဗ္ဗကာယ ပဋိသံဝေဒီ စခန်းရဲ့ အဆုံးနားသို့ ကျရောက်လာရင်ပဲ သူ့ရဲ့သမာဓိဟာ တော်တော့ကို အားရှိရင့်သန်လာပြီ ဖြစ်လေတော့ ပကတိ ထွက်လေဝင်လေထက် နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ ထွက်လေ ဝင်လေကို

ပင် စူးစိုက်ရှုမှတ်နိုင်လာပြီလို့ သိရမယ်။

သည်အချိန်ကစပြီး ရှေ့စတုတ္ထဆင့်ဖြစ်တဲ့
 ‘ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ’ စခန်းကျတော့ကာ
 ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ ထွက်လေဝင်လေကို ဖယ်
 ရှားပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ရှုရ ရှိုက်ရ လေ့ကျင့်
 ရဦးမည့် ဘာဝနာ အစဉ် ဓမ္မတာသဘောအရ
 သူရဲ့သမာဓိဉာဏ် ရင့်သန်လာသလောက် ရုန့်
 ရင်းတဲ့ အားထုတ်ရှုရှိုက်မှုမျိုးကို အရှိန်သတ်ကာ
 ပယ်ဖျောက် ပယ်ဖျောက်လျက် နောက်ဆုံး
 စတုတ္ထဆင့်ရောက်အောင် သိမ်မွေ့သည်ထက်
 သိမ်မွေ့ကာ လုံးဝချုပ်ငြိမ်းသွားပြီ ထင်ရလောက်
 တဲ့ သမာဓိမျိုးတိုင်ရောက်သည်အထိ ရှုကြည့်
 မှတ်သား လေ့ကျင့်ပွားများသွားရမှာမို့ အဲသည်
 ဆရာတော်တစ်ဦး မိန့်ကြားဖူးတဲ့ နည်းဟာလဲ
 မှန်တာပဲလို့ မှတ်ရမယ်ကွ။

စွန်းလွန်စိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၁၃၉

ယောဂီဟာလဲ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်
လောက်အောင် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာဒဏ်
တွေကို သည်းခံပြီး စူးစိုက်မှတ်သား ပွားများနိုင်
တဲ့ သတိ သမာဓိတို့ကို ထင်ထင်ရှားရှားနဲ့
မိလွယ်ရလွယ်တာကြောင့် ပွားများမှတ်သားလို့
ကောင်းတယ်။ ယောဂီရဲ့ဉာဏ်ထဲမှာလဲ ဝေဒနာ
မမြဲမှု၊ ဝေဒနာဆင်းရဲမှု၊ ဝေဒနာကို မစိုးမပိုင်နိုင်
မှု၊ ဝေဒနာအပေါ် ငါစွဲကင်းမှုစတဲ့ ဝိပဿနာ
ဉာဏ်တွေ ထင်လွယ် မြင်လွယ် ပေါက်ရောက်
လွယ်တယ်။ ဒါကြောင့် စွန်းလွန်းဆရာတော်
ဘုရားကြီးရဲ့ နည်းကိုလဲ မှန်တာပဲလို့မှတ်ရမယ်
ကွ။

နောက်“နည်းတစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး တော်တော်
ကို ဆန့်ကျင်ခြားနားနေတယ်” ဆိုတာလဲ
မှန်တာပဲကွ။ ဆရာတစ်ဦးရဲ့နည်းက ထွက်လေ
ဝင်လေကို မှတ်တဲ့ ပညတ်အာရုံ အာနာပါန
ကမ္မဋ္ဌာန်းသက်သက် သမထနည်းသာဖြစ်တယ်။

စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးပေးတဲ့ နည်း
က ထွက်လေဝင်လေ ထိထိသွားတဲ့ နေရာကို
မှတ်ရသော ပရမတ် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ အာနာပါန

ဖုသနနည်း ဝိပဿနာဆိုတော့ မှတ်ပုံနည်းချင်း
ကိုက တော်တော့တွင်မက တော်တော့ဟိုဘက်
နှစ်ဘူတာလောက်ပိုသွားတော့ ခြားနားတယ်
ဆန့်ကျင်တယ်ဆိုတာ မှန်တာပေါ့ကွ။

ဒါကြောင့် အဲသည်လို နည်းချင်းမတူ
ဆန့်ကျင်ခြားနားပေမင့် သူနည်းနဲ့သူဟာ မှန်တာ
ချည်းလို့သာ မှတ်ပေရောကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သည်လိုဆိုတော့လဲ ရှင်းခနဲ ကွင်းခနဲ
လင်းခနဲ ဖြစ်သွားတာပဲဘုရား။ ဦးတင်ပါတယ်
ဘုရား။ တပည့်တော်များ ပြန်ဖို့ခွင့်သနားပါဦး။
ခုအပတ်တော့ သာလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ။ ။

အခန်း(၂)

- ဒကာ။ ။ အရှင်ဘုရား၊ ခုံကျန်းအိသာ မျှတစွာ ရှိပါရဲ့လား
ဘုရား။
- ဆရာ။ ။ အင်း- ရောက်လာကြပြန်မှကိုးကွ၊ ခုံကျန်း
မျှတပါတယ်ကွာ။ စွန်းလွန်းဝိပဿနာအရေး
ဆဲဆိုသံသတင်းများ ပါသေးသလားဟေ့။ ကိုင်း-
ပါရင်လဲ မေးစမ်းပါဦးကွာ။ မင်းတို့ထံကမှ
ဆဲဆိုသံ သတင်းထူးကလေးတွေကြားရတယ်။
- ဒကာ။ ။ တပည့်တော်များက စတင်ပြီး မဆဲဝံ့ကြောင်းပါ
ဘုရား။ သူများပြောဆိုသံစကားကို မူထားပြီး
မှန် မမှန်မေးလျှောက်ရခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။
- ဆရာ။ ။ အေးပါကွ၊ သူများထံက ဆဲသံဆိုသံကလေးတွေ
ကိုပဲ တို့များက မေးနေတာပါ။
- ဒကာ။ ။ မှန်ပါ၊ တချို့ရှင်လူတွေ ပြောနေကြတာက
ပထမစွန်းလွန်းဆရာတော် ဘုရားကြီးကတော့
ပြင်းပြင်း ကြမ်းကြမ်းအရှူမခိုင်းပါဘူးတဲ့၊ ဆရာ
တော်ကြီးရဲ့ တပည့်တွေကသာ နောက်မှထွင်ပြီး
သည်လို ရှူးရှဲ့ ရှူးရှဲ့မြည်အောင် ပြင်းပြင်းကြီး
အရှူခိုင်းနေကြတာပါတဲ့။

ဒါကြောင့် ဆရာတော်ကိုယ်ဘိုင် စွန်းလွန်း
ဆရာတော်ဘုရားကြီးနဲ့များ ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဆုံ
ဆွေးနွေး မေးမြန်းဖူးပါသလား။ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးက သည်လိုပဲ ရှုရှုမြည်အောင်
ကြမ်းကြမ်းကြီး အရှုခိုင်းပါသလားဆိုတာ သိချင်
လို့ပါဘုရား။

ဆရာ။ ။ အင်း- စွန်းလွန်းဝိပဿနာအရေးနဲ့စပ်ပြီး
သလောက်တောင် ရှာရှာဖွေဖွေ ကတ်သီးကတ်
သတ်တွေကို မေးမြန်းပြောဆိုတတ်တဲ့ လူစား
ဟာ တကယ်တမ်းဆိုတော့ ဘယ်တရားကိုမှလဲ
စွဲမြဲအားထုတ်တာ မဟုတ်ဘဲ အလကားလူစား
မျိုးထဲကဟာတွေသာ များတာပါကွာ။

အေး- တစ်ချိန်သောကာလ၏ ဝါတွင်း
သမယကြီးမှာ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး
အား မင်းကြီးဦးစံသိမ်းတို့ လူစုက ရန်ကုန်ကိုပင့်
ဆောင်လာဖူးတယ်ကွ။ အဲသည်တုန်းက သူဌေး
ကြီးဆာဦးသွင်ရဲ့အိမ် ဘုရားဆောင်ထဲမှာ တို့များ
ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ရှိခိုးကာ တစ်ပါးချင်း
ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ပဲ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ ဆွေးနွေး
မေးမြန်းရဖူးပါတယ်။

အဲသည်အခါမှာ တို့များရဲ့အမြင်တော့
ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ပုထုဇဉ်တို့အလေ့
အလာ လူအများကြည်ညိုဘွယ်ရာဖြစ်အောင်
ဟန်ဆောင်ပြင်ဆင်မှု အပြုအမူမျိုးတွေ ဘာ
တစ်ခုမျှမရှိဘူး၊ မလုပ်ဘူး၊ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း
ဘွင်းဘွင်းကြီးပဲ ပြောဆိုနေထိုင်တာကို တွေ့ရ
တယ်။ အဲသာဟာလဲ တို့များနဲ့ သဘောချင်း
တိုက်ဆိုင်တဲ့ အကဲခတ်ရလွယ်ကူမှု မြင်ကွင်း
တစ်ခုပဲကွ။ တရားရေးကို ဆွေးနွေးမေးမြန်းပြန်
တော့လဲ သွယ်ဝိုက်ပြီး တန်ဆာဆင်တဲ့နည်းတွေ
ဘာတွေမရှိဘူး၊ ရိုးရိုးနဲ့ ကဲ့တိုးကြီးပဲကွ၊ ဆရာ
တော်ကြီး ပြောဟောပုံက-

ဦးဩဘာရေ- တရားထိုင်တဲ့အခါ
ကြိုးစားသာရှုပေး၊ စိတ်ကိုတော့ တခြား
မပြေးစေနဲ့နော်၊ ထိသိမှုထဲမှာမြဲနေပလေ
စေ၊ စိတ်ကိုမနိုင်ရင် စိတ်တခြားကို
ထွက်ထွက်သွားရင် ကြိုးစားပြီး ကြပ်ကြပ်
သာရှုပေး၊ ထိသိမှုထဲ သတိ
အမှတ်စွဲပြီး သမာဓိမြဲလာလိမ့်မယ်၊ သမာဓိ

မြီရင် ပီတိတို့ သုခတို့ဟာလဲ တွဲရက်ပါ
လာတာပါပဲ။ ဒါတွေကိုလဲ ဦးဩဘာတို့
သိပြီးသားတွေပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကြိုးစားသာ
ရှုပေးပါ-တဲ့။

ကဲ- အဲသာ ကျေးဇူးရှင် စွန်းလွန်းဆရာတော်
ဘုရားကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က တို့များကို
မိန့်ကြား ဟောပြောသွားတဲ့ မိန့်ခွန်းတော်စကား
အစစ်ပါပဲဗျား။ ဘာများ မကျေနပ်တာရှိသေး
သလဲ။

ဒကာ။ ။ တင်ပျံ့၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့မိန့်ခွန်းထဲမှာ
“စိတ်ကိုမနိုင်ရင်၊ စိတ်တခြားကို ထွက်ထွက်သွား
ရင် ကြိုးစားပြီး ကြပ်ကြပ်သာရှုပေး၊ ” ဆိုတဲ့
စကားအရ စိတ်ကိုနိုင်ရင်၊ စိတ်တခြားကို
ထွက်ထွက်မသွားရင် နုနုအေးအေး ဖြည်းဖြည်း
သာသာကလေးလဲ ရှုနိုင်သေးတယ်လို့ မှတ်ရမှာ
ပေါ့။

ဆရာ။ ။ အိမ်း- ယောဂီရဲ့ မှတ်စိတ်နဲ့ သတိဟာ မိမိမှတ်
သားပွားများနေတဲ့ တရားအာရုံ ထိသိမှုထဲမှာပဲ
တစ်ခါတည်း စွဲမြဲငြိမ်ဝပ်ပြီး တည်ကြည်နေမယ်

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၁၄၅

ဆိုရင်တော့ ကြမ်းချင်ကြမ်း၊ နုချင်နု၊ ယောဂီရဲ့
မှတ်ချင်သလို ရှုမှတ်နိုင်တယ်လို့ မှတ်ပေါ့ကွာ။
ထိသိမှုထဲမှာစိတ်မှတ်သတိမြဲအောင်စွဲအောင်လို့
စေခိုင်းတာပါပဲ။ ယောဂီတွေကို မူးလဲမေ့မျော
ပင်ပန်းဆင်းရဲအောင်လို့ စေခိုင်းတာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။

ဒကာ။ ။ အနို့- ထိသိမှုကို သတိပြုရှုမှတ်နေတဲ့ စွန်းလွန်း
ယောဂီရဲ့ ကိုယ်ကြီးဟာ ရှူးရှဲ့ ရှူးရှဲ့နဲ့ သည်
လောက်တောင် ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှားနေရင်
တည်ကြည်မှု သမာဓိတရား ရလာနိုင်ဖို့ မခဲ
ယဉ်းဘူးလားဘုရား။ တရားမှတ်နေတဲ့ ယောဂီ
ဟာ ငြိမ်ငြိမ်နေရတယ် မဟုတ်လား။

ဆရာ။ ။ အေး- သဟာလဲ မေးစရာပဲကွာ။ သာပေမင့်
သည်နေရာမှာ ဥပမာလေးနဲ့ သည်လိုမှတ်ကွာ။
သာမှ မင်းသဘောပေါက်လွယ်မယ်။

ဥပမာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ယောဂီ
တစ်ယောက်ဟာ သူ့စိတ်အမှတ်က ကြွ၊
လှမ်း၊ ထိ၊ သိ လောက်ကိုသာ ရှုမှတ်နေတဲ့
အတွက် “ငါလမ်းလျှောက်နေတယ်ဆိုတဲ့

သက္ကာယဒိဋ္ဌိသဘောမျိုး သူ့မှာမရှိဘူး”
 လမ်းလျှောက်နေတာကိုလဲ သူမသိဘူး၊
 မှတ်လဲ မမှတ်ဘူး။ သူ့သိမှတ်နေတာက
 ကြွေမှု၊ ချိမှု၊ လှမ်းမှု၊ ချမှု ဆိုတဲ့ ဝါယော
 ဓာတ်သဘောရယ်၊ ထိမှုခေါ်တဲ့ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ
 သဘောရယ်၊ အဲသည် ပရမတ်သဘော
 လောက်ကိုပဲ သူ့စိတ်ထဲက စွဲမှတ်နေတာ
 ဖြစ်တယ်။

အဲသည်လိုပဲ စွန်းလွန်းယောဂီဟာလဲ
 လုံ့လဝီရိယအားနဲ့ ရှုရှိုက် ရှုရှိုက်ကာ
 ထိသိမှုအပေါ်မှာသာ သတိအမှတ်ထားနေတဲ့
 အတွက် ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်မှုတွေ
 ဘာတွေ ညာတွေကို သူမှတ်လဲမမှတ်ဘူး၊ သိလဲ
 မသိဘူးပေါ့။ သူ မှတ်သိနေတာကတော့ ထိသိ
 ထိသိ ထိသိပဲ။ ဒါကြောင့် ထိသိအာရုံထဲ သတိ
 စွဲလာရင် သမာဓိဟာလဲ တွဲဝင်လာတဲ့အတွက်
 ကိုယ်ကို ယိမ်းယိုင်ကာ ရှုရှိုက်မှတ်သားနေတဲ့
 စွန်းလွန်းယောဂီဟာ တည်ကြည်မှု သမာဓိတရား
 ထင်လာဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူး။ သမာဓိ ထင်လွယ်
 ရလွယ်ပါတယ်။

သည်နေရာမှာ လိုရင်းအချုပ်က ကိုယ်ကြီး
က ဘယ်လောက်ပဲ ယိမ်းယိုင်ယိမ်းယိုင်၊ စိတ်
မှတ်ကလေး မယိမ်းယိုင်ဖို့သာ လိုရင်း အချက်ပါ။
ကျောက်ရုပ်ကြီးလို လူကငြိမ်နေပေမင့် စိတ်က
မငြိမ်ဘဲ ဟိုယိမ်း သည်ယိုင်နဲ့ မှတ်သားမှုအာရုံ
ထဲမှာ မခိုင်မြဲ မတည်ငြိမ်ဘဲသာ ဖြစ်နေရင်
ဘယ်သောခါမှ တည်ကြည်မှု သမာဓိတရားကို
မရနိုင်ဘူးလို့ မှတ်ပေါ့ကွာ။ ဒါပါပဲ။

ဒကာ။ ။

အားထုတ်ကြိုးစားနေရ

တဲ့ ရှုံးရဲ့ ယောဂီဟာ ဝီရိယလွန်တော့ ဥဒ္ဓစ္စ
မဖြစ်ဘူးလားဘုရား။ သမာဓိကိုကော ရနိုင်ပါ
မလား။

ဆရာ။ ။

ဟာ- “ဝီရိယလွန်တော့ ဥဒ္ဓစ္စဖြစ်တယ်” သမာဓိ
မရနိုင်ဘူးဆိုတာမျိုးက သမာဓိနုနု ရှုမှတ်ခါစ
ယောဂီရဲ့ သည်လိုတစ်ခုတည်းသော ဝိပဿနာ
အာရုံနေရာမှာ သုံးတဲ့စကားလုံးမျိုး မဟုတ်ဘူး
ကွ။ နားထောင်ရှင်းပြမယ်။

ဥပမာ သမာဓိဉာဏ် မရင့်သန်သေးတဲ့

ရှုမှတ်ခါစ ယောဂီသစ် ယောဂီစိမ်း တပည့်တစ်
ယောက်ကို မျက်စိက မြင်သမျှတွေ၊ နားက
ကြားသမျှတွေ၊ နှာခေါင်းက နံသမျှတွေ၊ လျှာက
အရသာပေါ်သမျှတွေ၊ ကိုယ်ကာယက တွေ့ထိမှု
ဟူသမျှတွေ၊ စိတ်ထဲက ကြံစည်တွေးတော စဉ်း
စားမှု ဟူသမျှတွေ၊ အဲသည်လို ဒွါရခြောက်ပါးက
ဖြစ်ပေါ် ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ အာရုံတွေကို
ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း မဆုတ်ဆိုင်းဘဲ စေ့စေ့စပ်စပ်
ရှုမှတ်ရမယ်လို့ ဆရာက အမိန့်ပေး ရှုမှတ်ခိုင်း
ထားရင် ဝိပဿနာဉာဏ် မရင့်သန်သေးတဲ့
တပည့်ယောဂီဟာ သို့ကလောက် ရှုပ်ပွေများပြား
လှတဲ့ အာရုံတွေကို အလွန်အလွန်ကြောင့်ကြ
စိုက်ပြီး မှတ်ရတော့မှာဖြစ်လေတော့ အဲသည်
ယောဂီမှာ ကြောင့်ကြမှုနှင့်ယှဉ်တဲ့ ဝီရိယလွန်ကဲ
ပြီး ဥဒ္ဓစ္စထဲကို ရောက်ရောက်သွားတယ်လို့
ဆိုတာပါ။ ဥဒ္ဓစ္စဆိုတာ စိတ်ပြန်လွင့်တယ်၊
တည်ကြည်စူးစိုက်မှု မရဘူး၊ သမာဓိမဖြစ်နိုင်ဘူး
လို့ ဆိုတာပေါ့။

ဒကာ။ ။ အော်- ဥဒ္ဓစ္စသဘောက သည်လိုကိုး။ သူတို့က
ဝီရိယဆိုတာ မလွန်ရဘူး၊ ဝီရိယလွန်တော့

ဥဒ္ဒစ္စဖြစ်တတ်တယ် ဆိုလို့ပါဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- ဒါကြောင့် သမာဓိဉာဏ် အားနည်းသေး
တဲ့ ယောဂီကို ယခုလို အင်မတန် ထင်ရှားပေါ်
လွင်တဲ့ ရှူးရဲ့ ထိသိမှု တစ်ခုတည်းသော အာရုံက
စပြီး ရှုမှတ်ရန် ရှုခိုင်း
တဲ့ ဝီရိယမျိုးကိုတော့ ဝီရိယလွန်တယ်လို့ မဆို
နိုင်ပါဘူး။

အမှန်က သမာဓိနဲ့အခါမှာ တစ်ခုမက
များပြားရှုပ်ထွေး ပွေလီနေတဲ့ အာရုံတွေဆီကို
စိတ်လွှတ်ပြီး မိအောင် မလွတ်တမ်း လိုက်ဖမ်းရှု
မှတ်နေရတဲ့ ယောဂီနဲ့ ယောဂီစိမ်းရဲ့ ကြောင့်ကြ
မှု လုံ့လဝီရိယမျိုးကိုသာ ကြောင့်ကြစိုက်ရလွန်း
အားကြီးတဲ့အတွက် “ဝီရိယလွန်တော့ ဥဒ္ဒစ္စဖြစ်
တယ်” လို့ဆိုတာပါ။ သည်နေရာမှာ သမာဓိဉာဏ်
ရင့်သန်လာတဲ့ အခြားရိပ်သာက ယောဂီကြီးတွေ
လဲ ရှူးရဲ့နည်းကို သဘောကျကြကြောင်း၊
မြန်မြန်သမာဓိရလွယ်ကြောင်း ဝန်ခံပြောဆို ချီး
မွမ်းကြပါတယ်။ ဒါကတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင်
လက်တွေ့ ကျင့်ကြံပြီးမှ ပြောကြားတဲ့ ဝန်ခံစကား
တွေမို့ ယုံမှားနေစရာ မလိုပါဘူး။

ဒကာ။ ။ အရှင်အာနန္ဒာဟာ ဝီရိယလွန်ပြီး ဥဒ္ဓစ္စဖြစ်နေလို့ တရားကိုတော်တော်နဲ့ မရနိုင်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် တရားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီဟာ လွန်ကဲပြင်းထန်စွာ လုံ့လဝီရိယကို မပြုရဘူးလို့ ပြောသံကြားဖူးလို့ပါဘုရား။

ဆရာ။ ။ ဟာ- ဒါက သဒ္ဓါမဲ့တဲ့ လူပျင်း၊ လူအတွေ့ထဲက မပြည့်မစုံဘဲနဲ့ ပြောကြားတဲ့ စကားမျိုးတွေပါကွာ၊ ဒါတွေကို အဟုတ်မှတ်မနေနဲ့။

အရှင်အာနန္ဒာ တရားအားထုတ်တဲ့အခါ သူ့စိတ်ထဲမှာ “နက်ဖြန်ခါလဲ ပထမသံဂါယနာတင်ပွဲကြီး ပြုလုပ်ကျင်းပတော့မည်၊ သည်ပွဲတော်မှာ ရှင်မဟာ ကဿပကြီးက ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ တရားတော်တွေကို မေးမြန်းစိစစ်လိမ့်မည်၊ ငါပဲ အဖြေပုဂ္ဂိုလ် လုပ်ရမှာ ဖြစ်လေတော့ ငါမပါလဲ မပြီးဘူး၊ သံဃာတော်အားလုံးဟာလဲ အာသဝေါကင်းပြီးတဲ့ ရဟန္တာကြီးတွေ ချည်းပဲ၊ ငါသာ အာသဝေါမကင်းသေးတဲ့ ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေတယ်၊ နက်ဖြန် သံဂါယနာတင်ပွဲအမီ ယနေ့ညချင်းပေါက် ရဟန္တာဘဝရောက်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ပြီး ကျင့်မှပဲ၊

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၁၅၁

ကိလေသာမစင်ဘဲနှင့် ထိုပွဲကြီးကို ဝင်ရောက်ရင် ကိလေသာစော်နံတယ်၊ စိမ်းစော်နံတယ်လို့ ငါ့ကို ပြောင်လှောင်ကြတော့မည်၊ ယနေ့တစ်ညအား ထုတ်ရုံနှင့် ရဟန္တာဘဝကို ရမှ ရပါမည်လား၊ မရရင် နက်ဖြန် သံဂါယနာပွဲထဲ ဝင်ဖို့ခက်တယ်၊ အထူးကြိုးစားအားထုတ်မှပဲ” စတဲ့စိုးရိမ် ကြောင့် ကြမူအာရုံတွေက သူ့ရဲ့ပြင်းထန်တဲ့ လုံ့လဝီရိယ တရားထဲမှာ ယှဉ်တွဲယှဉ်တွဲ ဖြစ်ပေါ်တုန်လှုပ်နေ လို့(ဝီရိယလွန်တော့- ဥဒ္ဓစ္စဖြစ်တယ်)တည်ကြည် မှုသမာဓိကို မရနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာကွ။

နောက် အဲသည်စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမူတွေ ပယ်ဖျောက်ပြီး သတိနှင့်ယှဉ်ကာ ထိုင်တဲ့ဣရိယာ ပုထ်က လျောင်းမည့်ဣရိယာပုထ်ကို အပြောင်း လိုက်ကလေးမှာပဲ တစ်ခါတည်းမဂ်ဖိုလ်ဆိုက်ကာ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်မဟုတ်လား။ သာကြောင့် သတိနှင့်ယှဉ်တဲ့ ဝီရိယမျိုးသာမှန်ရင် ဘယ် လောက်ပဲ ပြင်းထန်ပြင်းထန် သမာဓိဉာဏ်ကို မြန်မြန်ရမည်လို့သာ မှတ်ဟော။

သည်နေရာမှာ အထူးမှတ်ဖို့က တို့စွန်းလွန်း ယောဂီတွေဟာလဲ တစ်ခုတည်းသော(ထိသိမှု)

အမှတ်အာရုံထဲမှာသာ သတိမြဲမြဲ စူးစိုက်စိတ်စွဲပြီး
ရှူးရှဲ ရှူးရှဲနှင့် ထူးကဲလွန်မြတ်စွာ ကြိုးစားအား
ထုတ်တဲ့ ဝီရိယမျိုးမို့လို့ အရိုးကြေကြေ အသက်
သေသေ လွန်တယ်လို့မရှိပါဘူး။ ဘုရားကို
ယုံကြည်ရင် မင်းလဲစွန်းလွန်းထဲဝင်ပြီး ကျိတ်စမ်း
ပါ။ မုချ စိတ်ချမ်းသာရမယ်ကွာ။ ကိုင်း- နောက်
ထပ် ဘာများ စွပ်စွဲစရာရှိသေးသလဲဟေ့။

ဒကာ။ ။ ဟဲ- ဟဲ၊ စွပ်စွဲစရာရယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး။
တပည့်တော် မသိတာလေးတွေသာ မေးမှာပါ
ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- မင်း မသိတာလေးတွေကလဲ စွန်းလွန်း
တရားထဲကချည်းပဲကိုကွ။ ကိုင်း- မသိ မေးပေါ့
ကွာ။

ဒကာ။ ။ တပည့်တော် ခုမေးမှာကတော့ စွန်းလွန်းယောဂီ
နဲ့မဆိုင်ပါဘူးဘုရား၊ ရုပ်နာမ်တရားသက်သက်
ပါ။

ဆရာ။ ။ အေး- မေးတာပေါ့ကွာ၊ တို့များကတော့
စွန်းလွန်းယောဂီနဲ့ဆိုင်လေ ကြိုက်လေပဲဟေ့။

ဒကာ။ ။ အာယုသက်စစ် (၉၈)နှစ်တွင် ဘဝနတ်ထံပြန်
လွန်တော်မူသည်၊ အာယုသက်စစ်(၈၉)နှစ်တွင်

ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားကွယ်လွန်သည်စတဲ့
လူရော ရှင်ပါ အာယု အာယုခေါ်နေကြတဲ့
အသက်ဆိုတဲ့ အာယုဟာ ရုပ်တရားလား၊ နာမ်
တရားလား၊ တပည့်တော်မှတ်သားပါရစေ
ဘုရား။

ဆရာ။ ။ ဝေ--- သည်ပုစ္ဆာကို မင်းဘယ်သူက ထုတ်ပေး
ပြီး အမေးခိုင်းလိုက်တာလဲကွ၊ တယ်ကောင်းတဲ့
မေးကွက်ကလေးပဲ။ စွန်းလွန်းယောဂီတွေ
အတွက်လဲ အချက်ကောင်းတစ်ခုပါတာတွေ့ရ
တယ်။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ၊ ဘယ်သူကမှ ထုတ်ပေး မေးခိုင်းတာ
မဟုတ်ပါ။ တပည့်တော် ဘာသာ အတွေးနဲ့ကြံပြီး
မေးတာပါဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး --- နားထောင်“ဓမ္မာ နိဿတ္တ နိဇ္ဈိဝ
သဘာဝါ- သတ္တဝါလဲ မဟုတ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်လဲမဟုတ်၊
ဇီဝလဲမဟုတ်၊ အတ္တလဲမဟုတ်၊ လိပ်ပြာလဲ
မဟုတ်၊ အသက်လဲမဟုတ်၊ ငါလဲမဟုတ်၊
နာမ်ရုပ်သဘောပဲရှိတယ်လို့ ဟောဆိုထားတော့”
ဒါဟာ ကြံထိုက်၊ တွေးထိုက်၊ မေးထိုက်တယ်ကွ၊
စွန်းလွန်းဝိပဿနာနဲ့လဲ အများကြီးပဲ ဆိုင်တာကို

တွေ့ရတယ်။ သည်နေရာမှာ မင်းမှတ်ဖို့က-

အာယူတိ တေသု ဒွိသု အဂ္ဂိသု
ပတိဋ္ဌိတံ ဇီဝိတမေဝ ဝုစ္စတိ။

အာယု သို့မဟုတ် အသက်ခေါ်တဲ့
သဘောတရားဟာ-

(၁) အစာကို ကြေကျက်စေတတ်တဲ့
'ပါစက'ဓာတ်မီး၊

(၂) ကိုယ်လုံးအနှံ့ ပျံ့တည်နေတဲ့ ကိုယ်
စောင့် ကိုယ်ငွေ့ 'ဥဿာ' ဓာတ်မီး။

အဲသည် ဓာတ်မီး နှစ်ပါးတို့အပေါ်မှာ
တည်နေတဲ့ 'ဇီဝိတ ရုပ်' တရားကိုခေါ်တယ်
လို့ ဆိုထားတော့ အာယုဟာ ဇီဝိတရုပ်
တရားလို့ မှတ်ထားပေါ့ကွာ၊ အာယု-
ဆိုတာ ရုပ်တရားတဲ့ကွ။

နောက်- ဆဋ္ဌသံဂါယနာမူ မူလပဏ္ဏာသ
အဋ္ဌကထာ စာမျက်နှာ ၂၅၀-မှာ “အာယူတိ
ရူပဇီဝိတိန္ဒြိယံ” လို့ ဖွင့်ဆိုထားတာတွေလဲရှိပါ
သေးတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ စွန်းလွန်းယောဂီတွေ တရား
ထိုင်တဲ့အခါမှာ သတ္တစွဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ၊ အတ္တစွဲ၊ ဇီဝစွဲ၊

လိပ်ပြာစွဲ၊ အသက်စွဲ၊ ငါစွဲ ဆိုတဲ့ သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိ စွဲတွေကို မမှတ်သားဘူး။ “ရုပ်နာမ်ဓမ္မ အနတ္တ တရားကိုသာ ရှုမှတ်ပွားများကြတာမို့” စွန်းလွန်း ယောဂီတွေရဲ့ ဝိပဿနာကျင့်စဉ်ထဲမှာ အတ္တ ကိလမထာနုယောဂ- ဆိုတဲ့ အယုတ်တရား အမှားမရှိဘူး၊ “အနတ္တ တရား၊ ဘုရားဟောထား တဲ့အတိုင်းသာ ရှုမှတ်ပွားများကျင့်ကြံအားထုတ် သွားကြတာဖြစ်တယ်” ဆိုတဲ့ အကြောင်းကြောင့် ဖောင်းခတ်လိုက်ပါကွာ။

ဒကာ။ ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းလေးဆယ်ထဲမှာ “သဗ္ဗတ္ထက ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆိုတာ” ပါပါသလားဘုရား၊ ပါရင် ဘယ်ဟာပါ လဲ၊ ဘယ်အခါမျိုးမှာ ဘယ်လိုပွားများရပါသလဲ၊ မိန့်ကြားတော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ ၀၀ --- လုပ်လှချည့်လားဟ၊ သဗ္ဗတ္ထက ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေ ဘာတွေကို မင်းဘယ်ကများ ကြားဖူးလာပြန်သလဲ။ ကဲ- သိချင်ရင် နားထောင် ကွာ၊ အဲသာကတော့ ယောဂီတိုင်း သိထားရမည့် ကိစ္စပဲ၊ အရေးလဲကြီးတယ်ကွ။

ကမ္မဋ္ဌာန်း လေးဆယ်ထဲမှာ “မေတ္တာ ကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် မရဏသတိကမ္မဋ္ဌာန်း” အဲသည်

ကမ္မဋ္ဌာန်းနှစ်ပါးကို သဗ္ဗတ္ထက ကမ္မဋ္ဌာန်းလို့ခေါ်တယ်။ ဘယ်ယောဂီမဆို တရားမထိုင်မိရှေးဦးစွာ ဘုရားကို ရှိခိုးပူဇော်ပြီးတဲ့အခါမှာ-

(၁) လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါ ဟူသမျှ တွေကို မေတ္တာပို့သရခြင်း(မေတ္တာ ကမ္မဋ္ဌာန်း)။

(၂) သေခြင်းတရားကို အောက်မေ့ဆင်ခြင် ရခြင်း(မရဏဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း)။

အဲသည်ကမ္မဋ္ဌာန်းနှစ်ပါးကိုတော့ ဘယ်သောအခါမှ လက်မလွှတ် ချန်မထားရဘူး။ ဘယ်တရားကိုပဲ အားထုတ် အားထုတ် သည်နှစ်ပါးကိုတော့ ရှေးဦးအရင် ပြုကြလုပ်ကြရမှာ ချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို “သဗ္ဗတ္ထက ကမ္မဋ္ဌာန်းလို့”ခေါ်တယ်။ အလုံးစုံသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတို့ရဲ့ အကျိုးကို သည်ပိုးဆောင်ရွက် ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်တဲ့ ပွဲဦးထွက် ကမ္မဋ္ဌာန်းပေါ့ကွာ။ ဒါကြောင့် စွန်းလွန်းယောဂီတွေဟာ တရားမထိုင်ခင် ဘုရားကို ရှိခိုးကန်တော့ပြီး-

သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ၌ ကျင်လည်ကြကုန်သော ဝေနေယျ သတ္တဝါများအပေါင်းတွေ

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ကိုယ်
စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်
ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေလို့ သုံးခါဆိုပြီး
သတ္တဝါတွေကို မေတ္တာပို့သ အမျှပေးဝေ
ကြတာပေါ့ကွ။ အဲသကဲ့ပဲ(ပုဗ္ဗကိစ္စ)ပရိကံ
ပြုတယ်လို့လဲ ဆိုကြတယ်။

ဒကာ။ ။ ဒါဖြင့် စွန်းလွန်းယောဂီတွေရဲ့ ‘ပုဗ္ဗကိစ္စ’ ပရိကံပြု
တဲ့ အထဲမှာ သေခြင်းတရားကို ပွားများအောက်
မေ့ ဆင်ခြင်ခြင်း “မရဏဿတိ” ကမ္မဋ္ဌာန်းကို
တော့ ဘာကြောင့် မထည့်မဆိုဘဲ ချန်ထားပါ
သလဲဘုရား။

ဆရာ။ ။ အော် --- မင်းက သည်အချက်ဖမ်းချင်လို့
သည်လမ်းထွင်ပေးလိုက်တာကိုကွ။ အင်း- ဒါက
တော့ တရားစထိုင်တယ်ဆိုကတည်းက အို၊ နာ၊
သေရေး ဒုက္ခဘေးကြီးတွေကို ကြောက်လွန်းလို့
သေဘေးမှ ကင်းဝေးရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို လို
ချင်တောင့်တပြီး တရားအားထုတ်ကြတာဖြစ်
လေတော့ မရဏဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပါ စီးဖြန်း
ပြီးသားဖြစ်နေပြီမို့ သည်နေရာမှာ အထူးထည့်
ဆိုပွားများနေစရာ မလိုတော့ဘူးလို့ မှတ်ထား

ပေါ့ကွာ။ အဲသာကြောင့် မထည့်တာပါပဲ။

မရဏဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို မပွားများ၊ သေခြင်းတရားကိုလဲ မအောက်မေ့၊ သေရမှာလဲ မကြောက်တဲ့ လူစားတွေကတော့ သည်လို စွန်းလွန်းတရားကျောင်းကို လာပြီးတရားလဲ မထိုင်ပါဘူး။ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတွေ နဲ့သာ ပျော်ပါးမှုယစ်နေကြတာပဲ၊ ကဲ- ရှင်းရဲ့ လားဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သည်အချက်တော့ ရှင်းသွားပါပြီ။ နောက်တစ်ကွက် မေးစရာက သာသနာငါးထောင်ကို “ရဟန္တာခေတ် တစ်ထောင်၊ အနာဂါမ်ခေတ် တစ်ထောင်၊ သကဒါဂါမ်ခေတ် တစ်ထောင်” စသည်ဖြင့် ခေတ်ငါးပါးနှင့် ပိုင်းခြားပြီးယူကာ ယခုသာသနာတော်နှစ် ၂၅၀၀-ကျော်လာလို့ ရဟန္တာခေတ် ကုန်ဆုံးသွားပြီ၊ တရားအားထုတ်ပေမင့် ရဟန္တာမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ကို မရောက်နိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောဆိုနေကြတာ မှန်ပါသလားဘုရား။

ဆရာ။ ။ အင်း --- မင်းက ခုခေတ်မှာ ရဟန္တာဖြစ်သူ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တဲ့သူ မရှိတော့ဘူး၊ စွန်းလွန်း

ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ရဟန္တာဖြစ်တယ်၊
ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်သွားတယ် ဆိုတာကို စိစစ်ချင်လို့
ထွင်လိုက်တဲ့ အကွက်ပုစ္ဆာကလေးလားကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သည်သာသနာနှစ် (၅၀၀၀)ပိုင်းခြားဝေဖန်
ပုံစကားအရဆိုရင် ရဟန္တာခေတ် ကုန်ဆုံးနေလို့
သည်စကားဟာ မှန် မမှန်မေးတာပါဘုရား။
အကယ်၍ သည်စကားမှန်တယ်ဆိုရင် စွန်းလွန်း
ဆရာတော်ကြီးဟာလဲ ရဟန္တာမဟုတ်ဘဲသာ
ဖြစ်ရမှာပေါ့။

ဆရာ။ ။ သည် သာသနာ ၅၀၀၀-နဲ့ ခေတ် ငါးပါးဆိုတဲ့
စကားဟာ မမှန်ဘူးကွ။ ပါဠိတော်မှာ “ပဋိပတ်
တရားမြတ်ကို ကောင်းဖြောင့်မှန်ကန်စွာ ကျင့်ကြံ
ပွားများ အားထုတ်သူတွေရှိနေသမျှ လောကထဲ
မှာ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အမြဲရှိနေ၏” လို့
သုဘရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားက ဟောသည်လို့
ဟောကြားတော်မူသွားတာရှိတယ်။

ဣမေ စေ သုဘဒ္ဒ ဘိက္ခု သမ္မာ
ဝိဟရေယျံ အသုညော လောကော
အရဟန္တေဟိ အဿ။

သုဘဒ္ဒ= သုဘရဟန်း၊ ဘိက္ခု=

သံသရာဘေး ဒုက္ခရေးကို မြော်တွေးတတ်
 ငြား ယောဂီများသည်၊ ဣမေဓမ္မာ= ငါ
 ဘုရားဟောကြားတော်မူသော ဝိပဿနာ
 တရားစစ် တရားမှန်တို့ကို၊ စေ သမ္မာ
 ဝိဟရေယျံ= အမှန်အတိုင်း ကျင့်ကြံပွားများ
 အားထုတ်ကြကုန်ငြားအံ့၊ အသုညော
 လောကော= လောကထဲမှာ ရဟန္တာတို့
 မဆိတ်သုဉ်းကုန်၊ အရဟန္တေဟိ အဿ=
 ရဟန္တာတွေ အမြဲတစေ ရှိနေမည်သာဖြစ်၏
 တဲ့။

သဟာကြောင့် သာသနာတော်မှာ
 ဝိပဿနာတရားစစ် တရားမှန်ကို မှန်ကန်စွာ
 ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်သူတို့ ရှိနေသမျှ
 ကာလပတ်လုံး လောကထဲမှာ ရဟန္တာတွေဟာ
 မဆိတ်သုဉ်းဘူး၊ ရှိနေမှာချည်းပဲလို့သာ မှတ်ရ
 မည်။

မင်းဟာ ကျွတ်ထိုက်သူ ပါရမီရှင်လဲဖြစ်
 မယ်၊ မှန်ကန်တဲ့ သွားကွာတ ဝိပဿနာတရားမျိုး
 ကိုလဲ ကြိုးစားပွားများ အားထုတ်မယ်ဆိုရင်
 ရဟန္တာဖြစ်နိုင်တယ်၊ နိဗ္ဗာန်ကိုရနိုင်တယ်။

ဧဟိ ပဿိကော= လာလှည့် မယုံလျှင်
လက်တွေ့ပြမည်၊ ကြိုးစားပြီး ကျင့်ကြည့်ပါ။
အပြော သမားတော့ လုပ်မနေနှင့်၊ အလုပ်သမား
သာဖြစ်ပလေစေ၊ မုချရဟန္တာဖြစ်ရမည်ဆိုတဲ့
ပဋိညာဉ်ခံ တရားဂုဏ်တော်တစ်ပါးဟာ ထင်ရှား
ရှိနေတာပဲ။

ဒကာ။ ။ နောက်တစ်ချက် မေးလျှောက်ချင်တာကတော့-

(၁) သီလ သမာဓိ ပညာလို့ အစဉ်လိုက်
ဟောထားရာ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားကို
အားထုတ်ပွားများမည့်ယောဂီဟာ တရားအား
မထုတ်မီ သီလခန်းကို ရှေးဦးစွာ ကြိုတင်စောင့်
ထိန်းရမည်လို့ သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့်
သီလကို ဘယ်လောက်ကြာအောင် အချိန်ယူ
စောင့်ထိန်းပြီးမှ သမာဓိတရားကို ပွားများအား
ထုတ်ရမည် ဆိုတာရယ်။

(၂) နောက်တစ်ချက်က သီလခန်းကို
ကျော်လွန်ပြီးတော့ကော သမာဓိခန်းကို ပွားများ
အားထုတ်မှု မပြုကောင်းဘူးလားဆိုတာရယ်။
အဲသည်နှစ်ချက် တပည့်တော်ကို ရှင်းပြပါဦး
ဘုရား။

ဆရာ။ ။ သီလ သမာဓိ ပညာဆိုတာက ဒေသနက္ကမ-
ဒေသနာအစဉ်နည်းအရ ဟောကြားခြင်းသာဖြစ်
တာပါ။ (ဟောရိုးဟောစဉ်ပေါ့ကွာ။) သမာဓိခန်း
ကိုပွားများအားထုတ်မည့် ယောဂီအတွက် သီလ
ခန်းကို တမင်သက်သက် နေ့- ရက်- အချိန်
တွေယူပြီး ဖြူစင်အောင်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ စောင့်
ထိန်းနေစရာ မလိုပါဘူး။

သမာဓိတရားကို စတင်ပွားများ ကြိုးစား
အားထုတ်နေတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို
ပွားများအားထုတ်သည် မည်တော့တာပဲ။ မဂ္ဂင်
ရှစ်ပါးထဲမှာ သမ္မာဝါစာ သမ္မာကမ္မန္တ သမ္မာ
အာဇီဝဆိုတဲ့ သီလမဂ္ဂင်သုံးပါး ပါပြီးသားမို့
သီလတရားကိုလဲ စောင့်ထိန်းလုံခြုံပြီးသား ဖြစ်
သွားတော့တာပါပဲ။ ဒါ့ကြောင့် သီလစခန်းကို
တစ်နည်းတစ်လမ်းအနေနှင့် အချိန်ယူပြီး ပြု
လုပ်စောင့်ထိန်း စမ်းသပ်နေစရာ မလိုတော့ပါ
ဘူး။

နောက်တစ်ချက် မေးခွန်းအတွက်ကတော့
တရားအားထုတ်မည့်ယောဂီဟာ ရှေးဦးစွာ
ရတနာသုံးပါး ဆရာသမားကို ရှိခိုးကန်တော့

ဦးမှာပဲ။ နောက် တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလို သီလခံယူပြီးတော့ သမာဓိတရားကို ဆက်ထိုင် ပွားများ အားထုတ်သွားတော့မှာမို့ သီလခန်းကို ကျော်လွန်ပွားများသည် မမည်တော့ပါဘူး။

အကယ်၍ သီလမခံယူဘဲ သမာဓိခန်း သက်သက်ကို တက်လှမ်းပွားများတဲ့ ယောဂီဖြစ် ရင်လဲ သမာဓိမဂ္ဂင်အလုပ်ကို စတင်ပွားများ အားထုတ်နေသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သီလခန်း သီလမဂ္ဂင်ဘက်ကလဲ ပြုလုပ်ပွားများပြီးသားဖြစ် နေလို့ သီလခန်းကို ကျော်လွန်ပြီး သမာဓိတရား ကို ပွားများလို့လဲ မရပါဘူးကွာ။

ဝိပဿနာဘာဝနာလုပ်ငန်းဆိုတာ ဘာလဲ လို့မေးရင် မဂ္ဂသစ္စာခေါ်တဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားကို ပွားများအားထုတ်တာပဲလို့ အဖြေရတယ်။ အဲသည်မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးထဲမှာ သီလမဂ္ဂင်ဟာလဲ တွဲ လျက်ပါနေသောကြောင့် သီလခန်းကို ကျော် လွန်ချန်ထားပြီး သမာဓိတရားမပွားများကောင်း ဘူးလားဆိုတဲ့ ပုစ္ဆာမျိုးကို ထုတ်မေးနေစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ကိုင်း- သဘောကျရဲ့လား ဟေ့။

- ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သဘောကျပါပြီဘုရား။ တပည့်တော်က သီလ သမာဓိ ပညာဆိုလို့ သီလသက်သက်ကို နေ့ လ ရက်တွေနဲ့ အချိန်ယူကာ ဖြူစင်အောင် စောင့်ထိန်းလုံခြုံစေပြီးမှ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ သမာဓိတရားကို ပွားများအားထုတ်ရမှာလားလို့ ပါ။ ခုတော့ ရှင်းပါပြီဘုရား။ သည်လိုဆို စွန်းလွန်းယောဂီတွေဟာ တရားမထိုင်ခင် သီလ ကို ဘာဖြစ်လို့ အရင်ခံ ခံနေရတာလဲ၊ သီလ မယူဘဲ အားထုတ်လိုက်လဲ ပြီးတာပဲဟာ။
- ဆရာ။ ။ အော်--- မင်းနှယ်၊ သီလခံယူတော့ ဘာအပြစ် ရှိလို့လဲ၊ ငရဲကြီးသွားမှာစိုးလို့လား၊ ရှေးသူကောင်း တို့ ထုံးဟောင်းလမ်းစဉ်ကို မဖျက်ချင်စမ်းပါနဲ့ ကွာ။ သီလခံယူတော့ သဒ္ဓါကြည်လင်မှုတွေ ပိုမိုတိုးတက်ပြီး ပီတိ ပါမောဇ္ဇတွေ ဖွံ့ဖြိုးလာ တာပေါ့ကွ။
- ဒကာ။ ။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟု ခုဆရာတော်တို့ ဟော ကြားနေတဲ့ လက္ခဏာရေးသုံးပါး တရားဟာ သာသနာတော်တွင်း ကာလမှာသာ ရှိကောင်း တာလား။ သာသနာပအခါမှာကော အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ- မမြဲခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ အစိုးမရ

ခြင်းဆိုတဲ့ ဝိပဿနာရှုမှတ်စရာ တရားတွေဟာ ရှိနေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလားဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ် --- သာသနာပ ကာလမှာ အနိစ္စနှင့်ဒုက္ခ ဆိုတဲ့ လက္ခဏာနှစ်ပါးတော့ရှိတယ်ကွ။ ဒါပေမင့် သာသနာတွင်းမှာ ဘုရားဟောတော်မူတဲ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခတို့နှင့် အနက်သဘောချင်း မတူဘူး၊ ကွဲပြားခြားနားတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သာသနာပမှာ ဝိပဿနာဉာဏ် အစစ်မရှိဘူး။

အနတ္တလက္ခဏာဆိုတာကတော့ ဘုရား မပွင့်တဲ့ သာသနာပ ကာလမျိုးမှာ လုံးဝမရှိဘူး လို့ တစ်ထစ်ချသာ မှတ်သားပေတော့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သာသနာပကာလမှာ အနတ္တတရားမရှိ ဘူးဆိုတာတော့ မရှိလို့ထားပါတော့။ အဲဒီ သာသနာပမှာရှိနေတဲ့ အနိစ္စ ဒုက္ခဟာ သာသနာတွင်းအခါ ဘုရားဟောတဲ့ အနိစ္စ ဒုက္ခတို့နှင့် သဘောလက္ခဏာချင်း မတူဘူး ဆိုတာက ဘယ်လိုကွဲပြားခြားနားလို့ပါလဲဘုရား၊ မိန့်ကြားတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ သာသနာပအခါမှာ ရှိနေတဲ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခရဲ့ အနက်သဘောက ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊

မိန်းမ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ အသုံး
 အဆောင်ဆိုတဲ့ ပညတ် ဝတ္ထု အထည်ခြပ်တွေ
 ကိုစွဲမှတ်ပြီး ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊
 နွားတွေဟာ အိုတယ်၊ နာတယ်၊ သေတယ်၊ မမြဲ
 တဲ့ အနိစ္စပဲ၊ ဆင်းရဲတဲ့ ဒုက္ခပဲ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ အိုး
 အိမ်တိုက်တာ အသုံးအဆောင်တွေဟာလဲ ပြို
 တယ်၊ ပျက်တယ်၊ ပျောက်တယ်၊ ခိုင်မြဲခြင်းမရှိ
 ဘူး၊ အသစ်အသစ် ပြုပြင်စီမံ ရှာဖွေနေရတယ်၊
 မမြဲတဲ့ အနိစ္စပဲ၊ ဆင်းရဲတဲ့ ဒုက္ခပဲလို့ အဲသည်လို
 ရုပ်နာမ် ပရမတ် မပါတဲ့ လောကသုံး အထည်
 ပညတ် ဝတ္ထုခြပ်တွေကိုစွဲပြီး မမြဲတဲ့အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲ
 တဲ့ ဒုက္ခလို့ ထင်မြင် မှတ်သိနေကြတယ်။
 အဲသည် အထင်အမြင် အသိအမှတ်မျိုးဟာ မရှိ
 ပညတ်သက်သက်မို့ ဝိပဿနာဉာဏ် အစစ်
 မဟုတ်ဘူးပဲ။

သာသနာတော်တွင်းမှာ ဘုရားဟော
 တော်မူတဲ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခတို့ရဲ့ အနက်သဘောက
 တော့ ပရမတ္ထဓမ္မဖြစ်တဲ့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား
 တို့၏ ဖြစ်ပျက်၊ ဖြစ်ပျက်၊ ဖြစ်ပျက်၊ ခဏမစဲ
 တသဲသဲဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်သိ

အနက်သဘောမျိုးကို ရည်စူးပြီး ဟောတာကွ။

ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရား ပွားများတဲ့
ယောဂီဟာ အဲဒီရုပ်နာမ်တရားတွေ တဖွားဖွား
ဖြစ်ပျက်နေတာကို သန္တိဋ္ဌိက ဂုဏ်ခေါ်တဲ့ ကိုယ်
တွေ့ဒိဋ္ဌ ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့် မြင်ရ သိရသည်
အထိ ရှုမှတ်ပွားများရမည်လို့ ဘုရားရှင်က
ဟောတော်မူတယ်။ အဲသာ သာသနာပ အနိစ္စ
ဒုက္ခနှင့် သာသနာတွင်း အနိစ္စဒုက္ခတို့ ခြားနား
ကွဲပြားချက် အနက်သဘောပဲ။ ကိုင်း- မင်းဉာဏ်
ထဲမှာ ခြားနားကွဲပြားရဲ့လားဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ခြားနားသလိုလို
ရှိပါတယ်ဘုရား။ ဒါပေမင့် မကွဲပြားတာက
မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွားဆိုတာ
တွေလဲ ရုပ်နာမ်တရားတွေပဲမဟုတ်ဘူးလား
ဘုရား။ အဲသည်နေရာမှာ လုံးချာချာကြီး
ဖြစ်ဖြစ်နေပါတယ်။

ဆရာ။ ။ အိမ်- -- အဲဒါ မင်းရဲ့ ဒိဋ္ဌိစွဲအလုံးကြီးက ချာ
လည်လိုက်နေတာပဲကွ။ အဲသည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ
အလုံးကြီးကို ကွဲသွားအောင် ခွဲပေးမည်၊ ဉာဏ်
နှင့်စေစားပြီး နားထောင်ထားနော်။

မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွား
ဆိုတာ ရုပ်နာမ်မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့စွဲ ဥပါဒါန်
မိစ္ဆာဉာဏ်အမြင်နှင့်သာ ခေါ်ဝေါ်ပြော ဆိုနေကြ
တဲ့ ပညတ်သဘောတွေဖြစ်တယ်။ ရုပ်နာမ်ထဲမှာ
မိန်းမ ယောက်ျားဆိုတာမရှိဘူး။ ရုပ်နာမ်ဟာ
ရုပ်နာမ်သာ ဖြစ်တယ်၊ သတ္တဝါလဲ မဟုတ်ဘူး၊
အသက်ဝိညာဏ် လိပ်ပြာကောင်လဲ မဟုတ်ဘူး၊
ဤလောကထဲမှာ ရုပ်နာမ်မှတစ်ပါး ဘာတရားမှ
မရှိဘူးလို့ မှတ်ထားဟေ့နော်။ စွန်းလွန်းယောဂီ
တွေဟာလဲ ရုပ်နာမ်ကိုပဲ မှတ်စွဲရုံကြည့်ကြတယ်။

အမှန်က သာသနာပကာလ အနိစ္စ ဒုက္ခ
ဆိုတာ မိန်းမယောက်ျားတို့ရဲ့ အိုတာ နာတာ
သေသွားတာကို စွဲမှတ်ပြီး ငါ့မိန်းမ သေသွားပြီ၊
ငါ့ယောက်ျား သေသွားပြီ စသည်ဖြင့် တဏှာစွဲ
ဒိဋ္ဌိစွဲတွေနှင့်ခေါ်ဆိုနေကြတာသာ ဖြစ်တယ်။
ဒါ့ကြောင့် မိန်းမ ယောက်ျားဆိုတဲ့ ပညတ်တရား
ကို အာရုံပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အနိစ္စ ဒုက္ခမျိုး
လို့ မှတ်ထားဦး။ အဲသည် အနိစ္စ ဒုက္ခဟာ ငါ့
မိန်းမ မမြီဘူး၊ ငါ့ယောက်ျား ဆင်းရဲတယ်၊
ငါ့ဥစ္စာ ပျက်စီးတယ်ဆိုတဲ့ ငါ့စွဲ ဒိဋ္ဌိလုံးကြီးတွေ

ပါနေလို့ ဝိပဿနာဉာဏ် အစစ်မဖြစ်ဘူးလို့ တစ်ထစ်ချ မှတ်ရမည်တဲ့။

သာသနာတော်တွင်း ကာလမှာတော့ သူတော်ကောင်း ယောဂီတွေဟာ ပရမတ်အစစ်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်တရားရဲ့ ပူမှု အေးမှု ထုံကျင်ညောင်းညာ ကိုက်ခဲမှုစတဲ့ ဖောက်ပြန်မှု ပြောင်းလွဲမှု မမြဲမှုဆိုတဲ့ အနိစ္စသဘောကလေးတွေကို ဖောက်ပြန်တိုင်း ဖောက်ပြန်တိုင်း သိအောင် မိအောင် စူးစူးစိုက်စိုက်နှင့် လိုက်လိုက်ပြီး သိမှတ်ပွားများ နေကြတယ်။ အဲသာ ရုပ်ပရမတ်ရဲ့ မမြဲမှု အနိစ္စသဘော လံ့ကွဏာပဲ။

အဲသည် ပူမှု အေးမှု စသည်တို့ကို သိသိ သိသိ သွားတတ်တဲ့ စိတ်ဆိုတဲ့ နာမ်တရားကလဲ ပူ-သိပျက်၊ အေး- သိပျက်၊ ထုံ-သိပျက်၊ ကျင်-သိပျက်၊ ကိုက်- သိပျက် စသည်ဖြင့် သိပျက် သိပျက် သိပျက်ဆိုတဲ့ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်ပျက်သွားတဲ့ သဘောချည်းပဲရှိတယ်။ အဲဒါ နာမ်ပရမတ်ရဲ့ မမြဲမှု အနိစ္စသဘောပဲ။

အဲသည်လို ရုပ်ပရမတ် နာမ်ပရမတ်တို့ရဲ့ မခိုင်မမြဲမှု အနိစ္စ၊ မခိုင်မမြဲသောကြောင့်ပင်

အဖန်တလဲလဲ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြုပြင် စီမံ
လုပ်ကိုင်ပေးနေခြင်းဆိုတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခ၊ အဲသည်
အနိစ္စ ဒုက္ခတို့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် မမေ့တဲ့ သတိ
တရားနှင့် မမှိတ်မသုံ အာရုံပြုကာ မှတ်သားပွား
များပြီး သိလာတဲ့ အသိဉာဏ်မျိုးကိုမှ ဝိပဿနာ
ဉာဏ် အစစ်အမှန်လို့ ခေါ်ရတယ်ကွ။ ကိုင်း-
ရှင်းလင်း ကွဲပြားပြီလားဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ခုမှပဲ ကွဲကွဲပြားပြား ခြားခြားနားနား
ရှိပါတော့တယ်ဘုရား။ အော် -- ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့
ရဲ့ အမြဲမပြတ် တရစပ် ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲမှု
သဘောလက္ခဏာကလေးတွေကို အသေးစိတ်
လိုက်လိုက်ပြီးသိမှတ်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်ကိုမှ ဝိပဿနာ
တရားဉာဏ်အစစ်လို့ ခေါ်တာကိုဘုရား၊ ခုမှပဲ
ကွဲပြားတော့တယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ်း -- ဝိပဿနာဉာဏ် အစစ်က ရုပ်နာမ်ဓမ္မ
တို့ရဲ့ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲမှု အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ
ပရမတ္ထတရားသဘောအစစ်ကိုသာ အာရုံပြု
တယ်။ ပညတ်ဖြစ်တဲ့ ယောက်ျား မိန်းမ ခြေ
လက် ပေါင် ခါး တင်ပါး တင်ဆုံတို့ကို အာရုံပြု
ပြီး ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူးလို့ မှတ်ထားပေါ့ကွာ။

အဲဒါ ခြားနားတာပဲ။

ဒကာ။ ။ သိတယ် ကြံတယ် တွေးတော စဉ်းစား ဝေဖန်
တယ်ဆိုတာကို ဆရာတော်တို့က စိတ်ဆိုတဲ့
နာမ်တရားကသာ သိတာလို့ ဆိုကြပါတယ်။
လောကဓာတ်ဆရာတွေကတော့ ဦးနှောက်က
ကြံသိတွေးတော ဝေဖန်တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။
အဲသည် စိတ်သိနှင့် ဦးနှောက်သိဟာ ဘယ်ဟာ
ကို အမှန်ယူရပါမည်လဲဘုရား။ အမှန်တရားကို
မိန့်ကြားတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ စိတ်ကသိတယ် ဆိုတာကို အမှန်ယူပေါ့ကွ။
ဦးနှောက်ဆိုတာ ရုပ်တရားပဲ၊ ဘယ်ကလာ
အသိဉာဏ်ကို ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ နာမ်ဆိုတဲ့ စိတ်
တရား စေတသိက်တရားတို့ကသာ သိ ကြံ
တွေးတော ဆင်ခြင် ဝေဖန်တတ်တာပဲဟာ။

ဒကာ။ ။ တပည့်တော်တို့ ကြားဖူးတာတော့ဖြင့် “ဦးနှောက်
ခြောက်တယ်၊ အားကြီးဦးနှောက် ရှုပ်တယ်ကွာ၊
မင်းတို့ဟာတွေ ငါဘာမှမသိဘူး၊ မတွေး မကြံ
တတ်တော့ဘူးလို့သာ” စတိုင်ပါပါနဲ့ ပြောဆို
နေကြတာ ကြားဖူးတာပဲ။ နောက် ကမ္မဋ္ဌာန်း
ကျင့်စဉ် စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာလဲ-

ပဋိဝါတံ ဂစ္ဆန္တဿ ဟိ ကုဏပဂန္ဓော
ယာနံ ပဟာရိတွာ၊ မတ္ထလုင်္ဂိဝါ သင်္ခေါ
ဘေယျ။

သူကောင်ပုပ်ကို အသုဘရှုသော
ယောဂီသည် လေအောက်က သွားရောက်
နေထိုင်၍ မရှုမပွားရာ၊ လေအောက်က
ရှုပွားနေခဲ့သော် အပုပ်နံ့က နှာခေါင်းကို
ထိခိုက်ပြီး ဦးနှောက်ကို ချောက်ချားစေ
တတ်၏။

ထို့ကြောင့် ဦးနှောက်သည် ကြံသိ တွေး
တောစဉ်းစား ဝေဖန်တတ်၏ဟူသော စကားကို
လက်ခံရမည်။ အသုဘကမ္မဋ္ဌာနနိဒ္ဒေသ
အဋ္ဌကထာဟု မှာကြားထားတာ ဖတ်ရ မှတ်ရ
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးနှောက်ကသိတယ်
ကြံစည် စဉ်းစား ဝေဖန်တယ်ဆိုတာ စာပေမှာလဲ
အပါသားပဲဘုရား၊ ဒါ မမှန်ဘူးလား။

ဆရာ။ ။ ဟ --- မင်းမေးတာက “ဦးနှောက်က သိတယ်
ကြံတယ် ဝေဖန် စဉ်းစားတယ်ဆို” စာပေမှာပါ
တာက သင်္ခေါဘေယျ= ချောက်ချားတတ်တယ်
လို့ ဆိုထားတာ တခြားစီပဲဟာ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ။

ဦးနှောက်ဟာ ပထဝီရုပ်ဓာတ်မို့လို့ ဖောက်ပြန်ခြင်း ချောက်ချားခြင်း သဘောရှိတာ သူ့ရဲ့ လက္ခဏာဖြစ်စဉ် အမှန်တရားပေါ့။ ဒါကိုတော့ တို့များလဲ လက်ခံပါတယ်။

ဓာတုက္ခောဘ= ဓာတ်တစ်ခုက တစ်ခုကို ထိခိုက်မယ် လွှမ်းမိုးမယ် ဖိစီးမယ်ဆိုရင် အဖိစီးခံရတဲ့ ဓာတ်ဟာ ဖောက်ပြန်ချောက်ချား စမြဲပေါ့ကွ။ ဒါဟာ ဓမ္မတာပဲ၊ ခုလဲ အပုပ်နဲ့ ဓာတ်ရုပ်က ဦးနှောက် ဓာတ်ရုပ်ကို သွားပြီး ထိခိုက်တော့ ဦးနှောက်ဓာတ်ချောက်ချား ပျက်စီးတယ်လို့ ဆိုတဲ့ဟာ သိတယ်လို့ ဆိုတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မင်းတို့က အသိထဲကို ထည့်ထည့်ပြီး ပြောနေတော့ အမှားတွေဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် စိတ်ကသာ သိတာလို့ တစ်ထစ်ချမှတ်ထားကွာ။

ဒကာ။ ။ ဦးနှောက်ချောက်တယ်ဟေ့၊ ဦးနှောက်တွေ ရှုပ်ကုန်ပြီကွာ၊ ငါ့ဦးနှောက်ထဲမှာ ဘာမျှမသိတော့ဘူးဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းမျိုးကို ဆရာတော်တို့ သံဃာပိုင်းကလဲ စတိုင်ပါပါနဲ့ သုံးစွဲပြောဆိုနေကြတာပါပဲဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ် --- ဒါကြောင့် ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင် သံဃာ
နာယက ကျေးဇူးရှင် ညောင်ရမ်းဆရာတော်
ဘုရားကြီးကလဲ “ဦးနှောက်ရှုပ်တယ် ဦးနှောက်က
သိကြံတွေးဆ ဝေဖန်တယ်ဆိုတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူ
စကားမျိုးတွေကို သာသနာ့နယ်မြေထဲမှာ လုံးဝ
မသုံးစွဲ မရေးထည့်ရဘူးလို့” တို့များရဲ့ ဆဋ္ဌ
ပိဋကတ်တော် မြန်မာပြန်အဖွဲ့ကို အမိန့်ပေးထား
ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့ဦးနှောက်သိကို
လုံးဝပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်ပေတော့။ သည်စကား
လုံးကို ဘယ်သောအခါမှလဲ လက်ခံပြီး မသုံး
စွဲနှင့်တော့ကွာ။

ဒကာ။ ။ တရားအားထုတ်တဲ့ စွန်းလွန်းယောဂီတွေဟာ
သမာဓိရလာတဲ့အချိန်မှာ အင်မတန်မှ ကြည်လင်
ပြတ်သားတဲ့ အလင်းရောင်စတဲ့ အဆင်း
သဏ္ဌာန် နိမိတ်အာရုံမျိုးတွေ ထင်လာ မြင်လာ
တတ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲသည် နိမိတ်အာရုံ
တွေဟာ အဟုတ်ကို မျက်စိထဲမှာ မြင်ရ ခံစားရ
တဲ့ ရူပါရုံ အစစ်အမှန်မျိုးတွေလား၊ ဘယ်လိုဟာ
မျိုးတွေလဲဆိုတာ သိပါရစေဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး --- မင်း ခုမေးတဲ့ နိမိတ်အထင်မျိုးဟာ

စွန်းလွန်းယောဂီမှသာ ထင်တာမဟုတ်ပါဘူးကွ။
ဘယ်ယောဂီပဲ ဖြစ်ဖြစ် မိမိအားထုတ်ပွားများတဲ့
တရားအမှတ်ထဲမှာ စိတ်ဓာတ်ဟာ စူးစိုက်တည်
ကြည် ငြိမ်သက် ဝင်စားလာပါများပြီး သမာဓိ
ရင့်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သည်အဆင်း
သဏ္ဌာန် နိမိတ်မျိုးတွေဟာ ထင်လာ မြင်လာ
တတ်တာပါပဲ။

စင်စစ်မှာတော့ အဲသည် ထင်မြင်လာတဲ့
အဆင်းသဏ္ဌာန် နိမိတ်အာရုံတွေဟာ ဝဏ္ဏာယ
တနခေါ်တဲ့ ပရမတ္ထဓမ္မ အဆင်းသဏ္ဌာန်မျိုး
မဟုတ်ဘဲ ယောဂီရဲ့ တည်ကြည်တဲ့ သမာဓိ
တန်ခိုးသတ္တိနဲ့ သညာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
သဘောတရားတွေသာ ဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ရမယ်။
ဆိုလိုရင်းကတော့ ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားရှိတဲ့
ရူပါရုံ၊ စက္ခုပဿာဒရုပ်နှင့် စက္ခုဝိညာဏ်စိတ်တို့
က မြင်သိတဲ့ အမြင် အသိမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အ
ဘာဝ ပညတ်ခေါ်တဲ့ မရှိပညတ်မျိုးသာဖြစ်တယ်
လို့ မှတ်ထားပေါ့ကွာ၊ ဒါပါပဲ။

ဒကာ။ ။ စွန်းလွန်း အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျင့်စဉ်ကျမ်း
စာမျက်နှာ- (၂)မှာ “တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်

ဟာ ကိုယ့်အလိုနှင့် အဓိဋ္ဌာန်ပြီး ဘယ်အချိန်
အထိ ငါအားထုတ်မည်ဟု အချိန်ကိုတော့
မပိုင်းပါနှင့်။ စွမ်းအားရှိသမျှအားထုတ်ပါ”ဟု
သီးခြားလျှော့ပေါ့စွာ ခွင့်ပြု မှာကြားထားပြီးမှ
အောက်နားကျတော့ “ရှုဆဲအခါ၌ မောမနားနှင့်၊
ညောင်းမပြင်နှင့်၊ ယားမကုတ်နှင့်၊ သည်းခံ၍
နေပါလို့” ဆိုထားပြန်ပါတယ်။ သည်စကားနှစ်ရပ်
ဟာ ဆက်စပ် ညီညွတ်မှုမရှိပါ။

အချိန်ကိုတောင်မှ မပိုင်းခြားပါနှင့်၊ ကိုယ်
စွမ်းသမျှသာ အားထုတ်ပါလို့ ခွင့်ပြုထားသေးတဲ့
ဟာပဲ၊ သည်အောက်နားကျခါမှ “မောမနားနှင့်၊
ညောင်းမပြင်နှင့်၊ ယား မကုတ်နှင့်လို့” ဆိုပြန်
တော့ သည်စကားနှစ်ရပ်ဟာ “အထက်ပေါ့
အောက်လေးကြီးမို့” အပေးအယူ မညီဘဲဖြစ်မနေ
ဘူးလားဘုရား၊ ရှင်းပြပါဦး။

ဆရာ။ ။ အေး --- မင်းတို့က စွန်းလွန်းကို အပြစ်တင်
သမားတွေဆိုတော့ အမှန်တရားကို မမြင်နိုင်
တော့ဘူးပေါ့ကွ၊ အထက်စကားနဲ့ အောက်
စကား တခြားစီပဲဟာ၊ ဘာဆိုင်လို့ တွဲပြီး ပြော
နေရတာလဲ။

အထက်စကားက “တရားထိုင်တဲ့သူဟာ ငါ သဘောနဲ့ငါ ဘယ်အခါထိအောင် ထိုင်မယ်ဆို တဲ့” အခါကာလ အချိန်ကို ပိုင်းခြားပြီး အချိန်စေ့ မှထမည်ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်သဘောကို တားမြစ် ထားတဲ့ဟာပဲ။ ဥပမာ ငါ ခုနစ်ရက်ထိအောင် ထိုင်မယ် (၇)ရက်စေ့မှ ဂူတံခါးကိုဖွင့်ကြ ဆိုပြီး တရားဂူထဲဝင်နေ၊ (၇)ရက်စေ့လို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက် တော့ သေနေတာတွေ့ရသလို ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ကိုယ့်စွမ်းအားရှိသမျှ တတ်နိုင်သမျှသာ ထိုင်ပါ။ မစွမ်းနိုင် မဖြစ်နိုင်တဲ့ အချိန်ရှည်ကြီးမျိုးကို ယူ ပြီးမလုပ်ပါနဲ့လို့ ပြောကြားတားမြစ်တဲ့ စကားသာ ဖြစ်တယ်။

အောက်စကားက အဲသည် ကိုယ်စွမ်းသမျှ ထိုင်တဲ့ အချိန်ပိုင်းထဲမှာ ကိုယ်မှတ်နေတဲ့ ထိ သိမှု တစ်ခုတည်းသော တရားအာရုံထဲမှာသာ စိတ်ကိုထားပါ။ သည့်ပြင် ယားတာတွေ ညောင်းတာတွေထဲကို စိတ်ပြောင်းဆင်ခြင်ပြီး ပြင်ပြင်မပစ်လိုက်နှင့်၊ သည်လိုသာ ညောင်းရင် ပြင်၊ ယားရင်ကုတ်နှင့် မကြာခဏ လုပ်လုပ်နေ ရင် ကိုယ်မှတ်တဲ့ တရားထဲ စိတ်မဝင်စား သတိ

မထားလို့ သမာဓိတရား ရနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။
 သမာဓိမရရင် ယောဂီလိုချင်တဲ့ ဈာန်ပညာ၊ မဂ်
 ပညာ၊ ဖိုလ်ပညာကိုလဲ ဘယ်တော့မှ ရမှာမဟုတ်
 ဘူးပဲ။ ကဲ- တခြားစီပဲဟာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။
 မင်းတို့ပဲ ကြံကြံဖန်ဖန် အထက်ပေါ် အောက်
 လေး အပေးအယူမညီဘူးရယ်လို့ကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သည်စကားနှစ်ရပ်ရဲ့ သဘောအဓိပ္ပာယ်
 အယူအဆများကိုတော့ ရှင်းသွားပါပြီဘုရား။
 ယား မကုတ်နှင့်၊ ညောင်းမပြင်နှင့် ဆိုတာက
 တရားထိုင်တဲ့သူဟာ သူထိုင်တဲ့အချိန်ပိုင်းထဲမှာ
 မူလ ထိုင်ထားတဲ့ နည်းအတိုင်း မပြင်ဘဲ
 မပြောင်းဘဲ တစ်ခါတည်း ထိုင်သွားရတော့မှာ
 လားဘုရား။ သည်လို ဣရိယာပုထ်တစ်ခုမှ
 နောက်တစ်ခုကို မပြောင်းဘဲ နေရမယ်၊ ထိုင်ရ
 မယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းဟာ စာပေကျမ်းဂန်မှာ
 ပါ ပါသလားဘုရား၊ မိန့်ကြားတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ ဝေ --- မင်းက ကျမ်းဂန်အကိုးအကားတွေ
 တောင်းနေပြန်ပြီလား။ သည်အမိန့်စကားဟာ
 စွန်းလွန်းဆရာတော်တွေရဲ့ အမိန့်စကားမဟုတ်
 ဘူး။ မြတ်စွာဘုရားသခင်ရဲ့ အမိန့်စကား၊

အဋ္ဌကထာဆရာကြီးတွေရဲ့ အမိန့်စကားတော်
 လို့သာ မှတ်ထားကွာ။ ဟောသည်မှာ ကြည့်-
 အဘိဓမ္မာ ပိဋကတ် ကာယာနုပဿနာ သတိ
 ပဋ္ဌာနဝိဘင်္ဂ သမ္မောဟဝိနောဒနီ အဋ္ဌကထာ
 ဆဋ္ဌမူ စာမျက်နှာ- ၂၀၉ -

ဝိဟရတီတိ စတူသု ဣရိယာပထ
 ဝိဟာရေသု အညတရဝိဟာရသမာယောဂ
 ပရိဒီပန မေတံ၊ ဧကံ ဣရိယာပထဗျာဓိနံ
 အပရေန ဣရိယာ ပထေန ဝိဒ္ဓိန္ဒိတွာ
 အပတမာနံ အတ္တဘာဝံ ဟရတိ
 ပဝတ္တေတီတိ အတ္ထော။

ဘာသာပြန်-

“ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်တရား
 အားထုတ်ပွားများ မှတ်သားကာ ထိုင်နေ၏
 ဟူသည်။ ဣရိယာပုထ် လေးပါးတို့တွင်
 ကိုယ်ကြိုက်ရာ ဣရိယာပုထ် တစ်ပါးပါးဖြင့်
 နေထိုင်ခြင်းမျိုးကို ပြဆို၏ဟူလို။ ယင်း
 အနက်ကား မူလနေမြဲ ဣရိယာပုထ် တစ်
 ခု၏ ကျင်နာ နှိပ်စက် အခံရခက် အနေရ
 ခက်ခြင်းကို တစ်ပါးသော ဣရိယာပုထ်ဖြင့်

ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ဖြတ်တောက် ဖျက်ဆီးမှု
မပြုဘဲ ပင်ကိုယ်သဘောအတိုင်း ဖြစ်၍
နေခြင်း ထိုင်မြဲထိုင်နေခြင်းကိုဆို၏တဲ့။

ကဲ- ရှင်းရဲ့လား။ အဲသာ စွန်းလွန်းဆရာ
တော်များရဲ့ အမိန့်စကား မဟုတ်ဘူးဗျား။
ဘုရားစကား၊ အဋ္ဌကထာဆရာများရဲ့စကားကို
ယူပြီး “ညောင်း မပြင်နဲ့၊ ယား မကုတ်နဲ့” လို့
မိန့်ကြားနေကြတာ။ မချည့်မဆံ့ ပြင်းပြင်း
ထန်ထန်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာရင်လဲ ကြပ်ကြပ်
သည်းခံပြီး မှတ်ရမယ်၊ မခံနိုင်လွန်းတော့လဲ
ပြင်ပစ်လိုက်ပေါ့။ တရားထိုင်လဲ့ ယောဂီဟာ
ညောင်းတိုင်းသာ မကြာခဏ ပြောင်းပြောင်းပြီး
ထိုင်နေရင် ဘယ်ကောင်းတော့မှာလဲကွ၊ သမာဓိ
ကိုရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သည်နေရာ
မှာ ခန္တီပါရမီဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ နောက်
တစ်ခုကလဲ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာမှာ-

ဒုက္ခလက္ခဏံ ဣရိယာပထေဟိ
ပဋိစ္ဆန္တတ္တာ န ဥပဋ္ဌာတိ။ ဒုက္ခလက္ခဏံ-
ဆင်းရဲ တာ အသေအချာ ဒုက္ခလက္ခဏာ
ကို၊ ဣရိယာ ပထေဟိ ပဋိစ္ဆန္တတ္တာ- ဘယ်

ပြောင်း ညာပြန် အဖန်ဖန် ပြင်၍ပြင်၍
ထိုင်နေ သော ကုရိယာပုထ်တို့က ဖုံးအုပ်
ဖုံးအုပ်၍ ထားသောကြောင့်၊ န ဥပ္ပာတိ=
ဒုက္ခဟုတ်၊ ဒုက္ခစစ်၊ ဒုက္ခမှန်ကို ဝိပဿနာ
ဉာဏ်ဖြင့် မမြင်နိုင်တော့ချေ-တဲ့။

အဲသည် စကားရပ်များအရ တရားထိုင်တဲ့
ယောဂီဟာ မကြာခဏ ဟိုပြောင်း သည်ပြင်
လုပ်ခြင်းမှ စောင့်ထိန်းနိုင်လေ ကောင်းလေလို့
မှတ်သားထားပေါ့ကွာ။

အခန်း(၃)

ဒကာ။ ။ သည်နေ့တော့ စွန်းလွန်း ဝိပဿနာတရားနှင့်
သေရည် အရက်အကြောင်းများကို ဆွေးနွေးမေး
လျှောက်ရမှာပဲဘုရား။ ကြိုးကြာငှက်များ နို့ရည်နဲ့
ရေ ရောတိုက်တဲ့အခါ ရေကိုမပါ နို့သက်သက်
သာ သောက်မျိုသွားသလို သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်
များဟာလဲ အရက်နဲ့ ရေ ရောတိုက်ပါလျှင်
အရက်မဝင် ရေသာဝင်သွားကြောင်း ဟောပြော
ကြပါသည်။

သောက်လျက်သားနဲ့ အရက်ကမဝင်ဘဲ
ခွက်ထဲမှာ ကျန်နေခဲ့တာလား။ အရက်နဲ့ရော
ထားတဲ့ ရေမြို့လို့ အရိယာများက လုံးဝမသောက်
ဘဲ နေတာကြောင့် မဝင်တာလား။ ဘယ်လိုမှတ်
ရမှာလဲဘုရား။

ဆရာ။ ။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ရှုရှု ဝိပဿနာ
တရားနဲ့ သေအရက်သောက်တာ ဘာဆိုင်လို့လဲ
ကွ။

ဒကာ။ ။ ဆိုင်ပါသော်ကောဘုရား။ စွန်းလွန်းဆရာတော်
ဘုရားကြီးဟာ ရဟန္တာဆိုတာနဲ့ အရိယာ

ရဟန္တာများ အရက်သောက်ရင် ဝမ်းထဲကို မဝင်
ကြောင်းများနှင့် သူများပြောသံကြားဖူးလို့ မေး
လျှောက်တာပါ။

ဆရာ။ ။ ကြိုးကြာငှက်များ ရေမသောက်ဘူးလို့တော့
ကြားဖူးတာပဲကွာ။ ဟုတ် မဟုတ်တော့ သေသေ
ချာချာ မလေ့လာဖူးပါဘူး၊ အမှန်က ရေကို
လုံးဝမသောက်တဲ့ သတ္တဝါမျိုးဟာ နို့နဲ့ရေ ရော
တိုက်ရင်လဲ မသောက်ဘဲနေမှာပါ။ နို့သာဝင်ပြီး
ရေမဝင်ဆိုတာကတော့ “မြေကြီးကို လက်ခတ်လို့
လွဲရင်လွဲ မည်သာ ဆိုတဲ့စကားမျိုးလို” စကားလွန်
အဖြစ်နဲ့ သုံးထားတာမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။
မြေကြီးကို လက်နဲ့ပုတ်ခတ်တဲ့နောက် မထိဘဲ
လွဲသွားဦးမှာလားကွ။

ဒကာ။ ။ မြေကြီးကို လက်နဲ့ပုတ်ခတ်တာကလဲ • မြေကြီး
ပေါ်မှာရပ်ပြီး ပုတ်ခတ်ရင်တော့ မလွဲနိုင်ဘူးပေါ့
ဘုရား။ လေယာဉ်ပျံပေါ်က ---

ဆရာ။ ။ အေးပါကွ၊ မြေကြီးပေါ်မှာ နေပြီးပုတ်ခတ်တာ
ကိုပဲ ပြောတာပါ။ လေယာဉ်ပျံပေါ်ကနေပြီး
ပုတ်ခတ်လို့တော့ ဘယ်ထိနိုင်ပါမလဲ။ အဲသည်
ဥပမာလိုပဲ သောတာပန်များမှာလဲ “အရက်နဲ့ရေ

ရောတိုက်ရင် ရေသာဝင်ပြီး အရက်မဝင်ဘဲ ကျန်နေခဲ့တယ် ဆိုတာကတော့” သောတာပန် အင်္ဂါလေးပါးထဲမှာ “အရိယာကန္တ သီလနှင့်ပြည့်စုံ ရခြင်းဆိုတဲ့” အင်္ဂါတစ်ပါးပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က အရိယာများဟာ မိမိရဲ့အသက်ကိုသာ အသေခံ သွားမည် (၁) အရက်အနံ့၊ (၂) အရက်အရသာ၊ (၃) မူးယစ်ခြင်း ပါရှိနေတဲ့ အရက်သေစာကို တော့ ဘယ်သောအခါမှ မသောက်တော့ဘူးတဲ့။ အဲဒါ သောတာပန်ရဲ့ အရေးအကြီးဆုံး အင်္ဂါ တစ်ပါးပဲကွ။

အဲသည်လို အရက်သေစာကို ဘယ်သော အခါမှ မသောက်စားတော့တဲ့ သောတာပန်ဟာ အမှန်မှာ အရက်နဲ့ရေ ရောထားတာကို မသောက်လို့သာ မဝင်တာဖြစ်ရမှာပေါ့။ သောက် လျက်သားနဲ့တော့ ရေသာဝင်ပြီး အရက်သက် သက်က ခွက်ထဲမှာ ကျန်မနေရင်နိုင်ပါဘူး။ သည်နေရာမှာလဲ သောတာပန်ဟာ မူးယစ်မေ့ လျော့စေတတ်တဲ့ အရက်သေရည်မျိုးကို ဘယ် သောအခါမှ မသောက်မစားတော့တဲ့ အကြောင်း ကို စကားလွန်အဖြစ်နဲ့ “မီးကုန် ယမ်းကုန်” သုံးစွဲ

လိုက်တဲ့ စကားမျိုးလို့ မှတ်သားပေါ့ကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဆရာတော်ဘုရား တတ်နိုင်လျှင် နောက်
ထပ် ဥပမာတစ်မျိုးနဲ့ ထင်ရှားအောင် မိန့်ကြား
တော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ် -- နားထောင်ကွာ။ လူမှန်းသိတတ်တဲ့
လူကောင်းသူကောင်းလူဟာ ဘယ်သောအခါမှ
မစင်ကို မစားဘူး၊ အကယ်၍ နို့ခဲနဲ့ရောထားတဲ့
မစင်ကို ရောကျွေးလိုက်ရင် နို့ခဲသာဝင်ပြီး မစင်
က မဝင်ဘဲ ကျန်နေတယ်လို့ ဆိုရင်ဖြစ်နိုင်ပါ
မလား။ လုံးဝမစားဘဲ ရှောင်ကြဉ်လို့သာ
မဝင်တာဖြစ်ရမယ်ကွ။ မင်းတို့ မစင်ကို ရွံသလို
ရှောင်ကြဉ်သလို မစားသလို အရိယာသူတော်
ကောင်းများဟာလဲ သေရည် အရက်ကို
ရွံတယ်၊ ရှောင်ကြဉ်တယ်၊ မသောက်စားဘူးလို့
မှတ်ထားပေါ့ကွာ။

ဒကာ။ ။ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဥပမာဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့
ဉာဏ်ထဲမှာ စွဲသွားတာပဲ။ အနို့ ရဟန်းတော်
များဟာ သေရည်အရက်ပါတဲ့ ဆေးကိုတော့
မှီဝဲ သုံးဆောင်ကောင်းတယ်ဆို မဟုတ်လား
ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ် --- အရက်အနံ့၊ အရက်အရသာ၊ မူးယစ်
မေ့လျော့ခြင်း။ အဲသည်အင်္ဂါ(၃)ပါး မရှိ မပါဘဲ
အရက်နည်းနည်း ရောစပ်ထားတဲ့ ဆေးမျိုးဆိုရင်
ပုထုဇဉ်ရဟန်းရော၊ အရိယာ ရဟန်းတွေပါ မှီ
ဝဲသုံးဆောင်ကောင်းတယ်လို့ ဝိနည်းပညတ်
တော်မှာ ဘုရားရှင် ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့တယ်ကွ။

ဒါကြောင့် သောတာပန်ရဟန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ရဟန္တာပဲဖြစ်ဖြစ် အရက်နံ့၊ အရက်အရသာ၊
မူးယစ်မှု အင်္ဂါ (၃)ပါး မပါမရှိတဲ့ ဆေးရည်ကို
သောက်ကောင်းတယ်၊ သောက်ကြတယ်လို့
မှတ်ပေါ့။ သောက်လိုက်ရင်လဲ အရက်ရော၊
ဆေးပါ ပါးစပ်ထဲကနေပြီး ဝမ်းခေါင်းထဲရောက်
အောင် ဝင်သွားတာချည်းပဲကွ။ ဆေးသာဝင်ပြီး
အရက်ကတော့ ကျန်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

သည်နေရာမှာ အထူးမှတ်ဖို့က အရိယာ
ရဟန်းတော်များဟာ (၁) အရက်အနံ့၊ (၂)
အရက် အရသာ၊ (၃) မူးယစ်မှု။ အဲသည်အင်္ဂါ
(၃)ပါးထဲက တစ်ပါးပါးရှိနေရင် အဲသည်ဆေးမျိုး
ကိုတော့ဘယ်သောအခါမျှ မမှီဝဲ မသုံးဆောင်ကြ
ဘူးလို့၊ မှီဝဲသုံးဆောင်မှုလဲ မပြုကောင်းဘူးလို့

သာ တိုတိုတုတ်တုတ် မှတ်သားထားပေရော
ကွာ။

ဒကာ။ ။ သည်လိုဆို သေအရက်နှင့် နို့ရည်ရောစပ်ပြီး
တိုက်လိုက်ရင် အရိယာများဝမ်းထဲကို သေ
အရက်မဝင်ဘူး၊ နို့သာဝင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်ပါဠိ
တော်မှာ ပါပါသလဲ၊ ဘုရားဟောမှ ဟုတ်ရဲ့
လား၊ ကျမ်းကိုးကျမ်းကားလေးများလဲ ညွှန်ကြား
တော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ လာပြန်ပြီလားကွ။ ကျမ်းကိုးကျမ်းကား။ တို့များ
မှတ်မိသမျှတော့ ဘုရားဟောပါဠိတော်ထဲမှာ
သည်စကားမျိုးကို မတွေ့ဖူးသေးပါဘူးကွာ။
တို့များပဲ ချာလို့လား၊ အဟုတ်ပဲ မပါလို့လား
တော့ မသိဘူး။ သုတ်ပါထေယျကျမ်း သိင်္ဂီလ
သုတ် အဋ္ဌကထာ သုရာမေရယ အဖွင့်မှာတော့-
အဓိဂတမဂ္ဂါနဉ္စိ သာ အန္တောမုခမေဝ န
ပဝိသတိ။

မဂ်ဖိုလ်ရပြီးသူတို့အဖို့ သေအရက်ဟာ
ပါးစပ် ခံတွင်းထဲကိုသော်မျှ မဝင်နိုင်တဲ့။
ဝမ်းထဲဆိုတော့ သာဝေးတာပေါ့။
နောက်တစ်ကျမ်းကို နားထောင်ဦးဟေ့၊

သုတ်သီလက္ခန္ဓာ အဋ္ဌကထာ ကုဋ္ဌဒန္တသုတ်
 ဝိရတီမျိုးသုံးပါးရဲ့ အဖွင့်မှာ ဆိုထားပုံကတော့-
 သစေ ပိဿ သုရစ္ဆ ခီရစ္ဆ မိဿေတွာ
 မုခေ ပက္ခိပန္တိ ခီရမေဝ ပဝိသတိ န သုရာ။
 မယုံလျှင် နို့နှင့်သေကို ရောစပ်ပြီး ထို
 အရိယာ၏ ပါးစပ်ထဲကိုလောင်းထည့်ကြည့်
 ပါ။ နို့သာစင်မည် သေရည်အရက်ကား
 မဝင်ပါတဲ့။

အဲသောကိုယောနိသိဒ္ဓိ-ဓမ္မတာသိဒ္ဓိနှင့်
 တော့ဆိုထားသေးတယ်။ ကိုင်း- အဲသာ ကျမ်း
 ဂန်တွေ ကို ညွှန်ကြားလိုက်တာပါပဲဗျား။ ရော-
 ဟောသည်မှာကြည့် ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာမူ သုတ်
 သီလက္ခန္ဓာ အဋ္ဌကထာ စာမျက်နှာ- ၂၇၃၊ စာ
 ကြောင်းရေ- (၃) မှာ။ ဟောသာက သုတ်ပါ
 ထေယျ အဋ္ဌကထာ စာမျက်နှာ- ၁၂၈၊ စာ
 ကြောင်းရေ ၁၉-မှာ။ ရော- ဖတ်ကွာ။ မင်းက
 တယ်လဲကြီးကျယ်သကို၊ ကျမ်းကိုကျမ်း ကားတွေ
 မေးရတာနှင့် ဘာနှင့်။ သည်လို ကြီးကျယ်လာရင်
 တယ်မတည့်ချင်ဘူးဟေ့။ အဲသာ ပါဠိတော်တော့
 မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဋ္ဌကထာလာ စကားတွေပဲ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ နားလည်ပါပြီဘုရား။ တပည့်တော်အဖို့
တော့ သည်နေ့ သည်အရက် ပြဿနာနှင့်ပဲ
ကျေနပ်ပါပြီ၊ ပြန်ပါဦးမည်ဘုရား။

အခန်း(၄)

ဒကာ။ ။ သည်နေ့တော့ စွန်းလွန်းဝိပဿနာသမားတွေနဲ့
လမ်းမှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ပြဿနာလေးတစ်ခုကို
အရင်မေးရမှာပဲဘုရား။

ဆရာ။ ။ အင်း --- ဆိုစမ်းပါဦး၊ လမ်းမှာ ဘာပြဿနာနဲ့
များတွေ့ခဲ့ပြန်ပြီလဲကွ။ ပြဿနာဆိုတာ မင်းက
အသေးအဖွဲ့ကလေးတစ်ခုလို့ ထင်ပေမယ့်
အကြီးအကျယ်ကြီး ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေတာမျိုးကွ။

ဒကာ။ ။ တပည့်တော် တွေ့ကြုံခဲ့ရတာကတော့ လမ်းသွား
ရင်း သံဃာတော်တွေနဲ့ဆုံတဲ့အခါမှာ စွန်းလွန်း
ဝိပဿနာသမားတွေဟာ အရိပ်ကိုရှောင်တဲ့
ကွင်းတဲ့ မနင်းမကျော်တဲ့ ကိစ္စပါပဲဘုရား။
အချို့များ ဘုန်းကြီးအရိပ်ကို ရှောင်ရ ကွင်းရတာ
နဲ့ မော်တော်ကား အတိုက်ခံရတော့မလိုတောင်
ဖြစ်ကြပါတယ်။

သည်လို သံဃာ့အရိပ်ကို ရှောင်ရမည်၊
ကွင်းရမည်၊ မနင်း မကျော်ရဘူးလို့ စွန်းလွန်း
ဆရာတော်ဘုရားက မိန့်ကြားထားလို့ပါလား။
သည်လိုရှောင်ရမည်လို့ကော ပိဋကတ်တော်

စာပေထဲမှာ ပါပါသလားဘုရား။ စာပေမှာပါရင် ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဆိုတာ မိန့်ကြားတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ နေစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းရဲ့အမေးစကားက “စွန်းလွန်းဝိပဿနာသမားတွေကသာ သံဃာ့အရိပ်ကို ရှောင်တယ်” တခြားလူတွေကတော့ မရှောင်ကြသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်နှယ်ဟာလဲ။ မင်းအမေးက ပုဂ္ဂလိက မဆန်လွန်းဘူးလားကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သည်နေရာမှာတော့ စွန်းလွန်းတရားမေးမြန်းရင်းမို့ စွန်းလွန်း ဝိပဿနာသမားတွေကို ဆွဲထည့်လိုက်တာပါ။ တခြားရိပ်သာက ယောဂီတွေရော၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူတွေပါ ရှောင်ကြတာပါပဲဘုရား။

ဆရာ။ ။ တို့များသိသလောက်တော့ဖြင့် စွန်းလွန်းနည်းပြဆရာတော်များကလဲ သူတို့တပည့် ဒကာ ဝိပဿနာသမားတွေကို သည်လို ရှောင်ရမယ်လို့ ဟောကြား ဆုံးမတာကိုတော့ မကြားမိပါဘူး၊ ခု-မင်းမေးမှပဲ ပေါ်လာတော့တယ်။

အဲသည် အရိပ်ရှောင်ရတဲ့ အကျင့်ဆိုးကြီးကလဲ တစ်မျိုးပဲဟေ့၊ ဘယ်ကများ စတင်ဖြစ်ပေါ်

လာသလဲ မသိပါဘူးကွာ။ ပိဋကတ်စာပေထဲမှာ
လဲ သံဃာ့အရိပ်ကို ရှောင်ရကွင်းရမည်။ မနင်း
မကျော်ရဘူးလို့ ပါတာကိုတော့ တို့များ မမှတ်
သားမိပါဘူး။ အရိပ်ကို နင်းလို့ ကျော်လို့လဲ
မရပါဘူးကွာ။ အရိပ်ကသာ နင်းသူရဲ့ အပေါ်ကို
ကျော်ကျော်သွားတာပါ။

စာပေမှာလာတာကတော့ မြတ်စွာဘုရား
ထံ သွားရောက်တဲ့အခါမျိုးမှာ “ဘဂဝန္တံ အဘိ
ဝါဒေတွာ ဧကမန္တံ အဋ္ဌာသိ” မြတ်စွာဘုရားကို
ရှိခိုးပြီးတော့ သင့်တင့်လျောက်ပတ် အပြစ်
ခြောက်ရပ်မှ ကင်းတဲ့နေရာမှာထိုင်ရ၏။ နေရာ
ယူရ၏လို့ လာတာပဲကွ။

သံဃာတော်များ မျက်မှောက် ရောက်တဲ့
အခါမှာလဲ အဲသည်နည်းအတိုင်း လိုက်နာပြုကျင့်
ရမှာပဲ။ စွန်းလွန်းနည်းပြ ဆရာတော်များကလဲ
အဲသည်နည်းအတိုင်းပဲ သူတို့ရဲ့ တပည့်ဒကာ
တွေကို “ဧကမန္တံ သင့်တင့်လျောက်ပတ် ပြစ်
ခြောက်ရပ်မှ လွတ်တဲ့နေရာမှာ နေထိုင်တတ်ဖို့
ကို” ပြောဆိုဆုံးမ သြဝါဒပေးကြတာပဲ။

ဒကာ။ ။ အဲသည် ဧကမန္တံ သင့်တင့်လျောက်ပတ် ပြစ်

ခြောက်ရပ်မှ ကင်းတဲ့နေရာဆိုတာကို ဘယ်လို၊
ဘယ်ဟာ၊ ဘယ်စာမှာပါတယ်ဟု ရှင်းပြ
ညွှန်ကြားတော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ် --- နားထောင်မှတ်သားကွာ၊ မြတ်စွာ
ဘုရားသခင် သို့မဟုတ် ရဟန်းသံဃာတော်မြတ်
များနှင့် တွေ့ဆုံပြောဆိုတဲ့အခါ၊ တရားတော်ကို
နာယူဆွေးနွေးတဲ့အခါမျိုးမှာ ရှေးဦးစွာ ရှိခိုးဦးချ
ရမယ်၊ ရှိခိုးပြီးနောက်-

(၁) အတိဒ္ဓရ= ဝေးလွန်းသောအရပ်(အော်
ကျယ်- ဟစ်ကျယ်နဲ့ ပြောဆိုရလို့
မကောင်းဘူးတဲ့)၊

(၂) အစွာသန္ဓ= ကပ်နေအောင် နီးလွန်း
သောအရပ် (ထိခိုက်မိတတ်လို့
မကောင်း)၊

(၃) ဥန္နတ= မြင့်သောနေရာအရပ်(မရိသေ
ရာကျ၏။)

(၄) အတိသမ္ပခ= မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှေ့
တည့်တည့်အရပ်(ကြည့်ရှုသောအခါ
မျက်စိချင်း တိုက်ဆိုင်မိ၍ မကောင်း)

(၅) အတိပစ္စာ= နောက်ကျောတည့်တည့်

အရပ်(ပြောဆိုကြည့်ရှုလို့မကောင်း)။

(၆) ဥပရိဝါတ= လေတင်- လေညာအရပ်
(ကိုယ်နံ့ကို နံစော်စေ၍ မကောင်းဘူး
တဲ့)။

အဲသည် အပြစ် ခြောက်ပါးကို သုတ္တနိပါတ်
မင်္ဂလသုတ် အဋ္ဌကထာနှင့် ဝိနည်းပါရာဇိက
အဋ္ဌကထာ ဝေရဉ္စာကဏ္ဍတို့မှာ ပြတယ်ကွ။
အဲသာက ထိုင်ဖို့ နေရာယူပုံ ယူနည်းကိုညွှန်ကြား
ဒါသာဖြစ်တယ်။ ရဟန်းသံဃာနဲ့လမ်းမှာ မတ်
ရပ်တွေ့ဆုံတဲ့ အခါမျိုးမှာတော့-

(၁) လေညာ လေတင် လေဆန် အရပ်
ရယ်။

(၂) မြင့်တဲ့ နေရာအရပ်ရယ်။

အဲသာနှစ်ခုကို ရှောင်ပြီး မတ်ရပ်လက်အုပ်
ချီကာ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ရင် ဂါရဝ နိဝါတ
မင်္ဂလာဖြစ်တာပါပဲကွာ။ အရိပ်ကိုရှောင်နေစရာ
မလိုပါဘူး။ အရိပ်ရှောင်ရမယ်လို့လဲ ပါဠိ
အဋ္ဌကထာ ဋီကာတွေမှာပါတာကို မတွေ့ဖူးပါ
ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ အရိပ်ရှောင်တာဟာ “မရောင်
ရာ ဆီလူးဆိုတာလို” မလိုတဲ့နေရာမှာ အရိ

အသေပေးနေတာသာ ဖြစ်တယ်။ အရိပ်မရှောင်
လို့ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူးလို့သာ မှတ်ပေရော့ကွာ။
ထိုမှတစ်ပါး စွန်းလွန်းဝိပဿနာသမားထဲက
ဘာများ မေးစရာတွေပါလာသေးလဲ။

ဒကာ။ ။ သည့်ပြင် မေးစရာက စွန်းလွန်းဝိပဿနာ
သက်သက်ကယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။
ဝိပဿနာရိပ်သာတိုင်းနှင့် ဆိုင်တဲ့ ပုစ္ဆာတစ်ခု
ပါပဲ။

ဆရာ။ ။ ကဲ- မေးစမ်းကွာ၊ ဘယ်လိုပုစ္ဆာတွေများ
ကြံစည်လာပြန်ပြီလဲဟေ့။

ဒကာ။ ။ ရိပ်သာတွေမှာ တရားအားထုတ်ပြီး ဉာဏ်စဉ်
ဆယ်ပါး တရားထူးတွေကိုတောင် ထင်မြင်နာယူ
လာရတယ်ဆိုကာ သူတို့ကိုယ်ကို အတော်
ကျေနပ်နှစ်သက်လာကြတဲ့ ယောဂီမတွေအချို့
ဟာ ကိုယ်ရေးကိုယ့်တာ ဒုက္ခမှုတစ်ခုခုနှင့်
တွေ့ကြုံလာတဲ့အခါ ကိုယ်အားထုတ်ပွားများ
ထားတဲ့တရားနဲ့ ဖြေဖျောက်ကုစားပစ်ရမည့်
အစား“ဗေဒင်ဆရာတို့၊ နတ်ကတော်တို့ဆီ သွား
သွားပြီး”နတ်တင် ဓာတ်ရိုက် ယတြာခြေ လုပ်
နေတာတွေဟာ ရတနာသုံးပါး ယုံကြည်မှုနဲ့

ဆန့်ကျင်တယ်၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူဖြစ်တယ်၊ သရဏ
ဂုံပျက်တယ်လို့ ပြောကြတာ မှန်ပါသလားဘုရား၊
စာပေမှာ ဘယ်လိုပါလို့ပါလဲ၊ အဆုံးအဖြတ်ပေး
တော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ အင်း- မင်းမေးခွန်းက ယောဂီမတွေ ယောဂီမ
တွေနဲ့၊ ယောဂီထီးတွေကော ဗေဒင်မေး၊
နတ်ကိုး၊ ဓာတ်ရိုက်၊ ယတြာခြေပြုတဲ့အထဲမှာ
မပါဘူးလားကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ၊ ယောဂီယောက်ျားတွေကတော့ တရား
အားထုတ်တဲ့ ရိပ်သာထဲမှာလဲ နည်းနည်းပဲ၊
ဗေဒင်တို့ နတ်တို့ မေးမြန်းယုံကြည်တဲ့ နေရာမှာ
လဲ နည်းနည်းပဲ၊ မိန်းမတွေကို သဲလွန်းလို့ပါ
ဘုရား။ အထက်ဆရာဂိုဏ်း တွေထဲမှာလဲ
သူတို့ပဲ၊ ဗေဒင်တို့ နတ်တို့ထဲမှာလဲ သူတို့ပဲ၊
အိမ်ထဲမှာမြင်းရုပ်ကြီး ဆွဲလိုဆွဲ၊ ဇလုံကြီးနဲ့
ပွဲတင်လိုတင်၊ အုန်းသီးကို ခေါင်းပေါင်းပေး
လိုပေး။ မနွဲလေးရော ဘာရောကို ရှုပ်ပွေနေ
တာပဲ။ ဘုရားရုပ်တု ကိုးကွယ်တာတောင် ဘာ
သစ်သားကို ဘယ်ပုံထူကာ ဘယ်နေ့မှာပင့်တင်
ကိုးကွယ်၊ ဘာသစ်သီး ဘာပန်းနဲ့ ကပ်လျှူပူဇော်

ဆရာ။ ။ လေလို့ ဗေဒင်ဆရာက ဝင်ရှုပ်လိုက်သေးတယ်။
 အင်း- တရားရိပ်သာထဲမှာ ယောက်ျားတွေနည်း
 တယ်ဆိုရင် နတ်ပြည်မှာလဲ နည်းမှာပဲကွ၊
 လူ့ပြည်မှာလဲ သန်းခေါင်စာရင်းအရ ယောက်ျား
 ဦးရေက နည်းတယ်ဆိုပဲ၊ ငရဲပြည်မှာ ယောက်ျား
 တွေသွားပြီး များနေပြီထင်တယ်ဟေ့- ဟဲ၊ ဟဲ။

စကားစပ်လို့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်၊ တလော
 ဆီကပဲ၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရဲဝန်ထောက်နဲ့
 မင်္ဂလာဆောင် အိမ်ထောင်ပြု တော့မှာမို့
 သူ့အပျိုဘဝက သုံးဆောင်တဲ့ခုတင် ခြင်ထောင်
 စောင် ခေါင်းအုံးတွေကို “မင်္ဂလာ သြဘာနှင့်
 ပြည့်စုံတဲ့ အမည်ဘွဲ့တော်ပါသော ဆရာတော်
 တစ်ပါးအား” ပေးလှူလိုက်ရမည်လို့ ဗေဒင်ဆရာ
 ကဟောတာနဲ့ တို့များထံလာလှူလိုက်သေးတယ်
 ကွ။ ဒါနထဲမှာလဲ ဗေဒင်ဆရာပါတာပဲဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ဘွဲ့တော်ကလဲ
 မင်္ဂလာသြဘာနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ အထူးပြောစရာမရ
 သော (ဦးသြဘာသ) ဖြစ်နေတာကိုဘုရား-ဟဲ၊
 ဟဲ။ သရဏဂုံပျက် မပျက်ကို ဆက်လက်မိန့်ကြား
 တော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး - ယောဂီမိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယောဂီယောက်ျား
 ပဲဖြစ်ဖြစ် တရားအားထုတ်ဆဲအခါ ဉာဏ်စဉ်
 ဆယ်ပါးကို အမြင်မှန်အားဖြင့် ပိုင်းခြားတွေ့မြင်
 ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အဲသည်ယောဂီဟာ
 ရတနာသုံးပါးကို အဟုတ်တကယ် ယုံကြည်ကိုး
 စားတဲ့ ဥပါသကာဂုဏ်အင်္ဂါနဲ့ ပြည့်စုံသူဖြစ်လာ
 လို့ သူတို့ဟာ ဗုဒ္ဓသာသနာ ဆရာဘုရား၏
 အဆုံးမတော်လာ ကဲ့သိုလ်ဆယ်ပါး ကျင့်စဉ်
 လုပ်ငန်းမှတစ်ပါး တခြားသော အင်း၊ အိုင်၊
 ဗေဒင်၊ ယာယီ ယတြာ၊ မန္တန် မန္တရား၊ နတ်စား
 စုန်းကိုး၊ ဝိဇ္ဇာ အထက်ဆရာစတဲ့ လောကီဆရာ
 တို့၏ညွှန်ကြားချက် လုပ်ငန်းများကို မကိုးစား
 မယုံ မပူဇော် မပသ မပြုလုပ် မလိုက်နာကြတော့
 ဘူးကွ။

အဲသာ အင်္ဂုတ္တရပါဠိတော်လာ ဥပါသကာ
 အင်္ဂါ ငါးပါး၊ ခုနစ်ပါးနှင့် ဥပါသကာဂုဏ်ဆယ်ပါး
 မှာပါတဲ့ ပိဋကတ်စာပေလာ စကားတွေပါပဲဗျား။
 ဒါကြောင့် ဗေဒင်တို့ နတ်တို့ ဝိဇ္ဇာတို့ အထက်
 ဆရာတို့ကို ယုံကြည်ကိုးစားတဲ့ ယောဂီများဟာ
 ဥပါသကာ ဂုဏ်အင်္ဂါပျက်တယ်၊ ဥပါသကာ

အစစ်မဟုတ်ဘူးလို့ မှတ်ထားပေါ့ကွာ။
ဒကာ။ ။ မှတ်ပါ။ အမိန့်တော်အတိုင်း မှတ်ပါမည်ဘုရား။
သည်လိုဆိုရင် ဥပါသကာဂုဏ်အင်္ဂါသာပျက်
တယ်။ “သရဏဂုံတော့ မပျက်ဘူး လို့” မှတ်ရမှာ
လားဘုရား။ ဘယ်လိုဟာကို ပြုလုပ်မှ သရဏဂုံ
ပျက်ပါသလဲဘုရား။ သရဏဂုံပျက်ခြင်း၏
အကြောင်းအင်္ဂါများကော စာပေမှာ မပါမရှိဘူး
လားဘုရား။

ဆရာ။ ။ ဟာ- မင်းအမေးပုစ္ဆာတွေကလဲ ဆင့်ကာဆင့်ကာ
အပြတ်လိုက် အပြတ်လိုက် ထပ်နေတာပဲကိုးကွ။
သရဏဂုံပျက်ခြင်း၏ အကြောင်းနှစ်ပါးကို ဒီဃ
နိကာယ် သုတ်သီလက္ခန္ဓ် အဋ္ဌကထာ သာမည
ဖလသုတ်မှာ ဟောသည်လိုပြထားတယ်ကွ။
အဲသည် သရဏဂုံပျက် အင်္ဂါနှစ်ချက် ကိုသိရင်
သည့်ပြင် မေးခွန်းတွေ အတွက်လဲ မင်းဉာဏ်
ထဲမှာ ကျယ်ပြန့်စွာ အဖြေမှန်တွေ ပေါ်ထွက်လာ
မှာပါပဲ။ သရဏဂုံပျက်ကြောင်း အင်္ဂါနှစ်ပါး
ကတော့-

(၁) သာဝဇ္ဇ ဘေဒ= မိမိဆရာမှတစ်ပါး
သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆရာများ၏ ဟောပြော

ညွှန်ကြားမှုကို လိုက်နာယုံကြည် ကျင့်
ကြံပြုမှု ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် ပူဇော်
ခစားသောအခါမျိုး၌ မူလရှိရင်း
သရဏဂုံပျက်၍ အပါယ်ငရဲကျ ပြစ်ရှိ
၏။

- (၂) အနဝဇ္ဇ သုခဝိပါက ဘေဒ= ဆောက်
တည်ပြီး၊ သရဏဂုံ လက်ရှိနှင့်သေ
သွားသော ပုထုဇဉ်ဖြစ်ဘိမူ သရဏဂုံ
ကားပျက်၏။ အပြစ်မရှိ ကောင်းကျိုး
ချမ်းသာကို ရနိုင်သည်။

အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များမှာတော့ သေပြီးတဲ့
နောက်ဘဝမှာလဲ လက်ရှိသရဏဂုံဟာ မပျက်
တော့ဘဲ ဆရာတစ်ပါးတို့၏ စကားနှင့်အယူ
ဝါဒကို မယုံကြည်မှု၍ ရတနာသုံးပါးတို့၏
ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်များကိုသာ အမြဲ
ယုံကြည်ကိုးစားမှု ရှိနေသောကြောင့် သရဏဂုံ
မပျက်တော့ဘူးလို့ မှတ်ပေါ့ကွာ။ အဲသာ-
သရဏဂုံပျက်ခြင်း၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးပဲကွ။

ဒကာ။ ။ ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို စီးဖြန်းပွားများရာ
မှာ ဆရာကောင်းလိုတယ်၊ ဆရာကောင်းကို

ရှာမှီးဆည်းကပ်ရမည်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဘယ်လို
အရည်အချင်းရှိတဲ့ ဆရာမျိုးကို ရှာရမည်၊
ဆရာမျိုး ဘယ်နှစ်ပါးရှိသည် စသည်ဖြင့်
ပိဋကတ်ကျမ်းစာတွေမှာ ခွဲခြားညွှန်ပြထားတာ
များ ခိုင်လုံစွာ ပါပါသလားဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- ဝိပဿနာ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်း
အားထုတ်တဲ့ နေရာမှာ ဆရာကောင်းလိုတာ
အမှန်ပဲကွ။ ဒါကြောင့် ဆရာကောင်းများ ရှာမှီး
ရရှိနိုင်ရေးအတွက်ကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်စတဲ့ ကျမ်းကြီး
တွေက ဟောသည်လို အရေးတကြီး ခိုင်လုံစွာ
ညွှန်ကြား ပြသတော်မူကြတယ်။ ဘုရားသခင်
မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဘာဝနာတရားကို
ကျင့်ကြံပွားများ ကြိုးစားအားထုတ်လိုကြတဲ့
အမျိုးကောင်း သားသမီးများဟာ-

(၁) ရဟန္တာကို ရအောင်ရှာယူ၍ ဆရာ
တင်ပါတဲ့။

(၂) ရဟန္တာကိုမျှ မရသော် အနာဂါမ်ကို
ရအောင်ရှာယူ၍ ဆရာတင်ပါတဲ့။

(၃) အနာဂါမ်ကို မရသော် သကဒါဂါမ်ကို
ရအောင်ရှာယူ၍ ဆရာတင်ပါတဲ့။

- (၄) သကဒါဂါမ်ကို မရသော် သောတာပန်
ကိုရအောင်ရှာယူ၍ ဆရာတင်ပါတဲ့။
- (၅) သောတာပန်ကိုမျှ မရခဲ့သော် ဈာန်ရ
ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရအောင်ရှာယူ၍ ဆရာတင်
ပါတဲ့။
- (၆) ဈာန်ရပုဂ္ဂိုလ်ကိုမျှ ရှာမရပြန်သော်
ပိဋကတ် စာပေသင်ကြားတတ်
မြောက်ပြီး၍ အကျင့်သီလကောင်း
လျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ကိုယ်တိုင်
လက်တွေ့ လေ့ကျင့်ပွားများအား
ထုတ်ပြီးသား (ကမ္မဋ္ဌာန ကောဝိဒ)
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ရှာမှီး၍ ဆရာ ကြီးအဖြစ်
တင်ပါတဲ့။

အဲသည်လို အရည်အချင်းနှင့်ပြည့်စုံတဲ့
ဆရာမျိုး ခြောက်ပါးထဲက တစ်ပါးပါးကို
ရအောင်ရှာကြံပြီး ဆည်းကပ်ခစားကာ အနီး
အနားမှာဖြစ်စေ အတူနေ၍ဖြစ်စေ ဆုံးမဩဝါဒ
ကိုခံကာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတော်များကို တောင်း
ယူကျင့်ကြံရမည်တဲ့။ သည်ဆရာမျိုး ခြောက်ပါး
ထဲမှာ ထွက်ရပ်ပေါက် ဆရာကြီးတွေ၊ မှော်ဆရာ၊

ဂိုဏ်းဆရာတွေ မပါဘူးနော်။ အဲဒါကိုလဲ ကြပ်
ကြပ်သတိထားဟေ့။ ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေးရော
မဖြစ်စေနှင့်ကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်ဘုရား။ အမိန့်
အတိုင်း နားထောင်မှတ်သားပါမည်။ သည်လို
ဆိုရင် စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ဆရာ
မျိုး ခြောက်ပါးထဲတွင် ဘယ်နံပါတ် အတန်း
အစားထဲများ ပါဝင်ပါသလဲဘုရား။

ဆရာ။ ။ အော်- မင်းက သည်အချက်လိုချင်လို့ သည်
အကွက် ဖော်ဆင်လိုက်တာကိုကွ။ ဒါကတော့
စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်း
ဆရာမျိုး ခြောက်ပါးထဲတွင် ဘယ်နံပါတ်ထဲ
ပါဝင်တယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ သိချင်ရင်
ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ထေရုပ္ပတ္တိကို ဝယ်ဖတ်ပေါ့
ကွာ။ အဲသည်ထဲမှာ မင်းသိချင်တဲ့အဖြေဟာ
သေသေချာချာကို ပါတယ်။

အခန်း(၅)

ရဟန္တာ

ဒကာ။ ။ ရဟန္တာများရဲ့ အသေကောင် အလောင်းတော်များဟာ ပုပ်တယ်မဟုတ်လားဘုရား၊ တချို့က မပုပ်ဘူး၊ မပုပ်ဘူးနဲ့ငြင်းနေကြလို့။ တပည့်တော် ဖတ်ဖူး တွေ့ဖူးတာကတော့ အပုပ်ပဲ။

ဆရာ။ ။ ဝေ- မင်းက ပုပ်တာကို ဘယ်လိုများ တွေ့ဖူးလို့လဲကွ။ ဆိုစမ်းပါဦး။ မင်းကအပုပ်သမားလား။

ဒကာ။ ။ တပည့်တော် ဖတ်ဖူး တွေ့ဖူးတာကတော့ လက်ပံတန်းမြို့၊ သဒ္ဓမ္မောဒယဆရာတော် ရေးပြုတဲ့(ရဟန္တာပြဿနာ)စာအုပ်ပါပဲ။ အဲသည် စာအုပ်ထဲမှာ-

အို- ချစ်သား ဝက္ကလိ၊ ငါဘုရား၏ ရူပကာယတည်းဟူသော အကောင်ပုပ်ကြီးကို တစိမ်းစိမ်းကြည့်ရှုနေသဖြင့် သင့်အား အဘယ်အကျိုး ရှိပါအံ့နည်း-

ဟု ဝက္ကလိရဟန်းကို ဘုရားရှင်ဆုံးမ ဟောကြားတဲ့ အခန်းမှာ“ငါဘုရားရဲ့ အပုပ်ကောင်ကြီးကို

ငါဘုရားရဲ့ အပုပ်ကောင်ကြီးကို” ဆိုတဲ့ဟောကြား
ချက်များကိုကိုးကားပြီး ဆရာတော် ဆက်လက်
ရေးသား ဆုံးဖြတ်သွားပုံက-

အို- ချစ်သား ဝက္ကလိ၊ ငါဘုရား၏
ရူပကာယတည်းဟူသော အပုပ်ကောင်ကြီး
ကို တစိမ်းစိမ်းကြည့်ရှုနေသဖြင့် သင့်အား
အဘယ်အကျိုး ရှိပါအံ့နည်း၊ အို- ချစ်သား
ဝက္ကလိ၊ ငါဘုရားကိုမြင်လိုက တရားကို
မြင်အောင်ရှုလော့၊ တရားကိုမြင်သော
ပုဂ္ဂိုလ်မှငါဘုရားကိုမြင်သည်၊ တရားမမြင်
သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ငါဘုရားကိုကြည့် သော်
လည်း မမြင်ဟု ဟောကြားတော်မူလေ
သည်။(ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ)။

ယင်းသို့ သက်တော်ထင်ရှားရှိသော
ဘုရားရှင်၏ ရူပကာယတော်ကိုသော်မှ
“အပုပ်ကောင်ကြီး”ဟု ဘုရားရှင်ဟောကြား
တော်မူပါမူ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံသော ရဟန္တာ၏
အလောင်းတော်မှာ အဘယ်မှာလျှင် အ
မွှေးကောင် ဖြစ်ပါအံ့နည်း၊ ဧကန်(အပုပ်
ကောင်သာ)ဖြစ်ပေသည်။

ရဟန္တာအလောင်းမှန်သမျှ မပုပ်မသိုး
 ဟု ဟောကြားအပ်သောအရာသည် ပါဠိ၊
 အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ အစောင်စောင်တို့၌
 မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အပုပ်ကောင်မှန်သမျှ
 တစ်စုံတစ်ရာ (မပုပ်အောင်၊ ဆေးထိုးခြင်း
 စသော) ပယောဂကူစွက်ခြင်း မရှိခဲ့ပါမူ
 မည်သူ့အလောင်းကောင်ပင်ဖြစ်စေ များ
 သောအားဖြင့် ပုပ်ရမည်ဟူ၍သာ မှတ်သား
 ကြရသည်-

ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ထားတာကို စာတွေ့
 အဖြစ်နဲ့ မှတ်ရတာက တစ်ကြောင်း။

ဆရာ။ ။ အင်း- ဒါက စာတွေ့ဆိုတော့ ငါတွေ့များရှိနေ
 သေးလို့လားကွ၊ ငါတွေ့ရှိရင်လဲ ဆိုစမ်းပါဦး။
 မင်းတို့က အယ်ဒီတာဆိုတော့ နိုင်ငံတကာသွား
 လာနေရတာကို၊ အတွေ့အကြုံများမှာပေါ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ငါတွေ့ကတော့ တခြားနိုင်ငံမှာမဟုတ်ဘဲ
 မြင်းခြံမြို့ထဲမှာပင် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ကျေးဇူးရှင် စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး
 ကို ရဟန္တာဟု တိုင်းပြည်ကသမုတ်တာ သတင်း
 စာတွေ့မှာပါတဲ့အတိုင်းမို့ ပုပ်၊ မပုပ်သွားရောက်

ဖူးမြော်ကာ ခြေသလုံးသားများကို ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်၍ သင်္ကန်းကိုမပြီး အနံ့ခံတဲ့အခါ အနည်းငယ်မျှ နံစော်ပုပ်ညှိတဲ့ အနံ့ကို ရရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တချို့မိန်းမတွေကတော့ မပုပ်ဘူး၊ မပုပ်ဘူးနဲ့ ခြေဖဝါးတော်ကို ငုံ့ငုံ့ပြီး နမ်းကြရှုကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့နှာခေါင်းကြီးတွေက အောင့်သက်သက်နဲ့ရဲ့လို့ဒါကြောင့် တပည့်တော်ကတော့ ရဟန္တာအလောင်းဟာ ပုပ်တယ်၊ နံ့တယ်လို့ပဲ ယူဆတယ်။ အဲသာ မှန် မမှန် ဆရာတော်က ဆုံးဖြတ်ပေးပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အို- မင်းကလဲ အနည်းငယ်မျှကလေး နံစော်တာပဲဟာ မပုပ်ဘူး မနံ့ဘူးလို့ ပြောလိုက်လဲ ပြီးတာပဲပေါ့ကွာ။

ဒကာ။ ။ ဟာ- ဒါမပုပ်ရင် မွေးရမှာပေါ့၊ မမွေးရင် နံရမှာပဲ။ ခုဟာက နံနေတဲ့ဟာမို့ မပုပ်ဘူးလို့ ဆရာတော်ဘုရားကို ညှာဝါးပြီး မပြောကြားဝံ့ပါဘူး။ ဘုရားရှင်သော်မှ သူ့ကိုယ်ကာယကြီးကို အပုပ်ကောင်ကြီးပါလို့ ဆိုထားသေးတဲ့ဟာ၊ မူလပင်ကိုယ်သဘာဝက အပုပ်ကောင်ဟာ ပုပ်မှာပဲပေါ့ဘုရား။ ဆရာတော်ကသာ ပုပ် မပုပ်

ဆုံးဖြတ်မိန့်ကြားတော်မူပါ။

ဆရာ။ ။ ဟ- မင်းက အပုပ်ဖက်ကနေပြီး ပုပ်တယ်၊
ပုပ်တယ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီး နေမင့်ဟာပဲ၊ ငါက ဘာ
များကဲပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးနေရဦးမှာလဲကွ။

ဒကာ။ ။ အော်- သဟာက တပည့်တော်ရဲ့ထင်မြင်ချက်ပဲ
ဟာ၊ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့
အတည်ပြုမှတ်ချက်ချဖို့က လိုသေးတာပေါ့
ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ်း- သည်လိုဆို ပုပ်တယ်လို့လဲ မှတ်ရမယ်ကွ။
နောက်- မပုပ်ဘူးလို့လဲ မှတ်ထားပေါ့ကွာ။
အဲသာ- မင်းတို့မှတ်သားဖို့ တို့များရဲ့ မိန့်ကြား
ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲကွ။

ဒကာ။ ။ တင်ပါ့ဘုရား၊ ဆရာတော် အမိန့်စကားက
တိကျပြတ်သားမှုလဲမရှိဘူး။ ဘယ်ဟာကို အမှန်
ယူရမှာလဲဘုရား။ ကျမ်းကို ကျမ်းကား နည်း
ဥပဒေများနဲ့ပြပြီး အသက်ထက်ဆုံး မှတ်သားရ
အောင် မိန့်ကြားတော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ်း- ရဟန္တာအလောင်း ပုပ်တယ်ဆိုတဲ့
မူကတော့ မင်းဖတ်ဖူးတဲ့ လက်ပံတန်း သဒ္ဒမ္မော
ဒယဆရာတော်ရဲ့(ရဟန္တာပြဿနာ)စာအုပ်ပါ

ဝတ္ထုလီရဟန်းကို ဘုရားရှင်ဟောတော်မူတဲ့ အခန်း၊ ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာကျမ်းစာ အလာနဲ့ မင်းရဲ့ ကိုယ်တွေ့ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ရဲ့အလောင်းပေါ့ကွာ။ အဲသောတွေက ပုပ်နေမင့် ဟာ ပုပ်တယ်လို့မှတ်ပေါ့။

ဒကာ။ ။ ဦးထိပ်ရွက်ပန်ဆင်လျက်ပါဘုရား။ သည်လိုဆို မပုပ်တာကိုတော့ ဘယ်ကျမ်းစာက ဘယ်လိုလာ လို့ ဘာမူနဲ့ မှတ်ရမှာလဲဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ်း- ပြောပြမယ်၊ ရေးမှတ်ပေရော။ ကိလေသာ ကုန်ခန်းတဲ့ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တွေရဲ့ အလောင်း တော်များဟာ ဆေးမထိုး ရေမွှေးမလောင်းဘဲ ပကတိအားဖြင့် ကောင်းသော ရနံ့တွေသာ ဖြစ်တယ်လို့ သုတ္တနိပါတ် အဋ္ဌကထာ ဆဋ္ဌမူ- ၃၀၃၊ အကြောင်းရေ- ၃၊ အာမဂန္ဓသုတ်မှာ ဟောသည်လိုဆိုတာက တစ်မူပဲလို့ မှတ်ပေါ့ကွာ။ ပါဠိနဲ့ အဓိပ္ပာယ်က-

နိက္ကိလေသာနံ မတသရီရဗ္ဗိ ဒုဂ္ဂန္ဓံ န
ဟောတိ- ကိလေသာကုန်ခန်းတဲ့ ရဟန္တာ
အရှင်မြတ်တို့ရဲ့ အသေကောင် အလောင်း
တော်ဟာ မကောင်းသောအနံ့ မဖြစ်တတ်၊

ဝါ= မပုပ်၊ မနံတတ်တဲ့။

အဲသည် သုတ္တနိပါတ် အဋ္ဌကထာ အာမဂန္ဓသုတ်လာ စကားရပ်ကို ကိုးကားပြီး ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့ရဲ့ အလောင်းတော်ဓာတ်ဟာ မပုပ်ဘူး၊ မနံစော်ဘူးလို့ ပြောကြ ဟောကြ ရေးမှတ်ကြတာပဲကွ။ အဲသာလို့ မပုပ်စပ် မနံစော်တဲ့ နည်းဥပဒေတစ်ရပ်ကိုလဲ မြဲမြဲမှတ်ထားပေါ့ကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ နောက်တစ်ပုဒ် ထုတ်မေးစရာကတော့ ယောဂီတွေဟာ ဆရာတော်ဘုရားများထံ ဆုံးမ ဩဝါဒ ခံယူနေဆဲ အခါမျိုးမှာ သူတို့ရဲ့ အသိ မိတ်ဆွေတွေ ဂုဏ်သရေရှိ တွေ ဝင်လာတဲ့အခါကျရင် သူတို့က လှမ်းခေါ် နှုတ် ဆက်ရတာ၊ နေရာဖယ်ပေးရတာ၊ ဧည့်ခံမေးမြန်း ရတာ တွေဟာ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ တရားပွဲထဲမှာ ကျွဲ ဝင်လာသလို ဖြစ်ဖြစ်သွားလို့ တပည့်တော်စိတ် ထဲမှာ မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။ အဲသာ တရား ဓမ္မရဲ့အန္တရာယ် မဖြစ်ဘူးလားဘုရား။

ဆရာ။ ။ မင်းအမေးထဲမှာ ယောဂီတွေဟာ ဆိုတာက ဘယ်ယောဂီတွေလဲကွ။ စွန်းလွန်းယောဂီတွေကို

ဆိုလိုတာလား။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ တပည့်တော် တွေဖူးတာဖြင့် စွန်းလွန်း
ယောဂီတွေရော၊ တခြားရိပ်သာက ယောဂီတွေ
ပါ ဒီလိုပဲ ဆရာတော်ဘုရားများထံ အဆုံးအမခံ
တရားနာယူနေတုန်းမှာ သူတို့မိတ်ဆွေတွေ
ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တွေ
ဝင်လာရင် ကြုံနေမရ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်နဲ့လုပ်ကြ
တာပါပဲ။

ဆရာ။ ။ အေး- ဆရာသမား သံဃာတော်များထံ အဆုံး
အမခံယူနေတုန်း သည်လိုရုံးရုံး ရုံးရုံးနဲ့လုပ်ကြ
တာဟာ အကြီးအကျယ် ဓမ္မန္တရာယ်ဖြစ်တာပေါ့
ကွာ။ ဆရာတော်များရဲ့ ရှေ့တော်မျက်မှောက်မှာ
ဒါမျိုးတွေကို မပြုလုပ်ရဘူး။ တရားတော်ကိုရော၊
ဆရာတော်များကိုပါ မရိုသေရာကျတယ်။

ဒကာ။ ။ သည်လိုဆိုရင် မပြုလုပ်ကောင်းတဲ့အကြောင်း၊
ရှင်လူအများ မှတ်သားလိုက်နာရအောင် ဝတ္ထု
သာဓကစကားနဲ့မိန့်ကြားဆုံးမတော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး - ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာမူ ခုဒ္ဒကနိကာယ် ဓမ္မပဒ
အဋ္ဌကထာ စာမျက်နှာ ၂၄၀- ဆတ္တပါဏိ
ဥပါသက ဝတ္ထုဟာ သည်နေရာမှာ သာဓကယူ

စရာစကားပဲကွာ။ နားထောင်၊ တို့များ မြန်မာလို ပြန်ဆိုပြမယ်။

သာဝတ္ထိပြည်မှာ ဆတ္တပါဏိ- ခေါ်တဲ့ ဥပါသကာ တစ်ဦးဟာ မြတ်စွာဘုရားထံသွား ကာ တရားနာယူနေတုန်း ပဿေနဒီကောသလ မင်းကြီးကလဲ ပြုန်းခနဲ မြတ်စွာဘုရားထံပါး အခစားဝင်ရောက်လာပြန်သတဲ့။

ထိုအခါ ကောသလဘုရင် မင်းတရားကြီး ဘုရင့်ထံ ဝင်လာတာကို မြင်တဲ့ ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာက “ဥဋ္ဌာတဗ္ဗံနုခေါ နောတိ စိန္တေတွာ- ထဖယ်ပေးရ ကောင်းမလား၊ မထမဖယ်ဘဲ ကုန္တေ ရရနဲ့နေရ ကောင်းမလားလို့ ကြံစည်ပြီး “မထ မဖယ်ပေးဘဲ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဆိုဆုံးမသောတရားကို ကုန္တေမပျက် ငြိမ်သက်စွာ နာယူမြဲပင် နာယူ၍သာ နေသတဲ့။

အဲသည်လို ခရီးဦးလဲ မကြုံဆို၊ အရိုအသေ လဲ မပေး မထ မဖယ်ဘဲ နေတာကို မြင်ရတဲ့ ကောသလဘုရင်ကြီးက “ကုပိတ မာနသော” စိတ် ဆိုး မာန်ဆိုးနဲ့ ဒေါသကာ “မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီး သင့်လျော်တဲ့နေရာမှာထိုင်ကာ နေလိုက်

သတဲ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ရှင်ဘုရင်ကြီးစိတ်ဆိုးရင်တော့ ကြောက်စရာပဲဘုရား၊ သေများနေဦးမှာလား။

ဆရာ။ ။ အေး- မြတ်စွာဘုရားသခင်က ရှင်ဘုရင်ကြီးစိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိတာနဲ့ “ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဤဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာဟာ ပညာရှိဘစ်ဦးဖြစ်တယ်၊ သိအပ်ပြီးသော တရားထူးလဲရှိတယ်၊ ပိဋကတ်သုံးပုံ နှုတ်ငုံဆောင်သူလဲဖြစ်တယ်၊ လုပ်ငန်းကိစ္စ အမျိုးမျိုး၌ အကျိုးရှိပုံ အပြစ်ရှိပုံ တို့ကိုလဲ ပိုင်းခြားသိတတ်သူဖြစ်တယ်လို့” ဆတ္တပါဏိရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကိုထုတ်ကာ မိတ်ဆက်စကား ပြောကြားလိုက်တော့မှပဲ ကောသလမင်းတရားကြီးက စိတ်ဆိုးနည်းနည်း ပြေသွားသတဲ့ကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သည်လိုဆို တော်ပါသေးရဲ့ဘုရား။ ငါ့ကို မရိုသေတဲ့အကောင် သေအောင် သတ်စေလို့များ ရာဇဒဏ် ချမှတ်လိုက်မလားလို့ တွေးပူနေတာ။

ဆရာ။ ။ အေး- သဟာလဲ တွေးထိုက်တာပဲ၊ သည်နေရာမှာ မှတ်စရာတစ်ချက်ပါတာက “ပညာရှိတို့

မည်သည်မှာ မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်က အရိုအသေ
 အလေးအစား ပေးရမည့် သူမြတ်များ၏ အနီး
 အနားမှာ ထိုင်နေတဲ့ တခြားသူတစ်ဦးဟာ မိမိ
 လာတာကို မြင်လျက်နှင့် မိမိအား နှုတ်ဆက်
 ကြိုဆိုမှု မပြုမလုပ် ထမပေးဘဲ နေတာကိုတွေ့
 မြင်ရပေမင့်စိတ်မဆိုး အမျက်မထွက်ကြဘူးတဲ့
 ကွ”။ အဲသာဟာ ဂုဏ်ရှိမြင့်မြတ် သူတိုင်းမှတ်
 သားလိုက်နာစရာဖြစ်တဲ့ အဋ္ဌကထာစကားပဲ။

ဒါနဲ့ တစ်နေ့သောအခါမှာ ကောသလမင်း
 ကြီးဟာ ပွဲတော်တည်ပြီးခါစ နန်းတော်ထက်က
 ရပ်ပြီးကြည့်နေတုန်း ဖိနပ်စီး ထီးကိုင်ပြီးလျှောက်
 လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုမြင်တာနဲ့ အခေါ်ခိုင်း
 လိုက်တာကို။

ထိုသူကလဲ ဘုရင်မင်းကြီးခေါ်တယ်ဆိုတဲ့
 အသံကို ကြားလျှင် ကြားချင်း ဖိနပ်ချွတ်ပြီး
 ထီးကိုပစ်ချကာ နန်းတော်ပေါ်ကို လိုက်သွား
 လျက် ဘုရင်ကြီးအား ရှိခိုးဦးခိုက်ပြီး သင့်လျော်
 တဲ့နေရာမှာ ထိုင်နေလိုက်သတဲ့။

ထိုအခါ ဘုရင်မင်းကြီးက ဘယ့်နှယ်
 ဥပါသကာ ထီးဖိနပ်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ချွတ်ပစ်

ထားခဲ့သလဲ။

မှန်ပါ။ ဘုရင်မင်းတရားကြီးခေါ်တော်မူ
တယ်ကြားလို့ ချွတ်ထားခဲ့ကာ လာခဲ့ရကြောင်းပါ
ဘုရား။

နေပါဦး၊ သင်တို့က အခုမှပဲ ငါတို့အား
ဘုရင်မင်းတရားကြီးများ ဖြစ်နေမှန်း သိကြတာ
လားဟ။

တင်လျှောက်ပါသည်ဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုး
ကြီးများသည် အရှင်မင်းတရားကြီးအား ဘုရင်
မင်းမြတ် ဖြစ်ကြောင်းကို အမြဲတစေ သိနေကြပါ
၏ဘုရား။

သည်လို ဘုရင်ဖြစ်မှန်း သိလျက်သားနဲ့များ
ဟိုနေ့က ဘုရားကျောင်းတော်မှာ ငါ့အားတွေ့တဲ့
အခါ မောင်မင်း ဘာကြောင့် နေရာဖယ်ရှား
လေးစားရိုသေမှု မပြုလုပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ကြီး
ထိုင်နေရတာတုံး။

“အရှင်မင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီးတို့ထက်
ထွဋ်မြတ်သူ၏ထံပါးမှာ ခစားနေသော ကျွန်ုပ်
သည် အရှင်မင်းကြီးအား မြင်ကာမျှနှင့် နေရာ
ဖယ်ရှား လေးစားရိုသေမှု ပြုလိုက်ပါအံ့၊ အရှင်

မင်းကြီးတို့ထက် ထွဋ်မြတ်သူ ဆရာဘုရားအား
 မရိုသေ မလေးစားရာ ကျပါလိမ့်မည်၊ သဟာ
 ကြောင့် ထသွားဖယ်ရှားပေးမှု မပြုတာပါဘုရား”
 ဟုမင်းကြီးအား လျှောက်ထားသောအခါ
 ကောသလမင်းကြီးက ခွင့်ပေးသော ထုံးတမ်း
 ဝတ္ထု သာဓကများကို မင်းတို့ရဲ့နှလုံးသားမှာထား
 ပြီး သံဃာတော် အရှင် ဆရာသခင်များထံ
 သြဝါဒခံယူနေဆဲ အခါမျိုးမှာ ဂုဏ်ရှိတဲ့လူ
 သို့မဟုတ် အသိမိတ်ဆွေ ဝင်လာတာနဲ့ လှမ်း
 ခေါ်ခြင်း၊ နှုတ်ဆက်ခြင်း၊ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊
 နေရာ ဖယ်ပေးခြင်း စတဲ့ ဣန္ဒြေပျက်အောင်
 ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်မှု ပြုလုပ်တာကတော့ ဆရာ
 သမားဖြစ်တဲ့ သံဃာတော်များကို မရိုသေ
 မလေးစားရာကျလို့ သည်လိုအကျင့်ဆိုးမျိုးကို
 ရှောင်ရှားကြပေါ့ကွာ။ တို့စွန်းလွန်းယောဂီတွေ
 ထဲမှာတော့ သည်လိုလုပ်တာမျိုးတွေ ရှိမထင်
 ပါဘူး။ တရားနာနေတုန်းမှာ ဘယ်လူဝင်လာလာ
 ဣန္ဒြေရစွာနဲ့ လက်အုပ်ချီကာ နာနေကြတာသာ
 တွေ့ပါတယ်။ တို့များလဲ အမြဲမပြတ်ဆိုသလို
 သင်ကြားပြသ သြဝါဒပေးထားလို့ ယဉ်ကျေး

သုတေသန များပါတယ်ကွာ။
ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သည်အဖြေစကား၊ သြဝါဒများကို ကြားရ
တာ ဝမ်းသာလှပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ပြန်
ဖို့ ခွင့်သနားပါဦးဘုရား။

အခန်း(၆)

ဒကာ။ ။ ဆရာတော်ဘုရား၊ နေထိုင်ကောင်းတော်မူပါစ
ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အင်း- ဓာတ်လေးပါးညီမျှတဲ့အခါတော့ သည်ရုပ်
တရားကြီးကလဲ ပေါ့ပါး ကျန်းမာ နေထိုင်လို့
ကောင်းပါကွာ။ စွန်းလွန်းယောဂီနှင့်စပ်ပြီး မှတ်
စု မှတ်ရာ မေးစရာတွေများ ပါလာသေးသလား
ဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ခုတလော အချို့သော ရဟန်းရှင်လူတွေ
က စာပေပိဋကတ်တတ်သူ၊ အကြားအမြင်များ
သူတွေဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်းပေါက်ခဲကြောင်း၊ စာ
မတတ်သူ၊ အကြားအမြင်နည်းသူမှ ကမ္မဋ္ဌာန်း
ပေါက်လွယ်ကြောင်း၊ စာပေတတ်နေဖို့မလို၊
လက်တွေ့သာလိုကြောင်း ပြောနေကြရာ သူတို့
အလိုအားဖြင့် အကြားအမြင် များခြင်းနှင့်
စာပေပိဋကတ် တတ်ခြင်းကပင် ကမ္မဋ္ဌာန်း
ရဲ့အန္တရာယ်ဖြစ်ရသလို၊ စာပေသင်ကြားနာယူမှု
ဗဟုသုတတွေဟာ အပိုကျနေပါတယ်။ အဲသည်
ပြဿနာကိုလဲ ဘယ်လိုမှတ်ရမည်ဆိုတာ ဖြေရှင်း
တော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ သည်စကားကို နားမလည်လို့သာ ပြောဆို
ကြတာလို့ မှတ်ပေါ့ကွာ၊ မယုံနဲ့ဟေ့။ အင်္ဂုတ္တိုရ်
ဒသကနိပါတ် ပါဠိတော်မှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်
တော်မြတ်ကြီးက-

ချစ်သမီး ချစ်သားတို့၊ စာပေပရိယတ်
တတ်သိနားလည် ဗဟုသုတများသော
ကျမ်းဂန်တတ် သူမွန်ရှိရာ ကျောင်းတိုက်
တာသို့သွား၍ နာယူနည်းခံကာ ကမ္မဋ္ဌာန်း
တရား အားထုတ်ပွားများလျှင် တရား
ပေါက်လွယ်၊ မြင်လွယ်၊ ထင်လွယ်၊
မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်တိုင် ရလွယ်၏ တဲ့။

အဲသည်လို ဟောကြားတော်မူထားတာ
ကြောင့် သူတို့စကားကို ပုံသေကားကျ မယုံ
ကြည်ကြန့်။ အဲသည် ပါဠိတော်စကားရဲ့အနက်
အဓိပ္ပာယ် အကျယ်ကိုသိချင်ရင် အထက်ကညွှန်း
ပြပါ ကျမ်းစာမှာ ရှာယူပေါ့ကွာ။ ပိဋကတ်စာပေ
တတ်မှသာ ကျင့်ကြံမှုနည်းလမ်းမှန်ကို သိတော့
မပေါ့။ စာပေကိုပစ်ပယ်ရင် သာသနာကွယ်သွား
မှာပေါ့ကွ။

ဒကာ။ ။ ဒါတွင်မကသေးဘူး၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်တဲ့ နေရာမှာ

ယောက်ျားတွေထက် မိန်းမတွေက မြန်မြန်ပေါက်လွယ် ထင်လွယ်တယ်။ ယောက်ျားတွေက စာခံနေလို့၊ စာကြံနေလို့ ကြာတယ်နဲ့ ပြောနေကြတယ်ဘုရား။ အဲသကော မှန်ပါသလား။

ဆရာ။ ။ အိမ်း- ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်တဲ့နေရာမှာ ယောက်ျားတွေထက် မိန်းမတွေက မြန်မြန်ပေါက်လွယ်တယ်ဆိုတာကတော့ ယောက်ျားတွေထက် ပါရမီဓာတ်ခံ ရင့်ကျက် ထက်မြက် သွက်လက်လျင်မြန်တဲ့ မိန်းမအာဇာနည်တွေလဲ အများကြီးပဲရှိမှာပေါ့ကွာ။

နောက်တစ်ချက် မှတ်ဖို့က မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတွေထက် စိတ်နှလုံး နူးညံ့တယ်။ သောဝစသတာဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံတယ်။ မာနဓာတ်ခံ မများဘူး။ ဆရာက သည်လိုနေ သည်လိုကျင့် သည်လိုမှတ်သား ပွားများအားထုတ်ကြလို့ ဆုံးမစေခိုင်းလိုက်ရင် ဆရာခိုင်းသလို လိုက်နာကျင့်ကြံ အားထုတ်မှတ်သား ပွားများမှု ပြုကြတယ်။ ဆရာစကားကို ဝေဖန်စဉ်းစား ဆင်ခြင်ခြင်း၊ အလုပ်သဘောကို သို့လောသို့လောတွေးတောခြင်း၊ ဆရာအား မာန်ထောင်ခြင်းစတဲ့ စိတ်ထား

ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းတဲ့ အမှုမျိုးတွေ မရှိကြဘူး။
ဒါကြောင့်လဲ မိန်းမတွေက ယောက်ျားတွေထက်
တရားအရ မြန်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။

ဒါပေမင့် တို့များကြားဖူးထားတဲ့ စကား
ကလေးတစ်ခုလဲ ဗဟုသုတအတွက် ပြောပြရဦး
မယ်ဟေ့။

ရန်ကုန်မြို့ သာသနာ့ရိပ်သာမှာ တိပိဋက
ခရခေါ်တဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံ စာပြန်ပွဲကြီး ကျင်းပ
နေဆဲအခါ ဆရာတော် သံဃာတော်တွေ
စုံတုန်း ဆုံတုန်းမှာ ဆရာတော်များနှင့်စကားစပ်
မိ စပ်ရာ သမထဝိပဿနာ လုပ်ငန်းကိစ္စရပ်တွေ
ဆွေးနွေးပြောဆိုကြတဲ့အခါ ပိဋကတ်တော်မြတ်
ကို နှစ်ပုံပြန်ဆိုအောင်မြင်တော်မူပြီးတဲ့ သာသနာ့
အာဇာနည် ဆရာတော်တစ်ပါးက မိန်းမတွေ
ကမ္မဋ္ဌာန်း မြန်မြန်ပေါက်လွယ်တဲ့ အကြောင်းကို
ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့ မှန်ပါ။ စကားစပ်မိ
လို့ ဆရာတော်များအား လျှောက်ထားရဦးမည်
ဟု ဆိုကာ-

တပည့်တော်ရဲ့ တပည့်မ ယောဂီ
တစ်ယောက်က သည်လိုလျှောက်ကြားဖူး

တယ်ဘုရား။

သူကမ္မဋ္ဌာန်းသွားတိုင်တဲ့အခါ ယောဂီ အားလုံးဟာ ဆရာ့ထံ သွားပြီး နေ့တိုင်း အစစ်ခံရသတဲ့။ ဆရာကမေးစစ်တော့ သူ့ မှာလဲ ထူးထူးခြားခြား ဘာတစ်ခုမှမဖြစ် ပေါ်တာနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်တဲ့အကြောင်း လျှောက်ထားလိုက်တယ်တဲ့။

နောက်တစ်နေ့ စစ်ပြန်တော့လဲ ဘာမှ မဖြစ်ပေါ်သေးတဲ့အကြောင်းပဲလျှောက် ထား။ သုံးရက်မြောက်နေ့ကျပြန်တော့လဲ ထိုနည်းအတိုင်းပဲ။ ထူးထူးခြားခြား တရား က ဘာမျှမဖြစ်ပေါ်သေးတာနဲ့ မဖြစ်ပေါ် သေးတဲ့ အကြောင်းပဲ လျှောက်ထားပြန် တော့ ဆရာတော်ဘုရားက ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားနဲ့ မအိပ်မနေ အထူးကြိုးစားဖို့၊ ဝီရိယကို မလျော့ဖို့၊ ငိုက်မျဉ်းမှုကို ဖျောက် ပယ်ဖို့ အားပေးစကားတွေ ဟောပြောဆုံးမ တယ်။

ဒါနဲ့ တရားစစ်တဲ့ ကျောင်းက ကိုယ့် နေရာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကို ပြန်လာတဲ့

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၂၂၃

အခါ အဖော်ယောဂီမတစ်စုက သူ့ဆီလာ
ပြီး ညည်းအစစ်ခံတာက မဟုတ်သေးပါဘူး
အေ၊ ဆရာတော်ဘုရား ဝမ်းသာအားရဖြစ်
အောင်လဲ လျှောက်ထားပြောပြမှပေါ့၊
ညည်းသည်လိုသာ အစစ်ခံနေရင် တရား
ကျောင်းက တော်တော်နဲ့ပြန်ထွက်ရမှာ
မဟုတ်ဘူး။

နက်ဖြန်ကာ တရားစစ်ရင် အစိမ်း
ရောင်အလိပ်ကြီးတွေ တက်တက်လာတာ
မြင်ရတယ်၊ နှာခေါင်းထဲက သင်္ဘောဓာတ်
မီးကြီးနဲ့ ထိုးလိုက်သလို အလင်းရောင်
အတန်းကြီးနှစ်ခုထွက်ပြီး လင်းထိန်နေတာ
ပဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ကောင်းကင်ကို မြှောက်
တက်သွားသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်
ကြီး ပျောက်သွားပြီး အေးနေတာပဲ
စသည်ဖြင့် လျှောက်ထားရတယ်လို့ သင်
ပေးကြသတဲ့။

သူတို့သင်ပေးတာတွေကို မှတ်ထား
ကာ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဆရာတော်
ထံ အစစ်ခံတဲ့အခါမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ

တဖွဲဖွဲ တဖွားဖွားနဲ့ ပျက်စီးနေပုံတွေ၊ သူရဲ့ ဉာဏ်ထဲမှာ လောကကြီးရှိသမျှတွေဟာ ဘာတစ်ခုမှ မမြဲဘဲ ပျက်ပျက်နေပုံတွေသာ တွေ့ရတဲ့အကြောင်းတွေ၊ သူရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးက အလင်းရောင်တွေ ထွက်ထွက်ပြီး နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်နေပုံတွေကို စိတ်ထင်ရာလျှောက်တင်တော့တာပဲတဲ့။

အဲသည်တော့မှ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးက အားရဝမ်းသာဖြစ်ကာ အရတော်လေစွာ၊ အရတော်လေစွာဟု သာဓုခေါ်ပြီး နှစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်း မျက်နှာပန်း ပွင့်လန်းပြီး သူများတွေ အထင်ကြီးလာတာကို ခံရတော့တယ်လို့ လျှောက်ထားဖူးတယ် ဘုရား- တဲ့။

အဲဒါကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်တဲ့နေရာမှာ ယောက်ျားတွေထက် မိန်းမတွေက မြန်မြန်ပေါက်လွယ်တယ်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်စဉ်ကို ထင်လွယ်မြင်လွယ်တယ် ဆိုတာဟာ မိန်းမတွေက ယောက်ျားတွေထက် ဆရာအရှေ့မှာ 'သဌဉာဏ်သာတာနဲ့ ပေါက်လွယ် ရောက်လွယ်

ထင်လွယ် မြင်လွယ် ဖြစ်နေကြတာတွေကိုလဲ
မင်းဉာဏ်ထဲမှာ ထည့်ပြီး စဉ်းစားကြည့်စရာပဲ။
ဝိပဿနာယောဂီဟာ သဌတရားကို ရှောင်
ရှားဖို့ အရေးအကြီးဆုံးဘဲဟေ့ “သဌဉာဏ်ဆို
တာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှု၊ ယုတ်မာသော
ကြွားဝါမှုကို ခေါ်တယ်ကွ” ကမ္မဋ္ဌာန်းစစ်တဲ့ဆရာ
ကလဲ သူတို့စကားကို မှန် မမှန် သိပြီးသားပါ
ကွာ၊ လိမ်ညာလို့ မရပါဘူး။
ဒကာ။ ဤ။ မှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ အခြေခံခိုင်လုံမှု၊
သက်သေပြစကားကတော့ စာတွေ့နည်းမလို၊
ငါတွေ့နည်းသာလိုသည်။ ပိဋကတ်သုံးပုံဆောင်
တိပိဋကဓရ စာချပုဂ္ဂိုလ်ကျော် ပေါဋ္ဌိလခေါ်
သော မထေရ်ကြီး တစ်ပါးတောင်မှ လက်တွေ့
ဖြစ်တဲ့ ရဟန္တာ သာမဏေကလေးတစ်ပါးထံမှာ
နည်းခံကာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်း၍ အားထုတ်ပွား
များရကြောင်းများကို သာဓကထားကာ
ကမ္မဋ္ဌာန်းဆိုသည်မှာ လက်တွေ့နည်းပေးသူရှိမှ
အားထုတ်တတ်သည်ဟု အခိုင်အမာပြု ပြောနေ
ကြတယ်ဘုရား။
ဆရာ။ ။ အိမ်း- ဓမ္မပဒပါဠိတော်မှာ ဟောတဲ့ ပေါဋ္ဌိလ

ဝတ္ထုသဘောကို နစ်နစ်နောနော မသိကြလို့သာ
ခုလိုပြောနေကြတာပါကွာ။ အမှန်က သည်လိုကွ၊
မင်းနားလည်အောင် ဥပမာကလေးနဲ့ဆောင်ပြ
မယ်၊ နားထောင်ဟေ့။

အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်ကို
ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားက ဆရာမရှိ မိမိကိုယ်တိုင်
အလုံးစုံသောတရားတို့ကို သိမြင်နိုင်သော
သဗ္ဗညုဘုရားအစစ် ဧကန်ဖြစ်လိမ့်မည်လို့
ဟောထားသော်လဲ အလောင်းတော်မြတ်ဟာ
အာဠာရ ရသေ့ကြီးထံမှာ သမာပတ်လမ်းကို
နည်းခံကာ နာယူမှုပြုသေးတယ်ဆိုတာတွေ
မင်းကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဦးထိပ်ရွက်ပန်ဆင်လျက်ပါဘုရား။ တပည့်
တော် ဗုဒ္ဓဝင်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးပါတယ်။

ဆရာ။ ။ အေး- ဒါနဲ့ အာဠာရ ရသေ့ကြီးက သမာပတ္တိ
နည်းကို ဟောပြောလိုက်ရာ နည်းလဲဆုံးရော၊
အထူးကြိုးစား အားမထုတ်ရဘဲနဲ့ သမာပတ်
(၇)ပါးလုံးကို ချက်ချင်း ရရှိသွားတာကြောင့်
အာဠာရ ရသေ့ကြီးက ချီးမွမ်းအံ့သြကာ “သင်လို
ထက်မြက်သော” ယောက်ျားမြတ်ကို တစ်ကြိမ်

တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသေးပါ။ သင်ဟာ တပည့်အဖြစ်နဲ့ နည်းခံလာပေမင့်၊ ဆရာသာဖြစ်ထိုက်သည်” ဟုဆိုပြီး မိမိနှင့်တန်းတူ ဆရာကြီးတစ်ဆူအဖြစ်မှာ ထားပေးသတဲ့။ ဒါပေမင့် အလောင်းတော်မြတ်ဟာ သမာပတ်တစ်ဆင့် ကျန်နေသေးတဲ့အတွက် ဥဒက ရသေ့ကြီးထံ နည်းခံကာ တက်ယူပြန်တယ်လို့ ဗုဒ္ဓဝင် ပါဠိတော်များမှာ လာတယ်ကွ။

အဲသည် ဥပမာမှာ လိုရင်းမှတ်သားဖို့ကတော့ အလောင်းတော်ဟာ အတုမရှိတဲ့ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်မြတ်အထိ ပေါက်မြောက်အောင်ကြံစည်က ဆရာမရှိဘဲ မိမိအလိုလို ကိုယ်တိုင် နည်းမှန်လမ်းမှန်ကို သိစွမ်းပေါက်မြောက်နိုင်တဲ့ ပညာအခြေခံ ပါရမီဉာဏ်သတ္တိ ရှိသော်လဲ မာန်မာန ချထားပြီးသူဖြစ်တဲ့ အလျောက် မေးမြန်းစုံစမ်း နည်းလမ်းခံယူမှုများ ပြုလုပ်တော်မူတယ်လို့ မှတ်ရမယ်ကွ။

သည်နေရာမှာ သူမကြံစည်တတ် မကြံစည်နိုင်လို့သာ ရသေ့တွေထံမှာ နည်းနာခံယူတယ်လို့ မမှတ်သားရဘူးကွ၊ နားလည်ရဲ့လားဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သည်ဥပမာကိုတော့ နားလည်ပါပြီ၊
ဥပမေယျ ဖြစ်တဲ့ ပေါဋ္ဌိလမထေရ်အကြောင်းကို
သာဆက်ပြီး အမိန့်ရှိတော်မူပါဘုရား။ မှတ်သား
လျက်ပါ။

ဆရာ။ ။ အဲသည်လိုပဲ ပေါဋ္ဌိလမထေရ်မြတ်ကြီးဟာလဲ
မိမိရဲ့ မာန်မာနတရားကို ခြိုးခြံနှိမ်ချထားတဲ့
သူတော်ကောင်းစင်စစ် ဖြစ်သောကြောင့်သာ
ရှင်သာမဏေကလေး တစ်ပါးထံမှာ နည်းခံယူ
ခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ရမယ်။ မိမိအလို
အလျောက် မိမိဘာသာ မိမိမှာ တတ်သိထားပြီး
ဖြစ်တဲ့ စာပေပိဋကတ်ပညာ အသိဉာဏ် ဗဟု
သုတများနဲ့ အားမထုတ်တတ်လို့၊ မကြံစည်တတ်
လို့ သာမဏေကလေးထံမှာ နည်းခံတောင်းယူ
တာမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး။ တရားမတောင်းဘဲ
အားမထုတ်တောင်းလို့ တောင်းတာမျိုးလဲ
မဟုတ်ဘူး။ ခြိုးခြံနှိမ်ချထားသော မာနတရားရှိ
လို့သာ သာမဏေကလေးထံမှာ တောင်းယူနည်း
ခံတာလို့ မှတ်ရမယ်ကွ။

သည်နေရာမှာ ပေါဋ္ဌိလခေါ်တဲ့ စာချဆရာ
တော်ကြီးဟာ ရဟန္တာမဖြစ်ခင် သူသင်ကြားပို့ချ

ပြသပေးလိုက်တဲ့ ပိဋကတ်စာပေလာ ဝိပဿနာ
ဘာဝနာနည်းတွေနဲ့ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်
လို့ ရဟန္တာဖြစ်သွားကြတဲ့ ထောင်သောင်းများ
စွာသော သူတပည့် ရဟန္တာတွေကိုတော့ ထည့်
မပြော၊ ပေါဋ္ဌိလဆရာတော်ကြီးကို ဂုဏ်မတင်၊
မချီးမွမ်းကြဘဲ ထိုဆရာတော်ကြီးက ကိုရင်
ကလေးတစ်ပါးထံ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းခံပြီး ကျင့်ရလို့
ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ကိုရင်ကလေးရဲ့
ဂုဏ်ပုဒ်တွေကိုတော့ ထုတ်ထုတ်ပြီး ချီးမွမ်း
ပြောဆိုလိုက်ကြတာ။ စာသင်တိုက်ကြီးတွေ
တောင် ဖျက်ပစ်ရတော့မလို့၊ စာတတ်နေတာ
တွေလဲ အပိုဖြစ်နေသလိုပဲကိုကွ။ မင်းတို့ အယူ
အဆတွေကအတော့်ကို ကြောက်စရာ ကောင်း
နေပြီ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ဘုရား၊ တပည့်တော်လဲ
တစ်ဆင့်စကား ပြောဆိုသံတွေ ကြားရတာနဲ့
အရှင်ဘုရားအား လျှောက်ထားဆွေးနွေးရတာ
ပါ။ ဆက်လက်မိန့်ကြားတော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ်း- အထူးမှတ်ဖို့က သည်နေရာမှာ ပေါဋ္ဌိလ
မထေရ်ကြီးဟာ စာပေပိဋကတ် တတ်သိသူဖြစ်

လို့သာ ရှင်သာမဏေကလေး နည်းပေးလိုက်တဲ့ အခါမှာ ထက်မြက်လျင်မြန်စွာ သိမြင်ပေါက် ရောက် သွားကြောင်းနဲ့ ပါဠိတော်မှာ ပါပါတယ်။ သည်အယူမှားကြီးကိုတော့ ရှောင်ရှားကြပါ။ ဝါဒမဖြန့်ကြပါနဲ့။ သာသနာသုံးရပ်မှာ ပရိယတ္တိ သာသနာဟာ ပဋိပတ်ကျင့်စဉ်နှင့် ပဋိဝေဓသိမြင် မှုတို့ကို လမ်းမှန်ချပေးတဲ့ အခြေခံမူလ အုတ်မြစ် ကန်ပေါင် ကန်သင်းကြီးပဲ။ သင်ကြားမှု အခြေခံပရိယတ္တိမရှိရင် ကျင့်ကြံမှု ပဋိပတ္တိနည်း ကို မသိဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ။

ပဋိပတ်ရဲ့ ကျင့်စဉ်နည်းမှန်မသိတော့ တရားပေါက်မြောက် ထိုးထွင်းသိမြင်မှု ပဋိဝေဓ ဉာဏ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရနိုင်ပါ့မလဲ။ ကဲ-မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်ပေတော့ သဘောကျပြီလား ဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ တပည့်တော်ကြားဖူးတာကလေး ဆက် မေးပါရစေဦး။ ရှင်သာရိပုတ္တရာက ပညာဉာဏ် ကောင်းလို့ ၁၅-ရက်ကြာမှ အာသဝေါကုန် တယ်၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်မှာတော့ (၇)ရက်တည်းနဲ့ အာသဝေါကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။

ဒါကြောင့် ယခုအခါ စာပေသင်ကြား
ပိဋကတ်ပညာတွေ လိုက်စားနေတာဟာ
အလကား အပိုပါပဲ။ လက်တွေ့အားထုတ်ဖို့သာ
လိုရင်းပါလို့ ပြောကြားမှတ်ယူ နေကြပါတယ်
ဘုရား။ အဲသဟာကော မမှန်ဘူးလား၊ မိန့်ကြား
တော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ အင်း- လာပဲ လာသေးသကဲ့ကွ။ အဲသည် ၁၅-
ရက်၊ (၇)ရက် ဆိုတဲ့စကားနှစ်ရပ်ထဲမှာ အရှင်သာ
ရိပုတ္တရာ ၁၅-ရက် အကြာမှာ အာသဝေါ
ကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်သွားတဲ့ အကြောင်းကိုတော့
အင်္ဂုတ္တိုရ် စတုတ္ထနိပါတ် ပါဠိတော်မှာဟော
တော်မူထားလို့ ထင်ရှားစွာ မှန်ကန်ပါတယ်။
တို့များလဲ လက်ခံပါတယ်။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ် (၇)ရက်တည်းနဲ့
ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာတော့
ဘယ်ပါဠိတော်မှာမှ မပါဘူးကွ။ အဋ္ဌကထာ
ဆရာ ဖွင့်ပြချက် စကားရပ်သာဖြစ်တယ်။
သဟာကြောင့် ပိဋကတ် စာပေပညာရှိ ဆရာ
တော်ကြီးများကလဲ သည်(၇)ရက်ဆိုတဲ့ စကား
ရပ်ကို ယုတ္တိတန်မတန် အထူးစဉ်းစား ဝေဖန်

စရာအနေနဲ့ မှာဆိုတော်မူကြတယ်။

ဒကာ။ ။ တင်ပါသည်ဘုရား၊ အဋ္ဌကထာဆရာရဲ့ ဖွင့်ဆိုပုံ
နည်းများကို မိန့်ကြားတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ အင်္ဂုတ္တိုရ် သတ္တကနိပါတ် ပါဠိတော်မှာ
ရှင်မောဂ္ဂလာန်နဲ့စပ်ပြီး ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်
တရားပွားများရင်း ငိုက်မျဉ်း ငိုက်မျဉ်းနေလို့
အငိုက်ဖျောက်နည်းမျိုး (၇)ပါးကို ဟောကြား
တော်မူရာမှာ ဖွင့်ဆိုတဲ့ အဲသည် အဋ္ဌကထာက
“ရှင်မောဂ္ဂလာန်ဟာ (၇)ရက်တည်းနဲ့ အာသဝေါ
ကုန်သွားသည်” ဆိုတဲ့ စကားရပ်ရယ်၊ နောက်
အဋ္ဌသာလိနီ အဋ္ဌကထာလာ စကားရပ်ရယ်၊
အဲသည်အဋ္ဌကထာ နှစ်ခုရဲ့ စကားကို အတည်ပြု
ပြောဟောနေကြတာသာဖြစ်တယ်လို့ အချို့
ကျမ်းဂန်တတ် ဆရာတော်ကြီးများက မိန့်ကြား
တော်မူကြတယ်။

နောက် အခြားအဋ္ဌကထာများမှာလဲ အကိုး
အကားတွေနဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာကြီး ရဟန္တာ
အဖြစ် နောက်ကျရပ်တွေကို အမျိုးမျိုးရှေ့နေလဲ
ထားကြတာတွေကို တွေ့ရပြန်တယ်တဲ့။

တကယ်ဆိုတော့ ဘုရားရှင်ပြီးရင် ပညာရှိ

တဲ့အရာမှာ သူသာပထမဖြစ်စေရန် အဂ္ဂသာဝက
ဆုကြီးကို ပန်ဆင်ကာ တစ်သင်္ချေနဲ့ ကပ္ပိတစ်
သိန်း ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရတဲ့ လက်ယာတော်ရံပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးဖြစ်တဲ့အပြင် “ငါဘုရား သာသနာမှာ ပညာ
အရာ၌ သာရိပုတ္တရာဟာ ထူးချွန်မြင့်မြတ်ဆုံး”
ဟု ဧတဒဂ်ဘွဲ့ တံဆိပ်တော်ရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ပါး
ကိုပင် အတွေးအကြံတွေ ချော်နေလို့၊ ပညာ
ဉာဏ်တွေ စာပေတွေ ခံနေလို့ ပန်းတိုင်
အရောက် နောက်ကျ၊ ရဟန္တာဖြစ် နှောင့်နှေးရတဲ့
အကြောင်းနဲ့ သည်လိုစွပ်စွဲပြောဆိုတာဟာ
မကောင်းတဲ့အကြောင်းသာဖြစ်တယ်လို့ မိန့်ဆို
တော်မူကြတယ်။

သဟာကြောင့် အချို့ ပိဋကတ်ပညာရှိ
ဆရာတော်ကြီးတွေက သည်နေရာမှာ အဋ္ဌ
ကထာတွေရဲ့ စကားကို စဉ်းစားရမယ်တဲ့။
သည်စကားတွေဟာ သီဟိုဠ်ကျွန်းက နောက်
ဆရာတွေ စိတ်ကူးယဉ်ကာ ဖြည့်စွက်ထားကြ
ဟန်တူတယ်လို့ မိန့်ဆိုတော်မူကြတယ်ကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သူတို့ကလဲ အဋ္ဌကထာ အဋ္ဌကထာနဲ့
ပြောဆိုဟောပြောကြတာပါပဲ။ သည်နေရာမှာ

တပည့်တော်များ စဉ်းစားမှတ်သားစရာ အကိုး
အကား ယုတ္တိသာမက ဥပမာကလေးများပြကာ
မိန့်ကြားတော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- သည်နေရာမှာ အထူးသတိထားစဉ်းစား
ဖို့က သမထ ဝိပဿနာရဲ့ အခြေခံ စာပေဗဟု
သုတနဲ့ တတ်သိပြည့်စုံလာတဲ့ ပညာရှိယောဂီ
တစ်ယောက်ဟာ တရားအားထုတ်နေရင်း
အလင်းရောင်တွေ၊ နှစ်သက်စရာတွေ၊ စိတ်ချမ်း
မြေ့စရာတွေကို ထင်မြင်လာတယ်ဆိုပါတော့
အဲသည်အခါမှာ-

ဟာ--- ဒါ ဩဘာသတွေ၊ ပီတိတွေ၊
ပဿဒ္ဓိတွေပဲ၊ သူတို့ဟာ စင်စစ်ဥပက္ကိ
လေသခေါ်တဲ့ ဝိပဿနာရဲ့ ရန်သူ အညစ်
အကြေးတွေသာဖြစ်တယ်။ သူတို့ကို
နှစ်သက်အားရ သဘောကျကာ စဉ်းစား
ကျေနပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူတို့နဲ့ကျေနပ်နေ
ရင် တရားထူးရဖို့ ခက်လိမ့်မယ်၊ နှောင့်နှေး
ကြန့်ကြာနေလိမ့်မယ်-

ဟူသော သူရဲ့မူလအခြေခံ စာပေပိဋကတ်တတ်
ထူးမြတ်တဲ့ အသိဉာဏ်နှင့် အတွေးအခေါ်

အဆုံးအဖြတ်မျိုးတွေဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အတိုင်း
သည်အလင်းရောင် စသည်တို့ကို ဂရုမစိုက်
နှလုံးမသွင်း မစဉ်းစား မနှစ်သက်ဘဲ မှတ်မြဲတိုင်း
တရားကိုသာ ဆက်လက်ကာ ရှုမှတ် ရှုမှတ်
သွားခြင်းဖြင့် တရားထူးဘက်ကို မြန်မြန် ထက်
ထက် ကူးရောက်သိမြင် သွားနိုင်မှာဖြစ်တယ်
ကွ။

ဉာဏ်ပညာကို လိုလားနှစ်သက်စွာဖြင့်
ဘုရားရှင်ပြီးရင် သူ့ကို ဘယ်သူမှ မမီအောင်
ပညာပါရမီကို အဦးထားပြီး ကြိုးစားဖြည့်ကျင့်
လာတဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီးကိုပဲ
သူများနောက်ချန်ပြီးမှ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်
ရလေဟန် ကြံဖန်လီဆယ် ရေးသားချက်မျိုးဟာ
သာသနာမှာ ဂုဏ်ပျက်တယ်၊ သဟာမျိုးကို
ကြပ်ကြပ်စဉ်းစားဝေဖန်ရမယ်လို့ ဆရာတော်ကြီး
တွေက မိန့်ဆိုတော်မူကြတယ်။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ အမိန့်တော်အတိုင်း လိုက်နာယူဆ စဉ်း
စားကြဖို့ပါပဲဘုရား။ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဖို့ နှိုင်းယှဉ်
စရာ အချက်အလက်များ ရှိသေးရင်လဲ တပည့်
တော်များ ဉာဏ်ပွားအောင် မိန့်ကြားတော်မူပါဦး

ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- နောက်တစ်ချက် စဉ်းစားနှိုင်းယှဉ်စရာကို တို့များ ပြောပြဦးမယ်။ မင်းအထူး စဉ်းစား ဝေဖန်စမ်းကြာ။ “သဒ္ဓါဓိက၊ ဝီရိယာဓိက၊ ပညာဓိက ခေါ်ဆိုကြတဲ့” ဘုရားမျိုး သုံးပါးထဲမှာ ပညာဓိက ဘုရားဟာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို အရ အမြန်ဆုံး၊ ဘုရားအဖြစ် အလွယ်ဆုံးပဲ။ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းတည်း ပါရမီဖြည့်ရတယ်။ ဒါဟာဘာကြောင့်လဲ။ ပညာကို ဦးစားပေးအရေးထားပြီး ပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်သွားလို့ပဲ။ ဒါကိုလဲ ထည့်သွင်းစဉ်းစား နှိုင်းယှဉ်ရမယ်ကွ။ ရှင်သာရိပုတ္တရာက စထွက်ကတည်းက ပညာဓိကသမား သက်သက်ပဲဟာ ဘယ်နောက်ကျ နိုင်ပါ့မလဲ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သည်ဥဒါဟရုဏ်ကလဲ အထူးလေးစားရတဲ့ နှိုင်းယှဉ်ချက် တစ်ပါးပါပဲဘုရား။ ဆက်လက် မိန့်ကြားတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ အေး- နောက်တစ်နည်း အထူးမှတ်သားစရာ နှိုင်းယှဉ်ဖို့ အချက်က အင်္ဂုတ္တိုရ် စတုတ္ထနိပါတ် ပါဠိတော်မှာ ရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလာန်

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၂၃၇

တို့ တရားနှီးနှော ဆွေးနွေးမေးမြန်းခန်း တစ်ခု ပါတယ်။ သူတို့ မေးမြန်းဆွေးနွေးပုံက-

ငါ့ရှင်၊ ဘယ်အကျင့် ပဋိပဒါဖြင့် အာသဝေါကုန်ခန်းပါသလဲလို့ ရှင် မောဂ္ဂလာန်ကမေးမြန်းတော့ “သုခပဋိပဒါ ခိပ္ပါဘိညာ ခေါ်တဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာ လျင်လျင်မြန်မြန်နဲ့ ထိုးထွင်း၍ သိမြင်သော အကျင့်ဖြင့် အာသဝေါကုန်ပါတယ်” လို့ ရှင်သာရိပုတ္တရာက ဖြေကြားတော်မူတယ်။

ငါ့ရှင်ကော ဘယ်အကျင့် ပဋိပဒါမျိုး ဖြင့် အာသဝေါကုန်ခန်းပါသလဲလို့ ရှင် သာရိပုတ္တရာက ပြန်မေးတဲ့အခါမှာ “ဒုက္ခ ပဋိပဒါ ခိပ္ပါဘိညာ ခေါ်တဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပင်ပန်းပန်းနဲ့ လျင်မြန်စွာ ထိုးထွင်း၍ သိမြင်သော အကျင့်နည်းဖြင့် အာသဝေါ ကုန်ခန်းကြောင်း” ရှင်မောဂ္ဂလာန်က ဖြေ ကြားလိုက်တယ်။

အခု တို့များ ဥဒါဟရုဏ်ပုံစံထုတ်ကာ နှိုင်း ယှဉ် ရှင်းပြနေတာတွေကို မင်းနားထဲမှာ ရှင်းရဲ့ လားကွ၊ သဘောကျရဲ့လား၊ နားလည်ရဲ့လား၊

စဉ်းစားမိရဲ့လားကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ အခု ဆရာတော်ဘုရားမိန့်ကြားသွားတဲ့ နှိုင်းယှဉ်ချက် ပုံစံစကားတွေကို အားလုံးသဘော ကျ နားလည် ရှင်းလင်းစွာ စဉ်းစားမိပါတယ် ဘုရား။ သည်လိုဆိုရင် သည်အရှင်မြတ်နှစ်ပါး စလုံးဟာ ခိပ္ပါဘိညာခေါ် မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို အမြန်သိချည်း ဖြစ်နေတာပေါ့ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ်း--- အဲသည်ပါဠိတော်လာ အမေး အဖြေ စကားရပ်မှာ ချမ်းသာနဲ့ ဆင်းရဲသာ ကွာခြားပြီး “ရှင်သာရိပုတ္တရာက ချမ်းချမ်းသာသာ အေးအေး ဆေးဆေးကလေးနဲ့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို မြန်မြန်သိ သွားတယ်။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကတော့ ဆင်းဆင်း ရဲရဲ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို မြန်မြန် သိသွားတယ်” သူတို့နှစ်ပါးစလုံးဟာ ခိပ္ပါဘိညာ ခေါ် လျင်မြန်သော အသိဉာဏ်ဖြင့်သာ အာသဝေါကုန်ကြောင်းကို တူညီစွာ ဖြေထားကြ တာ ထောက်ဆသဖြင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်က (၇)ရက်တည်းနဲ့ အာသဝေါကုန်သွားတယ်ဆိုတဲ့ အဋ္ဌကထာစကားရပ်ဟာ အဲသည်ပါဠိတော်လာ အမေး အဖြေစကားနဲ့ မကိုက်ညီကြောင်း

ထင်ရှားနေလို့ အချို့ပိဋကတ်တတ် ဆရာတော်
ကြီးများက သည် (၇)ရက်ဆိုတဲ့ စကားရပ်ကို
မနှစ်သက် မမြတ်နိုးကြဘူးတဲ့ကွ။ ထိုထိုပညာ
ရှိများ ထံမှာလဲ ချဉ်းကပ်ခစားပြီး ပါဠိတော်မှာ
များ (၇)ရက်ဆိုတဲ့ စကားရပ်ဟာ ပါပါသလားလို့
ဆွေးနွေးမေးမြန်းမှု ပြုကြည့်ပေါ့ကွာ။ ဒါဟာ-
ဓမ္မသာကတ္ထာ မင်္ဂလာပဲ။ ဒါပေမင့် သည်အချက်
မှာ အဋ္ဌကထာစကားကို လက်ခံလိုက်ရင်
ပညာဓိက ဘုရားတွေကိုပါ ထိခိုက်ကုန်လိမ့်မယ်
ထင်တယ်။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ရှေး ပိဋကတ်ပညာရှိ ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးများရဲ့ နှိုင်းယှဉ် ယူဆ ဝေဖန်ပုံ နည်းများနဲ့
ဥဒါဟရုဏ် ထုတ်ပြပုံများဟာ အလွန်မှ
မှတ်သားစရာ ကောင်းလှပါတယ်ဘုရား။
ဆက်လက်မိန့်ကြားတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ အိမ်း --- တို့များအထူးတိုက်တွန်း မိန့်ကြားလို
တာကတော့ ဂန္ထဓူရခေါ် ပိဋကတ်စာပေ
တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်သင်ကြားနေသူများ
ကလဲ ဝိပဿနာဓူရခေါ် ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာ
တရားကို ပွားများအားထုတ် ကျင့်ကြံနေကြတဲ့

ယောဂီတွေကို အပြစ်မဆိုကြပါနဲ့။

ပဋိပတ်တရား အားထုတ်ပွားများ ကျင့်ကြံ
နေကြတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းသမား ယောဂီများကလဲ
ပိဋကတ်စာပေတွေ သင်ကြားအားထုတ်နေကြ
တဲ့ ပရိယတ်သမား စာသင်သားတွေကို အပြစ်
မဆို အထင်မသေးကြပါနဲ့။

သူတို့တစ်တွေဟာ နောက်အခါမှာ စာပေ
ပိဋကတ်တတ်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်ကြီးတွေ
ဖြစ်လာကာ ယောဂီတို့ လိုလားနှစ်သက်တဲ့
သမထ ဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာ အလုပ်တွေကို
ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြသညွှန်ကြားပေးနိုင်တဲ့
ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းပြ ဆရာတော်ကြီးတွေ ဖြစ်လာပြီး
ဝိပဿနာလုပ်ငန်းကို ထမ်းဆောင်အားပေးသွား
နိုင်ကြမှာမို့ ဂန္ထဓူရသမားနဲ့ ဝိပဿနာဓူရသမား
တို့ဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အထူးအားပေး
ထောက်ပံ့ ကူညီခိုင်းပင်းကာ သာသနာရေးကို
ပြုသွားကြပါလို့ တို့များက တိုက်တွန်းတောင်းပန်
ပါတယ်ကွာ။

ကိုင်း- စွန်းလွန်းဝိပဿနာထဲက ဘေးဖဲ့
ထွက်လာလိုက်တာ တော်တော် ရှည်သွားပြီ။

ရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ရဲ့ ၁၅-
ရက်၊ (၇)ရက် ဇာတ်လမ်းကို ဤတွင်ပဲ စခန်း
ရပ်ကြစို့ကွာ၊ မင်းလဲ နားလည်သွားပါပြီ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ တပည့်တော်အဖို့ သည်ပုစ္ဆာတစ်ချက်ကို
မေးလိုက်ရတာ နားလည်ရုံတွင်မက ပိဋကတ်
တော် အယူအဆ အတွေးအခေါ် နှိုင်းယှဉ်ပုံ
ဥဒါဟရဏ် ဗဟုသုတတွေကိုပါ ရလို့ ကျေးဇူး
တင်လိုက်တာဘုရား။

နောက်တစ်ချက် ကြားဖြတ်မေးချင်တာက
တစ်ချိန်တုန်းက သာသနာ့ရိပ်သာ မဟာစည်
ဆရာတော်ဘုရားကို ကောဂြိန္တုဆိုလား၊
ကောဏ္ဍညဆိုလား နတ်သားတစ်ယောက်က
လှူပြည်က မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်နှင့်နတ်
ကြိုးဆက်သွယ်ကာ ပူဇော်ချီးကျူးတဲ့အခါ မဟာ
စည်ဆရာတော်ဟာ ရဟန္တာကြီး ဖြစ်တဲ့
အကြောင်း၊ နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းက သောင်း
သောင်းဖြဖြ ပူဇော်ကြတဲ့ အကြောင်းတွေနဲ့
အမျိုးမျိုး သိဆိုပူဇော်သွားတယ်လို့ ကြားရပါ
တယ်။

အရှင်ဘုရားကတော့ မဟာစည်ဆရာတော်

နဲ့ အတူတူ ကြာမြင့်စွာ စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုတည်းမှာ
ထိုင်ပြီး သံဂါယနာတင် ပိဋကတ်တော်တွေ
ပြင်ပေးနေရလို့ မဟာစည်ဆရာတော်ရဲ့ သီလ
ဂုဏ်စတဲ့ ကုန္ဒသိက္ခာတို့ကို အကဲခတ်မိမှာပေါ့။
မဟာစည်ဆရာတော်ကို ရဟန္တာလို့ ထင်ပါ
သလားဘုရား။ အရှင်ဘုရားနဲ့ ဘယ်သူကဝါကြီး
ပါသလဲ။

ဆရာ။ ။ ဟာ --မင်းဥစ္စာက စွန်းလွန်းကနေပြီး မဟာစည်
ရောက်၊ တောင်မေး မြောက်မေးနဲ့ကိုကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ တပည့်တော်ကလဲ ကြားဖြတ်မေးပါရစေ
လို့ စကားခံထားတာပဲဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- အဲသည်အခါတုန်းက သူဌေး၊ ကုန်သည်
တိုင်းသူ ပြည်သားတို့ လေးစားကိုးကွယ်တဲ့
ဆရာတော်ဘုရားကြီးတစ်ပါးကို နတ်ပူး ဥပါသိ
ကာမကလေးတစ်ဦးက ပါဠိ စကားတွေနဲ့
ထွေထွေထူးထူး လာရောက်ပူဇော် ဖူးမြော်သွား
တယ်လို့ သူများပြောသံ ကြားလိုက်ရတာပဲကွ။
သည်ဥပါသိကာမလေး လာရောက်လျှောက်
ထားတုန်းက တို့များမှ အနားမှာ မရှိဘဲဟာ
သေသေချာချာတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ။

တချို့ကလဲပဲ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးတွေ အညာမိတယ်၊ နောက်ခါ သည်လိုမဖြစ်အောင် သတိထားသင့်တယ်လို့ပြောနေကြလေရဲ့။ အမှန်က သည်ကိစ္စဟာ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ဂုဏ်သိရ်ကို ထိခိုက် မှေးမှိန်စေတယ်လို့လဲ ပြောဆိုသံကြားရတယ်ကွ။

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ဣန္ဒြေ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကိုတော့ တို့များ အထူးကြည်ညိုပါတယ်ကွာ၊ လပေါင်းများစွာ အတူတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာ အပြစ်အဆာ ပြောစရာကို မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကိုလဲ အလွန်ရိုသေလေးစားတယ်၊ ထူးမြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။

ရဟန္တာဟုတ် မဟုတ်ကိုတော့ မင်းကိုယ်တိုင် ဆရာတော်ထံသွားမေးရင် သာပြီးကောင်းမယ်၊ မဟာစည်ဆရာတော်က တို့များထက် သုံးဝါကြီးတယ်ကွ။ တို့များမှတ်မိသလောက်တော့ “အချင်းချင်း စာပေဆွေးနွေးငြင်းခုံတဲ့အခါ မဟာစည်ဆရာတော် စိတ်ဆိုးတာတို့၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောတဲ့ ဒေါသအရိပ်အရောင်တို့ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ရဖူးဘူး။”

အဲသာဟာ မဟာစည် ဆရာတော်အတွက်
တို့များရဲ့ ထူးကွက် မြင်ကွင်းပဲကွ။

ဒကာ။ ။ တင်ပါ။ သည်လိုဆို ထူးမြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့
ဘုရား။

စောစောက စကားစဖြစ်တဲ့ စာပေကျမ်းဂန်
ပညာပါရမီကိုပဲ ပြန်စစ်ကြပါစို့။ “စာပေမတတ်
ရုပ်နာမ်နှစ်ရပ် ပရမတ်နဲ့ ပညတ်ကိုမှ မခွဲခြား
မသိတတ်တဲ့ ပညာပါရမီ နည်းသူတွေဟာ
တရားအားထုတ်ရင် ဝိပဿနာဉာဏ်အမြင်
ဉာဏ်စဉ်ဆယ်ပါးတို့ကို ရနိုင်ပါ့မလားဘုရား။”

ဆရာ။ ။ ဟ -- မင်းဥစ္စာက ပညာပါရမီစခန်းကိုပဲ
ပြန်လှမ်းနေတာကိုကွ။ သည်အမေးပုစ္ဆာနဲ့
စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ရှုထောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်း
နည်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ တပည့်တော်ရဲ့ အမေးစကားကိုသာ
ဖြေကြားတော်မူပါဘုရား။ နောက်တော့ ဆိုင်တဲ့
ဆီကို ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။

ဆရာ။ ။ အင်း - စာပေလဲမတတ် ရုပ်နာမ် နှစ်ရပ်ကိုမျှလဲ
မသိဖူး မကြားဖူး နာယူမှတ်သားမှု မပြုဖူးတဲ့
သူဟာ အန္တပုထုဇဉ်ဖြစ်ကာ သူ့မှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ

စွဲ အတ္တစွဲ မကင်းနိုင်ဘူးပဲ၊ သည်လိုရုပ်နာမ်
မကွဲဘဲ တဒင်္ဂလောက်မျှ သက္ကာယဒိဋ္ဌိစွဲ
မကင်းတဲ့သူဟာ ဘယ်မှာဝိပဿနာဉာဏ်အမြင်
ပေါက်နိုင်ပါ့မလဲကွာ၊ မဟုတ်တာတွေ လိုက်မေး
မနေပါနဲ့။

ရူပလောကေ ပန ယာနာဒိတ္တယံ နတ္ထိ တဲ့။
ဗြဟ္မာတွေတောင်မှ ယာန ဒိဋ္ဌာ ကာယ ပဿာဒ
ရုပ်သုံးခုတို့ကိုသာ ပယ်ထားတယ်။ စက္ခုနဲ့
သောတကို မပယ်ကြဘူးကွ။ နားကိုတရားနာဖို့
ချန်ထားသေးတယ်၊ ပရတော ယောသ'ပစ္စည်း
ခေါ်တဲ့ သူတော်ကောင်းတို့ ဟောပြောသံကိုမှ
မကြားရရင် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ အသုဘ၊
ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့၏ ဟုတ်မှန်တဲ့သဘာဝကို ဘယ်လို
လုပ်သိပြီး ဝိပဿနာဉာဏ်အမြင်ကို ဘယ်နည်း
နှင့်ထင်နိုင်၊ ရနိုင်ပါ့မလဲ။ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်ပါ
ဦး။ သဂြိုဟ် ကိုးပိုင်းမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်းကို
နောက်ဆုံးကထားပြီး ပြတာကိုကြည့်ပါလား။
စိတ် စေတသိက် ရုပ်တို့ကိုပြဆိုပြီးမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို
ပြတယ်ကွ။ ဒါဟာ သဘာဝပဲ။

ဒကာ။ ။ ကပ်ဖဲ့မေးတယ်လို့လဲ မအောက်မေ့ပါနှင့်ဘုရား၊

မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟာ ခြောက်ဝါအလွန်
ခုနစ်ဝါမြောက် ကျခါမှ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို
ကြွပြီး အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်မြတ်ကို
ဟောကြားတော်မူတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။
သည်ကြားထဲမှာ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး အဘိဓမ္မာ
ဒေသနာဖြစ်တဲ့ ပရမတ္ထတရား ရုပ်နာမ်ဓမ္မ များ
ကိုလဲ မဟောကြားဘဲနှင့် ဘယ်သဘောကြောင့်
သတ္တဝါတွေ မဂ်၊ ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို ရကုန်ပါသလဲ
ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး -- ဒါလဲမေးစရာပဲဟေ့။ မင်းက တာဝတိံ
သာမှာ မြတ်စွာဘုရား အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်
မြတ်ကို ဟောတဲ့အခါကျမှ ပရမတ္ထတရားဖြစ်တဲ့
ရုပ်နာမ်ဓမ္မများကို လူတွေ နတ်တွေကြားနာ
တတ်သိကြတယ်လို့ ထင်မှတ်နေတာကိုကွ။
အဲဒါ မင်းမှားတာပဲ။

အမှန်က မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟာ တရားဦး
ဖြစ်တဲ့ ဓမ္မစကြာဒေသနာတော်တို့၊ အနတ္တ
လက္ခဏသုတ်တို့ကို စတင်ဟောကြားတဲ့အခါမှာ
ကတည်းက အဲသည်“ခန္ဓာ အာယတန ဓာတ်
ခေါ်တဲ့”ရုပ်နာမ်တရားတွေကို ခွဲခြားခွဲခြားပြပြပြီး

အဲသည် ရုပ်နာမ်တရားတို့ရဲ့ မမြို့မှု၊ ဆင်းရဲမှု၊
ကိုယ်စိုးပိုင်စရာ အနှစ်သာရ ဘာတစ်ခုမျှမရှိမှု
တို့ကို လက္ခဏာရေး သုံးပါးနှင့်ယှဉ်ပြတင်ပြကာ
“ရူပံ ဘိက္ခဝေ နိစ္စံ ဝါ အနိစ္စံ ဝါ”စသည်ဖြင့်
ဟောကြားတော်မူခဲ့တာတွေ ပြည့်လုံပဲကွ။
တာဝတိံသာမှာ အဘိဓမ္မာတရားဟောကြားတာ
က လူသားထဲက တစ်ယောက်မှမပါဘူး၊ နတ်
ဗြဟ္မာတွေအတွက် အကျယ်သက်သက်ကို
ဟောကြားတော်မူတာလို့ မှတ်ရမယ်ကွ။ လူသား
တွေအတွက်ကိုတော့ စပြီးတရားဟောကတည်း
က အဲသည်ရုပ်နာမ် နှစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာတွေ၊
အာယတနတွေ၊ ဓာတ်တွေ၊ ပရမတ်တွေဟာ ပါ
ပါလာတာပဲ၊ ကဲ- ကျေနပ်ပြီလားဟေ့။

ဒကာ။ ။ သည်လိုဆို စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ
ဝိပဿနာကို ကြိုးစားအားထုတ်သွားလိုက်တာ
စာမတတ် ပေမတတ်ဘဲနဲ့ ထူးကဲတဲ့ မဂ်- ဖိုလ်
တရားတွေ ရသွားတယ်လို့ သူ့ထေရုပ္ပတ္တိထဲမှာ
ဆိုထားတာကို ဘယ်လို သဘောထားမလဲ
ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- သည်လို ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ စာပေပိဋကတ်

ပညာတွေနဲ့ မင်းစချီပြီး မေးကတည်းက သည်
အရေးပဲ လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ တို့များသိပါတယ်
ကွာ။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ စာပေ
မတတ်ပေတဲ့ နာမပင်းဘူးကွ။ ရဟန်း
သံဃာတော်တွေပင့်ပြီး ပေးလှူပူဇော်တာတွေ၊
တရားဓမ္မနာယူတာတွေ၊ သူ့ထေရ်ပုဂ္ဂိုလ်ထဲမှာ ပါ
တယ်မဟုတ်လား။

အဲသည်အခါမှာ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား၊
သစ္စာတရား၊ အဘိဓမ္မာတရားတွေ သူ နာကြား
ရဖူးလို့ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတရားတို့ရဲ့ ဆင်းရဲပုံ၊
မမြဲပုံ၊ အစိုးမရပုံ၊ နိဗ္ဗာန်တရားရဲ့ ဘေးကင်းပုံ၊
အစဉ်အမြဲချမ်းသာအေးမြပုံ၊ သူတော်သူမြတ်တို့
လိုလားနှစ်သက်အပ်ပုံတွေကို ကြားနာမှတ်သား
ရဖူးလို့ သိလို့ တတ်လို့သာ သဒ္ဓါကြည်ညိုဖြစ်ကာ
ဒုက္ခဆင်းရဲဘေးမှလွတ်ကြောင်း တရားကောင်း
တွေကို ခုလိုကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်လာတဲ့
အတွက် ခုလို တရားထူးတွေကို ထင်မြင်ရရောက်
မျက်မှောက်ပြုနိုင်တယ်လို့ သဘောထားပေါ့ကွာ။
ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဒါထက်ထင်ရှားအောင် ထပ်မံမိန့်ကြား
တော်မူပါဦးဘုရား။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရား

ကြီး စာမတတ်ဘူး၊ စာမတတ်ဘဲနဲ့ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ရင်လဲ မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ရတာပဲလို့ ပြောဆိုနေကြလို့ပါ။

ဆရာ။ ။ အေး- နောက်တစ်ခု သတိထားဖို့က “ပါဠိဘာသာ စာပေတတ်မှသာ ပိဋကတ် စာတတ်လို့ မှတ်ရ ခေါ်ရတယ်မထင်နဲ့။” စင်စစ် ပဋိပတ်ဓမ္မရဲ့ ကျင့်စဉ်နည်းလမ်းတွေ၊ ဖြစ်စဉ်တွေ၊ သဘော တရားမှန်တွေကို မိမိတို့ဆိုင်ရာ ဘာသာစကားနဲ့ ရေးသားပြန်ဆိုထားတဲ့ စာပေတွေကို တတ်သိ နားလည်ထားရင်လဲ ပိဋကတ်စာတတ်လို့ခေါ်ရ တာပါပဲကွ။

စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ပါဠိ စာပေမတတ်ပေမင့် လယ်တီဒီပနီတွေ၊ မြန်မာ ပြန် ပိဋကတ်စာပေတွေတော့ တော်တော့ကို ကြည့်ထား သိထား လေ့လာထားတယ်လို့ ဆိုရ မယ်။ ထိုထိုဆရာတော်တွေရဲ့ အမေးပုစ္ဆာများ ကို သူဖြေထားတဲ့ စကားတွေဟာ ပါဠိတော် စကားတွေကို မြန်မာလို ဖြေကြားထားတာတွေ သာဖြစ်တယ်။ အချို့နေရာမှာ အတော်ထူးဆန်း ကြီးကျယ်တဲ့ ဝေါဟာရ စကားလုံးများကိုတောင်

- သုံးနှုန်းဖြေကြားထားတာ တွေ့ရသေးတယ်ကွ။
- ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဘယ်လို ကြီးကျယ်ထူးဆန်းတဲ့ ဝေါဟာရ စကားလုံးတွေကိုများ သုံးနှုန်းဖြေကြား ထားပါ သလဲဘုရား၊ မိန့်ကြားတော်မူပါဦး။
- ဆရာ။ ။ ဥပမာ နိဗ္ဗာန်အကြောင်းကိုမေးမြန်းတဲ့ အခါ “နိဗ္ဗာန်ကို သိချင်ရင် ဘင်စွန်းမြင် အောင်ကြည့်က သိလိမ့်မယ်”ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ တွေဟာ သာသနာမှာ အတော်ထူးဆန်း ကြီးကျယ်တဲ့ ဝေါဟာရစကားလုံး အဘိဓာန်ပုဒ် မျိုးဖြစ်တယ်။ အဲသည် ဘင် စွန်း ခေါ်တဲ့ အဘိဓာန်ပုဒ်ကလေးရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘယ်လောက် ကျယ်ဝန်း လေးနက်တယ်ထင် သလဲ၊ သည် ဘင် စွန်း ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရစကား လုံးမျိုးကို စာပေ အကျော် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးများတောင်မှ အလွန်သုံးနှုန်း ပြောဆို ခဲ့ဘိတောင်းကွာ။

သဟာကြောင့် စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရား ကြီးကို စာတတ်တယ်လို့သာ ယူဆရမယ် သူ့ရဲ့ ထေရုပ္ပတ္တိထဲမှာ “သူဟာ စာမတတ်ပါဘူး၊ စာ မတတ်ပါဘူး”ဆိုတာနဲ့ အဟုတ်မတတ်ဘူး များ

ထင်မနေနဲ့။ ဘင်စွန်းတွေ ဘာတွေတောင် ပြောနိုင်သေးတာ၊ ဘယ်ကလာ စာမတတ်ဘဲ ရှိပါ့မလဲ။

ဒါပေမယ့် သူတော်ကောင်းဆိုတာ သည်လို နေရာမျိုးမှာ အလွန်နှိမ့်ချ လျှို့ဝှက်တယ်လို့ သဘောထားပေါ့ကွာ။ စာတတ်တာကို “တပည့် တော်ဟာ စာတတ်ပါတယ်၊ မေးချင်တာ မေးကြပါလို့ ဖိုးပေါ်ချင်ဖြစ်အောင်” ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ဟ ထင်ရှားမှု မပြုဘူးကွ။ ဘေးကသာ ကြည့်ရှုဝေဖန် အကဲခတ်ပြီး ဂုဏ်တင်သင့်ရင် ဂုဏ်တင်ပေးရတာမျိုးပဲ။ ကဲ -- ရှင်းရဲ့လား။

ဒကာ။ ။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက “နိဗ္ဗာန်ကို သိချင်ရင် ဘင်စွန်း မြင်အောင်ကြည့်က သိလိမ့် မယ်” ဆိုတာ ဘင်စွန်းက ဘယ်ဟာပါလဲဘုရား။

ဘင်စွန်း ဆိုတဲ့စကားလုံး အဘိဓာန်ပုဒ် ကလေးနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို သိရ၊ မြင်ရ၊ တွေ့ရ၊ မျက်မှောက်ပြုရပုံကလေးကို တပည့်တော်နား လည်အောင် ရှင်းပြ မိန့်ကြားတော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အင်း -- မင်းအမေးက “နိဗ္ဗာန်ကို သိရ၊ မြင်ရ၊ တွေ့ရ၊ မျက်မှောက်ပြုရပုံကလေးလို့သာ ဆို

တယ်”မသေးဘူးကွ။

မင်း နားလည်လွယ်အောင် ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ ရှင်းရှင်းပြောပြမယ်၊ နားထောင်ကွာ။ ဘင် စွန်းဆိုတာမှာ ဘင် ဆိုတာက စကားတစ်လုံး၊ စွန်းဆိုတာက စကားတစ်လုံးဖြစ်တယ်။ ဘင်ဆိုတာက ပါဠိလို ဘင်္ဂ သဒ္ဒါကလာတယ်။ မြန်မာလိုတော့ အပျက်၊ ပျက်ခြင်း တဲ့ကွ။ ရုပ်နာမ်တို့ရဲ့ ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် ပျောက်ပျောက်သွားတာ၊ ပျက်ပျက်သွားတာကို ဘင်လို့ဆိုတယ်။

ဥပမာ- ဝေဒနာလိုက်နေတဲ့ စွန်းလွန်းယောဂီတစ်ယောက်ဟာ “အမှန်က ဝေဒနာလိုက်တယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့ရဲ့ ဖောက်ပြန် ပျက်စီးမှု ဒုက္ခသဘောတွေကို သူလိုက်ပြီး ရှုမှတ် ရှုမှတ်နေတာကို ခေါ်ဆိုတယ်” သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာသမျှ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတွေကို မပြတ်အောင် လိုက်မှတ်ပြီး ရှုနေတာပဲ။

အဲသည် ဖြစ်ပေါ်တိုင်း ဖြစ်ပေါ်တိုင်းသော ရုပ် နာမ်ကလေးတွေဟာလဲ ဘင်မှာ ပျောက်ပျက်ကုန်ဆုံး ကုန်ဆုံးသွားတာပဲ။ အဲသည် ဘင်

ကျသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်ထပ် ဥပါဒ်
ခေါ်တဲ့ အသစ်အသစ် ရုပ်နာမ်ဓမ္မတွေဟာလဲ
ဖြစ်ဖြစ်လာပြန်တာပဲ။

ယောဂီရဲ့ ဉာဏ်ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်၊ ဖြစ်ပျက်၊
ဖြစ်ပျက်တွေက ကုန်တယ်၊ ဆုံးတယ်၊ ပြတ်တယ်
လို့ပဲ မရှိတော့ဘူး။ ပတ်ပတ်လည်ကာ ပဝတ္ထ
ဆိုတဲ့ အဖြစ်သဘောနဲ့ ဘင်္ဂီဆိုတဲ့ အပျက်
သဘောတွေကိုသာ တသီတတန်းကြီး လိုက်ပြီး
ရှုမှတ် ရှုမှတ်နေရလေတော့ အပျက်ရဲ့အဆုံး
ခေါ်တဲ့ နောက်ထပ် မဖြစ်ရာ၊ ချုပ်ငြိမ်းပြတ်
စဲရာ ဘင်္ဂီရဲ့ အစွန်းကို မရောက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။
အဲသည်လို မရောက်နိုင်ခြင်းဟာ နိဗ္ဗာန်ကို
မရောက်သေး၊ မသိသေး၊ မတွေ့သေး၊
မျက်မှောက်မပြုရသေး တာပဲလို့ သိရမယ်ကွ။
အမာလေးဟ မင်းပြောရတာ မောပါကွာ။
နားလည် မလည်တော့ မသိဘူး။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ နည်းနည်းတော့ နားလည် ရိပ်စားမိလာ
ပါပြီ။ မျက်မှောက်ပြုရပုံကလေးကို ဆက်လက်
မိန့်ကြားတော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- သည်နေရာမှာ စွန်း ဆိုတဲ့စကားဟာ

အဆုံးရဲ့ အစွန်းကိုခေါ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ဘာမှ မရှိတော့၊ မဖြစ်တော့၊ မတွေ့တော့တာကို ခေါ်တယ်လို့ မှတ်ထားဟေ့နော်။

ထပ်ပြီးရှင်းပြဦးမယ်။ ဘင် ဆိုတဲ့ အပျက် မဆုံးသေးဘဲ ရှိနေတာဟာ ပဝတ္ထခေါ်တဲ့ ဖြစ်တာ ရှိနေသေးလို့ပဲလို့ မင်းဉာဏ်ထဲမှာ စွဲစွဲ မြဲမြဲ သိထားလိုက်စမ်း။ ဖြစ်တာမရှိရင် ပျက် တာလဲ မုချမရှိတော့ဘူးပဲ။ အဲသည် အပျက် မရှိတော့တာကို ဘင်စွန်းလို့ခေါ်တယ်။ အပျက် ရဲ့ ဟိုမှာဘက် အဆုံးစွန်းပဲ။ အဲသာဟာ နိဗ္ဗာန် ပဲကွ၊ ရှင်းရဲ့လားဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဘင် စွန်း ဆိုတာတော့ ရှင်းပါပြီဘုရား။ အဲသည် ဘင်စွန်းကိုမြင်ရပုံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရပုံကလေး ဆက်လက်မိန့်ကြား တော်မူပါဦး။ ‘သစ္စိကရဏ’ သဘောကလေးကို သိချင်လွန်းလို့ပါ။

ဆရာ။ ။ အေး- အဲသည် ရုပ်နာမ်တို့ရဲ့ ဖြစ်ပျက်၊ ဖြစ်ပျက်၊ ဖြစ်ပျက်ကိုချည်း အဆက်မပြတ် ရှုမှတ်နေတဲ့ စွန်းလွန်း ယောဂီဟာ နောက်ဆုံး ကာလ၊ တစ်ကြိမ်သောအခါမှာ အဲသည်

ဖြစ်ပျက်တွေရဲ့ ကျော်လွန်ရာ၊ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့
မရှိရာ၊ ချုပ်ရာ၊ ငြိမ်းရာ၊ မှတ်စရာအာရုံနဲ့ မှတ်
စိတ်တို့ပါ တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားကာ ဘာမျှ
မရှိရာဖြစ်တဲ့ ဘင်စွန်းလို့ခေါ်တဲ့ ချမ်းမြ
ငြိမ်းအေးရာသို့ ရောက်သွားတာကိုပင် နိဗ္ဗာန်ကို
ကိုယ်တိုင် မြင်ရ၊ သိရ၊ တွေ့ရ၊ မျက်မှောက်ပြုရ
တော့တာပဲလို့ မှတ်ဟေ့။ အဲသာဟာ “နိဗ္ဗာန
သစ္စိကိရိယာစ ဧတံမဂ်လမုတ္တမံ”ပဲကွ။ ကဲ ဘင်
စွန်းလဲ နိဗ္ဗာန်၊ နိဗ္ဗာန်လဲ ဘင်စွန်း၊ မင်းဉာဏ်
အမြင်တွေ မြန်မြန် ထွန်းလာအောင် စွန်းလွန်း
ရိပ်သာကိုသာ ရောက်အောင် သွားပေတော့
ကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုလိုက်ပုံ သဘော
တရား ဆရာတော်ဟောကြားလိုက်တာ တပည့်
တော်ဉာဏ်ထဲမှာ ရှင်းသွားတာပဲဘုရား။ တပည့်
တော် မှတ်သားရအောင် အကိုးအကား
သာဓက ပါဠိကလေးများလဲ ပေးသနားပါဦး
ဘုရား။ မယုံလို့တောင်းတယ်လို့များ အထင်
တော်မမှားပါနဲ့ဘုရား။

ဆရာ။ ။ သည်နေရာမှာ အကိုးသာဓကလိုချင်ရင် မိလိန္ဒ

မင်းကြီးက မေးလို့ ရှင်နာဂသိန် ဖြေထားတဲ့
မိလိန္ဒပဉ္စာ ပါဠိတော်စာအုပ်ကြီးကိုပဲ မင်းသိ
အောင် ပြလိုက်မယ်၊ ဟောသည်မှာ ကြည့်ဟေ့၊
အေး- အဲသာ ဖတ်လိုက်စမ်း။

တဿ တံ စိတ္တံ အပရာပရံ မနသိ
ကရောတော ပဝတ္တံ သမတိက္ကမိတွာ
အပဝတ္တံ ဩက္ကမတိ။

အပဝတ္တံ အနုပ္ပတ္တော မဟာရာဇ
သမ္မာပဋိပန္နော နိဗ္ဗာန် သစ္စိကရောတိတိ
ဝုစ္စတိ။

အေး -- ဟုတ်ပြီ၊ ကိုင်း- အဲသည်ပါဠိတော်
ကို အနက်ယောဇနာပြမယ်၊ သေသေချာချာ
နားထောင် ရေးမှတ်ပေတော့ကွာ။

တဿ= ထို(စွန်းလွန်း)ယောဂီ၏၊ တံ
စိတ္တံ= ထို(ရှုရှဲ့ ထိသိကို နှလုံးသွင်းရှုမှတ်
နေတဲ့ စိတ်၊ ဝါ= ဝေဒနာနုပဿနာကိုသာ
အခါခါရှုမှတ်နေတဲ့ ဝိပဿနာ)စိတ်သည်၊
အပရာပရံ= အဖန်ဖန် အထပ်ထပ်၊ မနသိ
ကရောတော= နှလုံးသွင်း စူးစိုက် ရှုမှတ်
နေတုန်း၊ ပဝတ္တံ သမတိက္ကမိတွာ=

ဖြစ်ပျက်၊ ဖြစ်ပျက်၊ ဖြစ်ပျက် ခေါ်တဲ့ ထိသိ
ပေါ်ရာ ရုပ်နာမ် နှစ်ဖြာကို ပြုန်းဆို ကျော်
လွန်ခဲ့၍ ၊ အပဝတ္ထံ ဩက္ကမတိ= ဖြစ်ပြီး
လျှင်ပျက် ရုပ်နာမ်ဆက်တို့ ဖြစ်ပျက်မထင်
ဘင် ခေါ်တဲ့ နောက်ဆုံး အပျက်တစ်ချက်
၏ ဟိုမှာဘက် အစွန်း သို့ တရတွန်း
ကျရောက်၍သွား၏။ ဝါ- ဘင်စွန်း သို့
ရောက် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုသွားလေ
တော့၏တဲ့။

ကိုင်း- အဲဒါ“ဘင်စွန်း” ပဲကွ။ မပြတ်ဖြစ်နေ
တဲ့ ရှုးရှဲ ထိသိ ရုပ်နာမ်တွေကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
ဝေဒနာ ထိသိကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သတိ အလစ်မပေး
ဘဲ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ စိုက်မှတ်နေတဲ့ ယောဂီဟာ
နောက်ဆုံးမှာ မှတ်နေတုန်းအထဲက ပြုန်းခနဲဆို
ဖြစ်ပျက်တို့ မရှိရာ ဘင်စွန်း ခေါ်တဲ့ နေရာကို
ရောက်သွားတော့တာပဲ။ ဝါ- ရုပ်နာမ်တို့ လုံးဝ
မရှိ ပကတိ ချမ်းသာအေးမြရာ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့
ပြည်တော်သာကြီးကို ရောက်သွားတော့တာပဲ။
ဒါကြောင့် ကျန်တဲ့ ပါဠိရဲ့ အနက်ကို ဆက်ပေး
ပြမယ်၊ နားထောင်ဦးဟေ့။

မဟာရာဇ= မိလိန္ဒမင်းကြီး၊ သမ္မာပဋိ
 ပဇ္ဇော= (စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး
 ပြသသင်ကြားပေးတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း
 ဘာဝနာနည်းမျိုးလို) ဟုတ်မှန်လမ်းကျတဲ့
 တစ်ခုခုသော ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာမျိုးကို
 ကောင်းစွာကျင့်ခဲ့ရသောကြောင့်၊ အပဝတ္တံ
 အနုပ္ပတ္တော= ရုပ်- နာမ်တို့ မဖြစ်တော့၍
 ပျက်စရာမရှိ သန္တိသုခ ချမ်းမြသာလွန်း
 ဘင်စွန်း သို့ရောက်သွားသော ယောဂီကို၊
 နိဗ္ဗာန် သစ္စိကရောတီတိ= နိဗ္ဗာန်ကို သိရ
 မြင်ရ မျက်မှောက်ပြုရသော ယောဂီဟူ၍၊
 ဝုစ္စတိ= ခေါ်ဆိုရ၏တဲ့။

ကိုင်း- အဲသာဟာ ဘင်စွန်း ဆိုတဲ့
 စကားလုံး အဘိဓာန်ပုဒ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှင်းချက်နဲ့
 နိဗ္ဗာန်ကို သိရပုံ၊ မြင်ရပုံ၊ တွေ့ရပုံ၊ မျက်မှောက်
 ပြုပုံများပါပဲဗျား။ သည့်ထက်ပိုပြီး ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌိ
 သိချင်ရင် စွန်းလွန်းရိပ်သာကို မြန်မြန်သွားပေ
 တော့။ ပါရမီခံ ဉာဏ်ရင့်သန်သူဖြစ်ရင် မျက်
 မှောက်ပြုရမှာ အမှန်မလွဲဘဲဟေ့။ ကဲ- မင်း
 ဉာဏ်ထဲ ရှင်းရဲ့လားကွ။ အဲသည် ဘင်စွန်း

ဆိုတဲ့ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းမျိုးတွေကို သူ့ရဲ့
ထေရုပ္ပတ္တိထဲမှာ တို့များတွေ့ရလို့ စွန်းလွန်းဆရာ
တော်ဘုရားကြီးဟာ စာတတ်တာ အမှန်ပဲလို့
ရဲရဲကြီးပြောလိုက်တာကွ။ မင်းက စာမတတ်ဘူး
များ ထင်မနေနဲ့။

အခန်း(၇)

ဒကာ။ ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ လိုချင်တောင့်တ အမှန်
ကိုသိချင်ကြတဲ့ တရားတွေထဲမှာ သစ္စာလေးပါး
ဟာ ရည်မှန်းချက် လိုရင်း အချုပ်အခြာပဲလို့
တချို့လူတွေ ပြောဆိုနေကြတာ မှန်ပါသလား
ဘုရား။ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရား
ကသာ ရည်မှန်းချက်ရဲ့ လိုရင်း အချုပ်မဟုတ်ပါ
လားဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ် - သစ္စာ လေးပါးဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း
ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်နားလည်ထားရမည့်
လိုရင်း ရည်မှန်းတောင့်ချက် အချုပ်အခြာ
အမှန်တရားကြီး လေးပါးပဲကွ။ အဲသည်တရား
လေးပါးကို အမှန်အတိုင်း ပိုင်းခြားထင်ထင်
သိမြင်ပြီးရင် မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို ဝင်ပြီ၊ ရပြီလို့
ဆိုရတာပဲ။ အဲသည်တရား လေးပါးကို မဂ်ကိစ္စ
လေးချက်လို့လဲခေါ်တယ်။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ အဲသည် သစ္စာလေးချက်ရဲ့ လိုရင်း
သဘောသွား အနက်အဓိပ္ပာယ်များကို တပည့်
တော်တို့ သိမှတ်ရ အလွယ်ဆုံးနည်းနှင့်

မိန့်ကြား ရှင်းပြတော်မူပါဦးဘုရား။ ပါဠိတွေ
ကိုတော့ များများ မရွတ်ဖတ်ပါနှင့်ဘုရား။
တပည့်တော်တို့ နားလည်တာလဲ မဟုတ်လို့
ရေးမှတ်ရတာလဲ ခက်လှပါတယ်။

ဆရာ။ ။ အိမ်း --- သစ္စာ လေးပါးရဲ့ လိုရင်းသဘောသွား
အနက် အဓိပ္ပာယ်အချုပ်ကို တိုတိုတုတ်တုတ်နှင့်
ရှင်းလင်းပြမည်၊ နားထောင် ရေးမှတ်ပေရော
ကွာ။

(၁) ဒုက္ခသစ္စာ= အပါယ် လေးဘုံ၊ လူ့ဘုံ၊
နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်၊ ဗြဟ္မာ ၂၀၊
အဲသည် ၃၁-ဘုံထဲမှာ ထပ်ပြန်
တလဲလဲ ဖြစ်ပျက်ဖြစ်ပျက်ကာ စခန်း
သွားနေရခြင်းဟာ ဆင်းရဲတဲ့ အမှန်
တရားပဲတဲ့ကွ။

(၂) သမုဒယသစ္စာ= ထိုထိုဘုံဘဝတို့ကို
လိုချင်တောင့်တ တပ်မက်စွဲလမ်းကာ
မရ- ရအောင် ကြံဆောင်လုပ်ကိုင်နေ
မှု ဘဝတဏှာသည်ပင် ဆင်းရဲစုကို
ဖြစ်စေတတ်တဲ့ မူလလက်သည်
တရားခံ အမှန်ပဲတဲ့ကွ။

(၃) နိရောဓသစ္စာ= ထိုထိုဘုံဘဝတို့မှ
လွတ်မြောက်ကုန်ဆုံး ချုပ်ငြိမ်းရာ
(နိဗ္ဗာန်)ဟာ ချမ်းသာတရားအစစ်
အမှန်ပဲတဲ့ကွ။

(၄) မဂ္ဂသစ္စာ= ထိုထိုဘုံဘဝတို့မှ လွန်
မြောက်အောင် ကျင့်ဆောင်စရာ၊
ဆင်းရဲစုမှ ထွက်လမ်းဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်
ပါး ကျင့်ဘွယ်ရာများဟာ ဆင်းရဲ
အပေါင်းမှ လွတ်ကြောင်း လမ်း
ကောင်း ကျင့်စဉ် အမှန်တရားပဲတဲ့ကွ။

ကိုင်း- အဲသာ သစ္စာ လေးပါးရဲ့ လိုရင်း
သဘောသွား အကျဉ်းချုပ် တိုတိုတုတ်တုတ်
အနက်အဓိပ္ပာယ်များပါပဲကွာ။ အဲသည်တရား
လေးပါးထဲမှာ-

၁- နံပါတ်ဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခသစ္စာအရ ၃၁-
ဘုံထဲမှာ ဘာတစ်ခုမျှ ချမ်းသာတာမရှိ၊ ဆင်းရဲ
အတိသာဖြစ်၏။ အဲသည်ဆင်းရဲစုကို မြင်အောင်
ရှုကြဟု ဘုရားဟောခဲ့တာကိုပဲ မင်းတို့က အလွဲ
လွဲ အချော်ချော် မျှော်တွေးရမ်းဆပြီး လူ့ချမ်းသာ
နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာချမ်းသာ ဆိုတာတွေဟာ

အဟုတ်တကယ်ရှိတယ်လို့ အမှားတွေကို အမှန် ထင်ကာ စွဲယူနေကြပြန်တယ်။

၂- နံပါတ်ဖြစ်တဲ့ သမုဒယသစ္စာဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ဖြစ်စေတတ်တာ မှန်သောကြောင့် ထိုထိုလူနတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါဘုံဘဝကို မလိုချင် မဖြစ်ချင်ကြနှင့်၊ မနှစ်သက် မတပ်မက်မတောင့် တကြနှင့်၊ အဲသည်ဘဝတဏှာ သမုဒယ သစ္စာ ကို ပယ်ကြဖြတ်ကြလေဟု ဘုရားဟောခဲ့တာကို လဲ မင်းတို့က လူ့ဘဝ နတ်ဘဝ ဗြဟ္မာ့ ဘဝဟာ ချမ်းသာတာအမှန်၊ ဤလိုချမ်းသာတဲ့ ဘုံဘဝကို ဖြစ်စေ ရောက်စေတတ်တာလဲ အမှန်တရားပဲဟု အထင်အမြင်လွဲကာ ကဲကဲပြီး သဲသဲမဲမဲကြီးကို လိုချင်တောင့်တ တပ်မက်ရှာမှီး နေကြပြန်တယ်။ အဲဒါဟာ ပယ်ရဖြတ်ရမည့် အမှန်တရားကို မသိမမြင်လို့ဘဲကွ။ ဒုက္ခသစ္စာကို အမှန်မြင်ရင် ဒုက္ခဆင်းရဲကို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ သမုဒယသစ္စာ ဘဝတဏှာကို ဘယ်သူမှ တာတွယ်နေတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဘဲ၊ တစ်ခါတည်း ပယ်ဖြတ်ပစ်ကြမှာ အမှန်ပေါ့။

၃- နံပါတ်ဖြစ်တဲ့ နိရောဓသစ္စာ ဆိုတာက

တော့ ဆင်းရဲကုန်ဆုံးရာ၊ ၃၁-ဘုံထဲက ဖယ်လွှဲ
ကျွတ်လွတ်ရာ၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်းတို့ ကင်းငြိမ်းရာ
ချမ်းသာအစစ်အမှန်ဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်တရားကိုသာ
တောင့်တလိုချင်စွာနှင့် ရှာမှီးကျင့်ကြံ အားထုတ်
ကြဖို့ကို ညွှန်းပြတာပါပဲ။ ဆိုလိုရင်းက ကုသိုလ်
ကောင်းမှုပြုလုပ်တဲ့အခါ ဒုက္ခသစ္စာကို မြင်
အောင်ရှု၊ လူ နတ် ဗြဟ္မာဖြစ်ချင်တဲ့ ဘဝ
တဏှာ သမုဒယသစ္စာကို ပယ်ခွာ၊ နိဗ္ဗာန်
ချမ်းသာကို မျက်မှောက်အာရုံပြုကာ လုပ်ကြပါ
လေတဲ့ကွ။

၄- နံပါတ်ဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂသစ္စာ ဆိုတာကတော့
နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း လမ်းကောင်းအကျင့်မှန်
တရားတွေထဲက သီလ သမာဓိ ပညာ သိက္ခာ
သုံးပါး ကျင့်ဘွယ်ရာများနှင့် ယှဉ်တွဲစပ်ဟပ်ကာ
“မဇ္ဈိမပဋိပဒါ ကျင့်စရာ အစိတ်အပိုင်း(မဂ္ဂင်)
ရှစ်ပါး”ကို ပြဆိုသွားတာပါပဲကွာ။ ကိုင်း- ရှင်း
ရဲ့လားဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ အထက်သစ္စာ သုံးပါးအတွက်တော့
အနက် အဓိပ္ပာယ်ရော သဘောပါ ရှင်းလင်းနား
လည်ပါပြီ။ ၄- နံပါတ်ဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂသစ္စာအရ(မဇ္ဈိမ

ပဋိပဒါ ကျင့်စရာ အစိတ်အပိုင်းမျိုး“မဂ္ဂင်”ရှစ်ပါး)ဆိုတာက ဘာတွေပါလဲဘုရား၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာသုံးပါးနှင့်ကော ဘယ်လိုယှဉ်တွဲ စပ်ဟပ်နေပါသလဲဘုရား။ တပည့်တော်တို့ နားလည်အောင် ခွဲခြားပြပါဦး။

ဆရာ။ ။ အေး -- ဒါထက် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဆိုတာကိုကော မင်းသိထားရဲ့လားကွ။ သိရင် ရေတွက်ပြစမ်းကွာ။ ဒါက သမ္မာဒိဋ္ဌိအယူရှိသူတိုင်း သိမှတ်ကျင့်ကြံ ပွားများသွားရမည့် မဇ္ဈိမပဋိပဒါ အမှန်တရားတွေဖြစ်တယ်။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ၁- သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ ၂- သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ ၃- သမ္မာဝါစာ၊ ၄- သမ္မာကမ္မန္တ၊ ၅- သမ္မာအာဇီဝ၊ ၆- သမ္မာဝါယာမ၊ ၇- သမ္မာသတိ၊ ၈- သမ္မာသမာဓိ။ အဲသည်နာမည်အရေအတွက်လောက်တော့ သိထားပါတယ်ဘုရား။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ မသိပါ။

ဆရာ။ ။ ဟာ -- မင်းက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ သင်အံ့သိမှတ်ထားသင့်တဲ့ တရားတွေကို အာဂုံ သိမှတ်ထားပြီး သားကိုးကွ။ ကိုင်း -- မင်းလိုချင်တဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ကျင့်စရာများရယ်၊ သီလ သမာဓိ ပညာ သိက္ခာ

သုံးရပ်နှင့် ဘယ်လိုဆက်စပ်နေတယ်ဆိုတာရယ်၊
တိုတိုနှင့် သိအောင် ပြောပြမည်၊ နားထောင်ရေး
မှတ်ပေးရော့ကွာ။ သည်နေရာမှာ ဒေသနက္ကမ
ခေါ်တဲ့ဟောစဉ်အတိုင်းကိုမပြဘဲ သီလ၊ သမာဓိ၊
ပညာဆိုတဲ့ သိက္ခာ သုံးပါး ကျင့်စဉ်တရား
အတိုင်းကို ပြောပြသွားမည်နော်။

သီလမဂ္ဂင်မျိုး ၃-ပါး

- (၁) သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင်= အမှန်ကိုသာ ပြော
ဆိုကျင့်သုံးခြင်း။ ဝစီဒုစရိုက် လေးပါး
မှ ကြဉ်ရှောင်ကာ ယောဂီ၏နှုတ်ကို
စောင့်စည်းမှု ဝစီကံသီလမဂ္ဂင်မျိုး။
- (၂) သမ္မာကမ္မန္တမဂ္ဂင်= အမှန်ကိုသာ
ပြုလုပ်ခြင်း။ ကာယဒုစရိုက် သုံးပါးမှ
ကြဉ်ရှောင်ခြင်းနှင့် ယောဂီ၏ကိုယ်ကို
စောင့်ထိန်းမှု ကာယကံ သီလမဂ္ဂင်
မျိုး။ ဥပမာ- တရားထိုင်နေတဲ့
ယောဂီဟာ ထိုထိုင်ချင်း ဣရိယာ
ပထကို(ထိုင်နေတဲ့ ကိုယ်ကြီးကို)

မကြာ မကြာ ပြောင်းရွှေ့ ပြုပြင်လှုပ်ရှားမှု မပြုရဘူးတဲ့။ ခုပြင်လိုက် ခုပြင်လိုက်လုပ်နေရင် ကိုယ်ကိုစောင့်ထိန်းမှု ကာယကံသီလပျက်လို့ သမာဓိကို မရနိုင်ဘူး။ ညောင်းညာ ကိုက်ခဲ ထုံကျင် ပူအေးမှုတွေကို သည်းခံပြီး (သန္တိန္ဒြိယ) ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မလှုပ်မယှက်နှင့် သိမှတ်မှုတရားထဲမှာ စွဲမြဲစူးစိုက်ကာ နေရမည်တဲ့။

- (၃) သမ္မာအာဇီဝမဂ္ဂင် = ကောင်းသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုပြုခြင်း။ ကာယဒုစရိုက် သုံးပါး၊ ဝစီဒုစရိုက် လေးပါးခေါ် ကိုယ်နှုတ် နှစ်ပါးကို ထိန်းသိမ်းမှု သီလမဂ္ဂင်မျိုးတဲ့။

သမာဓိမဂ္ဂင်မျိုး ၃-ပါး

- (၁) သမ္မာဝါယာမမဂ္ဂင် = မှန်ကန်ကောင်းမြတ်သော အမှုလုပ်ငန်း၌ စိတ်အား မလျော့မှု။ မကောင်းမှုကို မပြုမိအောင်၊ ကောင်းမှုကို ပြည့်စုံအောင်

လုံ့လပြုခြင်း။ သမာဓိမဂ္ဂင်မျိုးတဲ့။

- (၂) သမ္မာသတိမဂ္ဂင်= ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားကို မှန်ကန်စွာ ပိုင်းခြားသိထားခြင်းနှင့် ယင်းတို့၏ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လက္ခဏာကို မှန်ကန်စွာ အောက်မေ့အမှတ်ရနေခြင်း။ သတိပဋ္ဌာန် လေးပါး ကောင်းမှုတရားထဲ သတိစွဲမြဲနေမှု။ သမာဓိမဂ္ဂင်မျိုးတဲ့။
- (၃) သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်= မှန်ကန်စွာ စိတ်ထားတည်နေမှု။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုထဲ၌ ကြာမြင့်စွာ စိတ်စွဲတည်နေခြင်း။ ဈာန်လေးပါးကို အလိုရှိသလို စွဲမြဲဝင်စားနေနိုင်ခြင်း။ သမာဓိမဂ္ဂင်မျိုးတဲ့။

ပညာမဂ္ဂင်မျိုး ၂-ပါး

- (၁) သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်= သစ္စာလေးပါးကို ပိုင်းခြားဝေဖန် မှန်ကန်စွာ ရှုမြင်တတ်သောဉာဏ်။ နိဗ္ဗာန် ရောက်ရန် မှန်ကန်သော အယူဝါဒ အကျင့်ရှိမှု။ ပညာမဂ္ဂင်မျိုး။

မှတ်ချက်။ ကံယုံကြည်မှု ကမ္မဿကတ
ဉာဏ်၊ ဝိပဿနာပွားများမှု
သစ္စာနုလောမိက ဉာဏ်
ခေါ် လောကီသမ္မာဒိဋ္ဌိနှင့်
မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် ခေါ်
လောကုတ္တရာသမ္မာဒိဋ္ဌိ နှစ်
မျိုးစုံကိုရ၏ဟုမှတ်လေ။

- (၂) သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင်= မှန်ကန်သော ရုပ်
နာမ် နှစ်ပါးနှင့် သမုဒယတရား
ကြောင့် ဒုက္ခများမှုတို့ကို ယုံကြည်စွာ
ကြံစည်မှုများ။ ကာမကိုကြံစည်ခြင်း
ကာမ ဝိတက်၊ သေကြေပျက်စီး
ကြောင်း ကြံစည်ခြင်း ဗျာပါဒဝိတက်၊
ညှဉ်းဆဲ နှိပ်စက်ရန် ကြံစည်ခြင်း
ဝိဟိံသဝိတက်တို့မှ ကြဉ်ရှောင်ခြင်း။
ပညာမဂ္ဂင်မျိုး။

ကိုင်း -- အဲဒါတွေဟာ မင်းသိချင်တဲ့
မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ ကျင့်စရာ အစိတ်အပိုင်းမျိုး(မဂ္ဂင်)
ရှုပါးကို သီလ သမာဓိ ပညာ စခန်း သုံးပါးနှင့်
ယှဉ်စပ်တွဲယူထားပုံ ကျင့်စဉ်တရားတွေပါပဲဗျား။

ခုညွှန်ကြားပြသသွားတဲ့ နည်းလမ်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ် အဟုတ်တကယ် ပြင်းထန်စွာ ပွားများသွားရင် မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ဝင် ဖို့ လျင်မြန်မှာ သေချာတာပဲကွ။ ဒါက အပြော သမားများအတွက် မဟုတ်ဘူးနော်။ အလုပ် သမားများအတွက်သာဖြစ်တယ်။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ တပည့်တော်လဲ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သွားအောင် မဂ္ဂင် ရှစ်ပါး ပွားများလုပ်ကိုင်ပုံ နည်းကလေးများကို လမ်းပြညွှန်ကြားတော်မူရန် တောင်းပန်ပါတယ် ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ်း- ခုပြောပြခဲ့တာက သီလ သမာဓိ ပညာ စခန်းစဉ်အရသာဖြစ်တယ်။ မင်းတို့ဖို့ လွယ်လွယ် လုပ်ငန်းပွားများပုံ နည်းလမ်းကိုတော့ မဂ္ဂင်ရှစ် ပါး ဘုရားဟော ဒေသနက္ကမ နည်းအရ သည်လိုလုပ်ကိုင်ပွားများဖို့ကို မှတ်သားကြပေ ရော့ကွာ။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပွားများလိုသူ ရှင်လူယောဂီ တိုင်း သီလကို လုံခြုံဖြူစင်အောင် လုပ်ပါ။ လူ ဆိုလျှင် အနည်းဆုံး အာဇီဝဋ္ဌမကသီလလောက်

ကို စောင့်ရှောက် ဖြူစင်စေရမည်။

ဤသို့ သီလဖြူစင်ပြီး ရှိသူ ရှင်လူတို့သည် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကို စေစားရှုကြည့် ပွားများရာ၏။ ပွားများပုံ နည်းဟန်ကား လူ နတ် ဗြဟ္မာ ချမ်းသာ ချမ်းသာဟု ခေါ်ဆိုနေကြသော လူ့ကိုယ်၊ နတ်ကိုယ်၊ ဗြဟ္မာ့ကိုယ် ခန္ဓာ၏ ခံစား သုံးဆောင်စရာ ပစ္စည်း ဖြစ်စုဟူသမျှတို့သည် ဘာတစ်ခုမျှ ခိုင်မြဲတည်တံ့ခြင်း မရှိပါတကား။ ဖြစ်ပြီးက ပျက်၍ ပျက်၍သာ သွားကြ၏။ အမြဲ မရှိချေ။ တစ်တိုတစ်စမျှ သိမ်းဆည်းသိုမှီးထားလို့ လဲ မရပေ။

ဤသို့လျှင် မမြဲသောအရာကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ပြုလုပ်စီမံ ဖန်တီးပေးနေရခြင်းသည် ဆင်းရဲဒုက္ခအစစ်သာတည်းဟု မိမိတို့ စီမံပြုလုပ် ခံစားခဲ့ရသမျှ ဘဝရဲ့ဖြစ်စဉ်တွေကို ဉာဏ်စေ၍ ရှုပါလေတဲ့။ ထိုအခါ ဆင်းရဲမှုတွေကိုသာ ထပ် ပြန်တလဲလဲ တွေ့လိမ့်မည်။ ချမ်းသာဟူ၍ တစ်မြူတစ်ရွေးသားကိုမျှ မတွေ့မရှိတာကို ဉာဏ်မှန် ဉာဏ်စစ်ဖြင့် သိမြင်လာလိမ့်မည်တဲ့။

အကယ်၍ ချမ်းသာရှိသည်၊ ချမ်းသာတာ

ကိုတွေ့သည် ဆိုလာငြားအံ့၊ အဲသည် ချမ်းသာ
တာကလေးဟာ အမြဲတစေ ရှိနေရဲ့လား၊
သင်အလိုရှိတိုင်း သင်ခိုင်းတိုင်း လိုက်တည်
လိုက်တည်၍ နေရဲ့လား၊ အဲသည် ချမ်းသာ
ကလေးကို မပျောက်ပျက်ရအောင် သိမ်းဆည်း
သိုမှီးထားလို့ကောရဲ့လား၊ တွေးကြည့် မေးကြည့်
ပါလေတဲ့။

အမှန်စင်စစ် “အမှန်ကို စင်အောင်စစ်လိုက်
လျှင်” ဘာတစ်ခုမျှ အမြဲမရှိချေ။ မမြဲသောကြောင့်
ပင် ဆင်းရဲရ၏။ မိမိအလိုအတိုင်း မလိုက်၊
မဖြစ်၊ မတည်နိုင်လွန်း၍ လူနတ်ချမ်းသာဆိုတာ
ဟာ အထည်ကိုယ်ခြပ်အားဖြင့် ထင်ရှားမရှိ။
သိမ်းဆည်းထားလို့မရ။ ငါ သူတစ်ပါး ယောက်ျား
မိန်းမဟူ၍ မရှိ။ နာမ် ရုပ် နှစ်ပါးသာရှိ၏။ ထို
နာမ်ရုပ် နှစ်ပါးသည်လည်း ဖြစ်ပြီးလျှင် ပျက်၍
ပျက်၍သာသွား၏။

ဤသို့လျှင် တည်မြဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊
ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်ခြင်း ရှိသည်ဟုငြင်းဆိုလာသူ
သည် ထိုသူ၏ အမှားစွဲလမ်း ရမ်းဆပြောဆိုခြင်း
သာဖြစ်ချေသည်။ မှန်ကန်သော နိစ္စ၊ သုခ၊

အတ္တ ဟူ၍ကား အထည်ကိုယ်အားဖြင့် မြူမှု၊
မရှိချေ။ ယခုပြောပြပြီးနည်းအတိုင်း အပါယ်ဘုံ၊
လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံကို ကုန်စင်အောင်
ရှုဆင်ခြင်ရာ၏။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို
ထင်မြင်လာအောင် ရှုဆင်ခြင်ရာ၏။ ဤနည်းဖြင့်
အမှန်တရားကို ဉာဏ်ထဲမှာမြင်လာအောင်၊ မေ့
ပျောက်မသွားအောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆင်ခြင်
ရှုမှတ် အထပ်ထပ်ပွားများ အားထုတ်ပါလေတဲ့။
အဲသောကို သတိ၊ သမ္မာသတိ အလုပ်ဟု
မှတ်လိုက်ဦး။

ယင်းသို့ မှန်ကန်သော သစ္စာတရားကို
ထင်မြင်လာသောအခါ ဤသည့် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊
အနတ္တ ဆင်းရဲစွဲ ဘုံဘဝကြီးကား မည်သည့်အင်
အားကြောင့် ကြီးထွားဖြစ်ပွား၍ လာဘိသနည်း။
ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ နှစ်ပါး၏ အင်အား
ကြောင့် ကြီးထွားဖြစ်ပွား၍လာဘိ၏။

ထို ကံနှစ်ပါး၏ မူလအရင်းခံကား မည်သူ
နည်း။ ထို ကံနှစ်ပါး၏ မူလအရင်းခံကား ဘဝ
ထိုထိုကို လိုချင်တောင့်တ ကြောင့်ကြပူပန်
တပ်မက်စွဲလမ်းခြင်း “ဘဝတဏှာ”လျှင် အရင်းခံ

ဖြစ်၏။ ဘဝတဏှာသည်ပင် ဆင်းရဲဘဝ၊
ဆင်းရဲကိုယ်ကောင် အမျိုးမျိုးကို ဖြစ်စေလေ
သည်။ သူသည်သာ မူလဒုက္ခပေးသမားအစစ်
ဖြစ်ချေ၏။

ဤသို့ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆင်ခြင်ပွား
များ(သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင်)စဉ်းစားဖန်များလာလျှင်
လူနတ်ဟူသော ဘဝထိုထိုအပေါ်၌ ငြီးငွေ့
ငြီးငွေ့၍ လာလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ ထိုထိုဘုံဘဝ၌
ငြီးငွေ့လာခြင်းကား နိဗ္ဗိန္ဒညဏ် ဖြစ်ပေါ်လာ
သည်မည်၏။ ၎င်းညဏ် ရင့်သန် ရင့်သန်လာ
သည်နှင့်အမျှ ဘဝတဏှာကို ပယ်စွန့် ပယ်စွန့်
ကာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မျက်မှောက်ပြုလေတော့
သည်တဲ့ကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ခု ဆရာတော် ပြောကြားသွားတဲ့ စကား
ဝါကျအစဉ်ကလေးတွေဟာ နားထောင်လို့တော့
ကောင်းပါရဲ့ ဘုရား၊ အဲသည်မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးလုပ်ငန်း
ကျင့်စဉ်တွေထဲမှာ ဒါက သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်ရဲ့ အ
လုပ် သဘောကျင့်စဉ်၊ ဒါကတော့ သမ္မာသင်္ကပ္ပ
ရဲ့ အလုပ်သဘောကျင့်စဉ်ရယ်လို့ ကျင့်စဉ်ရှစ်ပါး
ရဲ့ အလုပ်သဘောများကို ခွဲခြားဆွဲပြပြောဆို

သွားတာလဲ တစ်ပါးမှ မပါပါလားဘုရား။
ဆရာ။ ။ ဝေ --- အလုပ်သဘောတွေ ပါပါသွားတာ
မင်းမှ သတိမထားဘဲကိုကွ။ ကဲ - နားထောင်။
တစ်ပါးစီ တစ်ပါးစီ ခွဲခွဲပြီး မင်းရဲ့စိတ်မနောထဲမှာ
စွဲစွဲသွားအောင် တစ်ခုစီဆွဲဆွဲပြီး ပြောပြပေးဦး
မည်။ “တို့များအထက်က ပြောပြပြီးခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်း
စဉ် နည်းအတိုင်း အပြင်းအထန် ပွားများအား
ထုတ်နေသူ ယောဂီဟာ” -

(၁) သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်ကို ပွားများအားထုတ်
နေသည်မည်၏တဲ့။ အကြောင်းကား
ထိုသို့ပွားများနေသူမှာ မှန်ကန်သော
သစ္စာဉာဏ်အမြင်တွေ ဖြစ်နေသော
ကြောင့်တည်းတဲ့။

(၂) ဤသို့ဖြင့် ထိုယောဂီသည် သမ္မာ
သင်္ကပ္ပ မဂ္ဂင်ကိုလည်း ပွားများပြီဖြစ်
ပြန်၏ တဲ့။ အကြောင်းကား ဉာဏ်
အမြင်မှန် ထင်နေသူယောဂီ၏သန္တာန်
၌ ကာမအကြံစသည်တို့မရှိ။ စင်ကြယ်
နေသောကြောင့်တည်း တဲ့။ (ကာမ
ဝိတက်၊ ဗျာပါဒဝိတက်၊ ဝိဟိံသ

ဝိတက်တို့ မရှိဘူးဟူ၏။)

(၃) ထိုဝိတက် သုံးပါး ငြိမ်းနေသူသည် သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင်နှင့်-

(၄) သမ္မာကမ္မန္တမဂ္ဂင်တို့ကိုလည်း ပွားစီးပြီး သာဖြစ်တော့သည်။ အကြောင်းကား ထိုသို့ပွားများနေသူမှာ ကိုယ်နှုတ် နှစ်ပါးကျူးလွန်ပစ်မှားမှုများ မရှိသော ကြောင့်တည်း တဲ့။

(၅) သမ္မာအာဇီဝမဂ္ဂင်လည်း ပွားစီးပြီးပင် ဖြစ်ပြန်သည်။ အကြောင်းကား ကိုယ် နှုတ်နှစ်ပါး စောင့်စည်းနေသူသည် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းလည်း ကောင်းမြတ် ဖြူစင်တော့သည်သာ တည်းတဲ့။

(၆) သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ကိုလည်း ပွားစီးပြီး ပင် ဆိုရပေမည်။ အကြောင်းကား ထိုသူ၏ လုံ့လ ဝီရိယမှာ မဖြစ်သေး သော ကုသိုလ်တရားတို့ ဖြစ်ပွားလာ ရန်အတွက် လျော့ရဲတွန့်ဆုတ် ပျင်းရိ ခြင်းမရှိ။ တတိယ သမ္မာဝါယာမ

အဆင့် ရင့်ကျက်ထက်သန်လှလေပြီ
ဖြစ်သောကြောင့်တည်းတဲ့။

(၇) သမ္မာသတိ မဂ္ဂင်လည်း ပြီးပြီးသားပင်။
အကြောင်းကား ထိုသို့ ဝိပဿနာ
တရားကို စူးစိုက်မှတ်သား ပွားများနေ
သူမှာ အမှတ်တရားထဲ၌ သတိစွဲမြဲနေ
ပြီဖြစ်ရကား မှားယွင်းမေ့လျော့သော
ပမာဒတရားမရှိ ကင်းစင်လှဘိ၏တဲ့။

(၈) သမ္မာသမာဓိ မဂ္ဂင်ကိုလည်း ပွားစီး
အားထုတ်ပြီးသားပင်ဟု မှတ်ရမည်။
အကြောင်းကား ဝိပဿနာအာရုံထဲ၌
ကောင်းစွာ စွဲမြဲ စူးစိုက်တည်ကြည်
ရှုမှတ်မှု ရှိနေသောကြောင့်ပင်တည်း
တဲ့။

ဤသို့အားဖြင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်တစ်ပါးကို
ပွားများရုံနှင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို အသီးအသီး ပွား
များအားထုတ်ပြီး ဖြစ်လေတော့သည်။ ထိုသို့
ပွားများပြီးသား အဆင့်အတန်းရှိသူများ၌ မဂ်
ကိစ္စ လေးချက်သည် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ချက်
တည်းပြီး၍ သစ္စာလေးပါးကို ပိုင်းခြားထင်ထင်

သိမြင် သူများ ဖြစ်ကြလေသည်တည်းတဲ့ကွ။
 ကိုင်း- ရှင်းပြီ လင်းပြီလားဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ရှင်းပါပြီဘုရား။ အဲသည် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး
 ပွားများအားထုတ်ပြီးသို့ဟာ မဂ်ကိစ္စလေးချက်
 တစ်ပြိုင်နက်ပြီး၍ သစ္စာလေးပါးကို ပိုင်းခြားထင်
 ထင် သိမြင်နိုင်တယ်ဆိုတာဟာ ဘယ်လိုပါလဲ
 ဘုရား။ မဂ်ကိစ္စလေးချက် တစ်ပြိုင်နက်ပြီး
 ပုံနှင့် ပိုင်းခြား သိမြင်ပုံကလေးကို ခွဲခြားပြီး
 မိန့်ကြား တော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ် --- ခွဲခြားပြီး ပြောပြမည်၊ နားထောင်ရေး
 မှတ်ပေရော့ကွာ။ ခုနပြောခဲ့တဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး
 အလုပ်သဘောများကို ကြိုးကြိုးစားစား ပြင်းပြင်း
 ထန်ထန် အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် မပြတ်မလပ်
 တရစပ် လုပ်ကိုင်ပွားများ အားထုတ်ပြီးသား
 အဆင့်အတန်းသို့ ဆိုက်ရောက်တည်ရှိနေသူ
 ယောဂီရဲ့ဉာဏ်ထဲမှာ-

(၁) ကာမ ရူပ အရူပ ဆိုတဲ့ ဘဝ သုံးပါး
 လောကသားတွေကို ဒုက္ခတုံး၊ ဒုက္ခ
 သား၊ ဒုက္ခကောင် အစစ်၊ ချမ်းသာ
 သုခဆိုလို့ တစ်ဆံချည်ဖျားမျှ မရှိ၊

မဖြစ်ဟု ပိုင်းခြားထင်မြင်နေတဲ့ ဉာဏ်
မျိုးဟာ “ဒုက္ခသစ္စာကို” ပိုင်းခြားသိမြင်
ခြင်းမျိုးပဲကွ။ (ဤ သည်ပင် ဒုက္ခသစ္စာ
ကို သိမြင်ခြင်းကိစ္စ တစ်ချက်ပြီးတာ
ပဲ)။

(၂) အဲသည် ဘဝ သုံးပါးကို ဒုက္ခသစ္စာ
အားဖြင့် ပိုင်းခြားသိမြင်နေသူဟာ
ဘဝရဲ့ လက်သည် “သမုဒယသစ္စာ” ကို
သူ့ဉာဏ်ထဲမှာ မြင်လာပြန်တယ်။
ဒါကြောင့် တစ်ဖန်ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေ
တတ်တဲ့ ဒုက္ခရဲ့ လက်သည် ဘဝ
တဏှာခေါ်သော သမုဒယသစ္စာကို
ပယ်သတ်တော့တာပဲကွ။ နောက်ထပ်
အသစ်အသစ် မဖြစ်စေတော့ဘူး။

(၃) အဲသည်လို ဘဝကို မလိုချင် မခင်
တွယ် မနှစ်သက် မမက်မောတော့တဲ့
စိတ်ဇောတွေဟာ “နိရောဓသစ္စာ”
ခေါ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနေ
လို့သာဆိုတာ ထင်ရှားတာပဲ မဟုတ်
လား။

(၄) အဲသည်လို နိဗ္ဗာန်ခေါ်တဲ့ နိရောဓ
သစ္စာကို အာရုံမျက်မှောက်ပြုနိုင်ခြင်း
ဟာလဲ မဂ္ဂသစ္စာခေါ်တဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး
အလုပ်သဘောများကို အကြိမ်ကြိမ်
အထပ်ထပ် မပြတ်အောင် လုပ်ကိုင်
ပွားများ အားထုတ်မှတ်သားလို့သာ
ဆိုတာ ထင်ရှားပြန်တယ်။

ဒါကြောင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မြတ်တရားကို
အဟုတ်တကယ် ကြိုးကြိုးစားစား ပြင်းပြင်းထန်
ထန်နှင့် ဘာဝီတ ဗဟုယီကတ ဖြစ်အောင် ပွား
များအားထုတ်ခြင်းဖြင့် မဂ်ကိစ္စ လေးချက်သည်
တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဆက်တည်းပြီး၍ အနည်းဆုံး
သောတာပန် ခေါ်သော အရိယာဂိုဏ်းဝင်
သူတော်စင်တစ်ဦးဦးတော့ ဖြစ်ရမှာ သေချာ
ပေါက်လို့သာ မှတ်ပေရော့ကွာ။ ထို့ထက်ပိုကဲပြီး
သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာအထိလဲဖြစ်နိုင်
တာပဲကွ။ သည်နေရာမှာ သစ္စာ လေးပါးကို သူ
သဘောနှင့်သူ ဟုတ်မှန်စွာ ပိုင်းခြား ပိုင်းခြား
ကာ သိသိပြီးသွားတာကိုပင် မဂ်ကိစ္စ လေးချက်
တစ်ပြိုင်နက်ပြီးပြီလို့ ခေါ်တယ်။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ခုလို ထူးခြားတဲ့ တရားစကားမျိုးတွေ ကြားရ မှတ်ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဘုရား။ အများကြီးပဲ ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်။ သည်နည်း သည်ကျင့်စဉ်တွေကို တပည့်တော်ကြားရ မှတ်ရ ရုံတွင်သာမဟုတ်ဘဲ တစ်ခါတည်း ဆောင်ထားပါ မည် ဘုရား။ တတ်အားသမျှလဲ ကျင့်ကျင့်သွားပါ မည်။

ဆရာ။ ။ အိမ်း --- ကြားရတာ အများကြီးပဲ ဝမ်းသာပါ တယ်ကွာ။ မရဖူး၊ မတွေ့ဖူး၊ မသိဖူး သေးတဲ့ တရားထူး တရားမြတ်တွေကိုလဲ မြန်မြန် ထက်ထက် တွေ့ရှိခံစားရပါစေ၊ သာသနာ တော်ကို အဟုတ်တကယ် ကြည်ညိုကိုးစားတဲ့ သာသနာပြု အမျိုးကောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာပါစေလိုလဲ တို့က အမြဲမပြတ်ဆုတောင်း ပေးပါမယ်ကွာ။ ။

အခန်း(၈)

ဒကာ။ ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းပြ ဆရာတော်တွေဟာ အံ့များ
အားဖြင့် အဿာသ ပဿာသ ခေါ်တဲ့ အာနာ
ပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသာ အပေးအပြများပြီး ကျန်
(၃၉)ပါးသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေကိုတော့ ဘာ
ကြောင့် မပေး မပြကြတာလဲဘုရား။ သည်
စွန်းလွန်း ရှူးရှဲ နည်းဟာလဲ အာနာပါနမျိုးထဲက
ပဲ မဟုတ်လား။ အဲသာ မရှင်းဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဆရာ။ ။ အေး --- အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းဆိုတာ ဘုရားရှင်
တိုင်း လက်မလွှတ်ကြတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းပဲ။ ဓမ္မတာ
သုံးဆယ်ထဲမှာ ပါတယ်ကွ။ ဗောဓိပလ္လင်ပေါ်မှာ
ဘုရားရှင်တိုင်း ဘုရားရှင်တိုင်းဟာ အာနာပါန
ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်း၍သာ ပရိကမ် ပြုတော်မူကြ
ရတယ်တဲ့။

နောက် ဘုရားရှင်တိုင်း ဘုရားရှင်တိုင်းဟာ
အာနာပါန သတိကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့သာ အနေများ
တော်မူကြတယ်။ ကလေးသူငယ်မျှသာ ဖြစ်သေး
တဲ့ သားတော်ရာဟုလာကလေး အမွေလိုက်
တောင်းတာကိုလဲ ဘုရားရှင်က သည်အာနာပါန

ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသာ ရှုမှတ်စီးဖြန်းခိုင်းပြီး မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာ အမွေတွေကို ပေးသနားတော်မူ လိုက်တာပဲ။ တခြား (၃၉)ပါးသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတို့ ကိုတော့ သင်လျော်တဲ့ နေရာမှာ စီးဖြန်းပွားများ ဟောကြားစေခိုင်းတော်မူတာပါပဲ။ လုံးလုံး မဟော မပြ မပွားများရလို့တော့ မရှိကြပါဘူး။

ဒကာ။ ။ အော် -- သည်လိုဆိုရင် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းက အစွမ်းဆုံး အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေတာပါလား ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး - သဟာကြောင့် အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်း ကိုသာ ဆရာတွေက အရေးတကြီး ပေးပြ စီးဖြန်းခိုင်းနေကြတာပေါ့ကွ။ အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း စရိုက်တိုင်းနဲ့လဲ သင့်လျော် လျောက်ပတ်တယ်၊ အာနာပါနနဲ့ မတည့်တဲ့သူရယ်လို့ မရှိဘူး။ ကျန်(၃၉)ပါးသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေကိုတော့ စရိုက်(၆)ပါးနဲ့ရွေးပြီး သူ့နေရာနဲ့သူ ပြပေးကြရတယ်။ သည်စွန်းလွန်း ရှုံးရှဲ ဟာလဲ အာနာပါန ဖုသန နည်းမျိုးထဲက ပါပဲ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ၊ သည်ပုစ္ဆာအတွက်တော့ ဆရာတော်၏

ရှင်းလင်းချက်အရ ဧကျနပ်ပါပြီဘုရား။ နောက်
တစ်ကွက် မေးချင်တာကတော့-

တရားအားထုတ်ရာက ပြန်လာတဲ့ ယောဂီ
တွေဟာ သူတို့ကို မေးမြန်းစုံစမ်းလိုက်ရင်
အဖက်လုပ်ပြီး ပြန်မပြောချင်သလိုပဲ။ တချို့က
လဲ ဆရာကမှာလိုက်တယ်၊ သူများကို ပြောမပြရ
ဘူးတဲ့။ သိချင်ရင် ကိုယ်တိုင်သွားပြီး အားထုတ်
ကြည့်ပါလားဆိုတဲ့ စကားမျိုးကိုသာ ပြန်ပြောကြ
ပါတယ်။ အဲသာဟာ အရှင်ဘုရားတို့ ကမ္မဋ္ဌာန်း
တရားထဲမှာ သူတစ်ပါးကို မပြောကြားရဘူးဆိုတဲ့
တားမြစ်ချက်တွေများ ပါနေလို့လားဘုရား။

ဆရာ။ ။ ဟာ --- ဒါက တရားထူးဖြစ်တဲ့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်
ကို မိမိကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုရပုံ၊ ကိုယ်တိုင်
တွေ့မြင်ရပုံမျိုးကို အသေးစိတ်အနေနဲ့သာ
ပြောမပြဖို့ တားမြစ်တာပါ။ ကိုယ်ရဲ့ကျင့်ကြံ
အားထုတ်ပုံနဲ့ ဆရာရဲ့ နည်းပေးပြသ ပြုမူပုံမျိုး
ကိုတော့ ပြောပြကောင်းပါတယ်။

ရဟန်းတော်များအတွက်ကတော့ ဘယ်သူ
ကမဆို “ဈာန်မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ရပုံရနည်း တရား
တော်များကို” ကြားနာချင်ပါတယ် ဘုရားလို့

တောင်းပန် မေးမြန်းရင် ပိဋကတ်တော်မှာလာ
တဲ့အတိုင်း ပြောကြား ဖြေဆိုကောင်းပါတယ်။
မိမိကိုယ်တိုင် ရပုံရနည်းမျိုးကိုတော့ မြတ်စွာ
ဘုရားက ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နဲ့ တားမြစ်ချက်ထုတ်
ခဲ့လို့ မပြောကြားကောင်းဘူးဘဲ ဆိုပါတော့။

ဒကာ။ ။ သည်လိုဆို ဝိနည်းတရားက ရဟန်းတော်များ
အတွက်သာ တားမြစ် ပညတ်တော်မူတာ၊
လူများမှာ ပြောကြားကောင်းတာပေါ့။

ဆရာ။ ။ အင်း --- လူတွေမှာဆိုရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
တရားထူးကို အမှန်တကယ်ရလာလို့ ရလာတဲ့
အကြောင်း ပြောပြတာပဲဟာ အကြမ်းဖျင်းတော့
မြန်မြန်ထက်ထက်နဲ့ပဲ ပြောပြကောင်းပါတယ်။
ဈေးကိုင်နေစရာ မလိုပါဘူး။ အသေးစိတ်အနေနဲ့
လဲ ပြောပြသင့်တယ် ထင်ရင် အခါအခွင့်ကြည့်ပြီး
အခြေအနေအရ ပြောပြပေါ့။ ဒါမှလဲ သဒ္ဓါတရား
နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အမျိုးကောင်းသားသမီးတွေဟာ
အားကျလိုချင်ကာ လိုက်နာပြီး ယုံကြည်စွာနဲ့
ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြမှာပေါ့ကွ။

ဒကာ။ ။ သည်လိုဆိုရင် တချို့ ဝိပဿနာနည်းပြ
ဆရာတော်တွေက “သူတို့ရေးသားထားတဲ့

ဝိပဿနာ ကျမ်းစာအုပ် အချို့ကို သူတို့ပြပေးတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား အားထုတ်ဖူးသူ ပုဂ္ဂိုလ်များကို သာ ကြည့်ရှုခွင့် ပြုထားပြီး” သူတို့ပြပေးတဲ့ တရားကို အားမထုတ်ဖူးသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကို တော့ ကြည့်ရှုခွင့် မပေးတာဟာ ဘာသဘော လဲဘုရား။

ဆရာ။ ။ အင်း -- ဒါကတော့ သူတို့ရဲ့တရားကို အားထုတ် ပွားများလို့ ပေါက်ရောက်သွားသူတွေ ကြည့်ဖို့ အတွက် သီးခြားကွက်ပြီး သူတို့ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်ကို မင်းကကြည့်ချင်လှပါတယ်ဆိုရင် သူတို့ထဲကိုဝင်ပြီး သူတို့ပြတဲ့ တရားအားထုတ်ရုံ ပေါ့။ မင်းကို သူတို့လိုချင်တဲ့ တရားအဆင့်နဲ့ ကိုက်ညီလုံလောက်တယ်ထင်ရင် ကြည့်ရှုခွင့်ပြု မှာပဲ။ အမှန်က သူရေးတဲ့စာအုပ်ကို သူဖတ်ခွင့် မပေးတာ တို့လာမေးလို့ ဘယ်ဖြေတတ်မလဲကွ။ သူ့သွားမေးပေါ့။

ဒကာ။ ။ မြတ်စွာဘုရားသခင်ရဲ့ တရားတော်ဆိုရင် လူတိုင်းပင် နာယူကြည့်ရှု လေ့လာသုံးသပ် ဝေဖန်ခွင့် ရနိုင်တယ်မဟုတ်လားဘုရား။ ဘယ် တရားမျိုးကိုတော့ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်တန်းစားမှသာ

နာယူကြည့်ရှုနိုင်ခွင့် ရှိတယ်ဆိုတဲ့ လူတန်းစား
များအတွက် ခွဲခြားချက်တွေ ပါပါသေးသလား။
တပည့်တော်နားလည်အောင် လွယ်လွယ်နဲ့မိန့်
ကြားတော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။

။ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကတော့ သူဟောကြားတဲ့
တရားတော်များကို အကြမ်းဖျင်းရော အနုစိတ်ပါ
ဘယ်သူမဆို နာယူကြည့်ရှု လေ့လာဝေဖန်
သုံးသပ်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ဟောဆိုခွင့်ပြုထားပါ
တယ်။ လူတန်းစားအတွက် ခွဲခြားချက်ကယ်လို့
ပြင်းပြင်းထန်ထန် တားမြစ်ထားတာမျိုးကိုတော့
တို့များ မမှတ်မိပါဘူးကွာ။ လူများရဲ့သဘောက
လဲ မဖတ်ရဘူးဆိုတဲ့ စာအုပ်မျိုးကိုမှ ပိုပြီးဖတ်
ချင်ကြတာကွ။

အေး- တစ်ခုတော့ ကျန်နေသေးတယ်ကွ။
မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်ဟာ လူတန်းစား
အတွက် ခွဲခြားချက် မရှိဘူးဆိုပေတယ်လို့ သုခ
ပဋိပဒါ၊ ဒုက္ခပဋိပဒါ၊ ခိပ္ပါဘိည၊ ဒန္တာဘိည စတဲ့
သူပါရမီနဲ့ သူ့အတန်း၊ သူ့စရိုက်၊ သူ့ကမ္မဋ္ဌာန်း
တွဲတွဲပြီး ခွဲခြားခန်းကလေးတွေတော့ ရှိသေး
တယ်ဟေ့။ သည်နေရာမှာ သူ့စခန်းနဲ့သူ

အတန်းအစား ခြွင်းချက်ထားသေးတယ်လို့ မှတ်ပေါ့ကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပဲ။ သည်လို ခြွင်းချက်ကလေးများရှိသေးတယ်ဆိုရင်လဲ အဆင့်အတန်းအလိုက်မို့ ကြိုက်ပါပြီဘုရား။ စွန်းလွန်းနည်းနဲ့ ဆိုင်တာကိုပဲ ထပ်မေးပါတော့မယ်။

စွန်းလွန်းနည်းက ရှူးရှဲလုပ်ရင်း ဖားကို ရေနွေးဖျောထားသလို ခြေလက်ကားရား မူးမော၊ လဲ၊ ကျ သွားသူလဲရှိတယ်။ ဆိုင်းတီးသီချင်းဆို ကနေသူလဲရှိတယ်။ ထွန့်ထွန့်ထိုးထိုး ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဗုန်းခိုင်းသမားတွေလဲ ရှိတယ်ဆိုပါကလား။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားက အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့တာ မဟုတ်လားဘုရား။ သည်လို ဖြစ်ဖြစ် သွားတာက ဘာသဘောတွေလဲ။ အမှောင့်ပယောဂမှ ကင်းရှင်းရဲ့လား။ မိန့်ကြားပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ ဟာ- ဒါမျိုးဖြစ်တာက စွန်းလွန်းဝိပဿနာနည်းမှသာဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ် သတိပဋ္ဌာန် ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆရာက ပေးအပ်ပြီး ရှုမှတ်ခိုင်းထားတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း

အာရုံတရားထဲက အမှတ်လွတ်ထွက်သွားရင်
တခြားအာရုံတွေ ဝင်လာတာပဲကွ။ သည်လို
တရားအမှတ်ထဲက သတိလွတ်လွတ်သွားတာ
ဟာလဲ တခြားအာရုံတွေဆီကို စိတ်မနောက်
ရောက်ရောက်သွားလို့ စိတ်ကူးကြံစည်လို့ပဲပေါ့။

ဥပမာ။ ယောဂီဟာ သူ့ရဲ့အားထုတ်မှု
ဝီရိယနဲ့ စူးစိုက် မှတ်သားမှုသတိ သမာဓိတရား
အတော်အားကောင်းနေခိုက် ကိုယ်မှတ်သားနေ
တဲ့ ထိသိမှုမှတစ်ပါး တခြားနောက်နောက်က
ကိုယ်ပြုမှု လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ အလုပ်အာရုံ တစ်
ခုခုထဲကို စိတ်စွဲသွားတဲ့အခါမှာ ဟိုတုန်းက
အမှုအရာတွေအတိုင်း ကိုယ့်မှာရှိနေတဲ့ သမာဓိ
အရှိန်ကလေးနဲ့ ဝမ်းသာစရာ ပျော်စရာတွေကို
တွေးမိရင် ဝမ်းသာမယ်၊ ပျော်မယ်၊ ရယ်မောမယ်၊
သီဆို ကခုန်မယ်။ ဝမ်းနည်းစရာကို စိတ်ကူးသူ
ဖြစ်ရင်လဲ ငိုမယ်၊ ညည်းညူမယ်၊ ရှိုက်ငင်မယ်။
တချို့များ ထိသိမှုထဲ အမှတ်လုံးဝလွတ်ကာ
တက်ချက်မေ့မျောနေတာတွေလဲ ရှိတာပဲ။ စား
သောက်စရာတွေကို တွေးတောကြံစည်မိရင်လဲ
အရသာရှိရှိ မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်နဲ့ စားလိုက်ရတာ

ဝမ်းဗိုက်ကို ပြည့်နေတာပဲကွ။ ဒါက သူရဲ့ သမာဓိအရှိန်ကလေးနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်စခန်းတွေပါ ကွာ။ ဆန်းတာမဟုတ်ပါဘူး။

ဒကာ။ ။ အော် --- သမာဓိကလေး အတော်အတန်ရလာ တဲ့ ယောဂီဟာ သူရဲ့စိတ်ကူးထဲမှာ အဟုတ်လို ဖြစ်ပေါ် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တာကိုဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- အဲသောကတော့ ဘယ်ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံထဲ သတိအမှတ် မစွဲမြဲ တဲ့ ယောဂီဟာ သူရဲ့ စိတ်ကူးအာရုံအလျောက် တစ်ခါ တစ်ခါ ဣန္ဒြေပျက်အောင် ဖြစ်တတ် တယ်လို့ မှတ်ရမယ်။

သည်လိုအခါ သူ့ဘာသာသူ မူလသတိ အမှတ်ကို ပြန်မှတ်ပစ်လိုက်ရင်လဲ ပြီးသွားတာပါ ပဲ။ သို့မဟုတ် ဆရာလုပ်သူရှိနေရင်လဲ ဆရာက သတိပေးလိုက်ရင် ပြီးသွားတာပါပဲ။ ကြီးကျယ် တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါမျိုးကလဲ လူတစ်ထောင် မှာမှ တစ်ယောက်တလေသာ ဖြစ်တတ်တာပါ ကွာ။ အိပ်မက်နေတဲ့ လူလိုပေါ့။ သူ့စိတ်ကူးထင် ရာ မက်မော လုပ်မိ ပြောမိ ငိုမိ ဆိုမိ ပြုမိ ကြတာပဲ။

ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရင်း ဆိုင်းတီးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သတိရအောင်လုပ်ပြီး မေးကြည့်တော့ သူဟာ တရားအမှတ်ထဲက သတိလွတ်၍ တောင်ပြုံးနတ်ပွဲကို စိတ်ရောက်သွားကာ အရက်မူးပြီး ပျော်မြူးနေလိုက်တာ သူ့စိတ်ထဲမှာ အဟုတ်လိုပဲတဲ့။ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းထဲကိုမှ စိတ်သတိ မစွဲမြဲ မစူးစိုက်ဘဲကိုကွ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းစိတ်မကူးဘဲ တောင်ပြုံးပွဲကို စိတ်ကူးတော့ တောင်ပြုံးကိုရောက်သွားကာ ထင်ရာတွေ ပြုမူပြောဆိုမိတော့တာပေါ့။ ဒါမျိုးကို ဧရာမအပြစ်ကြီးတစ်ခု လုပ်ပြောနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာလုပ်ဖူးတဲ့ သူဆိုရင် သိလိမ့်မယ်ဟေ့။

အခန်း (၉)

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ လူအချို့ကလဲ စွန်းလွန်း ရှူးရဲနည်းဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်း ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး၊ မှော်ပညာနဲ့တူတယ်၊ ပန်းနာ ဟိုက်နာ၊ ရှူနာရှိုက်ကုန်း၊ နားထိုင်းနားလေထွက်၊ အဆုတ်ရောဂါသမားတို့၊ အဆုတ်တစ်ခြမ်းပဲ့ကျနေတဲ့ တီဘီရောဂါသမားတို့၊ မီးယပ်ပိန် မီးယပ်ခြောက်နဲ့ စိတ်နောက်ရှူးသွပ်နေသူတို့ကို ဆေးမစားရဘဲ သူတို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းထဲ ဝင်ရှူခိုင်းတာနဲ့ ရောဂါတွေ ပျောက်ကုန်တာတွေ ရတယ်။ ဒါကြောင့် စွန်းလွန်းကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ မှော်ပညာနဲ့ ယှဉ်တယ်လို့ ပြောဆိုနေကြပါတယ်။ ဒါကိုကော ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲ ဘုရား။ တပည့်တော်များမှတ်သားဖို့ မိန့်ကြားပါဦး။

ဆရာ။ ။ ဟာ- အဲဒါလဲ လူမိုက်တို့ရဲ့ စွပ်စွဲဆဲရေးချက်တစ်မျိုးပဲကွ။ ရောဂါပျောက်ကြောင်း ဆေးကောင်းသဖွယ် ဖြစ်တော်မူတဲ့ ဗောဇ္ဈင်(၇)ပါး မြတ်တရားကို ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့တာအရှိသားပဲ။ ကဿပဗောဇ္ဈင်တို့၊ မောဂ္ဂလာနဗောဇ္ဈင်တို့ ဆိုတာ သာသနာမှာ ယနေ့အထိ

ထင်ရှားရှိပြီး တို့များကိုယ်တိုင် လူမမာကိုရွတ်
ဖတ် ဟောကြားပေးနေရတာပဲကွာ။

အနာရောဂါ စွဲကပ်နှိပ်စက် ခံနေရတဲ့
လူမမာဟာ အဲသည် ဗောဇ္ဈင်တရားကို ယုံယုံ
ကြည်ကြည်နဲ့အဟုတ်တကယ် ပွားများအားထုတ်
နေရင် မုချ ရောဂါပျောက်ရမယ်ကွ။

မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တိုင် ရံဖန်ရံခါ
မအီမသာ ကျင်နာခံခက်တဲ့ အနာရောဂါမျိုး
နှိပ်စက်ဖြစ်ပေါ်လာရင် အဲသည်ဗောဇ္ဈင်တရား
ကို ပွားများအားထုတ်လိုက်တာပဲ။ ရှင်မဟာ
ကဿပကြီးတို့၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့၊ ရှင်စုန္ဒစတဲ့
မထေရ်မြတ်တွေဟာလဲ ရောဂါဝေဒနာဖြစ်ပေါ်
နှိပ်စက် ခံရတဲ့အခါမှာ သည်ဗောဇ္ဈင်တရားကိုပဲ
ကြိမ်ဖန်များစွာ ပွားများအားထုတ်ကာ ရောဂါ၏
အမြစ်ကိုပါ ပယ်နုတ်ငြိမ်းသတ်ပစ်ကြတာပဲကွ။

ဒကာ။ ။ ဪ- ဗောဇ္ဈင်တရားဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ပွားများ
အားထုတ်မှ အနာရောဂါ ပြောက်ကင်းတာလား
ဘုရား။ သည်လိုဆိုရင် လူမမာရဲ့ အနားမှာဆရာ
တော်များ ဝိုင်းထိုင်ပြီး ဟောကြားရွတ်ဖတ်နေတဲ့
ဗောဇ္ဈင်သုတ် ပရိတ်တော်များကို နာယူနေရုံနဲ့

လူမမာမှာ ရောဂါမပျောက်ကင်းနိုင်ဘူးပေါ့။

ဆရာ။ ။ အေး --- ပရိတ်တော်ကို နာရတော့လဲ ပရိတ်
တရားရဲ့အကျိုးအကြောင်း လမ်းစဉ်ကို သိထား
ရုံကလေးနဲ့တော့ ကိုယ်စိတ်အေးငြိမ်းမှု သုခ
ချမ်းသာကို မရနိုင်ဘူးကွ။ ကိုယ်သိထားတဲ့
တရားတော်ကို သိထားတဲ့အတိုင်း အဟုတ်
တကယ် ကျင့်ကြံပွားများမှသာ ကိုယ်စိတ် ငြိမ်း
ချမ်းမှု သုခကို ခံစားရတာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့်
ပရိတ်နာတယ်ဆိုတာ မေ့ဿဝန ကုသိုလ်
လောက်တော့ ရတာပေါ့ကွာ။

ဒကာ။ ။ တချို့ လူမမာတွေက ဗောဇ္ဈင်သုတ်ကို နာယူ
ရရင် သူတို့ရောဂါဟာ ပျောက်ကရောလို့
ထင်နေကြတာဘုရား။ ခုမှပဲ ရှင်းတော့တယ်။
စွန်းလွန်းယောဂီနှင့် ဗောဇ္ဈင်တရားရဲ့ယှဉ်စပ်ပုံ
ကို ပြောလက်စအတိုင်း ဆက်ပြောပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- အဲသည် ဗောဇ္ဈင်(၇)ပါးထဲမှာ လိုရင်း
အချုပ်ဖြစ်တဲ့ ထွက်လေဝင်လေ ကာယာနု
ပဿနာ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်တရားကို စွန်းလွန်း
ယောဂီတွေက ကိုယ်တွေ့ဒီဌ အဟုတ်တကယ်
ပွားများအားထုတ်နေတာကွ။ ထွက်လေ ဝင်လေ

ရှု၊ ရှဲ့ရှဲ့၊ ထိသိမှုကို အမြဲသတိပြု မှတ်သားပွားများ
နေတဲ့ စွန်းလွန်းယောဂီသမားဟာ ဘုရားဟော
တရားတော်နဲ့အညီသတိသမ္မောဇ္ဈင်ကို ဘာဝီတ၊
ဗဟုလိကတ အကြိမ်များစွာ လေ့လာပွားများနေ
တာသာဖြစ်လေတော့ အနာရောဂါတွေပျောက်
ကင်း ချမ်းသာတာပေါ့ကွ။

အဲသာကိုပဲ ဘုရားမကြည်ညိုသူ၊ စွန်းလွန်း
မနာလိုသူ၊ လူမိုက်တစ်စုက အတ္တကိလမထာနု
ယောဂထဲ ဆွဲသွင်းလို့မရတာနဲ့ “မှော်ပညာလို့”
တစ်နည်းကြိုကာ ထင်ပါကွာ။

ဒကာ။ ။ သူများပြောသံကြားလို့သာ ဟုတ်- မဟုတ်၊
မှန်- မမှန် မေးရတာပါဘုရား။ စွန်းလွန်းဆရာ
တော်ဘုရားကြီးပြပေးတဲ့ ရှု၊ ရှဲ့ တရားဟာ
လက်စသတ်တော့ ဗောဇ္ဈင်တရားတွေ ဖြစ်နေ
တာကိုဘုရား။ ဒါထက် ဆက်မေးပါရစေဦး။

အဲသည်လို ဆေးစား၊ ဆေးလိမ်း၊ ဆေးထိုး
တာလဲ မဟုတ်ဘဲ သည်ထွက်လေ ဝင်လေ
ရှု၊ ရှဲ့ရှဲ့၊ ထိသိမှု ဗောဇ္ဈင်တရားကို မှတ်သားတာနဲ့
အနာရောဂါတွေ ပျောက်ပျက် ကင်းငြိမ်းနိုင်တယ်

ဆိုတာက ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဘယ်လို ကင်းငြိမ်း
တာလဲဘုရား။ ရှုံးရဲ့ လုပ်တာနဲ့ “ရောဂါပျောက်
ကင်းပုံ အခြေခံ အဆက်အစပ် သဘောကလေး
ကို မကျဉ်းမကျယ် တပည့်နားလည်အောင်
ထုတ်ဆောင်ရှင်းပြပါဦးဘုရား။”

ဆရာ။ ။ အိမ်း --- မင်းတွင်မကဘူး၊ သည်စာဖတ်တဲ့
သူတွေပါ အားလုံးနားလည်အောင် ပြောပြမယ်။
ဆရာက နားလည်အောင် ပြောတာကို နား
လည်အောင်လဲ နားထောင်မှတ်သားရတယ်ကွ။
ကိုင်း - နားထောင်ရေးမှတ်ပေရော့ဟေ့။

(၁) အနာရောဂါဆိုတာ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊
အာဟာရ အဲသည်အကြောင်းတရား
လေးပါး ကြောင့်သာ ဖြစ်တယ်လို့
(၁) အချက်မှတ်ထားလိုက်။

(၂) အဲသည် အကြောင်းလေးပါးထဲမှာ
“ဥတုနှင့် အာဟာရက”ပဓာန မဟုတ်
ဘူးကွ “ကံနှင့်စိတ် နှစ်ပါးသာ”ပဓာန
ပြဋ္ဌာန်းကြောင်းကိုလဲ ထူးကဲပြီးမှတ်
လိုက်ဦးဟေ့။

(၃) အဲသည် ကံ၊ စိတ် နှစ်ပါးထဲမှာလဲ ကံ

ခေါ်တဲ့ စေတနာဟာ စေတသိက်မျိုး
ထဲက ဖြစ်နေလို့ စိတ်ရဲ့ နောက်လိုက်
သာဖြစ်သောကြောင့် စင်စစ် စိတ်
ကသာ ရှေ့သွား ခေါင်းဆောင်၊
လောကကြီးတစ်ခုလုံးဟာ စိတ်အလို
အတိုင်းသာ လိုက်လိုက်ပြီး ဖြစ်နေ
ရတာကိုလဲ တစ်ထစ်ချ မှတ်ထား
လိုက်ဦးကွ။

(၄) အဲသည်လို လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို
အုပ်စိုး စီမံ ချယ်လှယ်နေတဲ့ စိတ်
ဟာလဲ အပူ- တေဇောဓာတ်၊ သွေး-
အာပေါဓာတ်၊ လေ- ဝါယောဓာတ်။
အဲသည်ဓာတ်သုံးမျိုးစပ်က ပေါက်ဖွား
လာတဲ့“ရုပ်ဒီဝိတိန္ဒြေခေါ်”ရုပ်သက်က
ဖြစ်လာတယ်လို့ မှတ်ရမယ်ကွ။
“အဲသာ စိတ်ဖြစ်ပုံပဲ။”

(၅) အဲသည် ရုပ်ဒီဝိတိန္ဒြေကို ဖြစ်စေတတ်
တဲ့“တေဇော- အာပေါ- ဝါယော”
ဓာတ်သုံးမျိုးစပ်ဟာလဲ ဥတုနဲ့အစာ
အာဟာရ နှစ်ပါးကြောင့်သာ ဖြစ်ပေါ်

လာတယ်လို့ တစ်ဆင့်မှတ်ရမယ်ကွ။

(၆) ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်ထဲမှာ အနာရောဂါ ဖြစ်ကာ ရုပ်ဖောက်ပြန်သမျှတွေဟာ အာပေါဓာတ်ဖြစ်တဲ့ သွေးဖောက်ပြန် ပျက်စီးလို့ချဉ်းသာ ဖြစ်တယ်လို့ တစ်ထစ်ချမှတ်ဟေ့။

(၇) အဲသည်လို အာပေါဓာတ်ရုပ်ဖြစ်တဲ့ သွေးဖောက်ပြန် ပျက်စီးရတာဟာလဲ တဏှာ ဥပါဒါန်အမျိုးမျိုးတို့နဲ့ ပူပင် ချောက်ချားတဲ့ စိတ်တွေကြောင့်သာ ဖောက်ပြန် ပျက်စီး ရကြောင်းကို လှေ့နံဓားထစ် မှတ်ပေရော့ကွာ။

ဒကာ။ ။ တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်မေးတာက ထွက်လေ ဝင်လေ၊ ရှုရှု ထိသိကိုမှတ်တာနဲ့ ဆေးမသောက် ဘဲ ရောဂါပျောက်ပုံကိုမေးတာ။ ဆရာတော်ဖြေ တာက တပည့်တော်အမေးရဲ့ လိုရင်းအဖြေလဲ ပေါ်မလာသေးဘူး။

ဆရာ။ ။ ဪ-- မင်းက “ရောဂါပျောက်ကင်းပုံ အခြေခံ အဆက်အစပ်သဘော အကျဉ်းကို ပြောပါဆိုလို့ အခြေခံ ဆက်စပ်ပုံတွေ ပြောနေရတာ။”တယ်

ခက်သကို။ တို့များပြောတာ နားထောင်စမ်းကွာ။
လျှာမရှည်စမ်းနဲ့ အစီအစဉ်တွေတောင် ဘယ်
ရောက်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး။

အေး- နားထောင်၊ (၇)အချက်ဖြစ်တဲ့
ဥပါဒါန်အမျိုးမျိုးကြောင့် ပူပင်ပြေးလွှား ချောက်
ချားဖောက်ပြန် တုန်လှုပ်နေတဲ့ စိတ်ကို
တည်ကြည်ငြိမ်သက် အေးမြစေတတ်တဲ့ ရှူးရဲ့
ထိသိ သတိဖြင့် မိအောင်ဖမ်းထိန်း အုပ်ချုပ်ထား
လိုက်တဲ့အခါမှာ တဏှာဥပါဒါန်ဆိုတဲ့ ပူပန်
ချောက်ချားမှုတွေဟာ ငြိမ်းပြီး ငြိမ်ဝပ်တည်ကြည်
လာတာပေါ့ကွ။ သူ့အမှတ်ကလေးနဲ့သူ ယောဂီ
စိတ်ထဲမှာ အေးမြချမ်းသာလာတယ်ပေါ့ကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ အခြေခံသဘာဝရဲ့ အကြောင်းအကျိုး
ဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်လာပုံကလေးတွေကို တပည့်
တော်ရိပ်စားမိပါပြီ။ စိတ်ရှိတော်မမူပါနဲ့ဘုရား။
ရှေ့ကိုဆက်လက် မိန့်ကြားတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ အေး --- အဲသည်လို အကြောင်းအကျိုးဆက်
စပ်ကာ အနာရောဂါ ဖြစ်ပေါ်လာပုံတွေကို
အလုံးစုံသိတော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားသခင်က
သတ္တဝါတွေ အနာကင်းရာ ရောဂါပျောက်

ကြောင်းနဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရရှိရေးအတွက်
 “ထွက်သက်- ဝင်သက်ခေါ်တဲ့” ထွက်လေဝင်လေ
 ရှုံးရဲ့ အမှတ်သတိကို ရောဂါပျောက်ကြောင်း
 မဟာဩသဓ- ဆေးကောင်းကြီး အဖြစ်နဲ့
 “ဗောဇ္ဈင်တရားတော်မြတ်” ဟုအမည်တစ်မျိုးတပ်
 ပြီး မိန့်ကြား ညွှန်းလစ်တော်မူခဲ့တယ်လို့ မှတ်
 ထားပေရော့ကွာ။

နောက် ဂီရိမာနန္ဒသုတ်စတဲ့ သုတ်ပေါင်း
 များစွာထဲမှာလဲ အနာရောဂါပျောက်ကြောင်းတို့
 ကို သည်လို့ပဲ သတိသညာနဲ့ ဟောကြားထားတာ
 တွေ ရှိသေးတယ်ကွ။

ကဲ- မင်းအလိုရှိနေတဲ့ ဆေးမလိမ်း၊ မထိုး၊
 မသောက်ရဘဲ ထွက်လေဝင်လေကြောင့် ရောဂါ
 ပျောက်ပုံကလေးကို ဂေါတမနွယ်ဖွား မြတ်စွာ
 ဘုရားသခင်ရဲ့ စကားတော်အရ တို့များက
 တစ်ဆင့်ပြောပြမယ်၊ သဘောကျအောင် နား
 ထောင် မှတ်ထားပေရော့ဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပဲ့၊ အဆင်သင့် နားထောင်မှတ်သားလျက်ပါ
 ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အနာရောဂါ ကင်းပျောက်ပုံကတော့ မိမိတို့ရဲ့

ထွက်လေဝင်လေဟာ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ပြုပြင်
ပေးနိုင်တဲ့ အရေးအကြီးဆုံး လက်နက်ကြီးပဲကွ။
သူ့ကို အသက်လို့လဲခေါ်တယ်။ “ဒါကြောင့်မို့
ထွက်သက်-ဝင်သက်လို့ ဆိုကြတာပေါ့”။ သူ့ကို
အားရပါးရ ရှုရှိုက်မှ အဆုတ်အား ပြည့်ဝပြီး
အင်္ဂမင်္ဂါနုသာရီ လေနဲ့အတူ နှလုံးသားထဲမှ
တစ်ဆင့် သွေးသစ်- သွေးကောင်းတွေဟာ
အင်္ဂါကြီးငယ် တစ်ကိုယ်လုံးကို ပျံ့နှံ့ဖြာထွက်ပြီး
သွားစေနိုင်တယ်။ နောက်ပြီး အစာကိုကြေကျက်
စေတတ်တဲ့ ပါစကတေဇောဓာတ်ကိုလဲ ဖြစ်စေ
နိုင်တယ်တဲ့ကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဒေါက်တာများကလဲ သည်လိုပဲ ညွှန်ပြ
ကြပါတယ်ဘုရား။ သည်စကားကို ထောက်ခံ
ပါတယ်။

ဆရာ။ ။ မင်းတို့ ဒေါက်တာရဲ့စကားကို တို့များကယူပြီး
ပြောကြားနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခုတို့များ ဟော
ကြားဖြေဆိုနေတာက ဘုရားရှင်ရဲ့ ပိဋကတ်
တော်လာ စကားတော်တွေကွ။ အဲဒါကြောင့်
လူတိုင်း လူတိုင်းရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ပြုပြင်ပေးနိုင်
တဲ့ ထွက်လေဝင်လေကို ရှုရှိုက်လိုက်တဲ့အခါ

နာခေါင်းသားကို ထိထိသွားတဲ့ ထိသိကိုချည်း အာရုံရောက်အောင် မလွတ်တမ်း လိုက်ဖမ်းမှတ် သားနေတဲ့ စွန်းလွန်းယောဂီရဲ့ ဝီရိယနဲ့သတိ တရားက မိမိ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ညစ်ပတ်နွမ်းနယ် အောင် လုပ်တတ်တဲ့ တဏှာ- ဥပါဒါန် ကိလေသာ ခေါ်တဲ့ တရားဆိုး တရားညစ်တွေ ဝင်မလာရအောင် ကွယ်ကာပြီး စိတ်ထားတည် ကြည်မှုကိုသာ ပြုလုပ် ချုပ်ထိန်းပေးထားတယ်။

အဲသည်လို တည်ကြည်ငြိမ်သက် အေးမြတဲ့ စိတ်ထားမှ ပေါက်ဖွားဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စိတ္တဇရုပ် ကောင်း ရုပ်သန့်တွေနဲ့ ၎င်းကိုမှီပြီး ဖြစ်ရတဲ့ ကမ္မဇရုပ်ကောင်း ရုပ်သန့်တွေက ပိုမိုအား ကောင်း အားကောင်းလာကာ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ သွေးကောင်းသွေးမှန်တွေချည်း အသစ် အသစ် ဖြစ်ပွား ဖြစ်ပွားလာလေတော့ ကိုယ့်မှာခံစားနေ ရတဲ့ အနာရောဂါနဲ့ ရုပ်ဖောက်ပြန်မှု သွေးဖောက် ပြန်မှု အင်အားတွေဟာလဲ ဆုတ်ယုတ် ဆုတ် ယုတ်ကာ ပျက်ပြား ပျက်ပြားပြီး တစ်ခါတည်း ပျောက်ဆုံး ငြိမ်းအေးသွားကြတာပေါ့ကွ။

အဲသာဟာ တို့များရဲ့ စကားမဟုတ်ဘူး

နော်၊ ဘုရားရှင်ရဲ့စကားသာဖြစ်တယ်။ မင်း
မယုံရင် စွန်းလွန်းကိုသွားပြီး ကိုယ်တွေ့
တကယ် အားထုတ်ကြည့် သိလိမ့်မယ်ဟေ့။
ဒါကြောင့် စွန်းလွန်းကမ္မဋ္ဌာန်း ရှုံးရှဲဟာ မှော်
ပညာမဟုတ်တဲ့ ရောဂါပျောက်ကြောင်း ဗောဇ္ဈင်
တရားကောင်း ဖြစ်တယ်လို့သာ မှတ်လိုက်ဦးပေါ့
ကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဆရာတော်ရဲ့ မိန့်ကြားချက်အားလုံးကို
ချုံးကြည့်လိုက်ရင် ကံ၊ စိတ်၊ ဥ၊ ဟာ၊ ကြောင်း
လေးဖြာထဲမှာ အနာရောဂါဖြစ်တာဟာ စိတ်နဲ့
ကံကြောင့်သာ ဖြစ်တယ်။ စိတ်နဲ့ကံသာ ပဓာန
လို့ ဆိုရာရောက်နေပါတယ်။ သည်လိုဆိုရင်
“ပဒိုင်းသီးစားလို့ ရူးသွပ်တဲ့ ရောဂါဖြစ်လာတာ
ဟာ”မတည့်တဲ့ အာဟာရကို စားမိလို့ အာဟာရ
ကြောင့် ဖြစ်လာတာသာ မဟုတ်လားဘုရား၊
မိန့်ကြားတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ အိမ်း ---ယေဘုယျနည်းခေါ် များသောအားဖြင့်
တော့ စိတ်နဲ့ကံကြောင့် ဖြစ်တာသာ များတယ်လို့
မှတ်ရမယ်ကွ။ မင်းပြောတဲ့ ပဒိုင်းသီးကို
စားတာဟာလဲ သူ့စိတ်က စားချင်လို့ စားတာသာ

ဖြစ်လေတော့ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တာလို့ ဆိုနိုင်တာပဲ။ သူ့စိတ်က မစားချင်ဘဲနဲ့ သူများက အတင်းနင်းကျွေးလို့ဖြစ်စေ၊ ညာကျွေးလို့ဖြစ်စေ၊ မှားလို့ဖြစ်စေ စားမိရင်လဲ ကံ မကောင်းလို့သာ စားမိတာပဲလို့ မှတ်ပေါ့ကွာ။ အနည်းအပါးတော့လဲ ဥတုတို့ အာဟာရတို့ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သေးတယ်လို့ မှတ်ပေါ့။

ကိုင်း- သည်အမေးကို နိဂုံးချုပ်ကြစို့ကွာ၊ စွန်းလွန်းကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ မှော်ပညာမဟုတ်ပါဘူး။ စွန်းလွန်းကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ သတိသမ္ပောဇ္ဈင် အမှန်တရား ဘုရားဟောသာဖြစ်ပါတယ်။ အဲသည် ဟေဇ္ဈင်တရားမှန်ကို အားထုတ်ပွားများလို့ ရောဂါတွေ ပျောက်ကင်း ချမ်းသာသွားတာလို့ မှတ်ပေရောကွာ။ မယုံရင် မင်းကိုယ်တိုင် ဝင်အားထုတ်ကြည့်ပေါ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ အမိန့်အတိုင်း မှတ်သားအားထုတ်ပါမည်။ နောက်တစ်ပါး မေးချင်တာကတော့ “စွန်းလွန်းယောဂီတွေဟာ တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် သူတို့ကိုယ်ကို ဝတ်ကောင်းစားလှများနှင့် ကြော့အောင် ပြင်ဆင်ဝတ်စားကာ ကားကြီးကားငယ်တွေနဲ့

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၃၀၅

ဘောက်ထော် စွန်းလွန်းရိပ်သာကို သွားလိုက်ကြ
တာ ပွဲထိုင်သွားသလား အောက်မေ့ရတယ်”
တရားထိုင်သွားတဲ့ယောဂီဟာ သည်လိုပဲ
ကိုယ်ကို သပြီး ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်စား
ဆင်ယင်ကာ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ပွား
များကောင်းပါသလားဘုရား။ အပြစ်မရှိဘူး
လား။

ဆရာ။ ။ ကိုယ်ကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ပြုပြင်ခြင်း၊
အဝတ်သစ် အဝတ်ကောင်းများကို ဝတ်စားဆင်
ယင်ခြင်း ပြုလုပ်ကာ ဝိပဿနာတရားပွားများ
ကြတာဟာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ပွားများအားထုတ်
ကောင်းပါတယ်။ သာဟာ ရှေးသူဟောင်းများရဲ့
ကောင်းတဲ့ သဘောအယူတွေပါပဲကွာ။

ဒကာ။ ။ ယခု ဆရာတော်မိန့်ကြားတဲ့ စကားကို မယုံလို့
တော့ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ လူအများ ပိုမိုလေး
စားလာအောင် ပါဠိ အဋ္ဌကထာမှာပါရင်လဲ
ညွှန်ကြားထုတ်ဆောင်တော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ် --- ညွှန်ကြားရတာပေါ့။ ပါဠိက ဥပမာ
တွေ- ဘာတွေနဲ့ဆိုတော့ တော်တော်ရှည်တယ်
ဟေ့။ ပေယျာလထိုးပြီး ပြမယ်ကွာ။ ဟောသည်

မှာ ဆဋ္ဌမူ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် ပထမအုပ် စာမျက်နှာ-
၁၂၅၊ စာပိုဒ် ၆၁- ကိုဖတ်-

တတ္ထ ဝတ္ထု ဝိသဒ္ဓ ကိရိယာ နာမ
အဇ္ဈတ္တိက ဗာဟိရာနံ ဝတ္ထုနံ ဝိသဒ္ဓဘာဝ
ကရဏံ(လ) ဉာဏမ္ပိ ဝိသဒ္ဓံ ဟောတိ၊ ပရိ
သုဒ္ဓိ။

အကြင် ယောဂီအား မိမိကိုယ်၌
တင်ရှိ ပေကျ်နေသော ချွေးစေး၊ ချေးညော်၊
အညစ်အကြေးသည်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်
မှာဆင်မြန်းသော အဝတ်သင်္ကန်း၊ ပုဆိုး၊
ထဘီ၊ အင်္ကျီ၊ တဘက်၏ ညစ်ပတ်
ဟောင်းနွမ်း ပေကျ် နံစော်မှုသည်လည်း
ကောင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း၌ ညစ်ပတ်
ရှုပ်ထွေးနေခြင်းသည်လည်းကောင်း ရှိ၏။

ဤသို့ ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပ နှစ်ဌာနမှာ
မသန့်ရှင်း မစင်ကြယ်သော ယောဂီ၏စိတ်၊
စေတသိက်၊ ဉာဏ်အမြင် တို့သည်လည်း
မသန့်ရှင်း မစင်ကြယ်နိုင်တော့ပေ။

ဥပမာဆိုသော် --- မြူမှုန်ချေးညော်
တို့ဖြင့် ညစ်ပတ်ပေကျ်နေသော အဝတ်စုတ်

ကို မီးစာလုပ်၍ ဆီမီးထွန်းသော မီးရောင်
သည် မကြည်လင် မသန့်ရှင်း သကဲ့သို့
တည်း ---တဲ့။

အဲသောကို “ဝိပရိတ်” ပြောင်းပြန်လှန်
လိုက်ရင် ယောဂီဟာ မိမိကိုယ်ကိုသန့်ရှင်း
စင်ကြယ်အောင် ပြုပြင်သုတ်သင်ပေးရ
မယ်။ ညစ်ပတ် ပေကျံ နံစော်နေတဲ့
အဝတ်အထည် တို့ကိုလဲ မဝတ်ဆင်ဘဲ
လျှော်ဖွပ်၍ ဖြစ်စေ၊ အသစ် အသစ်ကိုဖြစ်
စေ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ဝတ်ဆင်ထားရမယ်။

မိမိနေထိုင်ရာ ကျောင်းသင်္ခမ်းကိုလဲ
အမှိုက်မရှုပ် မြူမှုန်မတင်၊ မြင်ရသူ၏ စိတ်
နှလုံးကို ကြည်လင် မွေ့လျော်ဘွယ်ရာဖြစ်
လာအောင် ပြုပြင်စီမံ၍ ထားရမယ်။

အဲသည်လို ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ နှစ်ဌာန
မှာ သန့်ရှင်းကြည်လင်၍ စိတ်နှလုံးမွေ့
လျော်ဘွယ်ရာ ဖြစ်နေပါမှ ယောဂီ၏စိတ်
စေတသိက်နဲ့ ဝိပဿနာ ဉာဏ်အမြင်ပါ
ကြည်လင်သန့်ရှင်းလာကာ “ဝုဗ္ဗိ ဝိရုဇ္ဈိ
ဝေပုလ္လံ ဂစ္ဆတိ” စည်ပင်ကြီးထွား ပြန့်ပွား

ခြင်းသို့ ရောက်၏တဲ့- ကွ။

အဲသောကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာတရား ပွားများတဲ့ ယောဂီဟာ လက်သည်းခြေသည်း ဆံပင် မုတ်ဆိတ်တို့မှစ၍ မိမိကိုယ်ကို သန့်ပြန့် စင်ကြယ်စေရမယ်၊ အဝတ်အထည်မှာလဲ ထိုနည်း လည်းကောင်းပဲ၊ ညစ်နွမ်းပေကျ နံစော် ခြင်းများ ကင်းကာ သန့်ရှင်းသစ်လွင်တာကိုသာ ဝတ်ဆင်ဝတ်ဆင်ပြီးတော့ ထားရမယ်လို့ဆိုတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာဆရာ၏ အမှာစကား အတိုင်း စွန်းလွန်းကမ္မဋ္ဌာန်းသမားတွေက စာပေ နှင့်အညီ ဝတ်စားဆင်ယင် ကြတာဟာ အပြစ် မရှိ မှန်ကန်၏ဟူ၍၊ တွဲ= သင် အညတရ အယ်ဒီတာသည်၊ ဂဏှာဟိ= မှတ်လေလော့။

အဲသည်လို ယောဂီ၏ သန့်ပြန့်စင်ကြယ်စွာ နေထိုင်ဝတ်ဆင်မှုစကားကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာသာ ဆိုတာမဟုတ်သေးဘူး။ သမ္မောဟဝိနောဒနီ အဋ္ဌကထာ သတိပဋ္ဌာနဝိဘင်း ဆဋ္ဌသံဂါယနာမူ စာမျက်နှာ ၂၆၃၊ ၂၆၄- တို့မှာလဲ သည့်အတိုင်းပဲ ဟောကြားဆုံးမထားတာ ပါလေရဲ့ကွာ။

အခန်း (၁၀)

သည်နေရာမှာ ပိဋကတ်ကျမ်းဂန်တတ်
စာပေအကျော် အဘိဓမ္မာပညာ ညဝါတက္ကသိုလ်
ခေါ်နေကြတဲ့ တောင်မြို့ တူးမောင်းတိုက်
ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဖြစ်ပုံကိုသွားပြီး သတိ
ရတယ်ဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ တူးမောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ
ဘယ်လိုများဖြစ်ပြီး သွားပါသလဲဘုရား။ ဖြစ်ပုံကို
မိန့်ကြားတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ အေး --- အဲသည် တူးမောင်းတိုက် အဘိဓမ္မာ
အကျော် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလဲ ဦးစံထူးလို
ပဲ တစ်ဆင့်ကြား စကားနဲ့ ရှူးရဲ့တရားကို အား
ကြီးအပြစ်ပြော ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲတာပေါ့။ နောက်တော့
ရှူးရဲ့ ထဲမှာ ဆရာတစ်ဆူလုပ်ပြီး နည်းပြနေတဲ့
သူတပည့်ဟောင်း ရဟန်းတော်တစ်ပါးက ဆရာ
တော်ကြီးထံ သွားရောက်ကန်တော့တဲ့အခါမှာ
ရှူးရဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းရဲ့ နည်းလမ်းကျင့်စဉ် ဖြစ်ပျက်ပုံ

အကြောင်းစုံကို အဖုံဖုံ ကုန်စင်အောင် မေးမြန်း
စစ်ဆေးပြီး တပည့်ကြီး၏ ဖြေဆိုပြောကြား
အစစ်ခံချက်များကို စဉ်းစားဝေဖန် ကြည့်လိုက်
တာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ
အတော်ကျေနပ် သဘောကျလာသတဲ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဒါနဲ့ ရှုနဲ့တရားကို တူးမောင်းဆရာတော်
ဘုရားကြီးက စီးဖြန်းပွားများရောလားဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- ဒါနဲ့ တပည့်ဖြစ်သူက တပည့်တော်ဟာ
ဆရာတော်ဘုရားထံမှာ အဘိဓမ္မာပညာတွေ
သင်ယူတတ်မြောက်လာတဲ့သူဖြစ်လို့ ဆရာတော်
ဘုရားရဲ့ကျေးဇူးတွေကို တပည့်တော်က တစ်ဖန်
အကျင့်ပဋိပတ်တရားနဲ့ ပြန်လည်ကာ ကျေးဇူး
ဆပ်ပါရစေဘုရား။ တပည့်တော်ရဲ့ရှုနဲ့ ဘာဝနာ
တရားကို ဆားမြည်းတဲ့သဘောနဲ့ ပွားများအား
ထုတ်တော်မူကြည့်ပါဘုရားလို့ လျှောက်ထား
တောင်းပန်သတဲ့။

အဲသည်အခါမှာ ဆရာတော်ကြီးဟာ အိမ်း-
မင်းတို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စစ်ဆေးစုံစမ်းတဲ့သဘောနဲ့
ကိုယ်တွေ့ဝင်ပြီး တစ်ထိုင်လောက် မြည်းစမ်း
ကြည့်ဦးမည်။ မှားရင်လဲ ငါကိုယ်တိုင် ဦးစွာသိ

တော့ ငါဒကာ တပည့်တွေကို တားမြစ်ဆုံးမရမှာ ကိုး။ သူတို့က ငါ့လောက်ပညာမရှိတော့ အမှား အမှန် မဝေဖန်နိုင်ဘူးကွဟုဆိုကာ ဆရာတော် ကြီးဟာ သူတို့ပြတဲ့ နည်းအတိုင်း ဌာန်ကရိုဏ်း ကျကျနဲ့ ကြိုးစားပွားများ အားထုတ်လိုက်တာ ဝေဒနာနုပဿနာစခန်းမှာ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ ပရမတ္ထ သဘာဝတို့ရဲ့ ဖြစ်ပျက်ပုံ ဥဒယဗ္ဗယ သဘော လက္ခဏာကိုသည်တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ပဲ ဝိပဿနာ ဉာဏ်နဲ့ သေချာစွာကွဲပြား သိမြင်ပြီး နှစ်သက် ကျေနပ်သွားတာပဲတဲ့။

အဲသည် အချိန်ကစပြီး စွန်းလွန်းဝိပဿနာ တရားနည်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် အားပေးကာ တူးဖောင်းတိုက်နားမှာပဲ စွန်းလွန်းရိပ်သာတည် ဆောက်လျက် စည်စည်ကားကားနဲ့ သူ့ဒကာ- ဒကာမတွေကိုပါ ဆက်လက်အားထုတ် ပွားများ စေခိုင်းနေတာ တို့များကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ခဲ့တာ ကို သတိရမိတယ်ကွ။

မင်းတို့ရဲ့ ဆရာကြီးဦးစံထူးဟာလဲ အဲသည် အချိန်က သူ့ကိုယ်တိုင် စွန်းလွန်းနည်းပြ ဆရာ တော်များထံ သွားရောက်စုံစမ်း မေးမြန်းစစ်ဆေး

မှု ပြုလိုက်ရင် အမှန်ပင် စွန်းလွန်းကမ္မဋ္ဌာန်း
ဆရာကြီးဘဝသို့ ရောက်သွားမှာပဲလို့ ထင်သကဲ့။
ဒါကြောင့် ဆရာကြီး ဦးစံထူးစွပ်စွဲပြောကြား
သလို စွန်းလွန်းဝိပဿနာတရားဟာ အတ္တကိလ
မထာနုယောဂနည်း မဟုတ်ဘူးလို့သာ တိုတိုနဲ့
တစ်ထစ်ချ မှတ်ပေရော့ကွာ။

ဒကာ။ ။ ဒါဖြင့်ရင် အတ္တကိလမထာနုယောဂ အကျင့်များ
ကို တပည့်တော်တို့ ဘယ်လိုမှတ်သား သိရှိထားရ
မှာလဲဘုရား၊ ပြတ်သားစွာ မိန့်ကြားတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ အတ္တကိလမထာနုယောဂ အကျင့်ဆိုတာ ရုပ်
တရား နာမ်တရားတို့ကိုလဲမသိ၊ ရုပ်နာမ်တို့၏
ဖြစ်ပျက်မှုသဘောလက္ခဏာကိုလဲ ဘာမျှမနာယူ
မသင်ကြား၊ ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ဖြစ်ကြောင်း
မူလကိုလဲ မလေ့လာ မလိုက်စား၊ ဒိဋ္ဌိစွဲမှား
အတ္တတရားကိုလဲ လက်မလွှတ်ဘဲ သူတို့ရဲ့
အကျင့်တရားထဲမှာ “သတိပြဋ္ဌာန်းတဲ့ သတိရဲ့
တည်ထား ကြည့်ရှုရာတရား လေးပါးတို့တွင်
ပါဝင်ခြင်း စိစစ်ဝေဖန်ခြင်းလဲ ဘာမျှမရှိဘဲ” ဗုဒ္ဓ
သာသနာခေါ် ဘုရားရှင်၏အဆုံးအမတော်မှ
တစ်ပါး ဟိုမှာဘက် အစွန်အဖျားကနေပြီး

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်ကာ-

“မထဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေခြင်း၊ မထိုင်ဘဲ မတ်တတ်ရပ်နေခြင်း၊ အစာအာဟာရကို ငါးပါးစပ်ထဲ ကျလာမှပဲ စားတော့မယ်လေဟု ပေတေနေခြင်း၊ အာဟာရကို ကိုယ်ကာယ၌ မမျှမတ တစ်နေ့လုံးမှ တစ်လုတ်စ၊ နှစ်လုတ်စသာ စားမျှ၍နေခြင်း၊ (၇)ရက်မှ တစ်ခါသာစားခြင်း၊ အစာရေစာကို လုံးဝမစားမသောက်တော့ဘဲ အငတ်ခံနေခြင်း၊ ခွေးလို လေးဘက်ထောက်သွားကာ နူးညံ့ကောင်းမွန် မြင့်မြတ်တဲ့ဘောဇဉ်ခဲဘွယ်တို့ကို ရှောင်ရှားပြီး ကြမ်းတမ်းတဲ့ နွားချေးခြောက်စသည်တို့ကိုသာ ကောက်၍ စားနေခြင်း၊ နွားလို နွားတို့၏ အမူအရာကိုယူ၍ကျင့်နေခြင်း၊ အဝတ် မဆည်းကိုယ်တုံးလုံးကြီးနဲ့ ချမ်းချမ်းတီးတီး ထဲမှာနေခြင်း၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တွေကို လက်နဲ့ သုတ်ယူလိမ်းကျံနေခြင်း၊ ကိုယ်ကို ပြာတွေလူးပြီး အရူးကြီးလို အဝတ်မပါ သွားလာလှည့်လည်နေခြင်း၊ ဆူးတွေပေါ်မှာ နေထိုင်

အိပ်စက်ခြင်း၊ ကိလေသာ အာသဝေါ
ကုန်ခန်းအောင် ကိုယ်ကိုနေခြောက်လှန်း
ခြင်း၊ ရေစိမ်ခြင်း၊ မီးကင်ခြင်း စတဲ့ “သတိ
လေးပါးဘာဝနာတရားမပါဘဲ” မိမိကိုယ်ကို
ဆင်းရဲ ပင်ပန်းအောင်လုပ်ပြီး ကျင့်တဲ့
အကျင့်မျိုးတွေ ဟူသမျှကို “အတ္တကိလ
မထာနုယောဂ” အကျင့်ဆိုးလို့ ချည်းသာ
သိရှိမှတ်သားထားပေရော့ကွာ။

ဒကာ။ ။ ဘာသာရေးမှာ အဘက်ဘက်က တိုးတက်နေတဲ့
ခုလို စာတတ်ပေတတ် ဝေဖန်ရေးခေတ်ကြီးထဲ
မှာ သည်လို မိမိကိုယ်ကို ဆင်းရဲမှုတွေပြုကာ
ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတဲ့ ဒိဋ္ဌိမျိုးတွေဟာ ရှိပါ
သေးသလားဘုရား။

ဆရာ။ ။ ဟာ- ရှိတာပေါ့ကွ။ ၁၃၁၈-ခုနှစ်က တို့များ
ကိုယ်တိုင် ဗုဒ္ဓသာသနာ လေ့လာရေးခေါင်း
ဆောင်အဖြစ်နဲ့ အိန္ဒိယ၊ ပါကစ္စတန်၊ နီပေါ၊
သီဟိုဠ် တိုင်းပြည်တို့ကို သွားရောက်လေ့လာခဲ့
ရာ အိန္ဒိယပြည်ထဲမှာ အတ္တကိလမထာနုယောဂ
အကျင့်သမား အမျိုးမျိုးတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့
ရတယ်။

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၃၁၅

အဲသည် အယူအကျင့်မျိုးတွေဟာလဲ
အတ္တကိလမထာနုယောဂ အကျင့်မျိုးတွေပဲဟု
မှတ်ရမယ်။

အဲသာ မင်းမှတ်သားဖို့ ပြတ်ပြတ်သားသား
ပြောလိုက်တာပဲကွ။ အကျယ်သိချင်ရင် မူလ
ပဏ္ဏာသပါဠိတော် စူဠဓမ္မ သမာဒါနသုတ်မှာ
ကြည့်။ ၉၁- မျိုးတောင်ပါတယ်။ ကိုင်း- ပြတ်
သားရဲ့လားဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ တပည့်တော်ဉာဏ်ထဲမှာ ပြတ်သားရှင်း
လင်းစွာ သိရလို့ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်ဘုရား။
အခု ဆရာတော် မိန့်ကြားသွားတဲ့ အဖြေစကား
ထဲမှာ-

သတိပြဋ္ဌာန်းတဲ့ သတိရဲ့ တည်ထားရှု
ကြည့်ရာတရား လေးပါးတို့တွင် ပါဝင်ခြင်း၊
စိစစ်ဝေဖန်ခြင်းလဲ ဘာမျှမရှိဘဲ ဆိုတာက
ဘယ် လေးပါးထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ တရားကို
ဘယ်လိုရှုကြည့်ပြီး စိစစ်ဝေဖန်ရမှာလဲ။

ရှုကြည့်စိစစ် ဝေဖန်ပုံ နည်းများကို သဲကွဲ
အောင် ပြောပြပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ် --- မင်းရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲ ကွဲပြားသွား
အောင် သတိပဋ္ဌာန်ပါဠိတော်ထဲက နည်းနည်း
ယူဆောင်ပြီး စိစစ်ဝေဖန်ပြမယ်။ နားထောင်
နော်။ သတိပဋ္ဌာန်းတဲ့ သတိရဲ့ တည်ထား
ရှုကြည့်ရာ တရားလေးပါးဆိုတာက-

(၁) ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ခေါ်
တဲ့ ကိုယ်အစုထဲ၌ သတိတရားကို တည်ထားရှု
ကြည့် မှတ်သားပွားများနေခြင်း အားဖြင့်
လောကရှိ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊
ယောက်ျား၊ မိန်းမ ခေါ်တဲ့ ဤကိုယ်ကောင်ကြီး
တွေအပေါ်မှာ ရုပ်-နာမ် နှစ်ပါးတို့၏ ဖြစ်ပျက်
ဖောက်ပြန်မှု၊ မစိုးမပိုင်နိုင်မှု၊ မတင့်တယ်မှု စတဲ့
ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကိုသာ သတိတရားဖြင့် တည်
ထားရှုကြည့်ပြီး စိစစ်ဝေဖန် နေခြင်းဖြစ်လို့
ငါ့ကိုယ်၊ သူ့ကိုယ်၊ လူ့ကိုယ်၊ နတ်ကိုယ်၊

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၃၁၃

အပျိုလေးရဲ့ကိုယ်၊ လူပျိုလေးရဲ့ကိုယ် စသည်၌
စွဲမက်နှစ်သက်ခြင်း တဏှာ၊ ငါတကား ဟု
မောက်ကြွားပလွှားခြင်း မာန၊ ငါသူတစ်ပါး
ယောက်ျား၊ မိန်းမ ရှိသည်၊ မြဲသည်၊ တည်တံ့
ခိုင်ခံ့သည်ဟုစွဲယူနေသော ဒိဋ္ဌိ၊ အဲသည်
တဏှာစွဲ၊ မာနစွဲ၊ ဒိဋ္ဌိစွဲ တရားဆိုးကြီးများကို
ကင်းစင် ကင်းစင် သွားစေနိုင်တယ်တဲ့ကွ။
အဲဒါကို သတိရဲ့ တည်ထားရှုကြည့်ရာ တရား
တစ်ပါးလို့ မှတ်ထား။ စွန်းလွန်းယောဂီတွေဟာ
အဲသည် ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ အာနာ
ပါနဖုသနနည်း ထိသိမှုကို အမြဲကြည့်ရှု မှတ်
သားသတိတရားနဲ့ ပွားများနေကြတာကွ။

(၂) ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ခေါ်
တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ချမ်းသာဆင်းရဲ ဖောက်လွဲ
ဖောက်ပြန် ငြောင်းဆန်အောင် ကပြောင်းကပြန်
ဖြစ်နေတဲ့ ဝေဒနာတရားတွေကို သတိဖြင့်ကြည့်ရှု
မှတ်သား ပွားများနေခြင်းကြောင့်လဲ လောကကြီး
ထဲ တဝဲလည်လည် တပ်မက် ခင်တွယ်ရာ
တဏှာ၏ မူလအမြစ်ရင်းကို တူးဖျိပယ်နုတ်ခြင်း

ဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သဗ္ဗေ သင်္ခါ
ရာ ဒုက္ခာလို့ ဟောထားတဲ့အတိုင်း ယောဂီရဲ့
ဉာဏ်ထဲမှာ သုခဝေဒနာဟူ၍ တစ်ဆံချည်
လောက်မျှ မတွေ့မမြင်၊ ဒုက္ခဝေဒနာတွေကိုသာ
အမှန်အတိုင်း ထင်မြင်လာတော့မှာမို့ “ဝေဒနာ
ပစ္စယာ တဏှာ” ဆိုတဲ့ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို တော်လှန်
ကာ သည်နေရာမှာ တဏှာမလာနိုင်အောင်
“ဝေဒနာ ပစ္စယာ အနိစ္စသညာ ဒုက္ခသညာ
အနတ္တ သညာ”ဟု ရှုပြီး အခါခါပွားများ စိစစ်
ဝေဖန်နေခြင်း ဖြစ်လို့ပဲတဲ့ကွ။ အဲသောကိုလဲ
သတိရဲ့ တည်ထားရှုကြည့်ရာတရား တုတ်ပါးလို့
မှတ်ထား။ စွန်းလွန်းယောဂီတွေဟာ အဲသည်
ဝေဒနာကို လိုက်မှတ်နေကြတာကွ။

(၃) စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ခေါ်တဲ့
မိမိ၌ ဖြစ်ပေါ် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ကောင်းစိတ်၊
မကောင်းစိတ် စသည်တို့ကို စိတ်ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်
တိုင်း သာဟာ ဘာစိတ်ပဲ၊ ဘာစိတ်တွေဖြစ်နေ
တာပဲဟု သတိကို မြဲစွာထားပြီး သီးသန့်

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း ၃၁၉

သီးသန့် ခြားနားကာ ရှုကြည့် စိစစ်ဝေဖန် သိမှတ်ပွားများနေခြင်းဖြင့်လဲ သတ္တဝါတွေကို အို- နာ- သေရန် အဖန်ဖန် စီမံနေတဲ့ ကံ- ကိလေသာတို့၏ စီမံချက်ကို ပယ်ဖျက်သုတ်သင် ခြင်း ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့ကွ။ အဲသာကိုလဲ သတိရဲ့ တည်ထားရှုကြည့်ရာ တစ်ပါးလို့ မှတ်ထား။

(၄) ဓမ္မာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ခေါ်တဲ့ ဓမ္မမျိုးပြား များစွာတို့အနက်-

အကုသိုလ်ဘက်ဆိုင်ရာ အာသဝ၊ ဩယ၊ ယောဂ၊ ဥပါဒါန၊ ဂန္ထ၊ နီဝရဏ စတဲ့ ဓမ္မတွေကို ကြည့်ရှုမှတ်သား မဖြစ်ပေါ်နိုင်အောင် စိစစ်ပွား များခြင်းဖြင့်လဲ ဈာန်မဂ် ဖိုလ်၏ အညစ်အကြေး ဖြစ်သော ကိလေသာတို့မှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်စေ နိုင်ခြင်းဖြစ်တယ်။

ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ် ဘက်ဆိုင်ရာ ဓမ္မ တွေကို မှတ်သားပွားများနေခြင်းအားဖြင့်လည်း လူပဲ၊ နတ်ပဲ၊ ဗြဟ္မာပဲဟု ကိုယ်ခန္ဓာထဲ၌ တပ်မက်စွဲလမ်းနေကြသူတို့၏ တဏှာစွဲအမှား၊ မာနစွဲအမှား၊ ဒိဋ္ဌိစွဲအမှား၊ ပပဉ္စခေါ်တဲ့ တရား

ဆိုးကြီးသုံးပါးတို့ကို ပယ်ရှားကင်းလွတ်စေနိုင်
ခြင်းဖြစ်တယ်။

ဗောဓိပက္ခိယတရား (၃၇) ပါးနဲ့သစ္စာလေး
ပါးတရားတို့ကို ပွားစီးစေခြင်းဖြင့်လဲ ဒုက္ခဆင်းရဲ
ဤလောကကြီးထဲမှ လွတ်မြောက်ရေးဆိုင်ရာ
မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ
လုပ်ငန်းရပ်တို့ကို အပြီးသတ်တိုင် ရရောက်ပြီးစီး
အောင်မြင်စေနိုင်ခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ကွ။
အဲသောတစ်ပါးနဲ့ဆိုတော့ ပေါင်း“သတိရဲ့တည်
ထားရှုကြည့်ရာ တရား” လေးပါးဖြစ်သွားတာ
ပေါ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပေါ့။ ဆရာတော်ရဲ့ ရှင်းလင်းဖြေဆိုချက်များ
ဟာ ကောင်းမွန်ပြတ်သားလိုက်တာဘုရား၊
တပည့်တော်မှာ ကျေးဇူးများလွန်းလို့ပါ။ ပါဝင်
ခြင်း၊ စိစစ်ဝေဖန်ခြင်း ဆိုတာကို ဆက်လက်မိန့်
ကြားတော်မူပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ်း - “ပါဝင်ခြင်း၊ စိစစ်ဝေဖန်ခြင်း ဆိုတာက”
အဲသည်လိုလဲ ကိုယ်အားထုတ်ပုံ နည်းနဲ့
အားထုတ်ပွားများမည့် တရားကို ငါ့တရားဟာ

တော့ ဆရာတော် ခုနပြောခဲ့တဲ့ အတ္တကိလမထ အကျင့်သမား ဒိဋ္ဌိများမှာလဲ “သူတို့ရဲ့ အကျင့် တရားကိုမေ့မသွားအောင် အဖန်ဖန် အောက်မေ့ မှု ပြုတတ်တဲ့” သတိတရားဟာ ဖြစ်ရ ရှိရမှာပေါ့။

ဒိဋ္ဌိတို့အကျင့်တရားထဲမှာ သတိမရှိ၊ သတိ မပါ၊ သတိစေတသိက်နှင့်မယှဉ်ဘူးဆိုတဲ့ ဆရာ တော်ရဲ့စကားကို တပည့်တော် ယုံမှားသံသယ ဖြစ်နေပြန်ပါတယ်ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ်း- မင်းက မမေ့မလျော့ဘဲ အောက်မေ့တာ မှန်သမျှကို သတိလို့ချည်း ထင်နေတာကိုကွ။ သည်နေရာမှာ မင်းဟာ သဂြိုဟ် စိတ်ယှဉ် စေတသိက်ယှဉ်ကလေးလောက် လေ့လာ ထားရင် ကောင်းမှာကွာ။ သည်ပြဿနာမှာ မင်းရဲ့ သံသယ ငြောင့်ငုတ်ဆူးကို ဟောသည် အဋ္ဌသာလိနီ အဋ္ဌကထာ မေး- ဖြေစကားနှင့် ပယ်နုတ် ဖြုတ်တူးပေးလိုက်မယ်။ ကိုင်း- နားထောင်ဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဦးထိပ်ရွက် ပန်ဆင်လျက်ပါဘုရား၊ မိန့် ကြားတော်မူပါ။ တပည့်တော်ကတော့ မမေ့ မလျော့ဘဲ အောက်မေ့မိတာမှန်သမျှ သတိလို့

ချည်း ထင်နေတာပဲ။ လူအများကလဲ “အောက်
မေတာကို သတိရတယ်လို့ပဲ” ခေါ်နေကြတယ်
မဟုတ်လားဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- လူတို့ရဲ့ ဝေါဟာရ စကားမှာတော့
“အောက်မေ့တယ်၊ လွမ်းဆွတ်တယ်၊ သတိရ
တယ်” လို့ပဲ သတိကို ခေါင်းတပ်ကာ ပြောဆိုနေ
ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဘိဓမ္မာနည်းအရ
ကတော့-

ကိံ ဒိဋ္ဌိဂတိကာ အတ္တနာ ကတကမ္မံ
န သရန္တိတိ၊ သရန္တိ သာ ပန သတိ န
ဟောတိ ကေဝလံ တေနာကာ ရေန
အကုသလစိတ္တပဝတ္တိံ တဿ သတိ န
ဂဟိတာ။

အနက်ယောဇနာ

ဒိဋ္ဌိဂတိကာ= ဒိဋ္ဌိအယူ ကျင့်ကြံသူတို့
သည်၊ အတ္တနာ ကတ ကမ္မံ= မိမိပြုငြား
အကျင့်တရားကို၊ န သရန္တိကိံ= အောက်မေ့
မှု သတိမပြုနိုင်ဘူးလော၊ ဣတိ= ဤကား
အမေးတည်း၊ သရန္တိ= သင်မေးတဲ့အတိုင်း
အောက်မေ့နိုင်ကုန်၏၊ ပန= မမေ့မလျော့

ဘဲ အောက်မေ့နိုင်တယ် ဆိုပေမယ်လို့၊
 သာ= ထို အောက်မေ့နိုင်ခြင်းသည်၊ သတိ
 နှင့် ဟောတိ= သတိ တရားဖြင့် အောက်မေ့
 နိုင်ခြင်းမျိုးကား မဟုတ်ပေ၊ ကေဝလံ
 တေနာကာရေန= ထိုအောက်မေ့ နိုင်ပုံ
 အလုံးစုံဖြင့်၊ အကုသလ စိတ္တပဝတ္တိ=
 အကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်ခြင်းသာဖြစ်၏၊ တသ္မာ=
 ထိုဒိဋ္ဌိတို့ အကျင့်တရားသည် အကုသိုလ်
 စိတ်သာဖြစ်၍ အကုသိုလ်စိတ်မှာ သတိ
 စေတသိက် မယှဉ်မရှိ မပါသောကြောင့်၊
 သတိ= ကုသိုလ်အရာမှာ ဖြစ်တတ်ပါ
 တတ် ယှဉ်တတ်သော သတိ စေတသိက်
 ကို၊ နှင့် ဂဟိတာ= မယူရပေ၊ ဝါ= ယူလို့
 မရပေ။

ကိုင်း- ဒိဋ္ဌိတို့အကျင့်တရားထဲမှာ သတိ
 မရှိ မပါ မယှဉ် ဆိုတဲ့ ဆရာစကားအပေါ်မှာ
 ဖြစ်လာတဲ့ မင်းရဲ့ သံသယငုတ်ဟာ အမြစ်ပါ
 ပြုတ်ကဲ့မဟုတ်လားဟေ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ သတိစေတသိက်က ကုသိုလ်စိတ်မှာသာ
 ဖြစ်တယ်၊ ပါတယ်၊ ယှဉ်တယ်ဆိုတော့ ဟုတ်တာ

ပေါ့ဘုရား၊ ခုမှပဲ ရှင်းသွားတော့တယ်။ တပည့်
တော်ရဲ့ သံသယတွေ ပြောက်ပျက်ကုန်ပါပြီ။

နောက်တစ်ချက်မေးချင်တာက အဲသည်
စွန်းလွန်းဝိပဿနာ နည်းပြဆရာတွေက နှပ်ချေး
တွေထွက်အောင် ရှူရှိုက်ခိုင်းပြီး မသုတ်ရ-မပြု
ရနဲ့မို့ စွန်းလွန်းယောဂီတွေဟာ နှပ်ချေးတန်းလန်း
ကြီးတွေနဲ့ ပါးစပ် နှုတ်ခမ်းတွေမှာ ပေကျံကာ
အမြင်မတော် ရွံ့စရာတွေဖြစ်နေတာ တွေ့ခဲ့ရ
တယ် ဆိုပါကလားဘုရား။

ဆရာ။ ။ ဟာ- စွန်းလွန်းနည်းပြဆရာတွေက နှပ်ချေးတွေ
ထွက်လာအောင် ရှူရှိုက်ရမယ်လို့ ခိုင်းတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ နှာစေးတဲ့လူကျတော့လဲ ရှူရင်း
ရှိုက်ရင်းနဲ့ နှပ်ချေးတွဲလောင်းဖြစ်လာမှာပေါ့။
သဟာကို သူရဲ့အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ၊ ခန္တီပါရမီ၊ ဝီရိယ
ပါရမီ၊ ဥပေက္ခာပါရမီ သဘောနဲ့ ဣရိယာပုထ်
ကို မပြင်ဘဲ၊ နှပ်ချေးကို မသုတ်ဘဲ သည်းခံကာ
လျစ်လျူရှုထားပြီး တရားထဲမှာသာ စိတ်မှတ်စွဲ
အောင် ဝီရိယဆောင်ကာ ကြိုးစားအားထုတ်
နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ယောဂီတွေဟာ အမြင်မတော် ရွံ့စရာတွေ

ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့နောက်ဆက်တွဲ
စကားကတော့ သည်ခန္ဓာကိုယ်ကောင်ကြီးကို
ဘုရားရှင်က “အသုဘ= အမြင်မတော် မတင့်
တယ်၊ ပဋိကူလ= စက်ဆုပ်ဖွယ်သာဖြစ်၏၊
ဇိဂူဇ္ဈာ= ရွံ့စရာကြီးသာ လို့”ဟောကြားတော်မူခဲ့
တာပဲ။ နှပ်ချေးမထွက်ဘဲ သနပ်ခါး ရေကျဲ
ကလေးနဲ့ ပက်ထားပေမင့်လဲ ပင်ကိုယ်ဓာတ်ခံက
ရွံ့စရာကောင်ကြီးဟာ ရွံ့စရာတွေထွက်ပြီး ရွံ့
စရာတွေပဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့ ဒကာရာ။ ဘုရားရဲ့
အသုဘတရားကို ဒကာတို့က သုဘလို့ထင်နေ
တာဟာလဲ သညာဝိပ္ပလ္လာသခေါ် အမှတ်မှားပြီး
သတိတရားကင်းမဲ့ကာ သတိမေ့နေလို့ဟာပေါ့။

အဲသည်စက်ဆုပ်ဘွယ်ရာ ရွံ့စရာအကောင်
ကြီးကို ဒကာတို့က အသုဘမထင် သုဘလို့သာ
ထင်မှတ်ပြီး မြတ်နိုးစွဲလမ်း တဏှာခန်းဖွင့်နေ
သမျှတော့ “အမှတ်မှားတဲ့ ခွေးကြီးလို” ဆင်းရဲဒုက္ခ
ထဲမှာချည်း ရောက်နေမှာ သေချာတာပေါ့။

ဒကာ။ ။ ခွေးကြီးက ဘယ်လိုများ အမှတ်မှားနေပါသလဲ
ဘုရား။ ဆက်လက်ဟောကြားတော်မူပါဦး။

ဆရာ။ ။ အေး- သည်နေရာမှာ မင်းစိတ်ထဲ စွဲသွားအောင်

ပါဠိဂါထာနဲ့ပဲ ဟောပြလိုက်မယ်၊ နားထောင်၊
မှတ်သားပေရော့ကွာ။

မာ ဇေဂူစ္ဆံ မမာယေထ၊
သာဝ ဇေဂူစ္ဆံ မာမကော။
အနန္တ ဒုက္ခ မာပါဒိ၊
ဇေဂူစ္ဆိတ မမာယနာ။

အနက်ယောဇနာ

ဇေဂူစ္ဆံမာမကော= မတင့်မတယ်
စက်ဆုပ်ဘွယ်မျိုး မစင် အပုပ်အသိုးကို
မြတ်နိုး၍ နေတတ်သော၊ သာဝ= ခွေး
ကဲ့သို့၊ ဇေဂူစ္ဆံ= စက် ဆုပ်ဘွယ်ရာ
ကိုယ်ခန္ဓာကို၊ မာ မမာယေထ= မမြတ်နိုးရာ၊
ဇေဂူစ္ဆိတ မမာယနာ= စက်ဆုပ်ဘွယ်မျိုး
ခန္ဓာကိုယ် အပုပ်အသိုးကို မြတ်နိုး မြတ်နိုး
၍ နေခြင်းကြောင့်၊ အနန္တဒုက္ခ= အဆုံးမရှိ
သော ဆင်းရဲအတိသို့၊ အာပါဒိ= ကျရ
ရောက်ရ ခံစားရ၏။
အဲသာ အမှတ်မှားတဲ့ ခွေးကြီးရဲ့ ဥပမာ

တရားပဲကွ။ မင်းလဲ အညှီအဟောက် အပုပ်
အစပ်တွေထဲမှာ တဝဲဝဲ လည်လည် အမှတ်မှားတဲ့
ခွေးကြီးလိုများ ဖြစ်သွားရင်တော့ ဆင်းရဲတွေ
မဆုံးအောင် ခံဦးပေါ့ကွာ။ အင်း- မင်းက
ရေမွှေးတွေ ပေါင်ဒါတွေ ဟေစလင်စနိုးတွေ
သနပ်ခါးရေကျဲတွေထဲမှာ တဝဲလည်လည်နဲ့
စွဲစွဲနေတဲ့ လူကိုကွ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ အဲသည်အစွဲတွေကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခ
ရောက်လှပါပြီ။ သနပ်ခါးရေကျဲထဲလဲ မဝဲလည်
တော့ပါဘူး၊ မြန်မြန်သာ ဆွဲထုတ်ကယ်မတော်မူ
ပါဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး -- ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်
မြတ်ကြီးဟာ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံခါနီး ဆဲဆဲကလေး
မှာ နောက်ဆုံး မှာတမ်းစကား “ပစ္ဆိမဗုဒ္ဓဝစန”
အဖြစ်နဲ့ ဟောကြားသွားတာကို စဉ်းစားကြည့်ပါ
ဦး။

ဟန္တ ဒါနိ ဘိက္ခဝေ အာမန္တယာမိ ဝေါ
ဝယဓမ္မာ သင်္ခါရာ အပ္ပမာဒေန
သမ္မာဒေသိ။

ရဟန်းတို့၊ ယခုသင်တို့အား နောက်ဆုံး

စကား မှာကြားသွားပေအံ့၊ ပြုပြင်စီရင်၍
ပေးရသော သင်္ခါရဓမ္မ အရာဝတ္ထု ဟူသမျှ
တို့သည် ပျက်စီးခြင်း သဘောသာ ရှိကုန်
၏။ ထိုအပျက်သဘောတို့ကို မမေ့မလျော့
သော အပမာဒခေါ်တဲ့ သတိတရားနှင့်
ပြည့်စုံစွာ ရှုရစ်ကြကုန်လော တဲ့။

အဲသည် ပစ္စိမ ဗုဒ္ဓဝစန ခေါ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘုရား
ရဲ့နောက်ဆုံးအမှာစကားတော်ကို လိုရင်းသတ္တု
ချကြည့်လိုက်ရင် သတိတရားတစ်ခုတည်းပဲ
ရတာကို တွေ့ရမယ်။ ဒါကြောင့် သတိတရား
အရေးကြီးသည်။ နေရာတကာမှာ သတိရှိပါစေ။
သတိကို ဘယ်အခါမှ လက်မလွှတ်ပါနဲ့။ သတိ
ဟာ ပိုတယ်လို့မရှိဘူး။ လိုလို့သာ နေတတ်တဲ့
အတွက် သတိ၊ သတိလို့ ဆိုဆုံးမမှု ပြုကြတာ
ပေါ့ကွာ။

ဒကာလဲ ကြပ်ကြပ်သတိထား။ ပြောမှား
ဆိုမှား မဖြစ်စေနဲ့။ ဝစီကံ လွှဲသွားဟာ ကိုယ်
ဘက်ကိုသာ အမြဲလှည့်နေတယ်။ ကိုယ်ရဲ့
လောကကျိုး သံသရာကျိုး နှစ်ပါးကိုသာ
လိုလားပွားစီးမှုပြုရမယ်။ ကြားလား။

ဒကာ။ ။ ဆရာတော်ဘုရား၏ ဆိုဆုံးမစကားများကို လိုက်နာပြုမူရန် အသင့်ပါ။ ဆုံးမစရာအချက်များကို ဆက်လက်ဆုံးမတော်မူပါဘုရား။

ဆရာ။ ။ နေစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းက တို့များထံ လာ လာပြီး စွန်းလွန်းတရားကို ဒါလောက်တောင် နစ်နစ် နာနာ ရှာရှာဖွေဖွေ ထိထိခိုက်ခိုက် နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ်တွေ မေးမေးနေတာဟာ ဘာသဘောလဲ။ စွန်းလွန်းဝိပဿနာလုပ်ငန်းကြီးကို တိုက်ဖျက်ချင်လို့ဟာလား။

ဒကာ။ ။ တင်ပါ။ ထင်မယ်ဆိုလဲ ထင်စရာပါပဲဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ မေးမြန်းချက်တွေဟာ တချို့ နေရာမှာဆိုရင် စွန်းလွန်းတရားကို တမင်သက်သက် အရွဲ့တိုက်ပြီး ထိခိုက်နစ်နာအောင် ကြံဆောင်မေးမြန်းသလို ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အသုံးအနှုန်း စကားလုံးတွေ ပါနေတာကိုလဲ သိပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော်ရဲ့ စေတနာမှန်ကတော့ စွန်းလွန်းတရားတော်ကို ရှင်လူအများ ယုံမှားသံသယရှိနေတဲ့ အံ့မှိုင်းချက် မိုယံးတိမ်ပုပ်တွေဟာ ပြေပျောက်ရှင်းလင်းသွားကာ နေလပမာ ထွန်းဝင်းတောက်ပလာအောင်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားက

တစ်ချက်။

တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် သွားရောက်အားထုတ်တဲ့အခါမှာလဲ အဲသည် သံသယငုတ်တွေ အားလုံးဟာ ပျက်ပြီး စင်ကြယ်သွားအောင်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားကတစ်ချက်။ အဲသည်စေတနာနဲ့သာ ယခုလို ထိခိုက်နစ်နာစရာ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တွေကိုပါ ထည့်စွက်ပြီး ကုန်စင်အောင် မေးနေရတာပါဘုရား။

သည်နှစ်ချက်ဟာ တပည့်တော်၏စေတနာ မူလရင်းပါပဲ။ တပည့်တော်အား ဆိုဆုံးမစရာများ ရှိရင် ထိမ်ချန်ကာ မထားပါနဲ့။ သနားသမှု ကရုဏာပြုကာ ဆုံးမကယ်တင်တော်မူပါဘုရား။

ဆရာ။ ။ အေး- တို့များ အထူးဆုံးမတိုက်တွန်း ကယ်တင် ချင်တာကတော့ ခုလို တို့များဆီ လာလာပြီး အခါခါ ဆွေးနွေးမေးမြန်း နေမည့်အစား စွန်းလွန်းရိပ်သာကို ကိုယ်တိုင်သွားပြီး ပွားစီးဆား မြည်းကြည့်လိုက်ရင် စွန်းလွန်းတရားနည်းဟာ အတ္တကိလမထာနုယောဂထဲ ပါ။မပါ ကိုယ်တိုင် သိလာမှာပေါ့။ ဒကာလဲ ဗဟုသုတများတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ပဲဟာ ခေတာမှ

မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ်တိုင် တရားခွင် ဝင်ထိုင်ပြီး တရားသူကြီးလုပ်ကာ ဟုတ်တာ မဟုတ်တာကို ဆုံးဖြတ်နိုင်ရင် သာ၍ကောင်းမယ်။ နောက် တရားထိုင်ပြီးတဲ့အခါ တို့များထံလဲ လာရောက် လျှောက်ထားပါဦးကွာနော်။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ အဖိုးတန်လှပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် လဲ သည်ကနေ့ကစပြီး အမှတ်မှားတဲ့ ခွေးကြီးလို ငေးငေးမောမော ပေါ့ပေါ့တန်တန် မေ့မေ့လျော့ လျော့နဲ့ မနေတော့ပါဘူး။ အရှင်ဘုရား တိုက် တွန်းမိန့်ကြားတဲ့အတိုင်း တစ်နေ့သောအခါ ကိုယ်တိုင်သွားကာ ပွားများအားထုတ်ပါမည် ဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ် --- သာဓုကွာ၊ ကောင်းပါတယ်။ တို့များ ကဲလဲ ဘုရားဟောတရားမှန် သတိပဋ္ဌာန်အစစ် ဖြစ်လို့သာ မင်းတို့ကို တိုက်တွန်း တာပါ။ စွန်းလွန်းတရားဟာ အမှားသာဆိုရင် တို့ကပင် တားမြစ်ပိတ်ပင်ကြမှာပေါ့။

ဒကာ။ ။ တပည့်တော် အထူးထိုက်တွန်းလျှောက်ထားလို တာကတော့ အရှင်ဘုရား ဟောကြားဖြေဆိုသွား တဲ့ တရားစကားတွေဟာ တိကျပြတ်သားပြီး

လူတိုင်းနားလည်သွားစေနိုင်ပါတယ်။ ဒီဟော ပြောဖြေကြားချက် စကားတွေကိုလဲ အပြည့်အစုံ ပဲ ရေးမှတ်ထားပါတယ်။ တခြား မကြားဖူး၊ မသိဖူးသေးတဲ့ ရှင် လူတွေပါ အမှန်တရား သိကြားစေရလေအောင် စာစောင်တစ်ခုပြုလုပ် ပုံနှိပ်ပြီး ထုတ်ဝေပေးပါရန် တပည့်တော်အထူး ရိုသေစွာနဲ့လျှောက်ထားပါတယ်ဘုရား။ သည်လို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေတဲ့အခါမှာ တပည့်တော်ရဲ့နာမည် ကိုလဲ စာအုပ်ထဲမှာ မထည့်ဖို့ကို အထူးပဲတောင်း ပန်ပါတယ်။ မထည့်ပါရစေနဲ့ဘုရား။

ဆရာ။ ။ ဒါကတော့ စာစောင် စာအုပ် ရေးထုတ်ခြင်း၏ အကြောင်းနိဒါန်းထဲမှာ တောင်းပန်သူရဲ့နာမည် ရယ်၊ အမေး- အဖြေခန်းကျပြန်တော့လဲ မေးသူ ရဲ့အမည်နာမရယ်၊ အဲသည်လို နာမည်မျိုး ကိုတော့ ဖော်ပြရစမြဲပဲကွ။ သည်နေရာမျိုးမှာ မင်းနာမည် မသုံးရန် ကန့်ကွက်နေရင် ထုံးစံ ပျက်သွားမှာပေါ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ အမည်မထည့်သွင်းရန် ကန့်ကွက်တဲ့ အတွက် ထုံးစံမပျက်ပါဘူးဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား သခင်ထံ မင်္ဂလာတရားတော်ကို မေးလျှောက်တဲ့

နတ်သားတစ်ယောက်ဟာလဲ သူ့နာမည်ကို အပျောက်ရိုက်ကာ “အမည် မထင်ရှားသော အညတရ နတ်သားလို့”လုပ်သွားတဲ့ပုံထုံးများ ပိဋကတ်တော်မှာ ရှိပါတယ်။ တပည့်တော်က လောကီ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ သာသနာရေးနဲ့စပ်ပြီး ထိခိုက်ထိခိုက် မေးမိတာ တွေရော၊ စွန်းလွန်းတရားတော်ကို ကိုယ်တိုင် သွားရောက် ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် တွေရော၊ ကိုယ်ရဲ့စေတနာ ဖြူစင်တာတွေပါ၊ ဖိုးပေါ်ချင်သဘော သက်ရောက်သွားမှာစိုးလို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် ကန့်ကွက်ရတာပါ ဘုရား။ အမည်မဖော်လိုသူအဖြစ်နဲ့ ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေရင်လဲ ရတာပါပဲ။

ဆရာတော်ဘုရား ဖြေဆို ဟောကြား ရှင်းလင်းသွားတဲ့ တရားဓမ္မများကိုရော၊ တပည့် တော် မေးမြန်းဆွေးနွေးတဲ့ အချက်အလက်များ ကိုပါ အပြည့်အစုံ ရေးမှတ်ထားခဲ့ရာ ဆရာတော် ၏ ဖြေကြားချက်ထဲမှာ အမှားများ၊ သဘောမကျ တာများ ပါရှိနေပါက ပြုပြင်နိုင်ပါသေးတယ် ဘုရား။

ဆရာ။ ။ စွန်းလွန်းဝိပဿနာနှင့် ပတ်သက်ပြီး မင်းမေး
လျှောက်သမျှတွေကို တို့များ ဖြေဆိုဟောကြား
ဆုံးမသွားတဲ့ တရားဓမ္မအားလုံးဟာ မင်းတို့ကို
အကျိုးစီးပွားမဲ့ ဖြစ်စေခြင်း၊ ဆင်းရဲဒုက္ခရစေခြင်း၊
အပါယ်ငရဲ ကျနိုင်ခြင်းစတဲ့ အပြစ်များထိအောင်
အမှားတွေ ပါရှိတယ်လို့ တို့များ မယူဆမိပါဘူး။
သဘောမကျတာ ပြင်ပြောစရာလဲ ပါတယ်လို့
မထင်မိပါဘူးကွာ။

ဒကာ။ ။ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ အဖြေစကားအားလုံးဟာ
အမှားပါတယ်လို့ မယူဆရင် တပည့်တော်များက
အမှန်မူ ပြုကြပါမည်ဘုရား။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖို့သာ
တာဝန်ယူ အမိန့်ပေးပါဘုရား။

ဆရာ။ ။ အိမ် --- အခါကာလ သင့်လျော်ကြရင်လဲ
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေတာပဲကွာ။ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ
အတွက် မင်းနာမည်ကို လျှို့ဝှက်စွာနဲ့ မပါစေချင်
ရင်လဲ “တောင်းပန်မေးမြန်းသူ အညတရ
အယ်ဒီတာ”လို့ပဲ ထားလိုက်တာပေါ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဆရာတော်ဘုရားကလဲ စွန်းလွန်း
ဝိပဿနာနဲ့ စပ်ဆိုင်တဲ့ စိစစ်ချက် မှတ်သားစရာ
ကလေးတွေ တပည့်တော်ကို ဖြေဆိုဟောကြား

သလို တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းသိလွယ်နိုင်တဲ့ စကားလုံးများနဲ့ ထုတ်ဆောင်ရေးသားကာ စွန်းလွန်းယောဂီတွေ ဗဟုသုတများအောင် စီစဉ်ထားပါဦးဘုရား။ အတ္တကိလမထဟု ရှင်လူတွေ အပြောများလှတာ တပည့်ကိုယ်တိုင် စွန်းလွန်းဂူကျောင်းသွားပြီး ဆားမြည်းကြည့်ပါဦးမည်ဟု လျှောက်ထား၍ ထိခြင်းငါးပါးနှင့်အညီ ဦးသုံးကြိမ်ရှိခိုးဝတ်ပြုကာ ဖဲခွာ၍ သွားလေတော့သတည်း။

မှတ်ချက်။ ။ စွန်းလွန်းဝိပဿနာနည်းနှင့်စပ်၍ တို့များထံ၌ အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ပြစ်တင် လျှောက်ထားဆွေးနွေး မေးမြန်းစုံစမ်းဖူးသူ “အညတရ အယ်ဒီတာ”သည် လေးလလောက်ကြာသောအခါ တို့များထံ မှောက်သို့ လာရောက်ပြီး ကျေနပ်ရွှင်ပျသော မျက်နှာဖြင့် အားရဝမ်းသာစွာ လျှောက်ထားပြန်သည်ကား-

တပည့်တော်သည် ဘောက်ထော်စွန်း

လွန်းဂူကျောင်းသို့ သွားရောက် ကာ
စွန်းလွန်းဝိပဿနာ “ရှုရှဲ့” တရားကိုပွားများ
အားထုတ်ခဲ့ဖူးပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ စွန်းလွန်း
ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြသတော်မူသော
“ရှုရှဲ့ ဟူးဟဲ၊ ဂူးဂဲ” နည်းဟာ အထူးပဲ
အဖိုးတန်လှတဲ့ အမျိုးမှန် သတိပဋ္ဌာန်နည်း
အစစ်ဖြစ်ကြောင်း၊ အားထုတ်သူ ယောဂီ
အတွက် အချိန်မကြာဘဲ ဝေဒနာနုပဿနာ
သတိပဋ္ဌာန်ကို အမိမြန်မြန်နဲ့ ရှုမှတ်၍
ကောင်းကြောင်း၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာ
အေးမြမှုကို တွေ့ရှိခံစားရ၍ မိမိကိုယ်တိုင်
များစွာ အားရနှစ်သက်ခဲ့ကြောင်း၊ စွန်းလွန်း
ဝိပဿနာတရားဟာ ဘုရားဟောသတိ
ပဋ္ဌာန် တရားအစစ်သာဖြစ်ကြောင်း များကို
တသိတတန်းကြီး ချီးကျူးလျှောက်ထားကာ
သူ၏ တရားအားထုတ်နေခိုက် နေ့စဉ်
မှတ်တမ်း “ဒိုင်ယာယီ” နှင့် ထင်မြင်ချက်များ
ကိုလဲ ပေးအပ်ရှုဖတ် စေပြန်လေသည်။

ဤတွင် သူ၏အမူအရာကို အကဲခတ်
ကြည့်ရာ တည်ငြိမ်စောင့်စည်းသော ဣန္ဒြေ၊

နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ပြုမူပြောဆိုပုံ ကာယကံ၊
 ဝစီကံ ရှိခြင်း၊ ဥပါသကာအင်္ဂါ(၇)ပါး၊
 ဥပါသကာဂုဏ်(၁၀)ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံလုံ
 လောက်သော ဥပါသကာ တစ်ယောက်ဟု
 အထင်ရောက်လောက်အောင် နေထိုင်
 ကျင့်ကြံမှု ရှိလာသည်တို့ကို တွေ့မြင်ရလေ
 သည်။

သို့သော် တကယ့်သူတော်ကောင်း
 ဥပါသကာ “ရတနာ သုံးပါးသို့ ကပ်၍
 နေတတ်သူ” စစ်မစစ် ကိုတော့ သူ့ကိုယ်
 သူသာ အသိဆုံးဖြစ်ချေမည်တကား။

အင်း --- ကောင်းပါကွာ၊ သာဓု- သာဓု။
 မင်းကို ခုလို ကြည့်ရှုတွေ့မြင်ရပြီး မင်းရဲ့လျှောက်
 ထားချက်တွေကို ကြားသိရတော့ တို့များအလွန်
 အမင်းပဲ ဝမ်းပန်းနှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်ရပါတယ်။
 ယခုကောင်းသလို နောင်လဲ အစဉ်သဖြင့်ကောင်း
 အောင် ဒုစရိုက်တရားများကို ကြပ်ကြပ် ရှောင်
 ရှား နေထိုင်သွားပေါ့ကွာ။ သာသနာတော်၏
 အကျင့် ပဋိပတ်နှင့်စပ်၍ မကျေနပ်ချက်မေးမြန်း
 ဆွေးနွေးစရာများကော ရှိသေးသလားကွ။

ဒကာ။ ။ သာသနာ “မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမ” တော်နှင့် စပ်၍ မကျေနပ်ချက်ရယ်လို့ အထူးအထွေတော့ မရှိပါဘူးဘုရား။ ဒါပေမယ့် တပည့်တော် တရား ကျောင်းက ပြန်လာမှ ဆရာတော် သံဃာတော် များအပေါ်မှာ အမြင်နှစ်မျိုးမြင်ကာ လျှောက် ထားဆွေးနွေးချင်တာကလေး တစ်ခုတော့ပါလာ ပါသေးတယ်။

ဆရာ။ ။ အင်း- ဘယ်လိုများ နှစ်မျိုးမြင်နေပြန်သလဲ လျှောက်ထားစမ်းပါဦးကွာ။

ဒကာ။ ။ ဆရာတော် သံဃာတော်များဟာ “ဂါမဝါသီ= ကာမဂုဏ်တွေများတဲ့ မြို့ရွာထဲမှာ နေတာထက် အရညဝါသီ= တောရကျောင်းမှာ ကိန်းအောင်း နေတာက တရားကျင့်ဖို့ အခွင့်အရေးတွေ များ များရလို့ ပိုမိုကောင်းမယ်လို့ ထင်မြင်ပါတယ်” အဲသည်နေခြင်းနှစ်ပါးမှာ ဘယ်ဟာက မြတ်ပါ သလဲဘုရား။

ဆရာ။ ။ အင်း- ဂါမဝါသီပုဂ္ဂိုလ်ရော၊ အရညဝါသီပုဂ္ဂိုလ်ပါ နှစ်ပါးစလုံးဟာ မြတ်တာချည်းပါပဲကွာ။ နှစ်မျိုး စလုံးမြတ်တယ်လို့သာ မှတ်ထားကြည့်ညှိပေါ့။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ တပည့်တော်များ ကြည့်ညှိတတ်အောင်

ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ ဘယ်အကြောင်းကြောင့်
 မြတ်တယ်ဆိုတာ မိန့်ကြားဟောပြောဦးဘုရား။
 ဆရာ။ ။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က မင်းညီမင်း
 သားများဖြစ်ကြတဲ့ ဘဒ္ဒိယ၊ အာနန္ဒာ၊ အနုရုဒ္ဓါ
 မင်းသားစသည်တို့ကို ဆံပင်၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဖြတ်
 ပြုပြင်ပေးရတဲ့ ဆတ္တာသည် ဥပါလိဟာ ဘုရား
 ထံမှာ ရဟန်းပြုပြီးတဲ့အခါ အရညဝါသီ တောရ
 မှီကာ နေလိုကြောင်း ဘုရားထံ တောင်းပန်
 လျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားသခင်က
 “ချစ်သား ဥပါလိ၊ သင်ခွင့်တောင်းတဲ့အတိုင်း
 တောရကျောင်းမှာသာ သင်သွား၍ နေလျှင်
 သင့်မှာ(ဝိပဿနာဓူရ)ဝိပဿနာတာဝန်တစ်ခု
 တည်းကိုသာ ထမ်းဆောင်တိုးပွား ပေလိမ့်မည်။
 ငါဘုရားအနားမှာနေခြင်းဖြင့် (ဂန္ထဓူရ)ပိဋကတ်
 ကျမ်းဂန် တာဝန်ကိုပါ ထမ်းဆောင်ကျေပွန်၍
 ဝိပဿနာဓူရ-ဂန္ထဓူရ တာဝန်နှစ်ပါးလုံး ပွားများ
 ပြည့်စုံလျက် ရဟန်းရှင်လူတို့ အတွက်ပါ
 သာသနာတော်မှာ အကျိုးများပေလိမ့်မည်”ဟု
 မိန့်တော်မူကာ တောရကျောင်းမှာ နေထိုင်ကိန်း
 အောင်းရေးကို ခွင့်ပေးတော်မမူခဲ့ဘူး။

သည်မှတစ်ပါး အချို့အချို့သော ရဟန်း
တော်များကို အရညဝါသီ တောရမှီကာ သမထ
ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရား ပွားများအားထုတ်စေ
ရေးကိုပဲ အတုမရှိ လွန်မြတ်သော ကိုယ်ကျိုး
စီးပွား ချမ်းသာတရားအစစ် ဖြစ်တယ်လို့
ဘုရားသခင်က ချီးမွမ်းတိုက်တွန်း ဟောကြား
ထားတာတွေလဲ အများကြီးပဲ ရှိတယ်ကွ။
သာကြောင့်မို့ ဂါမဝါသီရော၊ အရညဝါသီပါ
နှစ်မျိုးစလုံးဟာ ကြည်ညိုစရာ သံဃာတွေချည်း
ပဲလို့သာ မှတ်ပေရောကွာ။

ဒကာ။ ။ မှန်ပါ။ ဆရာတော်ရဲ့ ဆုံးမဩဝါဒအတိုင်း
စာသင်တိုက်တာ စာသင်သား သံဃာတော်တွေ
ရော၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာ ဝိပဿနာ သံဃာတော်
တွေကိုပါ တပည့်တော် ယနေ့ကစ၍ အထူး
ကြည်ညိုလေးစားစွာ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ပါမည်
ဘုရား၊ ဂါမဝါသီ- အရညဝါသီတွေ မရွေးမချယ်
တော့ပါဘူး။

တပည့်တော်ဟာ ရွေးယခင်က အရူးလို
ကာမေသုမိစ္ဆာစာရနှင့် သုရာမေရယကို နှစ်နှစ်
သက်သက် ရက်ရက်ရောရော ဖောဖောသီသီ

ကြီးငွေ့ကုန်ခံကာ လိုက်စားပျော်ပါး ကျူးလွန်လာ သူဖြစ်သော်လဲ ယခုတော့ သည်လိုမကောင်းမှု တရားများကို မလိုက်စား မပြုလုပ်တော့ပါဘူး။ ရှောင်ရှားလိုက်ပါပြီဘုရား။ ဆရာတော်ဘုရား၏ သြဝါဒစကားအတိုင်း ရတနာမြတ်သုံးပါးနှင့်သာ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်ကာ ဆည်းကပ်ခစား၍ နေပါ တော့မည်ဘုရား။

တပည့်တော်များသည် ပုထုဇဉ် လူသား အားလျော်စွာ မိုက်မိုက်မှားမှားနဲ့ မတော်တာကို များ ပြုမှုကျူးလွန် လုပ်ကိုင်နေတာ တွေ့မြင် ကြားသိခဲ့ပါက ဆုံးမပဲ့ပြင် သွန်သင်တားမြစ် ပေးတော်မူရန်ကိုလဲ အထူးပဲ လျှောက်ထား တောင်းပန်ပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်၏ စွန်းလွန်းယောဂီ ခိုင်ယာယီ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို လဲ ဆရာတော်ကြည့်ရှု ဖတ်ထားရန် ဆက်ကပ် သွားပါရစေဘုရား ---တဲ့။

ဤသို့လျှင် ထိုသူ့အပေါ်၌ စဉ်းစားရန် အချက်တို့ကား “လောက၌ သူတော်ကောင်းတို့၏ ကောင်းမြတ်သော အလေ့အကျင့် အမူအရာကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဖျက်တတ်သည်။ သူ၏ပတ်ဝန်း

ကျင်နေသူ အပေါင်းအသင်းက လူယုတ်မာတွေ
ချည်း ဖြစ်ချေပါက သူလဲ မကြာခင် ယုတ်မာ
ညစ်ထေး သွားချေဦးမည်တကား။

သူရရှိထားသော တရားသည် ကိလေသာ
ကို တဒဂ် ပဟာန်ဖြင့်သာ ပယ်နိုင်သေးက ပတ်
ဝန်းကျင်၏ ဘေးဆိုးကို မတားဆီးနိုင်ပေရာ။
သူသည် တရားထိုင်စဉ်အခါက အကယ်တိ
မဂ်-ဖိုလ်အထိ ဆိုက်ရောက်သွားပါမူ မည်သူတွေ
လာဖျက်သော်လဲ ကျောက်တောင် ကျောက်တိုင်
ကြီးပမာ မတုန်မလှုပ် ခိုင်ခံ့ကာ ပျက်စီးဘွယ်ရာ
မရှိနိုင်တော့ပေရာ။ ကိုင်း -- သူ၏မှတ်တမ်းကို
ဆက်လက် ဖတ်ကြပါဦးစို့။

အခန်း(၁၁)

သာသနာ- ၂၅၀၀

ကောဇာ၊ ၁၃၁၈-ခုနှစ်

စွန်းလွန်းယောဂီ ခိုင်ယာယီ

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မြို့၊ သရက်တောတိုက် ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ အဘိဓာန် ဆရာတော် ဦးဩဘာသ၏ တိုက်တွန်းစေခိုင်းချက်အရ စွန်းလွန်းတရားအားထုတ်ရန် တစ်ချိန်သော သမယက သင့်တင့်သော အိပ်ရာခြင်ထောင်ကလေးများယူ၍ လျစ်ကားတစ်စီးငှားပြီး သင်္ဃန်းကျွန်းလမ်းမကြီးမှ ဇေနကွက်သစ် လမ်းတိုထဲဝင်၍ စွန်းလွန်းဝိပဿနာဂူကျောင်းရှိရာ သို့သွားလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းပြ ဆရာတော် ဦးသုန္ဒရထံ ရိုသေစွာ ထိခြင်းငါးပါးနှင့်ညီအောင် ရှိခိုးဦးချပြီး စွန်းလွန်းတရားနည်းကို တောင်းလေရာ ဆရာတော်က အင်း- ၁၂-နာရီခွဲတော့ ဓမ္မာရုံထဲမှာ ယောဂီများနဲ့အတူတူပဲ အားထုတ်ပွားများရမှာပေါ့ဆိုကာ ဆိုင်ရာယောဂီအကျိုးဆောင် ကပ္ပိယကို ခေါ်၍ နေရာကျောင်းသင်္ခမ်းကိုပေးစေပါသည်။

ထူးခြားချက်က ဆရာတော်ဘုရားသည် ကျွန်ုပ်အား ဘယ်အရပ်ကလဲ၊ ဘာလုပ်ကိုင်စားသလဲ၊ နာမည်ဘယ်နှယ်ခေါ်

သလဲ၊ လခ ဘယ်လောက်ရသလဲ၊ အိမ်ထောင်နဲ့လား၊ သား သမီးဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ စတဲ့ လူမှုရေးရာ မေးခွန်းတွေကို ဘာတစ်ခုမျှ မမေးမမြန်းပါ။

ကျွန်ုပ်သည်စသွားကတည်းက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုနစ်ရက် နှစ်ပတ်လောက်တော့ အားထုတ်ကြိုးစားမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ် ထားသည့်အလျောက် စားသောက်ရေးတို့ကို ဆွေးနွေးကြည့် လေရာ သည်ရိပ်သာမှာတော့ ယောဂီအားလုံး ရှစ်ပါးသီလ စောင့်သုံးထိန်းသိမ်းနေကြကြောင်း၊ နေ့လွဲညစာကို စားသောက် သူမရှိ၍ ညစာအတွက် စားသောက်ဖို့ခက်ကြောင်း၊ နံနက် မုန့်နဲ့ကာဖီ၊ ဆယ်နာရီမှာ ထမင်းတစ်ထပ်ကို တင်းတိမ်ရောင့်ရဲ လောက်အောင် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးပေးနိုင်မည့် သီလရှင်ကြီး တစ်ယောက်တော့ရှိကြောင်း၊ ၎င်းကို တောင်းပန်ကာသင့်လျော် သလောက် အထောက်အပံ့ပေးပြီး ကူညီရေးတောင်းယူပါက ရနိုင်စရာရှိကြောင်းများနှင့် ဓမ္မမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က အကြံဉာဏ်ပေးသဖြင့် သီလရှင်ကြီးထံ သွားကြရာ ကျွန်ုပ်၏ ပါရမီကို အသင့်ပင် ကူညီပေးသောကြောင့် ထိုသီလရှင် သူတော်ကောင်းကြီးအား ကျေးဇူးတင်မဆုံး ရှိရပါတော့သည်။

နေ့လယ် ၁၂-နာရီခွဲ တရားထိုင်ခေါင်းလောင်းတီးပြီ။ ရိပ်သာနေ ယောဂီတွေရော၊ ခေတ္တတစ်ထိုင်ယောဂီများပါ ပေါင်း ယောဂီငါးကျိပ်လောက် ဓမ္မာရုံကြီးထဲလာရောက်ကာ

နေရာယူကြ၏။ ကျွန်ုပ်အတွက်လဲ ဧကမန္တဖြစ်လောက်တဲ့ နေရာတစ်ခုကိုပေးသဖြင့် ယောဂီကျက်တို့ရဲ့ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ပြီး ကုန္တရရနဲ့ ထိုင်နေလေရာ ဆရာတော်ဘုရားကြွလာ ပြီး စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး၏ ထိ သိ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း အကြောင်းကို ၁၅-မိနစ်လောက်ကြာအောင်ဟောပါသည်။ ၎င်းတို့ကို ကျွန်ုပ် မှတ်မိသလောက်တော့-

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့တဲ့ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း နည်းတွေများစွာရှိတယ်။ တစ်ကျောင်း တစ်ဂါထာ၊ တစ်ရွာ တစ်ပုဒ်ဆန်းပဲ။ သည်ကျောင်းရောက်လာရင် အခုတစ်ထိုင်တော့ သည်ကပြပေးတဲ့ နည်းအတိုင်း ဌာန်ကရိုဏ်းကျအောင် လိုက်နာအားထုတ် ကျင့်ကြံကြ ပါ။ သည်နည်းကို မကြိုက်ရင်လဲ နောက်မဝင်ဘဲ မလာ ဘဲ နေကြပေါ့။

ခုတစ်ထိုင်တော့ဖြင့် ညောင်းမပြင်နဲ့၊ ယားမကုတ်နဲ့၊ ထိသိကို စိတ်မှာထား၊ ထိတိုင်း ထိတိုင်း မလွတ်အောင် အမှတ်သတိပြု။ သမာဓိရလာတဲ့အခါ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဝေဒနာတွေကို ထင်ထင်ရှားရှားသိလာ လိမ့်မယ်။ အဲသည် ဝေဒနာတွေကို ဆက်တိုက်မှတ်နေ။ နောက်ဆုံး မခံမရပ်နိုင်သော ဝေဒနာမျိုးတွေ ပေါ်လာ တဲ့အခါ ကြပ်ကြပ်သည်းခံပြီး မလွတ်တမ်းမှတ်နေ။

ဣရိယာပုထ်ကို မဖျက်လိုက်နဲ့။

သည်နေရာမှာ ငါစွဲ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မဝင်နိုင်အောင် သတိထား။ ငါနာတာမဟုတ်။ ငါမရှိ။ ရုပ်နာတာကို စိတ်ကသိ၊ ဝေဒနာခံစားတာသာရှိသည်ကို သိ၍ သိ၍ မှတ်နေရမည်။ ထိုအခါ ယောဂီသည် အမှန်တရားများ ကို ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌိ ထင်မြင်လာကာ တရား၌ သက်ဝင် ယုံကြည်မှုရ၍ သောက ပရိဒေဝတို့မှ လွတ်မြောက်ရာ ချမ်းသာမှုကိုရလိုမ့်မည်။ သည်နည်းဟာ “သမထ ဝိပဿနာ နှစ်ဖြာရောစပ်၍ယူရတဲ့ ယုဂနန္ဒနည်းပဲ” သည်နည်းဖြင့် ဝိပဿနာကိုပါ တစ်ခါတည်းရှုမှတ်သွား နိုင်တယ်-

စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်နားလည်တာရော နားမလည်တဲ့စကားတွေ ပါ ဟောကြားကာ ပရိကံကို စတင်ပြုလုပ်စေပြီး ဦးချ၍ ထိုင် ပုံထိုင်နည်းတွေကို ပြသလျက် ဝင်သက်ကစ၍ ရှုမှတ်ရပါတော့ သည်။

ယောဂီစိမ်းဖြစ်သော ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်မောပါသည်။ သမာဓိလဲ မရနိုင်ပါ။ ချွေးတွေက ရေချိုးထားသလိုထွက်ပြီး ညောင်းချက်က ဆိုးလှ၍ ၁၅-မိနစ်လောက်ကြာသောအခါ ထပြေးချင်လာပါတော့သည်။ အသက်ကို ပြင်းပြင်းမရှူနိုင်၍ လျှော့လိုက်ရာ ဆရာတော်ရောက်လာပြီး၊ ရှူးရှဲ- ရှူးရှဲနဲ့ အသံ

ပေးရှုပြုကာ အားမလျှော့ရန် ပြောကြားရှုခိုင်းပြန်၍ သံယောင် လိုက်ကာ ရှုရပြန်တော့၏။

အင်း --- ငါတော့ ဒုက္ခပဲ။ သည်လာမိတာ ငါးပါး မှောက်နေပြီထင်တယ်။ မောလိုက်တာလဲ အသက်ထွက်တော့ မယ်။ ချွေးတွေထွက်လိုက်တာလဲ နစ်နေပြီ။ နှပ်ချွေးတွေကလဲ တန်းလန်း။ ညောင်းမပြင်နဲ့ ယားမကုတ်နဲ့တဲ့။ ဟယ် --- တတ်နိုင်ပါဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလဲ ဘုရားရော၊ ဆရာကိုပါ လှူထားပြီးဟာပဲ။ သေရင်လဲ ပြီးရောပေါ့ဟု စိတ်ကိုတင်းကာ နင်းကန်ပြီး ဆွဲဆွဲရှုလိုက်ရာ ၂၅-မိနစ်လောက် အကြာမှာ အသက်ရှူမှန်ပြီး အမောသက်သာလာကာ ထိသိထဲမှာ အာရုံ စွဲလျက် ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲဖြစ်လိုက်၊ ပူလိုက် အေးလိုက်၊ ကျဉ်ကျဉ်ပြီး တက်လာလိုက်၊ တစ်ချက်တစ်ချက် စူးစူးရှရှတက်လာလိုက်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပြောင်းဆန်အောင် ဖြစ်ပျက် ဖောက်ပြန်လာနေတာကို သိ၍လာပါသည်။ ရှုရဲသံ လဲ မှန်မှန်ဖြစ်လာပြီ။ ခါးရဲ့ အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးလဲ ထုံနေပါ တော့သည်။ သို့သော် --- ဒါတွေကို အရေးမစိုက်တော့ဘဲ “မြင်ပြင်းကတ်ကတ်နဲ့” နင်းကန်ပြီးသာ ရှုပစ်လိုက်ပါတော့ သည်။

ထိုအခါ အသက်ရှူလို့လဲကောင်း၊ ထိသိမှု အထဲမှာလဲ တိခနဲ တိခနဲကျအောင် ရှုမှတ်လို့ကောင်းလာသဖြင့် ဝမ်းသာ

ကာ ကြိုးစားပြီး ရှုမှတ်နေရင်း ဆရာတော်က (အသက်ရှူရပ်၊ ခန္ဓာကိုယ်စိုက်၊ ဝေဒနာလိုက်ဟု) အမိန့်ပေးလိုက်သောကြောင့် အားလုံးအရှူရပ်ကာ တိတ်ဆိတ်၍သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ စိတ်ကိုလွှတ်ကာ ဝေဒနာတွေကို လိုက်မှတ်ရင်း ၁၅-မိနစ်လောက် ကြာသောအခါ ခြေသလုံးနှင့် ပေါင်တို့က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ညောင်းကိုက်ထုံကျဉ်ကာ တက်တက်လာ သဖြင့် နောက်ဆုံး မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ဆရာတော်လဲ မသိ ရအောင် “သူခိုးကျင့် သူခိုးကြံသဘောနဲ့” မသိမသာ နေရာ ပြင်လိုက်ရပါတော့သည်။

ထိုအခါရထားတဲ့ သမာဓိကလေးလဲပျောက်၊ ပေါ်နေ တဲ့ ဝေဒနာတွေလဲ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ဘဲ ကျွန်ုပ် စိတ်တွေဟာ တောင်ရောက်မြောက်ရောက်နဲ့ တရားအာရုံထဲ မဝင်စားဘဲ သတင်းစာတိုက်သွားလိုသွား၊ အိမ်က ဇနီးချောဆီ ရောက်လိုရောက်၊ အရက်သောက်တာ ထင်လိုထင်၊ ကာဖီ သောက်ချင်လာလိုလာနှင့် မှတ်ရှုစရာ ဝေဒနာလဲမရှိတော့ဘဲ ပျင်းနေရင်း ကိုင်း- တော်ချင်တော်နိုင်ပြီဟု ဆရာတော်က အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် မျက်စိဖွင့်ကာ အများနည်းတူ ဦးချ၍ ထလာပါတော့သည်။

ညနေခင်း သုံးနာရီခွဲမှာ တစ်ခါခေါင်းလောင်းထိုးပြန် ၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ အဌာသိနေပြီဖြစ်၍ အချိုးကျစွာထိုင်ပြီးလျှင်

စထွက်ကတည်းက ခပ်ပြင်းပြင်း ကြမ်းကြမ်းနှင့် ကြိုးစားလျက်
ဝီရိယကို မလျှော့ဘဲ ရှုရှိုက်လာရာ ၁၅- မိနစ်လောက်
အကြာမှာ ပထမအကြိမ်တုန်းကလောက်တော့ မမောတော့ပါ။
အသက်ရှူမှန်ကာ ထိသိမှုထဲ အာရုံစွဲ၍လာလိုက်၊ စိတ်ကူးတည့်
ရာ အပြင်အာရုံဆီ ထွက်သွားလိုက်နှင့်ပင် ထိ- မသိ အချိန်
က များနေတော့၏။ ကြံချင်ရာ ကြံနေပေမင့် အသက်ရှူက
တော့ မှန်လျက်ပင်။

သည်အကြိမ်မှာ ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တိုင်မပြဘဲ
လက်ထောက်ကိုယ်တော်တစ်ပါးပြ၍ ၁၅-မိနစ်လောက်သာ
အရှုခိုင်းပြီး အရှုရပ်စေကာ ဝေဒနာကို အလိုက်ခိုင်းပါတော့
သည်။ ဝေဒနာလိုက်ရာမှာလဲ ၂၅-မိနစ်လောက်သာကြာ၍
ပထမပွဲဦးထွက်အချိန်လောက် ညောင်းညာ့ကိုက်ခဲမှု မဖြစ်ဘဲ
နေသာထိုင်သာ ရုံလောက်နှင့်ပင် တရားသိမ်းရပြန်ပါ၏။ ဤ
အကြိမ်၌ ယောဂီပရိသတ်မှာ နေ့လယ်ကလောက် ငြိမ်သက်
တိတ်ဆိတ်ခြင်းမရှိ။ လေတက်သံ၊ ချောင်းဆိုးသံ၊ သမ်းဝေသံ၊
တံတွေးထွေးသံ၊ ထွေးခံချသံတို့ဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံကိုဖျက်ဆီး
ဖျက်ဆီး၍ ပစ်ကြတော့သည်ကို ကျွန်ုပ်သတိထားမိ၏။

ညဦးယံ ခုနစ်နာရီ အချိန်မှာ ခေါင်းလောင်းတစ်ခါထိုး
ပြန်၏။ အကြောင်းသိပြီးသား ကျွန်ုပ်ကား ဓမ္မာရုံကြီးထဲသို့
ဦးစွာရောက်သွားပါသည်။ ခြင်မဝင်နိုင်အောင် တံခါးများကို

ပိတ်ထား၏။ ဖယောင်းတိုင်(၆၀၀)အား လက်ဆွဲဓာတ်မီး တစ်လုံးကို တံခါးအပြင်ဘက်မှာ ထွန်းပေးကာ ဓမ္မာရုံထဲမှာ တစ်လုံးထွန်းပေးထား၏။ လုံခြုံသော ဓမ္မာရုံထဲ၌ လက်ဆွဲဓာတ် မီးရှိန်က ပူကာ အဆက်မပြတ်မြည်နေသော လေမှုတ်သံ တရိုးရိုးတို့ဖြင့် ဘွိုင်လာစက်ရုံကြီးထဲသို့ ရောက်သွားသလိုထင် မိ၏။ နဖူးမှချွေးများ စို့ထွက်လာတော့သည်။ အင်း -- မြူနီစပယ်က လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးများ သွယ်ယူထားနိုင်လျှင် ကောင်းမှာပဲဟု တွေးတောရင်း ပရိသတ် စုံညီသောအခါ ယောဂီဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက ၁၅-မိနစ်မျှ သုတ္တန်တရား ဟောပြီး ပရိကံပြုကာ ရှုရှိုက်အားထုတ်ကြပါတော့သည်။

ယနေ့ည နည်းပြဆရာတော်မှာ လက်ထောက် ကိုယ်တော်တစ်ပါးပင်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အနားသို့လာကာ လုံ့လ ဝီရိယကိုမလျော့ဘဲ ဇွဲသန်သန်နဲ့အားထုတ်ရန် ဟောပြောတိုက် တွန်း၏။ ကျွန်ုပ်ကလဲ အားတက်ကာ အစွမ်းကုန်ကြိုးစား၍ ရှုမှတ်ပါတော့သည်။ သို့သော်--- ကျွန်ုပ်အနားက ၀၀ ယောဂီကြီးသည် ၈၀ ၈၀ ၈၀၊ ဘွံ၊ အံ့၊ အံ့နှင့် မြည်မြည် ပြီး မကြာခဏလေတက်နေရာ ထိုလေတက်သံကို ကြားရပြီး နောက် ၁၅-စက္ကန့်လောက်ကြာလျှင် ချဉ်စုတ်စုတ် ပုပ်အဲ့အဲ့ အနံ့ကြီးက နံနံလာပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ နှာခေါင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ရသော ယောဂီများဖြစ်၍ ထိုအနံ့ ဆိုးကြီးက

နာခေါင်းထဲတိုးဝင်ကာ အသည်းနှလုံးကိုပါ ဆွဲဆွဲလှုပ်နေရကား ဝမ်းထဲ လှိုင်းထကာ အော့ချင်အန်ချင် လာတာကို အောင့်အည်း သည်းခံပြီးသာ နေရတော့၏။ ပျို့တက်လာသော တံတွေးများကား ပါးစပ်နဲ့တစ်လုံး ပြည့်နေချေပြီ။ သို့သော် ရှူရှိုက်မှတ်သားနေသော ကျွန်ုပ်ကား ကြိတ်မှိတ်ပြီး မျိုချပစ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤတစ်ထိုင်အတွင်း၌ ဣရိယာပုထ်ကို မဖျက်ဟုမိဋ္ဌာန်ထားသောကြောင့် တံတွေးထွေးနေလျှင် မျက်စိကိုဖွင့်ရမည်၊ လက်ကထွေးခံကို ဆွဲယူရမည်၊ ပါးစပ်ကိုဖွင့်ရမည်။ ဤကား သမာဓိပျက်ကြောင်း တို့ပေတည်း။ ထို့ကြောင့် ပင် မျို၍မျို၍သာ ချပစ်တော့၏။ ဒါပေမင့် သည်နေ့ညတော့ သမာဓိလဲမရ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းထဲလဲ စိတ်မစွဲတော့ပါ။ ယောဂီဝကြီး၏ လေတက်သံနဲ့ ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့ကြီးကိုသာ စိတ်ထဲမှာ ရွံ့ကြောက်စွဲငြိနေတော့၏။ ပထမတစ်နေ့တာ ကုန်ချေပြီ။

၀၀ ၀၀ ၀၀

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းခုနစ်နာရီအချိန် ခေါင်းလောင်းထိုးပြန်၏။ တရားကျောင်း၌ ယောဂီများစုံညီသော အခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံမှာ ထုံးစံအတိုင်း ရှစ်ပါးသီလခံယူ ရ၏။ ထို့နောက် ပရိကံပြုကာ ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင်

ကြပ်မတ်ပြလျက် ရှုရုံကံမှတ်သား ပွားများကြပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကား အထူးကြိုးစား ရှုရုံကံမှတ်သားနေ၏။
၁၅-မိနစ်လောက်ကြာ၍ အမှတ်ကလေးကောင်မည်ဟန်
အရှုမှန်ကာရှိသေး ဝေ ဝေ ဝေ၊ ဘွဲ့ ဘွဲ့ ဘွဲ့ အသံကြီးကို
ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသက်ရှူတွံ့သွားကာ ပေါ်လာမည့်
ချဉ်တူး ပုပ်အဲ့နဲ့ကြီးကို ရွံ့ကြောက်နေရင်း နှာခေါင်းတွင်းသို့
တိုးဝင်လာ သောကြောင့် အသက်ရှူကို အောင့်ထားရာ
ကြာကြာ မနေနိုင်ပြန်၍ ဝင်လေကို ဝင်ရုံကလေးရှုပြီး
တိုစိတိုစိလုပ်ကာ သက်သာရန် ကြိဖန်၍ရှုနေခိုက် လေးလေး
ပြင်းပြင်းဆွဲရှုလေ ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဆရာတော်ကြီး၏
“ပုံစံပြ ရှုသံ” ရှူးရဲ့ ရှူးရဲ့ မြည်သံကိုပါ ကြားရပြန်သဖြင့်
ယောင်ဝါးကာ လိုက်ရှုရတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာတော့ တော်တော်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲနေပါပြီ။
ထသွားရ ကောင်းမလားဟုပင် ကြံစည်မိနေ၏။ ထိသိမှု
ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံကား ဘယ်ဆီရောက်သွားသည်မသိ ဘွန့်
အွန့် အွန့်၊ ဝေ ဝေ ဝေ အသံကြီး နောက်ထပ်ပေါ်မလာရန်သာ
ကြံစည်ဆုတောင်းရင်း နံနက်ခင်း တစ်ချိန်ကုန်သွားပါတော့
သည်။

နေ့လယ် ၁၂-နာရီခွဲ ခေါင်းလောင်းတီးပြန်ပြီ။ ကျွန်ုပ်
မှာ ခုနစ်ရက် နှစ်ပတ်သာ ခွင့်ယူလာသူဖြစ်၍ တစ်ရက်နှင့်

တစ်နံနက်ကုန်သွားပြီ။ အင်း -- သည်လေမျိုး(၈၀)ယောဂီကြီး
နဲ့ ငါနဲ့တော့ ဒုက္ခပဲ။ နေရာခွဲပေးဖို့ ဆရာထံပြောရမှာကလဲ
သူတော်ကောင်းတို့ စုပေါင်းအားထုတ်တဲ့ ခိပ်သာမှာ သူ့ကို
အားနာသည်။ ဟယ် --- ငါကံပဲ။ သည်အနံ့နဲ့တော့ မသေနိုင်
ပါဘူး။ သည်အကြိမ်မှာ ငါတရားထူးရအောင် ကြိုးစားလိုက်
မည်ဟု စိတ်ထဲမှာအားခဲရင်း ဓမ္မာရုံထဲသို့ ရောက်သွားပြီး
ယောဂီဝကြီးကို သေချာစွာကြည့်ရှုရာ ကျွန်ုပ်နဲ့ လေးပေလောက်
သာ ကွာဝေး၏။ အသက်(၆၀)လောက်ရှိမည်ထင်ရသည်။
ယောဂီများစုံသောအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အနည်းငယ်
မျှ ဟောပြောပြီး ပရိကံပြုကာ အားထုတ်ရှုမှတ်ကြပါတော့
သည်။

ကျွန်ုပ်ကား ခုတစ်ချိန်တည်းနဲ့ ထူးမြတ်တဲ့တရားကိုငါရ
အောင် အားထုတ်မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ကြီးမား
တဲ့ ဝီရိယကို ရှေ့ထားပြီး ကြိုးစားရှုရှိုက် မှတ်သားလိုက်ရာ
ဆယ်မိနစ်လောက်အကြာမှာ အသက်ရှူမှုနိဗ္ဗာန် အမှတ်
များပါ ကောင်းလာပြီး ဝင်းခနဲ ထိန်ခနဲဖြစ်ကာ စိမ်းလဲ့
ကြည်လင်တဲ့ မြစိမ်းရောင်လျှံ အလိပ်အလိပ်ကြီးတွေ၊ ပြိုးပြိုး
ပြက်ပြက် အရောင်တွေ တက်တက်လာတာကိုမြင်ကာ
ဝမ်းသာနှစ်သက်၍ နေပါသည်။ ထိုအခိုက် ယောဂီဝကြီး
ဘက်ဆီက ငြစ်ငြစ်၊ ငြစ်ငြစ် ဘွတ်ဘွတ် ဟူသော အသံ

ကိုကြားကာ ဟောင်စပ်ပုပ်သိုး ဆိုးဝါးလှသော အနံ့ကြီးသည် နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာတော့ရာ နှစ်သက်ဘွယ်သော မြစိမ်းရောင်လျှံနီမိတ်များမှာ ပျောက်ကွယ်သွားကြကာ သမာဓိ တွေပျက် ပျံ့တက်အန်ချင်လာပြီး တံတွေးတွေလဲ ပါးစပ်နဲ့ တစ်လုံးကြီး ဖြစ်လာပါတော့၏။ မနည်းကြီး သည်းခံကာ တံတွေးကိုမျိုချ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တရားပြပြီး ဆက်လက် ရှူ ရှိုက်ပြန်သောအခါ စောစောကပေါ် လာသောနှစ်သက်စရာ ဝင်းထိန်လက်ပြောင်သည့် စိမ်းလဲ့ရောင် နီမိတ်များကိုသာ မြင်ချင်ဇောနဲ့အာရုံပြုမိ ပြုမိနေပါတော့သည်။

ဤသို့ပေါ်လာနိုးနှင့် မျှော်ကိုးပြီး ရှူနေရာ ဆယ်မိနစ် လောက်ကြာသောအခါ ဘွန့်၊ အွန့်၊ အွန့်၊ ဂေ ဂေ ဂေ၊ လေတက်သံကြီးကို တစ်ဖန်ကြားရပြီး ချဉ်စုပ် ပုပ်အဲ့ နံ့ကြီး ပေါ်လာပြန်တော့သည်။ ကျွန်ုပ်အသက် မရှူဝံ့တော့ပါ။ ယောဂီဝံ့ကြီးသည် ဘာတွေများ စားလာသည်မသိ၊ အီးတစ် လှည့်ပေါက်လိုက်၊ လေချဉ်တစ်လှည့်တက်လိုက်နှင့် ဓမ္မာရုံကြီး ကို သူ့နေအိမ်တိုက်ခန်းကြီးလို သဘောထားကာ ဘွတ် ဟွတ် ဟွတ်၊ ဂေ ဂေ ဂေနဲ့သာ ကြိတ်နေပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ တော့ ထွက်ပြေးချင်လှပြီ။ အချိန်မြန်မြန်စေပါစေဟုသာ စိတ် စောကြံစည်နေမိတော့၏။

ကျွန်ုပ်ကား လခစားအလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်၍

အိမ်က ဇနီးချော့ကို ကျေနပ်အောင်ပြောဟော တောင်းပန်ပြီးမှ တိုက်ရှင်ထံ ခွင့်ယူလာသူဖြစ်ရကား အချိန်ကို များများအဖြုန်း မခံနိုင်ပါ။ ခုအကြိမ်တော့ ဆရာတော်ကို လျှောက်တိုင်၍ နေရာ ပြောင်းရွှေ့မည်ဟု စိတ်ကြံပြုထားပါသည်။

ရိုးရိုးနေ၌ လေးကြိမ်ပြရာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တိုင် နံနက် ခုနစ်နာရီ တစ်ကြိမ်၊ နေ့ ၁၂-နာရီခွဲ တစ်ကြိမ်ပြ၍ ကျန်နှစ်ချိန်ကို လက်ထောက် ဆရာတော်များ ဖြစ်ကြသော ဦးကောနှင့် ဦးဩတို့ ပြကြပါသည်။ ယခု သုံး နာရီချိန်မှာ လက်ထောက်ဆရာတော်တစ်ပါးလာမည်။ ထို ဆရာတော်သည် ကျွန်ုပ်နဲ့ အတော်မျက်မှန်းတမ်းမိနေ၏။ သူ့ကိုပဲ တိုးတိုး လျှောက်ပြောရတော့မည်ဟု တရားထိုင်ရင်း ကြံစည် တွေးတောကာသာ ရှိနေတော့၏။ သို့သော် ရှူးရှဲ သံကားမပျက်ပါပေ။ ရှူမြိတိုင်း ရှူလျက်ပင်။

ကျွန်ုပ်သည် ရိပ်သာထဲ၌ တစ်ရက်ခွဲအချိန်ကာလမှာ တရားအားထုတ်မှု ငါးကြိမ်မျှသာ ပြုဖူး၍ စင်စစ် ဝါနုသေးသူ ဖြစ်သော်လဲ အချို့ယောဂီများ၏ သတိချွတ်ယွင်းမှုနှင့်စောင့် စည်းထိန်းသိမ်းမှု ကျင့်ဝတ်များကင်းကာ အချင်းချင်းငဲ့ညှာမှု မရှိဘဲ ထင်ရာပြုနေကြသည်တို့ကိုလဲ မျက်စိမမြင်ရသည့်တိုင် မကြာခဏ နားထဲမှာ ကြားကြားနေရသဖြင့် စာရေးဆရာ၏ ဉာဉ်အတိုင်း တေး၍မှတ်၍သာ ထားမိပါတော့သည်။ ၎င်း

တေးမှတ်ချက်တို့ကို ရေးသားဖော်ပြသွားခြင်းဖြင့်လဲ ယောဂီ အများ သိရှိသွားက အကျိုးထွန်းကားပေလိမ့်မည်ဟု ရိုးသားစွာ ထင်မြင်သည့်အလျောက် မဂ္ဂကံမထောက်ဘဲ ယခုပင် ဖော်ပြသွားမည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

စွန်းလွန်းယောဂီတိုင်းဟာ ပါးစပ်ကိုပိတ်၊ မျက်စိမှိတ်ထား၍ မြင်မှု အာရုံမရှိသော်လဲ ကြားမှုအာရုံနှင့် နံမှုအာရုံတို့ကို တော့ သိရပါသည်။

ဥပမာ- လေတက်ယောဂီအချို့၏ ဂဲ့ အဲ့အဲ့ ဝေ့ ဝေ့ ဝေ့ ဟူသော အသံမျိုးသည် ဝေဒနာလိုက်ချိန်၌ တိုက်ဓမ္မာရုံကြီး တစ်ခုလုံး၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှု သမာဓိ အရသာကို ဖောက်ဖျက်ကာ မြည်ဟည်းပေါ်ထွက် ပေါ်ထွက်၍လာတတ်၏။ မိမိလေတက်သံကြီးဖြင့် အခြားယောဂီများ၏ သမာဓိ တရားကို ပျက်ပြားချောက်ချားစေခြင်းသည် ဓမ္မန္တရာယ်မဟုတ်ပါလော။ လေတက် ယောဂီများ သတိရှိသင့်၏။

လေတက်တာ သူ့သဘာဝ ဘယ်ကတားလို့ရလိမ့်မည်နည်းဟု အချို့ကပြောကြမည်။ မှန်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်ကလဲ တားထား အောင့်ထားဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါ။ သတိပဋ္ဌာန် ယောဂီဟာ လေတက်ချင်ရင် လေတက်ချင်တယ်လို့ သိရမည်။ အဲသည်လေတက်ချင်တာကိုပင် လေတက်ချင်တယ်၊ လေတက်ချင်တယ်၊ လေတက်ချင်တယ်ဟု စူးစူးစိုက်စိုက် အထပ်ထပ်

မှတ်ပစ်လိုက်ရမည်။ ထိုအခါ ပျောက်ပျက် သွားသည်လဲ ရှိတတ်ပါ၏။ မပျောက်ပျက်ဘဲ တက်လာဘိမူ ပါးစပ်ပိတ်ထား တာကို ဟဖြီမပေးဘဲ တက်လာတဲ့ လေကို နှာခေါင်းထဲက ထွက်လေနှင့်အတူ ရောလွှတ်ပေးလိုက်ပါလျှင် ဂဲ့ အဲ့အဲ့ အသံ ကြီး မမြည်တော့ဘဲ ကိစ္စပြီးသွားကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ် ပြုလုပ်၍ သိပါသည်။ ကိုယ့်အိမ်မဟုတ်သော ဓမ္မာ ရုံထဲမှာ တရားအားထုတ်ဆဲအခါ၌ ပါးစပ်ကြီးဖြူဖြူပြီး ဂဲ့- အဲ့အဲ့ဟု တိုက်သံပါပါနဲ့ ဇိမ်ခံကာ လေတက်နေစရာမလို၊ သိုသိုသိပ်သိပ်နဲ့သာ တက်ပစ်လိုက်စရာကောင်းပါ၏။

ချောင်းဆိုးယောဂီများလဲ ထိုနည်းအတိုင်း ကျယ် လောင်စွာ ဆိုးကြပြန်၏။ ဆိုးရုံတွင်မက ထွေးခံကြီးကို ဂျိုး ဂျိုး၊ ဂျောင်း ဂျောင်းမြည်အောင် ဆွဲယူ၍ ထွမ်ခနဲမြည်ကာ ထွေး လိုက်ပြီး ဂျိခနဲမြည်အောင် ပြန်ချလိုက်သေးသည်။ ဤမျှ အလိုက်မသိ၊ မငဲ့မညှာ၊ တရားကျောင်းကို အိမ်လိုသဘောထား တဲ့ ယောဂီများလဲ ရှိသေးသကဲ့သို့ ကြံစည်စဉ်းစားရင်း ဆရာ တော်ဦးဩဘာသထံမှာ ဝေဒနာကမ္မဋ္ဌာန်း ဆွေးနွေးမေးမြန်း စဉ်က ကျားဆွဲခံရတဲ့ ယောဂီတွေ အော်ဟစ်ပြောကြားလိုက်ရင် တရားထိုင်ဘက် အခြားယောဂီတွေ သမာဓိတရား ပျက်သွား မည်စိုးကာအချင်းချင်းငဲ့ညှာပြီးကျားဆွဲတာကိုပင် အောင့်အည်း ကြိတ်မှိတ်ခံကာ ဝေဒနာကိုသာ ရှုမှတ်ပွားများ သွားကြတဲ့

ဝတ္ထုကြောင်းထဲက သူတော်ကောင်းယောဂီတွေကို အောက်မေ့တသ ဓမ္မသံဝေဂ ဖြစ်မိပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ချောင်းဆိုးချင်တဲ့အခါ ဆိုးချင်လာတာကိုပင် အောင့်အည်းကာ ဆိုးချင်တယ်၊ ဆိုးချင်တယ်ဟု စူးစူး စိုက်စိုက် လိုက်လိုက်ပြီး မှတ်ပစ်လိုက်ရင်းနဲ့ ပျောက်ပျက်သွားသည်သာ များပါ၏။ တကယ်ဆိုးလာတော့လဲ ဆိုးတာကို သိမှတ်ကာ ဆိုးပစ်လိုက်ပါတော့သည်။ သို့သော် -- ထွေးခံတွေ ဘာတွေကိုတော့ ဆွဲထွေးမနေတော့ပါ။ ကိုယ့်တံတွေးကို မျို၍သာ ချပစ်လိုက်ပါသည်။ ချေဆတ်ချင်လာရင်လဲ ထို့အတူ စူးစူးစိုက်စိုက် မှတ်ပစ်လိုက်ရင် ပြယ်ပျက်သွားသည် သာများပါ၏။ ဂရုပြု၍ စိုက်မှတ်ကြပါ။ မတတ်သာတော့လဲ ပြုလိုက်ပေါ့။

အချို့ယောဂီတို့၏ ဂေါ့ ဝေါ့ ဝေါ့ အဟူး အဟမ်း ဟူသော သလိပ်ခတ်သံ။ ထို့ ထွမ်ဟူသော တံတွေး ထွေးသံများကိုလဲ ကျယ်လောင်စွာ ကြားရပြန်၏။ သလိပ်ကို ပါးစပ်ပိတ်ကာ လျှာခင်ပင့်ပြီး နှာခေါင်းလေဖြင့် ပင့်စုပ်ယူလိုက်လျှင် အသံမမြည်ဘဲ ပါးစပ်ထဲရောက်လာပါ၏။ အချို့ယောဂီများ၏ ဝူး -- ဌားနှင့် သမ်းဝေသံများကိုလဲ မကြာခဏ ကြားရသည့်ပြင် လက်ချောင်းချိုးတဲ့ တဂ္ဂုတ်ဂ္ဂုတ် တဖြောက်ဖြောက်အသံကိုလဲ ရံဖန်ရံခါ ကြားမိပြန်ပါသေး၏။ ဤအရာအားလုံးတို့ကား

အယုတ်တရားမျိုးဖြစ်၍ ပရိသတ်အစည်းအဝေး၌ ပညာရှိသူတော်ကောင်းများ အလွန်စက်ဆုပ်တားမြစ်အပ်သော အမူအရာတို့သာဟု မပြုထိုက်ကြောင်းနဲ့ ဆရာတော် ဦးသြဘာသ၏ သရုပ်ပြအဘိဓာန်ကျမ်းလာ “ကုက္ကုစ္စတရားမျိုး သုံးပါး၌” အသံယတ ကုက္ကုစ္စမျိုး ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ခွဲပြထားတာကိုလဲ မှတ်မိပါသေးသည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ အများနဲ့တရားထိုင်ဆဲမှာ လေလည်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ နှာခေါင်းဖြင့်သာ အလုပ်လုပ်နေကြသော ယောဂီပရိသတ်ထဲမှာ တဖွတ်ဖွတ်နဲ့ အသံမြည်စွာ လေလည်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်တွေ့လို့မရပါ။ ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စထိုင်ကတည်းက ညောင်း- မပြင်၊ ယား- မကုတ်၊ ဣရိယာပုထ်ကို မဖျက် ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ချက်မျိုးဖြင့် တင်ပျဉ်ခွေကာ တင်ပါးနှစ်ဖက်ကို အသားကျ ဖိထိုင်ထားကြရာ လေသက်စရာလမ်းမှာ ပိတ်၍နေပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လေလည်ချင်တာကိုသိပါ၏။ သို့သော် ဣရိယာပုထ်ကို ဖျက်မပေးပါ။ တင်ပါးနှစ်ဖက်ကို ကြွမြှင့်ပေးမှသာ လေလည်သာမည်ဖြစ်၏။ တင်ကိုကြွပေး ကုန်းပေးလိုက်ပါက မူလဣရိယာပုထ်ပျက်သွားချေမည်။ ဣရိယာပုထ်ပျက်လျှင် ကိုယ်ရထားတဲ့ သမာဓိပါ ပျက်သွားရုံမျှမက ထိုလေပုပ်နံ့ဖြင့် အခြားယောဂီများကိုပါ နှိပ်စက်နှောင့်ယှက်ချေဦးမည်။

ထို့ကြောင့် လေလည်သော ယောဂီသည် တင်ကို မလျက် မူလထိုင်ရင်းစွဲ ဣရိယာပုထ်ကိုဖျက်ကာ တမင်ပေါက် ထုတ်ခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပရိသတ်ထဲမှာ တရားထိုင်ဆဲ၌ တစ်ခါမျှ လေမလည်ခဲ့ဖူးပါပေ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့ပင် ထိုလေပုပ်နံ့ဖြင့် အော်ဂလီဆန် အန်ချင်လာအောင် ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးကို ခံစားခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလော။ ဤအပြုအမူသည်လည်း ဓမ္မန္တရာယ်ပင်ဟု ကျွန်ုပ်ဆိုချင်၏။ ကိုယ့်နေရာ ကျောင်းသင်္ခမ်းထဲမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်တဲ့အခါမျိုးကို မဆိုလိုပါ။

ဤမှတ်တမ်းကို ရေးနေတုန်းပင် သုံးနာရီတရားထိုင် ခေါင်းလောင်းထိုးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်မှာတော့ လေမျိုး(၈၀)ယောဂီ ဝကြီး၏ ဂဲ့- အဲ့အဲ့၊ ဗွတ် ဗွတ် ဗွတ် အသံကို ရွံ့ရှာကြောက် ထိတ်၍သာနေပါသည်။ ဓမ္မာရုံထဲ လက်ထောက်ကိုယ်တော် ကြွလာသောအခါ မသိမသာ အနာကပ်ပြီး ထိုယောဂီဝကြီးလဲ မရိပ်မိအောင် အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် ဟိုဘက်က နေရာမှာ ထိုင်ပါရစေဟု တိုးတိုးလျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ လက်ထောက်ဆရာတော်မှာ ကျွန်ုပ်၏စိတ်အကြံကို ကြိုတင်သိထားသလို အင်း --- ကောင်းပါတယ်၊ သည်ဒကာကြီးရဲ့ လေတက်သံ၊ လေသက်သံတို့က ဝေဒနာလိုက်ချိန်မှာဆိုရင် မိုမ်းခြိမ်းသလို မြည်ဟည်း မြည်ဟည်းသွား

တာပဲဟု ရယ်မော ပြောဆိုကာ ကျန်းမာပုံလဲ မရပါဘူး။
ဂိလာနနဲ့တူတယ်။ ဆရာတော်ကြီးကလဲ မကျန်းမာရင် ဓမ္မာရုံ
ထဲကိုမလာဘဲ ကိုယ့်နေရာ ကျောင်းထဲမှာသာ ကြိုးစားအား
ထုတ်ဖို့ သတိပေးပြောကြားတာ နှစ်ခါ သုံးခါရှိပြီ။ သူ့အတွက်
တခြားယောဂီတွေ သမာဓိပျက်တယ်ဟု ပြောဆိုကာ လာလာ
သည်နေရာမှာ ထိုင်ပေတော့ဟု နေရာပေးသွားပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အရှေ့ဘက်မှ အနောက်ဘက်သို့ရောက်
ကာ အတော်စိတ်ချမ်းသာလာပြီး တရားကိုလဲ သည်တစ်ကြိမ်
တည်းနဲ့ ငြိမ်းအေးမှုထင်မြင်အောင် ကြိုးစားရှုမှတ်လိုက်တော့
မည်ဟု ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး အတိုင်း ကြီးကျယ်သော
ကြိုးဝါးမှုဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ပဲ့တင်ရိုက်သံ ပြုလိုက်ပါသည်။
ဟုတ်ပါသည်။ စွန်းလွန်းတရားနည်း မကျေနပ်ချက် အမျိုးမျိုး
တွေကို ဆရာတော်ဦးဩဘာသထံမှာ အကြိမ်ကြိမ်သေချာစွာ
ဆွေးနွေးမေးမြန်း စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီးမှသာ လာရောက်အား
ထုတ်သော ကျွန်ုပ်အဖို့ အဌာသိပြီးဖြစ်၍ ကိုယ့်အားကို ကိုယ်
ယုံစားလျက် ကြိုးစားတော့မည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ယုံကြည်ချက်တစ်ခုကား ယောဂီဟာ တရား
အားထုတ်ရင်း မသေနိုင်၊ အကယ်၍ တရားအားထုတ်ရင်း
သေသွားသော် အပါယ်မလား၊ ကောင်းသောအလုပ်နှင့်သေ
ခြင်းသာဖြစ်၍ ကောင်းရာသုဂတိသို့ မုချလားရမည်ဟု

တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထားသူဖြစ်ပါသည်။

ကိုင်း --- ပရိကံပြု ရှုမှတ်ကြတော့ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ဓမ္မာရုံကြီးထဲ ရှူးရှဲ သံတို့ဖြင့် ဆူညံ၍နေသော်လဲ သူများရှူသံကို ကိုယ့်ရှူသံဖြင့် လွှမ်းခြုံကာ ထိသိမှုကို သတိပြု စူးစိုက်လျက် နင်းကန်ပြီး ရှူရှိုက် ရှူရှိုက်လိုက်ရာ ကိုယ့်ရှူသံနှင့်ကိုယ် ထိသိအမှတ် ကပ်၍ကပ်၍သွားသည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာသည်မသိဘဲ လေမျိုး(၈၀)ယောဂီကြီးထံမှ ပုပ်အံ့ချဉ်တူး စူးရှသောအနံ့ကြီးကို သတိရ စဉ်းစားရင်း အင်း -- တကယ်ဆိုတော့ သည်လိုဂိလာနယောဂီမျိုးကို သည်လိုတရားအားထုတ်တဲ့ ပရိသတ်ထဲမှာ အတူရောနှောမထားသင့်ဘူး။ ဆရာတော်များက သနားလို့ ခွင့်ပြုထားပေမင့် အခြားယောဂီများမှာ သမာဓိပျက်ရသည်။ “ကျားတစ်ကောင်ကို သနားမိသည့်အတွက် သားသမင်တွေ တစ်ပြုံလုံး ပျက်စီးရသည်” ဟူသော ကမ္ဘာဂ္ဂစာ စာရေးဆရာကြီး ဘားနပ်ရှော၏ စကားပုံ ဥပမာလိုပဲ။

နောက် ဆရာတော်ဦးဩဘာသ၏ သရုပ်ပြအဘိဓာန်ကျမ်း၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား အားထုတ်ချိန်မဟုတ်သော အခါမျိုးငါးပါး ထဲမှာလဲ--

- (၁) ဇိဏ္ဏ ဇရာဘိဘူတ- ဇရာထောင်း၍ အိုဟောင်း ရွတ်တွသောအခါ။

(၂) ဗျာဓိနာ ဘိဘူတ= မကျန်းမမာ အနာရောဂါစွဲကပ်
နှိပ်စက်သောအခါ-

ဟုပါရှိသည့်ပြင် ၎င်းကျမ်းလာ ကမ္မဋ္ဌာန်းသမား၏ အင်္ဂါ
ငါးပါးခေါ် ပဓာနိယင်္ဂတရားမျိုး ငါးပါးထဲမှာလဲ-

(၁) အပ္ပဗာတော= ကျန်းမာသန်စွမ်းခြင်း-

ဟု တစ်ပါးပါရှိနေပြန်တယ် စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည်
ထိသိအာရုံထဲမှ ဘေးကိုထွက်ကာ တွေးတောကြံစည်နေမိသည်
မှာ ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ “ကြိုးစားလိုက်ကြစမ်း၊
ဝေဒနာလိုက်ချိန်နီးလာပြီ၊ သတိမလွတ်စေနဲ့” ဟူသော
လက်ထောက်ဆရာတော်၏ သတိပေးသံကို ကြားရမှ ဖြတ်
ခနဲ သတိရကာ ထိသိထဲ စိတ်စွဲမှတ်ပါသော်လဲ မကြာခင်ပင်
ဝေဒနာလိုက်ကြတော့ဟူသော အမိန့်ပေးသံကို ကြားရသော
ကြောင့် သမာဓိမရဘဲ ကိုယ်ထဲမှာ ပေါ်ရာရာဝေဒနာကို
ရှုမှတ်ရင်း ဟော်တယ်သွားပွေတာတွေ တွေ့လိုတွေ့၊ ဘားထဲ
ဝင် အရက်သောက်တာတွေ ထင်လိုထင်၊ မြင်းပွဲရောက်လို
ရောက်နှင့်ပင် တစ်ချိန်ကုန်ပြန်၏။

အင်း --- စိတ်စိတ်။ တရားနဲ့ဝေး ချာလန်တေး၊ ပြေးချင်
တိုင်း ပြေးနေတာပဲကိုဟုသာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရယ်ချင်လာပါ
တော့သည်။ အော်- တရားသဘော တရားသဘော။ တကယ်
ဆိုတော့ အပြောလွယ်သလောက် စိတ်ဓာတ်ဖမ်းမိဖို့ အလုပ်

က ခက်လှပါတကား။ မိနစ်(၅၀)အသက်ရှူခိုင်းတယ်။ ထိသိ
ထဲ မှာ ငါးမိနစ်လောက်ပဲ တည်နေတယ်။ ၄၅- မိနစ်က
အပြင်ထွက် စိတ်ကူးနေတာနဲ့ အချိန်ကုန်ရော။ ဝေဒနာ
လိုက်ပြန်တော့လဲ ထိုနည်း၎င်းပဲ။

ည ခုနစ်နာရီအချိန် တရားထိုင်ခေါင်းလောင်း
ထိုးပြန် ရာ ဤရိပ်သာမှာ လူနေအိမ်ခြေ ကားလမ်းတို့နှင့်
အတော်ဝေးကွာပြီး သရက်ဥယျာဉ်ကြီးတွေ၊ ဝါးရုံတောကြီးတွေ
နှင့်ပိတ်ကာ ဝိုင်းရံထားသောကြောင့် နေ့အခါပင် အတော်
ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိရာ ယခုလိုညချမ်းအခါမှာမူ သူတော်သူမြတ်
တို့ စိတ်နှလုံးမွေ့လျော် ဘွယ်ရာ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရှိလှဘိတောင်း။

ဪ--- ကောင်းလေစွ၊ တိတ်ဆိတ်သာယာလေစွဟု
လရောင်အောက်မှာ ငြိမ်သက်စွာတည်နေကြသော သစ်ပင်
ဝါးပင်တို့ကို ကြည့်ရှုစိတ်ကူးရင်း ဓမ္မာရုံအတွင်းသို့ ဝင်ခါနီးမှာ
နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ယောဂီအပေါင်းတို့ဟာလဲ
မိမိတို့သင်္ခမ်းကျောင်းထဲမှ အသီးအသီးထွက်ကာ “ဂစ္ဆန္တောဝါ၊
ဂစ္ဆန္တောမှီတိ ပဇာနာတိ”ဟူသော သတိပဋ္ဌာန်ပါဠိတော်အတိုင်း
တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေတို့ဖြင့် မိမိ၏သွားခြင်းကိုပင် ထိသိ၊
လှမ်းသိ၊ ချသိ၊ ကြသိ ဟူသော သတိတရား အမှတ်များဖြင့်
ဓမ္မာရုံကြီးဆီသို့ ရှေးရှုကာ လာရောက် လာရောက်နေကြပါ
သည်။ ယောဂီများစုံညီပါပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ တရားအားထုတ်လျက် ရှိသော ယောဂီဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးသည် ထုံးစံအတိုင်း တရားပလ္လင် ထက်သို့ တက်ကာ သုတ္တန်ဒေသနာ့ ဇောတိကသူဌေးကြီးနှင့် မြောက်ကျွန်းသူ လှပျိုဖြူကလေးတို့၏ ဆုတောင်းခန်းဇာတ် ကြောင်းကို ဟောကြားဆုံးမလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ တယ်ပြီးစိတ် မဝင်စားလှပါ။

မှန်ပါသည်။ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့၏ ဖြစ်စဉ်အမှန် သဘာဝကို ဘာမျှမသိ နားမလည်၊ မကြားဖူးသူဟာ အန္တ ပုထုဇဉ်သာဖြစ်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ တည်ရှိမှီစွဲနေ သောကြောင့် တရားထိုင်ပေမင့် ဝိပဿနာဉာဏ်မြင် မထင်နိုင်ဘူးကွ-

ဆိုတဲ့ ဆရာတော်ဦးဩဘာသ၏ အဖြေစကားကို နာထဲမှာ ကြားယောင်လာရင်း အင်း --- ခုလိုအခါမှာ ဒိဋ္ဌိစွဲကြီး သုံးပါး တို့နှင့် ရုပ်နာမ်တို့ရဲ့ သဘောတရားကို နည်းနည်း နည်းနည်း ခွဲခွဲပြီး ညတိုင်း ညတိုင်း ဟောကြားသင်ပြသွားရင် သည် ယောဂီတွေဟာ သုတမယဉာဏ်ဖြင့် ရုပ်နာမ်ဓမ္မ၏ဥဒယဝယ သဘောကိုသိကာ ကလျာဏပုထုဇဉ်တွေဖြစ်ပြီး အလွန်မှကြား နာရခဲ့တဲ့ ဂမ္ဘီရဓမ္မအရာ သိမြင်လိမ္မာလာကြမှာပဲ စသဖြင့် တွေးတောကြံစည်နေရင်း“ကိုင်း --- ကနေ့ညတရားဟောတာ တော်လောက်ပြီ၊ တရားအားထုတ်ကြစို့”ဟူသော အသံနှင့်

အတူ တရားပလ္လင်ပေါ်မှဆင်းကာ ပရိကံပြုကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကူးတွေပျက်ကာ တရားကို စတင်ရှုရှိုက် မှတ်သားလိုက်ပါတော့သည်။

ယနေ့ညပိုင်းမှာ လေမျိုး(၈၀)ယောဂီကြီး၏ အန္တရာယ်နှင့်ဝေးသွားသဖြင့် စိတ်ရွှင်ပျ၍ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ အထူးကြိုးစားရှုရှိုက်ပြီး ထိသိမှုကို ရှုမှတ်လိုက်ရာ ၁၅-မိနစ်လောက် အကြာမှာ အသက်ရှူမှန်၍ အမောပြေကာ အမှတ်သတိကောင်းလာလျက် ကျွန်ုပ်၏မျက်ခွက်တစ်ခုလုံးကို ဖွဲ့နဲ့ဆုပ်ဆုပ်ပက်သလို ဖြင်းခနဲ ဖြင်းခနဲဖြစ်လိုက်၊ ရှိမ်းရှိမ်း ရှိမ်းရှိမ်းနဲ့ တက်လိုက် အခိုးအလျှံတွေ တက်တက်သွားသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်မှာလဲ တဖွဲဖွဲ တရွရွနဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ ကြက်သီးတွေ ထထသွားပါသည်။

အင်း--- ရုပ်တရားတွေ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးတယ်ဆိုတာ သဟာတွေနဲ့ပဲတူရဲ့ဟု အပျက်ဖက်ကို စိတ်ညွတ်သွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာမှာ ကြီးကြီး ထွက်သွားလိုက်၊ သေးငယ်၍ လာလိုက်၊ မေးစေ့ကလဲ အောက်ကိုတွဲရှည်ပြီး ကျသွားလိုက်၊ ပြန်စုပြီး တက်လာလိုက်နှင့် ဖြစ်နေလေရာ သည်ဖြစ်ပေါ်မှုတွေကို သိမှတ်နေရင်းပင်“အင်း --- ငါ့သူငယ်ချင်း သာသနာ့ရိပ်သာမှာ ပိန်ဖောင်းတရားကို သွားအားထုတ်တုန်းကလဲ သူ့ဝမ်းဗိုက်ကြီးဟာ ၁၅-ပေလောက်ဖောင်းဖောင်းပြီး ထွက်

ထွက်သွားတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်” စသည်ဖြင့် ဘေးအာရုံကြံစည်မှုတွေ ဝင်လာပြန်တာကို သိလျှင် သိချင်း ပယ်ဖျောက်လျက် အသက်ရှူကို မလျှော့ဘဲ အားခဲ့၍သာ ပြင်းပြင်းကြမ်းကြမ်း ရှူရှိုက်မှတ်သား ရပါတော့သည်။ ရံဖန်ရံခါ မြစိမ်းရောင် အလိပ်ကြီးတွေများ မြင်လာဦးမည်လားဟုလဲ စိတ်ထဲကြံမိသေး၏။ သို့သော် တစ်ခါတုန်းက ကျွန်ုပ်အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ စိမ်းလဲ့ကြည်လင်သော မြစိမ်းရောင်လျှံ အလိပ် နိမိတ်ကြီးတွေ ကား ပေါ်မလာတော့ပါပေ။

ကဲ--- အရှူရပ် ဝေဒနာလိုက်ဟု နည်းပြဆရာတော်က ညွှန်ကြားလိုက်သောအခါ လက်ဆွဲဓာတ်မီး၏ လေမှုတ်သံမှ တစ်ပါး ဘာသံမျှမကြားရတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်သော လောကကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရသလို ဖြစ်ကာ ပေါ်ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာတွေကို ရှုမှတ်ရှုမှတ်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး ပွက်ပွက်ထ ဗလောင်ဆူနေသည်တို့ကိုပင် ထင်မြင်စူးစိုက်၍ “ရူပံယုက်ချုပ်- ရေမြှုပ်ပမာ၊ ခံစားဝေဒနက်- ရေပွက်ပမာ” ဆိုတာ သဟာတွေပဲကိုဟု မှတ်ရင်း မှတ်ရင်း ဝမ်းသာအားရခြင်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုသို့ရှုမှတ်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ အထက်သို့ကြွကြွ ပြီး မြောက်မြောက်တက်သွားသည်ဟုလဲ စိတ်ထဲမှာထင်နေပါသည်။ တင်ပါးနဲ့ကြမ်းပြင် မထိသလို လွတ်နေပြီထင်၍

လက်နှင့်ပင် အသာကလေး စမ်းကြည့်မိပါသေး၏။ သို့သော်-
ထိကပ်လျက်ပင်။ ထိုသို့ ရှုမှတ်၍ ကောင်းတုန်းမှာပင်- “ကိုင်း-
တော်လောက်ပြီ”ဟု ဆရာတော်က မိန့်ကြားလိုက်သဖြင့်
ယောဂီအားလုံး အညောင်းဆန့်သူဆန့်၊ ကျွတ်- ကျွတ်- ကျွတ်
ဟု ညည်းသူညည်း၊ ထသူက ထကာ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်
ဖြစ်လာသောကြောင့် တရားအမှတ်ကိုဖျက်ကာ မျက်စိဖွင့်
ကုရိယာပုထ်ကိုပြင် ရိုသေစွာ ဦးချ၍ ထွက်လာပါတော့သည်။

ယနေ့ည တရားထိုင်ရတာ ကျေနပ်နှစ်သက်ပါ၏။
ကိုယ့်နေရာသင်္ခမ်းကျောင်းထဲ ရောက်လာပေမင့် သမာဓိမလွင့်
ပါးသေးဘဲ ကိုယ့်ခန္ဓာထဲမှာ တဖွဲဖွဲ တသဲသဲ ပေါ်တုန်းပင်ရှိ
သေး၍ ပက်လက်လှန်ကာ ဝေဒနာကို ဆက်လက်ရှုမှတ်နေရာ
၁၂-နာရီထိုးမှပင် ဝေဒနာကိုခွာပြီး အသက်ဖြည်းဖြည်းရှူနေကျ
အတိုင်း ရှူ၍ ထိသိမှုကို စိတ်မှတ်ကာ အိပ်လိုက်ပါတော့သည်။

၀၀ ၀၀ ၀၀

နံနက် လေးနာရီထိုးချိန်မှာ ကြည်ကြည်လင်လင်နှင့်ပင်
နိုးလာပါတော့သည်။ တိတ်ဆိတ်လှသော တောရကျောင်း၏
အရုဏ်ဦး သာယာငြိမ်သက်မှုကို တစ်မိုင်လောက်ဝေးလံသော
ကျိုက္ကဆံ ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုက်ကြီးများမှ ထိုးခေါက်လွင့်ပါ
လာကြသော လေးနာရီ အုန်းမောင်းသံနှင့် ခေါင်းလောင်း

ကျောက်စည်သံသဲ့သဲ့တို့က ကျွန်ုပ်အားကြိုဆိုနှုတ်ဆက် ဂုဏ်ပြုကာ ရတနာ သုံးပါးကို သတိပေးသည့်ပမာ ချမ်းသာနှစ်သိမ့်ကိုယ်လုံးစိမ့်လျက် သူတော်သူမြတ်စိတ် အရသာတွေကိုဖော်၍ ဖော၍ပေးပါတော့သည်။

ထိုနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ကျောင်းစည်းရိုးဝါးရုံဘက်ဆီမှ အချက်ကျ တံတျာတေးဖြင့် သာယာစွာ မြည်ကြွေးနေကြသော ငှက်ငယ်ကလေးတို့၏ ဓမ္မဂီတသံမှာ “အို -- ယောဂီ၊ ထလော့၊ ထလော့၊ တရားဓမ္မကို ရှုမှတ်တော့လေ-ဟု” ကျူးရင့်မြည်ကြွေး သံသာအေးဖြင့် သတိပေးသလို ဖြစ်၍ နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာအဖို့ အိပ်ရာထ အရုဏ်ဦး တရားဓမ္မနှင့်စပ်လျဉ်း၍ နံနက်ခင်း၌ ဤမျှကြည်နူးနှစ်သက်ခြင်း အရသာမျိုးကို တစ်ခါမျှ မခံစားရဖူးပေ။ နှစ်သက်အားရ ကြည်နူးဘွယ်ကောင်းလေစွတကား။

အင်း --- သူတော်ကောင်းများဟာ ဒါကြောင့် တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှတဲ့ တောမြိုင်ရိပ်သာ ကျောင်းသင်္ခမ်းတွေမှာ ပျော်မွေ့ကြတာပဲကိုဟု တွေးတောကြံစည်ရင်း မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်များကို အောက်မေ့တသ အမှတ်ရလျက် ရှိခိုးကန်တော့ကာ ဝေနေယျသတ္တဝါတွေကို ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာပါစေ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာပါစေ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာပါစေ

ဟူသော မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းရင်း နေရောင်ခြည်လင်းလာသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ပါရမီကို ကူညီပေးသူ ကျေးဇူးရှင် သီလရှင်ကြီး၏ တိုက်ကျွေးသော ကာဖီနှင့်ပေါင်မုန့်ကို လွေးကာ အူမကိုဖြည့်ပေးလိုက်ရပါတော့သည်။ စားရင်းသောက်ရင်း၌ အင်း --- ဤခန္ဓာနာမ်ရုပ် အကောင်ပုပ်ကြီးအတွက်ကလဲ တစ်ဒုက္ခပဲဟု ကိုယ်ကောင်ကြီးကို မုန်းတီးရွံ့ရှာမိသေး၏။

နံနက် ခုနစ်နာရီ တရားခေါင်းလောင်းထိုးချေပြီ။ ယောဂီများသည် ထုံးစံအတိုင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ ရှစ်ပါးသီလ ခံယူကာ ပရိကံပြုကြပြီး ရှုရှိုက်မှတ်သားကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်လဲ ထုံးစံအတိုင်း မီးကုန်ယမ်းကုန် ကြိုးစားအားထုတ်မှတ်သား ပွားများပါတော့သည်။ ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာသောအခါ သမာဓိရလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆံပင်များ တစ်ချောင်းစီ ထောင်ထောင်ထကာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဦးခေါင်းကို လေဖြင့်လာလာမှုတ်နေသလို ထင်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအာရုံကို စူးစိုက်မှတ်သားလိုက်ရာ ခဏအကြာမှာ ပျောက်သွားပါတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ ရှုရှိုက်မှု လေကား အနည်းငယ်လျော့သွားပါသည်။ အမှတ်စိတ်သည် ထိသိမှုထဲမှ ထွက်ကာ ကလပ်တွင်းရောက်သွားပြီး ရေးဘော်ရေးဘက်တို့နှင့်အတူ မူးယစ်သောက်စား ပျော်ပါးကာ ပုလင်းထောင်နေကြသည်မှာ မည်မျှကြာသွား

သည်မသိ။ “ဝီရိယကို မလျှော့နဲ့လေ၊ ကြိုးစားဆွဲရှု။ သတိကပ်ထား” ဟူသောဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ဆိုဆုံးမသံကို ကြားလိုက်ရမှ အိပ်မက်ထဲက နိုးလာသလိုဖြစ်ကာ မိမိအား ဂရုစိုက်၍ ကြပ်မတ်သင်ပြ ဆိုဆုံးမပေးသော ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ အဲသည်အချိန်မှာ ကျွန်ုပ်မူးယစ်နေပြီ ဖြစ်၍ စိတ်ကူးတဲ့ရာ ရော်ရမ်းကျူးရင့် ဟစ်အော်တော့မည့် ဆဲဆဲကလေးမို့ ဆရာတော်သတိပေးလိုက်လို့သာ တော်သေးတာ။ သို့မဟုတ်ရင် သီချင်းဆိုမိလို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရင်း အရှက်ရမှာ မုချပင်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းထဲက စိတ်ကူးဟာ အဟုတ်ဖြစ်နေသလို ပါပဲလား။ ထင်ထင်ရှားရှား ကိုယ်တိုင်ခံစား လုပ်ကိုင်နေရသလိုပဲကို။ အင်း --- ဆရာတော်ဦးသြဘာသပြောတဲ့ လူက ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရင်း စိတ်က တောင်ပြုံးပွဲရောက်ကာ ဆိုင်းတီးကခုန်နေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှာပဲဟု တွေးတောကြံစည်ရင်း ယနေ့ နံနက်ခင်းပိုင်း တစ်ချိန်မှာ ကြံစည်ချက် ဝိတက်ရေလှိုင်းများနှင့်ပင် အချိန်ကုန်ရပြန်တော့သည်။ နှမြောလေစွတကား။

၀၀ ၀၀ ၀၀

နေ့လယ် ၁၂-နာရီခွဲ အချိန်မှာ လူသစ်တစ်ယောက်ပါ၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် အနည်းငယ်မျှ နည်းလမ်းကျင့်စဉ်များ ဟောကြားပြီးလျှင် တရားဝင်ကြပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လဲ ထုံးစံအတိုင်း စူးစူးစိုက်စိုက်နဲ့ ရှုမှတ်လိုက်ရာ ငါးမိနစ်လောက်အကြာမှာ နားထဲက လေတွေတစ်ချိုးချိုးနဲ့ ရှိုက်လိုက်တိုင်း ထွက်ထွက်သွားပါ၏။ လေသည် နားနှစ်ဖက်မှ တိုးတိုးပြီး ထွက်သောကြောင့် နားထဲမှာဆူကာ အူတူအောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်လာ၍ အသက်ရှူ လျော့လိုက်သော်လဲ မပျောက်ဘဲ သက်သာရုံသာရှိနေသောကြောင့် ပြင်းပြင်းဆွဲ၍ ပြန်ရှူရင်း ကြက်ဟင်းခါးသီးနှင့် ကြောင်လျှာသီးဟင်းတွေ နှစ်ရက်ဆက်စားတာကို သတိရကာ အင်း ---စွန်းလွန်းယောဂီဟာ သည်လို အခါးသီးဟင်းတွေ များများစားလို့ မလျော်ကြောင်း စသည် ကြံစည်မှု ဝိတက်တွေ တသီတတန်းကြီး ဝင်လာတာကို ဖြုတ်ဆို သိလျှင်သိချင်း ထိသိထဲ ပြန်မှတ်ရှုနေလိုက်ရာ တစ်ကိုယ်လုံး ဝိုးဝိုး ဝင်းဝင်းနဲ့ လင်းလင်းပြောင်ပြောင် အရောင်တွေကိုမြင်ကာ စမ်းအသာကြီးသာ နေပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် လုံးလဝီရိယကို မလျော့ဘဲ တိုး၍တိုး၍သာ ရှုမှတ်သွားရာ အသက်ရှူမှာလဲ ပြင်းပြင်းမှန်မှန်ကြီးဖြစ်လျက် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ပေါ့ပါးပြီး စိတ်ထဲမှာ အေးခနဲအေးခနဲဖြစ် ကာ အပေါ်သို့တက်တက်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ မကြာမီ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလျက် ငြိမ့်ခနဲ ငြိမ့်ခနဲနှင့် ငြိမ်းအေးပြီး လေထဲရောက်နေသလို မပြောတတ်သော ချမ်းသာမှုတစ်ခုကို ခံစားကာ နေရပါတော့၏။

ကိုင်း --- ကြိုးစားပြီး ရှုလိုက် မှတ်သားလိုက်ကြ၊ ဝေဒနာလိုက်ဖို့ အချိန်နီးပြီဟု သတိပေးပြီး ငါးမိနစ်အကြာ လောက်မှာ “ဝေဒနာလိုက်” ဟူသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အမိန့်သံကိုကြားရပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာတော်၏အမိန့် အတိုင်း ချက်ချင်း အရှုရပ်လိုက်ပါ၏။ အချို့ယောဂီတို့မှာ သည်အခါကျမှပင် အကြိမ်(၂၀)လောက် နောက်ချန်၍ ရှုသံ များကြားနေရပါသည်။ ဝေဒနာလိုက်နေပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်မှာ ထိုရှုရဲ့သံတို့ဖြင့် စိတ်ငြိမ်သက်မှု မရနိုင်ပါ။

၀၀ ၀၀ ၀၀

တကယ်ဆိုတော့ ဒီယောဂီအချို့ဟာ ဆရာစကားနား မထောင်တဲ့ တော်လှန်ရေးသမားတွေပဲ။ ဆရာက ကြိုတင် သတိပေးထားတုန်းကတော့ ဘာလုပ်နေသလဲ၊ ခု- ဆရာက “အရှုရပ် ဝေဒနာလိုက်” ဆိုကာမှပင် တွင်ကျယ်သူလုပ်ကာ ပိုပြီးရှုနေတာဟာ ဆရာကို တော်လှန်ရုံတွင်မက တရားကျင့် ဘက် ဓမ္မမိတ်ဆွေတွေကိုလဲ အနှောင့်အယှက်ပေးကာ အန္တရာယ်ပြုတာနဲ့ အတူတူပေါ့ စသည်ဖြင့် ကြံစည်စိတ်ဆိုးကာ “ဤသို့ တရားလက်လွတ် သူများအပေါ် မကောင်းကြံစည် စိတ်ကူးမှုတွေကို သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖျောက်ဖျက်ကာ” ဝေဒနာဘက်ကိုသာ စိတ်ညွတ်၍ စူးစိုက်လိုက်မှတ်ပါတော့

သည်။

စောစောက ရှုရှိုက်သံတို့ဖြင့် ရှုရှဲ ရှုရှဲနဲ့ ဆူညံနေသော ဓမ္မာရုံကြီးသည် မုန်တိုင်းကျပြီးစ ပင်လယ်ရေပြင်ပမာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိလှဘိတောင်း။ ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်းသော ဝေဒနာစုကိုသာ မမေ့မလျော့ စူးစိုက်မှတ်သားနေပေရာ ပြင်းထန်စွာဖြစ်ပေါ်နေသော ဝေဒနာစုသည် တစ်ခုတည်းသော နေရာ၌ စုဝေးလာသည်ထင်ကာ ချုပ်ငြိမ်းပျောက်ပျက်၍ သွားကြပါတော့သည်။ မှတ်စရာမရှိသလိုပင်။ မည်မျှကြာသွားသည် မသိပါ။ ဖျတ်ခနဲ သတိရလာသောအခါ ဝမ်းသာစွာဖြင့် သူတော်ကောင်းတို့သည် ဤလိုတိတ်ဆိတ်မှုအရသာထဲမှ သိမ်မွေ့ချမ်းမြေ့သော သန္တိသုခ တရားဓမ္မကို မျက်မှောက်ပြုကြကုန်သည်တကားဟု နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်ကာ ကိုယ့်ဆွေမျိုးဉာတိ မိတ်သင်္ဂဟအပေါင်းတို့ကိုလဲ မိမိလိုပင် ဤတရားဓမ္မကို လာရောက်ကျင့်ကြံ အားထုတ်စေချင်တဲ့ စိတ်ကူးတွေဖြစ်ပေါ်လာပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်အား စွန်းလွန်းရိပ်သာသို့သွားပြီး တရားအားထုတ်ရန် တိုက်တွန်းစေခိုင်းလိုက်သော ဆရာတော်ဦးဩဘာသအားလဲ ယခုမိမိဖြစ်ပုံတွေကို အဟုတ်အမှန်အတိုင်း အလုံးစုံလျှောက်ထားချင်တဲ့ စိတ်ကူးတွေ တသီတတန်းကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတာအဖို့ ယခုတစ်ချိန် တရားအားထုတ်

ဝေဒနာကိုရှုမှတ်ရသည်မှာ စိတ်ကျေနပ်စရာ အကောင်းဆုံး၊ စိတ်ကြည်နူးစရာ အကြောင်းဆုံးသော အာရုံဓမ္မတို့ကို တွေ့ရှိ ထင်မြင်ကာ “လောကကြီးရဲ့ ဂုဏ်ရှိ ဂုဏ်မဲ့ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ ကဲ့ရဲ့ ချီးမွမ်းမှုတို့ကို အရေးမစိုက်ချင်၊ မလိုလား မခင်တွယ် ချင်သလို ဖြစ်ကာ” တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသာ နေချင်စိတ် တွေ ပေါက်၍ လာပါတော့သည်။ ကိုင်း- တော်လောက်ပါပြီဟု ဆရာတော်ဘုရားက ခွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် ဓမ္မာရုံအပြင်ဘက် ထွက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိစတဲ့ အမူအရာတို့ဟာ ခါတိုင်းလို မဟော့ရမ်း မသောင်းကျန်းတော့ဘဲ တည်ကြည်ငြိမ် သက်သော ဣန္ဒြေနှင့် အေးဆေးသော အသွင်အပြင်ကို ဆောင်ကြသည်ဟု ထင်ပါသည်။ တောင်တောင်အီအီ အကြည့်မသရမ်းတော့ပါ။ သီတင်းကျင့်ဘော် ယောဂီမိတ်ဆွေ များနဲ့လဲ ခါတိုင်းလို တွေ့ဆုံနှီးနှော ပြောဆိုနေချင်စိတ်တွေ မရှိတော့ဘဲ ကိုယ့်သင်္ခမ်းကျောင်းထဲကိုသာဝင်၍ ထိသိမှုကို ရှုလိုက် ဝေဒနာနုပဿနာတင်လိုက်နှင့်ပင် အချိန်ကုန်ပါ တော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထားနူးညံ့ပျော့ပျောင်း၍ လာသည်တို့ကို လဲ လက်မောင်းမှာ ကိုက်ခဲသွေးစုပ်နေသော ခြင်ကောင် ကလေးတွေကို ဝမ်းသာစွာ ကြည့်နေနိုင်ခြင်းဖြင့် သိရပါတော့ သည်။ ပုရွက်ဆိတ်ကလေး တစ်ကောင်ကိုပင် နာကျင်သွား

အောင် မလုပ်ရက် မပုတ်ရက်တော့ပါ။ ရှေ့အခါက ကြက်ကို ပင် သတ်ဖြတ်ချက်ပြုတ်၍ အရက်သေစာတို့ဖြင့် သောက်စား မူးယစ်ပြီး ကာမေသုကံကြီးတို့ကိုပါ ကျူးလွန်ပျော်ပါးလာခဲ့ဖူး သော ကျွန်ုပ်သည် ခုတော့ဖြင့် သူတော်ကောင်းစိတ် ဝင်စား ကာ ကျေနပ်စရာကြီးဖြစ်၍ နေချေပြီ။ နောင်ခါ ဘယ်လိုများ နေဦးမည်နည်း။

ထိုအချိန်ကစ၍ မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချလိုခြင်း နိဝါတ မင်္ဂလာတရားသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးဝင်လာကာ ငါတည်းဟူ သော မာန်မာနတွေ မဖြစ်မပေါ်ရအောင် သတိထား ဆင်ခြင် တတ်လျက် နေရာတကာမှာလို မိမိက ပြောဆိုဟောကြားခြင်း ထက် သူတစ်ပါး ပြောဆိုဟောကြားမှုကိုသာ နာယူမှတ်သားလို ခြင်း၊ သူတစ်ပါးအား မလိုမုန်းထားခြင်း၊ သြဇာပေးအပြစ်တင် ခြင်း၊ ဆရာလုပ်လိုခြင်းတို့ထက် တတ်နိုင်သလောက် ချီးကျူး ကာ ကြည်ညိုစရာတို့ကိုသာ ရှာကြံ၍ ကြည်ညိုလျက် အမှန် တရား၌ တပည့်ခံရန် ဝန်မလေးတော့ခြင်း၊ သည်းခံတတ်ခြင်း၊ ခြိုးခြံနိုင်ခြင်းတရားတို့ကိုပါ တစ်စထက်တစ်စ ကျင့်သုံးကျင့်သုံး ၍ လာနိုင်သည်တို့ကို တွေ့ရလျက် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းခြင်း၊ ဆင်းရဲသောသူအား သနားကြင်နာတတ်ခြင်း၊ ကိုယ့်ထက်သာသူအတွက် နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းစိတ်ထား တို့ တဖွားဖွား ရင့်သန်၍ လာသည်တို့ကို ပိုမိုသတိထား သိရှိ

ရပါတော့သည်။

ထိုအချိန်ကစ၍ တစ်စုံတစ်ခုသော စိတ်တိုင်းမကျ၊ အဆင်မပြေမှုအတွက် နှလုံးမသာ၊ စိတ်ဆိုးခြင်း၊ စိတ်တိုခြင်း များလည်း မဖြစ်တော့ပါ။ နေရာတကာမှာ တစ်စတစ်စသည်းခံ နိုင်လာသောကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း သောကမဖြစ်တော့ဘဲ မိမိ၏လုပ်ငန်းဆောင်တာတို့ကို ချောမောအေးဆေးစွာပင် ကုန္တမပျက် ဆောင်ရွက်ပြုလုပ်နိုင်လာပေသည်။ ဤကား ကျွန်ုပ်အတွက် စွန်းလွန်းဝိပဿနာတရားနည်း အချက်အလက် တို့ကို လိုက်နာကျင့်သုံးရခြင်း၏ အကျိုးအမြတ်တို့ပါပေတည်း။

ယနေ့ သုံးနာရီ တရားထိုင်ချိန်၌ စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တို့ မောင်နှံစုံကိုလဲ ဓမ္မာရုံထဲမှာ တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တရားအားထုတ်နေခိုက် အသိမိတ်ဆွေများနှင့် မတွေ့လိုပါ။ ဝိပဿနာယောဂီ၏ ပလိဗောဓတရားဆယ်ပါးထဲ မှာ ဂဏပလိဗောဓ ခေါ်တဲ့ ဂိုဏ်း အဖွဲ့ မိတ်ဆွေများကား တရား၏ရန်သူပင်ဖြစ်ချေသည်ဟု ဆရာတော်ဦးသြဘာသ မိန့်ဟုပြောဆိုခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ယခု လို တရားအားထုတ်နေတာကို ရောင်းရင်းဘက်များ မသိ စေချင်ပါ။ ကျွန်ုပ်ကို တွေ့သွားမည်စိုး၍ ခပ်ကုပ်ကုပ်နှင့်ခေါင်းငုံ့ ပြီး အသာထိုင်နေရင်း တစေ့တစောင်း အကဲခတ်ကြည့်လိုက် ရာ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်မှာ တရားရည်အတော်ဝနေဟန် ရင့်ကျက်

ကြည်လင်သော ကုန္တနှင့်ကိုယ်နေပုံသွင် အမူအရာတို့ကိုတွေ့ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အထူးကြည်ညိုလေးစားခြင်း ဖြစ်မိပါ၏။

အော် --- လောက လောက၊ သူတို့လို နေ့စဉ်ဝင်ငွေတွေများစွာရှိနေတဲ့ သူဌေး သူကြွယ်တွေက အားလပ်ချိန်ကလေး အရယူပြီး သံသရာဒုက္ခထဲမှာ လွဲထွက်နိုင်အောင် တရားဓမ္မကို ရှာကြလာကြတယ်။ တစ်ကျပ်တစ်ပြား ရှာနိုင်မှ စားရသူတွေက သတိမရ ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဘဝသံသရာရဲ့ ချမ်းသာရေးကို မတွေးတော့၊ မစဉ်းစား၊ မပူပန်။ အားလပ်တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ပိုက်ဆံစု ချက်ပြုတ် ကားငှား အင်းလျားနဲ့ ကန်တော်ကြီး တိရစ္ဆာန်ရုံတို့ကို ပျော်ပွဲစားထွက်ကြသတဲ့။ ဟိုကျတော့ ဖဲကစား၊ ရေကူး၊ မူးယစ်စရာကလေးတွေကို သောက်စား၊ ဟေးလားဝါးလားနဲ့ အပျော်ကျူး၊ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးချိန်းတွေ၊ ချစ်တင်းနှော၊ ပြောမှားဆိုမှား၊ ပြုမှားတွေဖြစ်၊ ဆိုးသွမ်းညစ်ညမ်းတဲ့ စိတ်တွေပေါ်၊ မလျော်တာတွေထပ်ပြုမိ၊ အပြစ်ရ အရှက်ကွဲတော့မှ နောင်တရ၊ ပူပန်သောကရောက်၊ အပျော်က တစ်ပဲ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခက တစ်ဝိဿာ။ “နာနာ ဆန္ဒာဝ မနုဿာ = လူတွေဟာ အလိုဆန္ဒ အမျိုးမျိုးပဲကို”။ ခုလိုနေရာ များလာပြီး တရားအားထုတ်ဖူးရင် အထူးပင်ကောင်းကြမှာပဲ နော် --ဟု တွေးတောကြံစည်ကာ ကျွန်ုပ်၏ နောက်ကြောင်းက

မေ့လျော့ခဲ့မှု အချိန်ကာလတွေကို နှမြောတသ စဉ်းစားနေရင်း-

ကိုင်း --- ပရိကံပြုကြဟု လက်ထောက်နည်းပြဆရာ
တော်က အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် တရားထဲစိတ်ပြောင်းလျက်
ထုံးစံအတိုင်း ကြိုးစားရှုရှိုက်မှတ်သားမှုများ ပြုပါတော့သည်။
ယခုအကြိမ်လဲ နေ့လယ် ၁၂-နာရီပိုင်းကလိုပဲ တရားထဲစိတ်
ဝင်စားကာ အမှတ်ကောင်းပါ၏။ အချိန်စေ့၍ တရားလဲသိမ်း
ခိုင်းပါပြီ။ ကျွန်ုပ်ထွက်တော့မည်ပြုသောအခါ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်
တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ဓမ္မာရုံထဲ၌ပင် သစ်သားခေါင်းအုံးကလေး
များကို ခေါင်းအုံး၍ ငြိမ်သက်စွာ ခန္ဓာကိုယ်စိုက်ပြီး ဝေဒနာ
လိုက်နေကြသည်ကို ကြည်ညို လေးစားလျက် ကြည့်ရှုရင်း
သာဓုခေါ်ကာ မိမိနေရာကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းသတိ
မလွတ်စေဘဲ ထိသိ၊ ကြွသိ၊ လှမ်းသိ၊ ချသိ ဟူသော ဣရိယာ
ပထ ပဉ္စ ဝိပဿနာနည်းဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ပါကြောင်း။

ဤကောင်းမှု ပဋိပတ်ကုသိုလ်အဖို့ကိုလဲ မိဘနှစ်ပါး
အစထားကာ ဆရာသမားများနှင့်တကွ သတ္တဝါအနန္တတို့အား
အမျှပေးဝေလျက် မိမိ၏သင်္ခမ်းကျောင်းထဲမှာပင် ဆက်လက်ပြီး
ဝိပဿနာတရား ပွားများမှတ်ရှု၍ နေပါတော့သည်။

ဤနေရာ၌ ကြားဖြတ်၍ ယောဂီများအား အထူး
တောင်းပန် သတိပေးလိုသည်မှာ ဝေဒနာလိုက်သောအခါ
မိမိကိုယ်ခန္ဓာ၌ မခံမရပ်နိုင်အောင် စူးရှပြင်းထန် နာကျင်စွာ

ပေါ်ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာစု၏ ဖြစ်ပျက်မှုသဘောကို သမာဓိ
ကောင်းကောင်းနဲ့ စူးစူးစိုက်စိုက် ချုပ်ပျောက်ငြိမ်းအေးသွား
သည်အထိ လိုက်မှတ်ဖို့ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဖြစ်ပေါ်လာသော
ဝေဒနာဒဏ်ကို သည်းခံအောင့်အီးကာ ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်
အထိ သတိကောင်းကောင်းနှင့်ရှုမှတ်နိုင်ဖို့ကား တစ်အချက်ပင်
ဖြစ်ပါ၏။ အတော်လဲ ခဲယဉ်းလှပါသည်။

အများအားဖြင့် ဝေဒနာနုပဿနာကို ရှုမှတ်ကြသော
ယောဂီတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဝေဒနာနုကို
တော့ သတိကောင်းကောင်းနဲ့ အမှတ်ပြုကာ ရှုမှတ်နိုင်ကြပါ
သည်။ ထိုသို့ ရှုမှတ် ရှုမှတ်နေဆဲမှာပင် မိမိ၏သမာဓိ ရင့်သန်
မှု သတ္တိကြောင့် စောစောက နုနုဝေဒနာတို့သည် ယခုလိုပိုမို
ပြင်းထန်ထင်ရှားလာတာကို စိတ်ထဲမှာမခံမရပ်နိုင်အောင်
ကြီးကျယ်လွန်ကဲစွာ ကျင့်နာကိုက်တက် အခံရခက်လှချည့်ဟု
အထင်မှားစွဲ၍ ဤသည့်ဒုက္ခဆင်းရဲများကိုပင် “အတ္တကိလမထာ
နုယောဂ” ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆင်းရဲပင်ပန်းခံပြီး ကျင့်နေတဲ့
အကျင့်ဆိုး အကျင့်မှားကြီးဟု” သဘောထားပြောင်းလျက် ငါ
နာတယ်၊ မကောင်းဆိုးဝါး ဆင်းရဲဒုက္ခများကို ငါခံစားနေရတယ်
ဟူသော ငါစွဲဒိဋ္ဌိဖြင့် မူလနေမြဲ ဣရိယာပုထ်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်
ကြလေတော့သည်။ ဤကား ငါမရှိ ငါမဟုတ်သော ရုပ်နာမ်
တရားအပေါ်၌ ငါစွဲ ဒိဋ္ဌိ ပထမ အမှားကြီးပေတည်း။ ကျွန်ုပ်

ကိုယ်တိုင်ပင် ဤလို အတ္တဒိဋ္ဌိစွဲဖြင့် ဖျက်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ယင်းသို့ဖျက်ပစ်လိုက်သည်နှင့်ကျင်နာခံခက်မှု ဝေဒနာ စုတွေဟာ ပျောက်ပျက်သက်သာ၍ သွားတော့သည်ဟု ထင်ရပြန်လေသည်။ ဤကား တဖွားဖွားဖြစ်ပျက်နေကျ ဝေဒနာတွေ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်ပျက်နေကျအတိုင်း ဖြစ်ပျက်နေတာကို အာရုံမပြု မရှုမမှတ်ဘဲ တခြားအာရုံထဲ စိတ်ပြောင်းလဲသွားသောကြောင့် ဝေဒနာဒဏ်ချက် မသိတာကိုပင် သက်သာသွားပြီး ဝေဒနာတွေမရှိတော့ မဖြစ်တော့ဟု ထင်ရသော ဒုတိယအမှား အဝိဇ္ဇာ မောဟတရားကြီးပေတည်း။

ထို့ကြောင့် ယောဂီ၏ဉာဏ်ထဲမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အလူးအလဲ ခုချက်ချင်း သေပွဲဝင်ရတော့မလို မခံမရပ်နိုင်အောင် ထွန်ထွန်လူး ဖြစ်ပေါ်ဖြစ်ပေါ်လာနေတဲ့ ဝေဒနာတွေကို သည်းခံ၍ အထူးသည်းခံ၍ ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်အထိ စူးစူးစိုက်စိုက် အာရုံပြု ရှုမှတ်ရပါမည်။ ကြိုးစားမှု ဝီရိယ၊ အောင့်အီးသည်းခံမှု ခန္တီပါရမီသည် ယောဂီအတွက် အရေးအကြီးဆုံး အချက်ကြီးများပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ဤဝေဒနာသည် မခိုင်မြဲသော အနိစ္စသဘောတရားမျှသာဖြစ်၍ သူ၏ ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်မှုကိုလဲ ယောဂီ၏စိတ်ထဲ ဉာဏ်ထဲမှာ စွဲမြဲယုံကြည်မှု ထင်နေပါစေ။

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တွေ့ ထူးခြားသက်သာချက်

ကား စိတ်ထဲ၌မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြင်းထန်သည်ဟု ထင်ရသော ဝေဒနာဒဏ်ချက်ကို မဆုတ်မနစ် သတိမလစ်ရအောင် စူးစိုက်ရှုမှတ်နေဆဲမှာပင် တင်ပါး၊ ခါး၊ ပေါင်၊ ခြေထောက် စသည်တို့ပျောက်ကာ နာကျင်ခံခက်နေတဲ့ ဖောက်ပြန်ချက် ရုပ်သဘောက တခြား၊ နာကျင်ခံခက်မှုကို လိုက်လိုက်ပြီး သိနေတဲ့ စိတ်ကလေးတွေက တခြား၊ နာကျင်ကိုက်ခဲပုံ အမျိုးမျိုးကို မှတ်မှတ်နေတဲ့ သညာက တခြား၊ နာကျင်မှု အမျိုးမျိုးကို ခံစားနေတဲ့ ဝေဒနာက တခြားဟု စိတ်ထဲဉာဏ်ထဲမှာ ကွဲကွဲပြားပြားနဲ့ ပရမတ်သဘောတရားတို့၏ တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး မရောနှောပုံများကိုပါ ပိုင်းခြား ပိုင်းခြား၍ သိလာကာ ထို ဝေဒနာအပေါ်မှာ “ငါသိ ငါနာ ငါခံစားနေရတာဟူသော” ငါစွဲ ဒိဋ္ဌိ မရှိသလိုဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှာ သိတာက တခြား၊ နာကျင်တာကတခြားသာ ဖြစ်နေပါတော့၏။ အလွန်ပဲ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရရှိနေပါသည်။

ဥပမာပြရလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ လူမမာသွားမေးသောအခါ မျိုးလို ဖြစ်နေပါတော့၏။ အလွန်ပြင်းထန်သော ဝေဒနာဒဏ်ချက်ကို အလူးအလဲ လှိမ့်ခံနေရသော မိတ်ဆွေလူမမာတစ်ယောက်အား ကျွန်ုပ်တို့သွားရောက်မေးမြန်း တွေ့မြင်နေရသော အခါ သူ၏မချိမဆံ့ ခံစားနေရပုံ အလုံးစုံကို ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ပင်သိမြင်နေရ၏။ သို့သော် မိမိကိုယ်တိုင် နာကျင်တာတော့

မဟုတ်ပါ။ ထိုသူ နာနေတာကို ဘေးလူအနေနဲ့ သိခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဥပမာအတိုင်းပင် ရုပ်တရား၏ ဖောက်ပြန်ပျက်ပြား နာကျင်ကိုက်ခဲမှုများနှင့် ဝေဒနာ၏ ခံစားမှုသဘောတို့ကို စိတ်က သိ၍သိ၍သာ နေပါတော့သည်။ ခံစားမှုအပေါ်မှာ ငါစွဲဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့ပါချေ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ဖြစ်ပေါ်ဖြစ် ပေါ်လာနေသော ဝေဒနာသည် ကျွန်ုပ်နှင့်မဆိုင်ဘဲ အဝေးကြီး မှာသွားပြီး ဖြစ်နေတာကို စိတ်က သိနေသလိုပင် ထင်မှတ်ရ ပါတော့သည်။ ဤသို့ မှတ်နေရင်းကပင် မှတ်စရာဝေဒနာများ ပျောက်ငြိမ်း ချုပ်ကွယ်သွားတာကိုလဲ သိလိုက်ရပါသေး၏။

“ဤဝေဒနာကို လွန်မြောက်သွားသောအခါ ဖြစ်ပေါ် လာတဲ့ သုခတရားစုကား စကြာဝတေး မန္ဓာတ်မင်း မိဖုရားကြီး တို့သာ ခံစားရသော သုခချမ်းသာထက် အဆပေါင်းသိန်း သောင်းမကပိုမိုချမ်းသာကြောင်းကို ယောဂီကိုယ်တိုင် စာတွေ့ မဟုတ် ငါတွေ့ဖြစ်ကာ သိရှိခံစားရလိမ့်သတည်း။ ဤကား သန္နိဋ္ဌိက ဂုဏ်တော်မြတ်တည်းဟု” ဆရာတော် ဦးသြဘာသ ဟောကြားထားသော တရားစကားကို သတိရကာ အလွန် အမင်းနှစ်သက်ခြင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးပါကြောင်း။ ကျွန်ုပ်သည် ဤသုခ ချမ်းသာမျိုးကို သည်ထက်ပို၍ ရေးနိုင်ခွင့်မရှိတော့ပါ။ ယောဂီကိုယ်တိုင် ခံစားရအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရှုမှတ်ရန်

သာ တိုက်တွန်းရပါကြောင်း။

ကျွန်ုပ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်လို့ ခြောက်ရက်မြောက်၊ နံနက်ပိုင်းကစပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းထွက်သည့် နေ့ရက်အထိ မိမိ၏ တရားအမှတ် အာရုံထဲမှတစ်ပါး ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ ဟော်တယ် ပျော်ခြင်း၊ ပိုကာဒေါင်းခြင်း၊ မြင်းသွားလောင်းခြင်း၊ ဘားခန်းဝင်ခြင်း၊ မိုတိုကားနဲ့ညှပ်ပိုင်း လျှောက်ပွေ့ခြင်းစတဲ့ နောက်နောက်က ညစ်ညမ်းဆိုးသွမ်းခဲ့သော ကိလေသာအာရုံ ကာမဂုဏ်များကို ကြံစည်တွေးတောမှု အလွန်နည်း၍ သွားပါသည်။ ထိုအာရုံတွေ ရံခါထင်လာသော်လဲ ထင်လာ သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်းသိလျက် ပယ်ဖျောက် ပယ် ဖျောက်၍ ပစ်လိုက်နိုင်ပါသည်။ အများအားဖြင့် ဝိပဿနာ အာရုံနိမိတ်ထဲမှာသာ ရစ်ဝဲကျက်စားကာ စိတ်ဓာတ်ငြိမ်းချမ်း သာယာမှု ဖြစ်နေပါတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျန်သောရက်ပိုင်း အချိန်များအတွက် အောက်ပါအချက်အနည်းငယ်မှ တစ်ပါး ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စု ဒိုင်ယာရီထဲမှာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းများ ရေးထည့်ဖော်ပြစရာ ထူးထူးထွေထွေ မရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ ဖြစ်ပုံမှာ တရားထိုင် ၍ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာသောအခါ ထိသိမှု တစ်ခုတည်း သော အာရုံကိုသာ စူးစိုက်စွာကပ်၍ မှတ်နိုင်လာပြီးလျှင်-

(၁) ရှုချင်စိတ်ဖြစ်လာတာကိုလဲ သိ၏။

- (၂) ပြင်းပြင်းရှူရန် အားထုတ်လိုက်တာကိုလဲ သိ၏။
- (၃) ပြင်းပြင်းရှူလိုက်တာကိုလဲ သိ၏။
- (၄) ထိထိသွားတာကိုလဲ သိ၏။
- (၅) အထိရုပ်တရားစု ပျက်ပျက်သွားတာကိုလဲ သိ၏။
- (၆) အထိကို သိမှတ်နေတဲ့ စိတ်ကလေးတွေ ပျက်ပျက်သွားတာကိုလဲ သိ၏။
- (၇) ၎င်းဝင်လေ အထိရပ်သွားတာကို သိ၏။
- (၈) ၎င်းဝင်လေ ပြန်ထုတ်ချင်စိတ် ဖြစ်တာကိုလဲ သိ၏။
- (၉) ပြန်ပြီးမှတ်ထုတ်ရန် အားစိုက်တာကိုလဲ သိ၏။
- (၁၀) ထွက်လေ၏ ထိထိသွားတာကိုလဲ သိ၏။
- (၁၁) ထိုထွက်လေအထိရုပ် ပျက်ပျက်သွားတာကိုလဲ သိ၏။
- (၁၂) ထိုအထိသဘောကို သိမှတ်နေတဲ့ မှတ်စိတ်ကလေးတွေ ပျက်ပျက်သွားတာကိုလဲ သိ၏။
- (၁၃) ခြင်ကောင်ကြီးတွေ ကိုက်ကိုက်သွားတာကို သိ၏။
- (၁၄) နှာခေါင်းတစ်ပေါက်တည်း ရှူနေတာကိုလဲ ဘယ်ညာခွဲ၍ သိ၏။
- (၁၅) ရံခါ နှစ်ပေါက်နဲ့ရှူနေတာကိုလဲ သိ၏။
- (၁၆) ထွက်လေ ဝင်လေ တစ်ကြိမ်တစ်ကြိမ်မှာ ထိသိ

ပေါင်းများစွာ ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ပျက်ပျက်သွားကြတာကို
လဲ သိ၏။

(၁၇) ကိုယ်ထဲက အမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
ဝေဒနာဒဏ်ချက်တို့ကိုလဲ ထပ်ခနဲ ထပ်ခနဲ ပျက်
ပျက်သွားတာကိုပါ လိုက်၍သိ၏။

ဆရာတော် ဦးဩဘာသထံ ဆွေးနွေးမေးမြန်းစဉ်က
သမာဓိအားကောင်းလာတော့ အမှတ်တိုးလာတယ်။ အသိစိပ်
လာတယ်ဆိုတာ သဟာမျိုးတွေပဲကိုလို့ ကိုယ်တွေ့သဘောကျ
သိရပါတော့သတည်း။

ဤသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်တွေ့ စွန်းလွန်း
ဝိပဿနာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းဒိုင်ယာရီ ပြီးဆုံးပါပြီ။

စွန်းလွန်းဝိပဿနာ

၉-ရက်တာမျှ အားထုတ်ပွားများသူ

အညတရ အယ်ဒီတာ

၁၃၁၈-ခုနှစ်။

ယောဂီအခြေခံကျင့်စဉ်ကျမ်း

အမှားစကား

ယခုအခါ စွန်းလွန်းဝိပဿနာ တရားနည်း ပွားစီး အားထုတ်မှု ကိစ္စရပ်နှင့်စပ်၍ အတ္တကိလမထာနုယောဂဖြစ် သည်။ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်း ပြင်းထန်လွန်းသည်။ ယထာဓမ္မ မကျ၊ ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်နှင့်မညီဟူသော ပရူပဝါဒ စကားသွား ၏ အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်စိစစ် ဆုံးဖြတ်ပေးမှု မပြုလုပ်မီ ရှေးဦးစွာ သတိထားကြရမည်မှာ-

သမ္မာဒိဋ္ဌိအယူရှင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်ဖြစ်သူ တိုင်းသော်လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရား ကြိုးစား အားထုတ်လိုသူ ဥပါသကာ ယောဂီတိုင်းသော်လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ တပည့်သား သာဝကဖြစ်သူ ရဟန်းရှင် လူတိုင်း သော်လည်းကောင်း-

မိမိတို့ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ် သွားကြမည့် ဝိပဿနာဓမ္မ၏ မူလအခြေခံ ကျင့်ကြံရန် အုတ်မြစ်ဖြစ်သည့်

သီလ သမာဓိ ပညာ သုံးဖြာသောကျင့်စဉ်ကဏ္ဍနှင့် တကွ လောကမှထွက်မြောက်ရန်စခန်း မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်လမ်းသို့ ဖြောင့်တန်းစွာသွားလိုသူတိုင်း၌ မပါလျှင်မပြီး အရေးအကြီးဆုံး သော လမ်းညွှန်မီးပြ တန်ဆောင်တိုင်ကြီးနှင့်တူလှသည့် ပရမတ္ထဓမ္မ ရုပ်နာမ်နှစ်ဝတို့၏ ဥဒယဗ္ဗယ သဘာဝကို ယထာဘူတကျကျ အနည်းငယ် အနည်းငယ်စီမျှလောက်ကိုတော့ လေ့လာလိုက်စားလျက် တီးမိခေါက်မိ ကြိုတင်သိရှိရိပ်စားမိ ထားကြရမည်မှာ နိဗ္ဗာန်လမ်းသို့ တက်လှမ်းသွားရောက်လိုသူ တိုင်း၏ တာဝန်သာ ဖြစ်ချေသည်။

ထိုစကားသည် မှန်ကန်သင့်မြတ်လှပေ၏။ လောက၌ ခရီးသွားလိုကြကုန်သော ပညာရှိ ကမ္ဘာ့ခရီးသည်ကြီးတို့မည် သည်မှာ မိမိတို့သွားလိုရာ ခရီးလမ်း၏ ခက်ခဲကြမ်းတမ်း ပင်ပန်းဆင်းရဲမှု၊ လွယ်ကူချမ်းသာ စခန်းသာယာမှု စသည့် သိကောင်းစရာ အဖြာဖြာနှင့် မှတ်တမ်းမှတ်ရာ ညွှန်ကြားလွှာ မြေပုံတို့ကို ရှေးဦးစွာ လေ့လာစုံစမ်း မေးမြန်းဖတ်ရှု နားလည် မှုပြုပြီးမှသာလျှင် မိမိတို့လိုရာ ခရီးသို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ ချမ်းချမ်းသာသာ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် လှည့်လည်သွားကြသည် မှာ ပညာရှိခရီးသည်တိုင်း၏ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ချေသည်။

ထိုနည်းတူစွာ ပဋိပတ္တိသာသနာ၌လည်း သိအပ်စရာ စခန်းဖြစ်သော ဝိပဿနာလမ်း၌ ရဟန်းရှင်လူတိုင်း၏ မူလ

အခြေခံ ကျင့်စဉ်နည်းလမ်း အတန်းသုံးရပ်နှင့်တကွ အာရုံ
ငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတို့၏ ကြီးမားကြောက်မက်ဖွယ်သော
ဘေးရန်၊ ရုပ်နာမ်တို့၏ သဘောမှန်ကို မိစ္ဆာဉာဏ် အမြင်မှား
ပုံ၊ အတ္တစွဲထား ဒိဋ္ဌိသုံးပါး၊ ပဓာနိယဂ်တရား၊ သောတာပန်၏
အင်္ဂါများ၊ ဥပါသကာဂုဏ်ဆယ်ပါးစသည် ယောဂီတို့ ကြိုတင်
သိရှိထားရမည့် ဗဟုသုတ ထိုထိုတို့ကို တိုတိုတုတ်တုတ် ထုတ်
နုတ်လျက် သိမှတ်ဖတ်ရှုရ လွယ်ကူနိုင်ဆုံးသောနည်း၊
ပေါ်လွင်ထင်ရှားသော အရေးအသား၊ ပြေပြစ်သောစာသွား၊
ပုံဝတ္ထုသက်သေစကားရပ်များဖြင့် ရွေးချယ်သတ်မှတ်ထားသည့်
အတိုင်း အကျဉ်းချုံးကာ စွန်းလွန်းဝိပဿနာ စိစစ်ချက်
အဆုံးအဖြတ်နှင့် အမေးအဖြေ အရပ်ရပ်တို့၏ ရှေးဦးစွာ
ဤမည်သော သိမှတ်စရာတို့ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးလိုက်ရပါ
ကြောင်း။

ထို့ကြောင့် စွန်းလွန်းဝိပဿနာ အမှားအမှန်စိစစ်ခန်း
နှင့် အမေးအဖြေစာတမ်းတို့ကို ကြည့်ရှုဖတ်ကြား မှတ်သားကြ
မည့် ကုလပုတ္တ အမျိုးကောင်းသားသမီးတို့သည် ထိုစိစစ်
ဆုံးဖြတ်ချက်စာသွားနှင့် အမေးအဖြေစကားတို့ကို လွယ်ကူစွာ
နားလည်သွားနိုင်ရန် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်အခြေခံရရှိထားမှုအတွက်
စာပြုသူ၏ အောက်ဖော်ပြပါ ယောဂီအခြေခံကျင့်စဉ်
နည်းလမ်းသုံးရပ်နှင့်တကွ မှတ်တမ်းမှတ်ရာ အဖြာဖြာတို့ကို

စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်း

၃၉၁

ရှေးဦးစွာ လေ့လာလိုက်စား မှတ်သားဖတ်ရှုထားကြရန်
အတန်တန် မှာကြားတိုက်တွန်းရပေသတည်း။

အရှင်ဩဘာသာဘိဝံသ
ဆဋ္ဌသံဂီတိ ဝိဇာယက
မြန်မာပါဠိ အဘိဓာန်ဆရာတော်
ဖျာပုံတိုက်သစ်၊ သရက်တောတိုက်
ရန်ကုန်မြို့။

ယောဂီအခြေခံကျင့်စဉ်

(၁) သီလ၊ (၂) သမာဓိ၊ (၃) ပညာ။

သီလခန်း

(၁) သီလကဏ္ဍ။ ။ မည်သည့် ယောဂီမဆို တရားမထိုင်မီနှင့် တရားထိုင်ဆဲ သီလကဏ္ဍအခန်း၌ ကိုယ် နှုတ်စိတ်ထား ကံသုံးပါးကို အထူးစောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းမှု ကိုယ်ကျင့်တရား ရှိထားရပေမည်။ ဤကား မည်သည့်ယောဂီ မဆို လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် ပထမကဏ္ဍပေတည်း။

ဆိုလိုရင်းမှာ ယောဂီသည် အနည်းဆုံး အာဇီဝဋ္ဌမက သီလကို လုံခြုံစွာ စောင့်ရှောက် ဆောက်တည် ထိန်းသိမ်းပေးရမည်။ ဤသီလကဏ္ဍ၌ ငါးပါးသီလကို တော့ လူမွန်သူတိုင်း၏ စောင့်ထိန်းရာ နိစ္စသီလမျိုးဖြစ် ၍ အထူးဖော်ပြ ဖွင့်ဆိုနေစရာ မလိုတော့ပေ။ ယောဂီ သည် ယခုလို သာသနာတော်ခေတ်အတွင်းမှာ ငါးပါး သီလလောက်မျှဖြင့် တင်းတိမ်၍ မနေရာ၊ မနေထိုက်ဟု ဆိုလိုသည်။

ထို့ထက်ပိုလွန်၍ စောင့်ထိန်းနိုင်ပါမူ အောက်၌ အကျယ်ပြထားသော 'ဥပေါသထ' ရှစ်ပါးသီလနှင့် ကိုးပါးသီလ

တို့ကိုခံယူကာ ဥပုသ်သီတင်းစောင့်သုံးခြင်းဖြင့်လည်း နေရပေမည်။

ထို့ထက်ကဲလွန် သီလမွန်ကို ထူးချွန်စွာ ရယူကျင့်သုံးလိုပါသေးက 'ဒသ ဂဟဋ္ဌသီလခေါ်'ဆယ်ပါးသီလကို ခံယူဆောက်တည်ကာ ဝတ်ကြောင်ပယ်ရှား ဖန်ရည်ဆိုးအဝတ်များကို ဆင်မြန်းဝတ်ရုံပြီးလျှင် မိမိ၏ သီလတရားကို အသက်တမျှ လုံခြုံစွာ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်း၍ ထားကြရပေမည်။ ဤကား လူသားများအတွက် ဂဟဋ္ဌသီလတို့ပေတည်း။ ရှင်ရဟန်းများအတွက် စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလကိုကား အထူးမှာကြားဖော်ပြနေစရာ မလိုတော့ပေ။ ရဟန်းတော်တိုင်း မုချသင်ကြားတတ်သိ ထားရမည်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

အာဇီဝဋ္ဌမက သီလ ခံယူပုံ

အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ အာဇီဝဋ္ဌမက သီလံ
ဓမ္မံ ယာစာမိ အနုဂ္ဂဟံ ကတွာ သီလံ ဒေထ မေ
ဘန္တေ။ ဒုတိယမ္ပိ။ တတိယမ္ပိ။ ဆိုမြဲတိုင်းဆို။
နမော တဿ ဘဂဝတော (လ) ဗုဒ္ဓဿ ။
သုံးကြိမ်ဆို။
ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ (လ) သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
ဒုတိယမ္ပိ ။ ။ တတိယမ္ပိ ။ ဆိုမြဲတိုင်းဆို။

- (၁) ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၂) အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၃) ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၄) မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၅) ပိသုဏဝါစာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၆) ဖရုသဝါစာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၇) သမ္ပပ္ပလာပဝါစာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၈) မိစ္ဆာဇီဝါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

ရှစ်ပါးသီလ ခံယူပုံ

အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ အဋ္ဌင်္ဂသမ္ပန္နာဂတံ
ဥပေါသထသီလံ ဓမ္မံ ယာစာမိ အနုဂ္ဂဟံ ကတ္တာ သီလံ
ဒေထ မေ ဘန္တေ။

ဒုတိယမ္ပိ။ တတိယမ္ပိ။ ဆိုမြဲတိုင်းဆို။

နမော တဿ ဘဂဝတော(လ) ဗုဒ္ဓဿ။ သုံးကြိမ်ဆို။

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ (လ) ။ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဒုတိယမ္ပိ ။ ။ တတိယမ္ပိ။ ဆိုမြဲတိုင်းဆို။

- (၁) ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

- (၂) အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၃) အဗြဟ္မစရိယာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၄) မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၅) သုရာမေရယ မဇ္ဇ ပမာဒဌာနာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၆) ဝိကာလဘောဇနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၇) နစ္စ ဂီတ ဝါဒိတ ဝိသုက ဒဿန မာလာ ဂန္ဓ ဝိလေပန ဓာရဏ မဏ္ဍန ဝိဘူသနဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၈) ဥစ္စာသယန မဟာသယနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

ကိုးပါးသီလ ခံယူပုံ

အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ နဝင်္ဂသမ္ပန္နာဂတံ
ဥပေါသထသီလံ ဓမ္မံ ယာစာမိ အနုဂ္ဂဟံ ကတ္တာ သီလံ
ဒေထ မေ ဘန္တေ။

ဒုတိယမ္ပိ ။ ။ တတိယမ္ပိ ။ ။ ဆိုမြဲတိုင်းဆို။

နမော တဿ ဘဂဝတော (လ) ဗုဒ္ဓဿ။ သုံးကြိမ်ဆို။

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ (လ) သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 ဒုတိယမ္ပိ ။ ။ တတိယမ္ပိ ။ ။ ဆိုမြဲတိုင်းဆို။
 ပါဏာတိပါတ အစရှိသော သိက္ခာပုဒ်ဆောက်တည်ပုံကို
 ရှစ်ပါးသီလအတိုင်း ဆိုပြီးလျှင် ---

(၉) မေတ္တာ သဟဂတေန စေတသာ သဗ္ဗပါဏ
 ဘူတေသု ဖရိတွာ ဝိဟရဏံ သမာဒိယာမိ ဟု
 ထည့်သွင်း၍ဆို။

ဆယ်ပါးသီလ ခံယူပုံ

အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ ဒသ ဂဟဋ္ဌသီလံ ဓမ္မ
 ယာစာမိ အနုဂ္ဂဟံ ကတွာ သီလံ ဒေထ မေ ဘန္တေ။
 ဒုတိယမ္ပိ ။ ။ တတိယမ္ပိ။ ဆိုမြဲတိုင်းဆို။

နမော တဿ ဘဂဝတော (လ) ဗုဒ္ဓဿ။ သုံးကြိမ်ဆို။
 ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ (လ)။ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 ဒုတိယမ္ပိ။ ။ တတိယမ္ပိ။ ဆိုမြဲတိုင်းဆို။

- (၁) ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၂) အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၃) အဗြဟ္မစရိယာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၄) မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

- (၅) သုရာမေရယ မဇ္ဇ ပမာဒဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၆) ဝိကာလဘောဇနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၇) နစ္စ ဂီတ ဝါဒိတ ဝိသုက ဒဿနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၈) မာလာ ဂန္ဓ ဝိလေပန ဓာရဏ မဏ္ဍန ဝိဘူသနဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၉) ဥစ္စာသယန မဟာသယနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၁၀) ဇာတရူပ ရဇတ ပဋိဂ္ဂဟဏာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

သမာဓိခန့်

(ခ) သမာဓိကဏ္ဍ = တရားမထိုင်မီနှင့် ထိုင်ဆဲခဏ ရှေးမဆွက ကိုယ်ကျင့်သီလနှင့် ပြည့်ဝကုံလုံပြီးသော ယောဂီ သည် ဝီရိယအင်္ဂါ လေးပါးနှင့်အညီ တကယ်အဟုတ် မနစ် မဆုတ် ပွားများအားထုတ်လိုက်ပါမူ မိမိပွားများအားထုတ် သော သမထ ဝိပဿနာ ဘာဝနာအာရုံတရားထဲ၌ စိတ်စွဲ တည်ကြည်မှု မမေ့မလျော့မှု သတိတရားနှင့် ပြည့်စုံသွား သည်ဖြစ်၍ ငြိမ်သက်အေးမြမှု သမာဓိကို ချမ်းသာစွာပင်

ရလွယ်မိလွယ်တတ်ပါ၏။

ဆိုလိုရင်းကား မိမိတို့၏ ကိုယ်ကျင့်သီလ စင်ကြယ်
မြင့်ထွား အထက်တန်းစားကျလေလေ၊ ဝိပဿနာ
အာရုံထဲ၌ သတိစွဲမြဲစူးစိုက်မှုကြောင့် တည်ကြည်
ငြိမ်သက် အေးမြမှု သမာဓိတရားကို ချမ်းသာစွာ
ရလွယ်လေလေသာ ဖြစ်တော့သည်ဟူ၏။

ပညာခန်း

(ဂ) ပညာကဏ္ဍ။ ။ မိမိစူးစိုက် အောက်မေ့နေသော
ဝိပဿနာ ဘာဝနာအာရုံထဲ၌ စိတ်ထားခိုင်မြဲ တည်
ကြည်ငြိမ်သက်မှု သမာဓိတရားကို ရနေသော ယောဂီ
သည် နိမိတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်
ပညာ ခေါ်သော ဝိပဿနာဉာဏ်စစ် ဉာဏ်မှန် ဉာဏ်
ကောင်း ဉာဏ်စင် ဉာဏ်အမြင်တို့ကိုလည်းကောင်း
ချမ်းသာလွယ်ကူစွာပင် ရနိုင်လေတော့သည်။

ဆိုလိုရင်းကား မိမိပွားများအားထုတ်မှု သတိပဋ္ဌာန်
ဘာဝနာထဲ၌ သတိစွဲမြဲ တည်ကြည်စူးစိုက်မှု သမာဓိ၏
တန်ခိုးသတ္တိကြောင့် ဖြစ်ပေါ် ဖြစ်ပေါ်လာသော
'ဘာဝနာမယ ဉာဏ်ခေါ်' ဘာဝနာဖြင့်ပြီးတဲ့ ကိုယ်
ပိုင်ဝိပဿနာ ဉာဏ်မှန် ဉာဏ်စစ် ဉာဏ်စဉ်ဆယ်ပါးတို့

သည် အစဉ်အတိုင်းသော်လည်းကောင်း၊ ခုန်ကျော်သည်
ထင်၍ သော်လည်းကောင်း မိမိဉာဏ်ထဲ၊ စိတ်နှလုံးထဲ
မှာ ထင်ထင်ရှားရှား၊ ပြတ်ပြတ်သားသား၊ တိတိကျကျ
နှင့် သူ့သဘောအတိုင်း ပိုင်းခြားပိုင်းခြားကာ ယောဂီ
ကိုယ်တိုင် အလွန်ကျေနပ် နှစ်သိမ့်မှုရအောင် ရုပ်နာမ်
ဓမ္မတို့၏ ဖြစ်ပုံ ပျက်ပုံ၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ မခိုင်မြဲမှု၊
ဆင်းရဲမှု၊ ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်မရှိမှု စသည်တို့ကို ဤ
ဉာဏ်စဉ်ဖြင့် သေချာစွာ ထင်မြင်သိရှိ၍ လာလိမ့်မည်
ဟူ၏။

မှတ်ချက်။ ဤသုံးဆင့်မြောက်အသိမှန် အမြင်မှန် ဝိပဿနာ
ဉာဏ်စဉ် ပညာစခန်းကား မိမိ၏အားထုတ်ကြိုးစားမှု
ဝီရိယ၊ မမေ့မလျော့မှု သတိတို့နှင့် ရင့်သန်သော
သမာဓိ တန်ခိုးတို့ကြောင့်သာဖြစ်ပေါ်လာသော တရား
ထူး တရားမြတ်များပေတည်း။ မည်သည့် တန်ခိုးရှင်
မှော်ဝိဇ္ဇာဆရာကမျှ အမှန်တရားကို စီမံဖန်ဆင်းပေး
နိုင်သော အရာမျိုးမဟုတ်ချေ။

ထိုစကားသည်မှန်လှ၏။ အကယ်စင်စစ် တစ်ဦး
ဦးသောတန်ခိုးဣဒ္ဓိရှင်၊ ဂိုဏ်းဝင်ဂိုဏ်းတော်၊ မှော်ဝိဇ္ဇာ
ဆရာ၊ စုန်းကဝေ၊ တစ္ဆေဘီလူးစသည်တို့က အထူးထူး

သော မိမိတို့ပညာတန်ခိုးဖြင့် စီမံဖန်ဆင်း၍ ပေးမှု
 ကြောင့် ထင်မြင်တွေ့ရှိ ခံစားရသော သဘော တရား
 နိမိတ်အာရုံစသည်များ ဖြစ်ခဲ့ပါမှု ယောဂီ၏ ကိုယ်ပိုင်
 ဝိပဿနာဉာဏ် အမြင်မှန်မဟုတ်သောကြောင့် ထို
 အမြင် နိမိတ်အာရုံတရားသည် မခိုင်မြဲချေ။ မှားသော
 အမြင်၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအမြင် မျှသာဖြစ်၏ဟူ၍ ယောဂီတိုင်း
 သတိရှိကာ ထိုသိဒ္ဓိရှင်ဆရာမျိုးကို တရားအားမထုတ်မီ
 ရှေးမဆွကပင် စုံစမ်းသိရှိပြီးလျှင် ရှောင်ရှားကြရန်
 သတိမမေ့စေလင့်။ ထိုလောကီ ဂိုဏ်းဝင် သိဒ္ဓိရှင်
 မှော်ဝိဇ္ဇာဆရာမျိုးကို ကမ္မဋ္ဌာန်းအရာ၌ ဝေးစွာ
 ရှောင်ကြဉ်ကြပါကုန်လော့။

ထို့ကြောင့် တရားထိုင်လိုသော ယောဂီသည်
 ဆရာကောင်း ဆရာမှန်ကို ရဖို့ရန် အလွန်အရေးကြီး
 လေသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားစစ် တရားမှန်ကို
 လောကီဉာဏ်မကူဘဲ ပြသသင်ကြားပေးနိုင်သော
 ဆရာမျိုး ခြောက်ပါးထဲက တစ်ပါးပါးဖြစ်မှသာလျှင်
 ဆရာစစ် ဆရာမှန်ဟု မှတ်သားကာ ဆည်းကပ်ကိုးစား
 အားထားပူဇော်မှုများ ပြုကြရာသည်ဟု မှတ်လေ။

နိမိတ်ထူးတဲ့ သရဲဘီလူးကြီး

သည်နေရာ၌ တို့များ စာသင်သားဘဝတုန်းက ဆရာသမား၏ ဆုံးမစကား ကြားသိရဖူးတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့သမထ နိမိတ်ထူးနဲ့ သရဲဘီလူးကြီး အကြောင်းကို ပြောလိုက်ရဦးမည်။

ခုခေတ်အခါ လောကဓာတ်ပညာသင် ကျောင်းသားတွေမှာ တနင်္ဂနွေနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက် ကျောင်းမတက် စာမသင်ဘဲ နေ့အားရသလို တို့ ဘုန်းကြီးရဟန်း စာသင်ကျောင်းတွေမှာလဲ ရှစ်ရက်သီတင်း လပြည့် လကွယ် ဥပုသ်နေ့တိုင်း နေ့ဝါ- ညဝါခေါ်တဲ့စာဝါတွေ ချထားရပ်ထားတယ်။ စာမတက်ရ၊ စာမအံ့ရဘူး။

ဒါကြောင့် ဥပုသ်နေ့ကျရင် စာသင်သား ကိုရင်ဦးပဉ္စင်းတွေဟာ ဆိုင်ရာဆရာသမားတို့ကို လျှောက်ထား ခွင့်ပန်ပြီး တချို့ကလဲ ဘုရားသွားကြ၊ ဆွေမျိုးမိဘအိမ်သွားကြ၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေထံသွားပြီး လည်ကြ၊ တချို့ကလဲ စာပေ မှတ်စု ဗဟုသုတတွေ ထုတ်ယူကူးရေးကြနဲ့ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ အချိန်ကုန်သွားကြတာပဲ။

ညဦးပိုင်း ကျပြန်တော့လဲ ခုနစ်နာရီအချိန် ဘုရားဝတ်တက်ပြီးတဲ့အခါမှာ ညဝါစာပေတွေ မရှိတဲ့အတွက် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ကိုယ့်ဆရာများထံ ဆည်းကပ်ခစား ဝတ်တွားဝတ်ပြု

ခေါ်တဲ့နင်းနှိပ် ဆုပ်နယ်ပေးခြင်းများကို ပြုလုပ်ပေးရင်း ဆုံးမ
 သြဝါဒကို ခံယူမှတ်သားကြရတယ်။ တို့များလဲ ဥပုသ်နေ့ ရဲ့
 တစ်ညသောအခါ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ကြီးထံသွားပြီး ဝတ်ပြု
 အဆုံးအမ ခံယူရင်း-

ဆရာတော်ကြီးက-

“အင်း --- ခုခေတ်အခါ သာသနာမှာ ရဟန္တာတွေ
 မကြာမကြာ ပေါ်နေတယ်။ တစ်နေ့ကလဲ ဦးတာကြီးဆိုတဲ့
 ဒကာတစ်ယောက်က ရဟန်းဝင်ခံပြီး သူ့လူနာမည် ဦးတာကြီး
 ကိုပဲ ရဟန်းရဲ့နောက်ကတွဲပြီး “ရဟန်းတာကြီး၊ ရဟန်းတာကြီး”
 နဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတွေက ပြောင်ချော်ချော် ခေါ်ရာကစပြီး ဘေး
 လူတွေကပါ တစ်ဖန် အဟုတ်ရဟန္တာ ထင်မှတ်ကာ ပူဇော်
 ပသကြ၊ လှူဒါန်းဆက်ကပ်ကြ၊ သက်ဆိုင်ရာ မြို့ရွာတွေ ကပါ
 ပင့်ဖိတ်ကြိုဆိုကြနဲ့ အရူးထလိုက်ကြတာ သည်ရဟန်းငတာ
 ဆိုတဲ့ လူယုတ်မာကလဲ လာဘ်သပ်ပကာတွေနဲ့ရတနာပုံကြီး
 ဆိုက်နေလေတော့ သူ့ကိုယ်သူ အဟုတ်ရဟန္တာကြီး အယောင်
 ဆောင်ကာ အသာမှိန်းတုတ်နေတာပေါ့။ နောက်မှ ဆရာ
 တော်ကြီးတွေက ခေါ်ယူစစ်ဆေးလို့ သူ့အလိမ်တွေပေါ်ပြီး
 လူဝတ်လဲပေးရတယ်။

နောက်ပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေကလဲ ပေါလိုက်တာ
 ဘာဂိုဏ်း ညာဂိုဏ်းဆိုတဲ့ ဂိုဏ်းကမ္မဋ္ဌာန်းတွေ၊ ရင်ငွေလှုံ

ကမ္မဋ္ဌာန်း၊ ကွမ်းယာကမ်းကမ္မဋ္ဌာန်း၊ မှော်ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေ၊ အထက်ဆရာကြီးရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ ပုတီးစိပ်ခိုင်းပြီး လက်ဝါးချင်းရိုက်ကာ ဓာတ်စီးကမ္မဋ္ဌာန်းပေးလိုပေး၊ လူကိုဖက်ပွေ့ပြီး ကိုယ်ငွေ့ ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း သွင်းလိုသွင်းနဲ့ ရှုပ်ပွေ့နေတာပဲ။

တစ်နေ့ကတင် အသိဒကာမကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးပျိုကလေးတစ်ယောက် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာနောက် ကောက်ကောက်ပါ လိုက်သွားခြင်းဆိုတဲ့ အကြောင်း သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါလာတာတွေ့ရတယ်။ မင်းတို့ ဦးပဉ္စင်းတွေလဲ သတိကြပ်ကြပ်ထား၊ မင်းတို့ရဲ့ဆွေမျိုးသားစု ဒကာ ဒကာမတွေကိုပါ တားမြစ်ဆုံးမပေးကြ၊ စာဝါး ပေဝါး မဝသေးခင် စာသင်သားဘဝမှာ ဒါမျိုးတွေ မလိုက်စားကြနဲ့ စာကိုသာတတ်အောင် သင်အံ့လေ့ကျက်ကြရမယ်။ စာတတ်ရင် အမှန်တရားတွေ သိလာတာပဲ။

ဘုရားသာသနာတော်မှာ ဒကာ ဒကာမတွေအတွက် ပဋိပတ်သာသနာလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းတို့တစ်တွေက လိုရင်းအချက်ဖြစ်တဲ့ ဦးစီးရှေ့ဆောင် လမ်းမှန်နည်းပြ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာကြီးတွေသာ ဖြစ်ကြရမှာ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားမှန်က ပိဋကတ်တော်ထဲမှာသာရှိတာ။ ဒါကြောင့် ပိဋကတ်ကို တတ်အောင် အရင်သင်ကြားကြရမယ်။

“ကြားရဲ့လား ဩဘာကြီး”

“မှန်ပါ- ကြားပါတယ်ဘုရား”

အင်း---မင်းတို့လို စာသင်သားကိုရင် ဦးပွင်း ပါမွှားကလေးများကို မဆိုထားနှင့်၊ ဂိုဏ်းဂဏကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ဦးစီး မှူးပိုင် မဏ္ဍိုင်ကြီး တစ်ဆူဖြစ်ပြီး စာပေပိဋကတ်အရာမှာ အထူးကျော်ကြား ထင်ရှားတဲ့ ဂဏပါမောက္ခ ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးတောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းမှားတွေ့ပြီး သွက္ခာတောလည်သွားဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာဆိုတိုင်း မဆိုင်းမတွ မစူးမစမ်းဘဲ အရမ်းယုံကြည်ကိုးစားပြီး ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အပ်နှံကာ လိုက်နာကျင့်ကြံမှုများ မပြုကြလေနဲ့ဟု ဆုံးမကာ စကားစဖြတ် ခပ်မဆိတ် ရပ်နေတော်မူလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဦးပွင်းတစ်ပါးက ကမ္မဋ္ဌာန်းမှားနဲ့တွေ့တဲ့ အဲသည် နာမည်ကျော် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး သွက္ခာတောလည်သွားပုံများကို နောင်လာနောက်သားတို့ မှတ်ထားရအောင် ထုတ်ဆောင်မိန့်ကြားတော်မူပါဦးဘုရား လို့လျှောက်ထားတောင်းပန်သောကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားက မိန့်ကြားတော်မူသည်မှာ -

အိမ်း---မင်းတို့တစ်တွေ ဗဟုသုတအဖြစ်နဲ့ မှတ်သားထားကြပေါ့။ အဲသည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဂိုဏ်းဂဏနဲ့ ကျောင်းတိုက်နေရပါ။ ဘွဲ့အမည်တော်များကိုတော့ မင်းတို့ကို မပြောတော့ဘူး။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိ

ဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တို့ကို ထိခိုက်ဘွယ်ရာအကြောင်းများရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သာသနာတော်မှာထင်ရှားလှသော သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ အကျင့် သိက္ခာနဲ့ပြည့်စုံသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး တစ်ပါးလို့သာ မှတ်ထားကြပေတော့။

အဲသည် ဆရာတော်ကြီးဟာ ဂန္ထဓူရခေါ်တဲ့ စာပေ ကျမ်းဂန်တွေကိုလဲ တပည့်တပန်း ရဟန်းသာမဏေတွေကို တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် တစ်ကျမ်းပြီး တစ်ကျမ်း တစ်နေ့ လေးခါ ပို့ချသင်ကြားပေးတယ်။ ညဦးယံပိုင်းကျပြန်တော့လဲ အဘိဓမ္မာ ညဝါတွေကို ဆယ်နာရီထိ ပို့ချသင်ကြားပေးတယ်။ သူတို့တိုက်တာထဲမှာ စာသင်သား သံဃာ သုံးရာလောက် အမြဲရှိတယ်။ ညဝါဆိုတဲ့ သံဃာတွေ စဲသွားတဲ့အချိန်မှာလဲ အဲသည်ဆရာတော်ကြီးဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အားထုတ်ပြန် တယ်။ ဒါကတော့ သူ့ရဲ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် သက်သက်မို့ ဘယ်တော့မှ အပျက်မခံဘူးတဲ့။

ရဟန်းတော်များ အလုပ်က(၁) ဂန္ထဓူရ-စာပေသင်ရ မည်။ (၂) ဝိပဿနာဓူရ-ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား အားထုတ်ရမည်။ သည် အလုပ်နှစ်ပါးကိုသာ ဘုရားက ပေးသွားတာ။ ဒါကြောင့် မင်း တို့ဟာ စာပေသင်ကြားပြီးရင် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ပွား များရမည်။ ဩဘာကြီး- ကြားရဲ့လား။ ဒါဟာ မင်းတို့ရဲ့ အလုပ်နှစ်ပါးပဲ။

မှန်ပါဘုရား၊ အမိန့်တော်အတိုင်း လိုက်နာ ပြုကျင့်ပါ
မည်ဘုရား။

အဲသည် ဆရာတော်ကြီးအားထုတ်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား
ကလဲ အထူးအဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းတို့တစ်တွေ အားလုံး
သိထားကြတဲ့ အာနာပါနု ထွက်သက်၊ ဝင်သက်ကမ္မဋ္ဌာန်းပါပဲ။
အဲသောကို ညစဉ် ညတိုင်း စွဲစွဲမြဲမြဲ ရှုမှတ်ပွားများကာသာ
နေသတဲ့။

ဒါပေမယ့် သူက စာချဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးဖြစ်ပြီး
တပည့်သားမြေးတွေကလဲ များအားကြီးလေတော့ ပိဋကတ်
တော် စာဝါတွေထဲမှာသာ စိတ်စွဲပြီး စာသင်သားတွေ
နားလည်အောင် ပြောဖို့ မှတ်ဖို့အတွက် အဓိပ္ပာယ်တွေ၊
ခဲရာခဲဆစ်တွေ ကြံစည်စဉ်းစား တွေးတော နေရတာနဲ့
ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံထဲ စိတ်မစွဲဘဲ စာပေပိဋကတ်ထဲမှာသာ တဝဲ
လည်လည်နဲ့နေကာ သမာဓိမရတာကြောင့် ဘာဝနာနိမိတ်ထူး
တွေကို တစ်ခါမှမတွေ့ရ မမြင်ရ မသိရဘူးတဲ့။ အမှန်
ကတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံထဲ စူးစိုက်စွဲမြဲမှု နည်းလို့ပေါ့။

အဲသည်လိုနေရာက တစ်နေ့သောအခါမှာ ပိတ်ဖြူစင်
ကျယ်နဲ့ လူဆရာတစ်ဦးဟာ ဆရာတော်ကြီးထံ ဖူးမြော်ကန်
တော့ လာရောက်ခစား ဝတ်ပြုပြီး လောကီ လောကုတ္တရာ
ထွေလာကေလာတွေ နှီးနှောပြောဆိုရင်းက တစ်စတစ်စနဲ့ပိုမို

ရင်းနှီးသွားကာ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာအားထုတ်ခြင်း အကြောင်း အရာတွေကိုပါ ဆွေးနွေးမေးမြန်းသည်အထိ ခရီးရောက်သွား ကြသတဲ့။

အဲသည်အခါမှာ လူဆရာက အရှင်ဘုရားဟာ စာပေ ပိဋကတ်တွေကိုလဲ ထုံးလိုခြေလို့ ရေလိုနှောက်နိုင်သည်အထိ တတ်မြောက်ကျော်ကြားကာ တိုင်းပြည်မင်းစိုးတို့အလယ်မှာ တင့်တယ်ထင်ရှားတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးဆိုတော့ သမထ ဝိပဿနာဘာဝနာ တရားဘက်ဆိုင်ရာမှာလဲ တော်တော် ခရီးရောက်ပြီး ဈာန်မဂ်ဖိုလ်အထိ ပေါက်မြောက် နေပြီထင်လို့ ဆည်းကပ်ခစားလာတာပါ။ အရှင်ဘုရား ဘယ်တရားများကို ပွားများရှုမှတ်ပါသလဲဘုရား။ အရှင်ဘုရားရတဲ့ တရားထူး များကို တပည့်တော်အား ဟုတ်မှန်တဲ့အတိုင်း ထုတ်ဖော် မိန့်ကြားကာ ပြသပေးတော်မူပါဘုရားလို့ လျှောက်ထားသတဲ့။

သည်တော့ကာ ဆရာတော်ကြီးက အေး- အထင်ကြီး မည်ဆိုလဲ ကြီးစရာပဲ ဒကာရာ။ ငါအားထုတ်တာကတော့ အာနာပါနပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာတော့ ယနေ့အထိ ဘာတရား ထူးမှ မရှိဘူး၊ မရဘူးသေးပါဘူး ဒကာရာ။ ငါမှန်တဲ့အတိုင်း ပြောမည်။ အားထုတ်တာလဲ အတော်ကြာပါပြီ။ ဒါပေသည့် ငါ့ မှာ ယနေ့အထိ ပဋိဘာဂ နိမိတ်ကလေးလောက်တောင်မှ မထင်ရ မမြင်ရသေးပါဘူးကွာလို့ သနားစရာဆိုသတဲ့။

ဒါနဲ့ ဒကာက မှန်ပါ။ သူတော်ကောင်းတို့မည်သည်မှာ သည်လိုပဲ လျှို့ဝှက်စမြဲမို့ တပည့်တော်အား သနားတဲ့ညာသော အားဖြင့် အမှန်တရားများကို မိန့်ကြားကာ လက်တွေ့ပြသပေး ပါဘုရားလို့ တစ်ခါထပ်ပြီး လျှောက်ထားပြန်တော့ ဆရာတော် ကြီးက အိမ်း --- ငါရဲ့အမှန်တရားဟာ ခုန- ငါပြောသွားတဲ့ စကားထဲက အတိုင်းပါပဲကွာလို့ ဆိုလိုက်သတဲ့။

သည်လိုဆိုရင် အရှင်ဘုရား ပွားများရှုမှတ်ပုံဟာ မှား နေလို့ ထင်ပါဘုရား။ တပည့်တော်တို့ တရားအားထုတ်စဉ် က ခုနစ်ရက်နဲ့ပဲ နှစ်သက်စရာ နိမိတ်ထူးတွေ၊ ဥပက္ကိလေသတွေ ကို ထင်မြင်လာတာပါလို့ ဆိုတော့-

ဟေ --- ဒကာကလဲ ဘာဝနာတရား ပွားများရှုမှတ်ဖူး တဲ့ ယောဂီပဲကို။ သည်လိုဆို မင်းတို့ရှုမှတ်ပုံတရားနည်းတွေနဲ့ ထင်မြင်ပုံ နိမိတ်ဉာဏ်စဉ်တွေပါ စုံစုံလင်လင် တို့များကို ပြောပြစမ်းပါဦးကွာ။ ဝမ်းသာပါတယ်။ နာယူရအောင်ဟေ့လို့ ဝမ်းသာအယ်လဲနဲ့ ပြောပြခိုင်းသတဲ့။

မှန်ပါ။ အထူးပြောစရာမလိုပါဘူးဘုရား။ အာနာပါန တရားနည်းချင်းလဲ အတူတူပါပဲ။ သာပေမင့် ရှုမှတ်ပွားများပုံ ချင်း ခြားနားနေလို့သာ ဆရာတော်ဟာ ဒါလောက်ကြာအောင် တရားမတက်ဘဲ ဖြစ်နေတာလို့ ထင်ပါတယ်။ အဟုတ်တကယ် ဆရာတော် အားထုတ်ပွားများချင်တယ်ဆိုရင် တပည့်တော်

ရဲ့နည်းကို အပြီးတိုင် ညွှန်ကြားပြသပေးပါမည်ဘုရား။
ဆရာတော်မှာစာတွေခံနေတယ်။ စာတွေနည်းထက် လက်တွေ့
နည်းက ပိုပြီးခရီးရောက်တတ်ပါတယ်လို့ လျှောက်ထားလိုက်
တော့-

အိမ်း---ဝမ်းသာတယ်ကွာ။ တို့က စာတွေနည်းနဲ့ချည်း
ပွားများနေတာကိုကွ။ မင်းက ခုလို ငါတွေဒိဋ္ဌ လက်တွေ့ပြ
ပေးမည်ဆိုတော့ ဟန်ကျတာပေါ့။ ကိုင်း --- ပြပေတော့ကွာ။
ဒကာရဲ့ နည်းကိုပဲ စွဲမြဲမှတ်ရှုချင်ပါတယ်လို့ ဆရာတော်ကြီးက
တရားကို လိုချင်တဲ့ သဒ္ဓါ၊ စေတနာ၊ သူတော်ကောင်းစိတ်ဇော
နဲ့ ကတောကမျော တောင်းနေတဲ့အခါ-

အဲသည်လူ့ဆရာက သည်လိုဆိုရင် စာပေမှာပါတဲ့
ထုံးစံအတိုင်း တပည့်တော်က ဆရာအဖြစ်နဲ့ ပြပေးရမှာမို့
ဆရာတော်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို တပည့်တော်အား ဆရာသမား
အဖြစ်နဲ့ အပ်နှင်းကာ အသိအမှတ်ပြုပါလို့ အပိုင်စီးတော့တာ
ပေါ့။

ဆရာတော်ကြီးကလဲ တရားလိုချင်တဲ့ စိတ်ဇောတစ်ခု
တည်းထားကာ သူ့ရဲ့ကိုယ်ကို လူဆရာအားအပ်နှင်းပြီး ဆရာ
ပေးတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ပွားများအားထုတ်တော့တာပဲတဲ့။

အဲသည်လိုနဲ့ ညညစာဝါပြီးတဲ့အခါမှာ လူဆရာကပါ
ကူညီကြပ်မတ်ပြီး အားထုတ်ခိုင်းလိုက်တာ ငါးရက်အကြာမှာ

အင်မတန်ထင်ရှားတဲ့ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ် နိမိတ်ကြီးဟာ ဘွားခနဲဆို ထင်လာတော့တာပဲ။ အဲသည်အခါ ဆရာတော် ကြီးဟာ ဝမ်းသာလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ အသားတွေတုန်၊ ကြက်သီးတွေထ၊ မျက်ရည်တွေကျကာ သူဝမ်းသာပုံတွေကို ပြောမပြနိုင်ဘူးတဲ့။ ပင်ကိုယ်က ဘုရားကိုကြည်ညိုရင်းစွဲ ခိုင်မြဲတဲ့ သဒ္ဓါရှိသူဆိုတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ တကယ့်သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို။

သူတွေ့မြင်ဖူးမြော်ရတဲ့ ဘုရားနိမိတ်ကလဲ မကိုက်စလွယ်၊ နားသွယ် နားကင်း၊ သိုရင်း ရင်ကပ်၊ လက်ကြပ် လက်ဝတ်၊ ရင်ဖုံး ရင်တား၊ ခြေနင်းများနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ ဝတ်စုံကို ဖိတ်ဖိတ်တောက်ဆင်မြန်းထားတဲ့ ဇမ္ဗူပတိချွတ်ခန်း၊ မဟာမြတ်မုနိဘုရားပုံမျိုးကြီးတဲ့။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာကိုလဲ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ငွေ (၅၀၀)ငါးရာပေးလှူလိုက်သတဲ့။ ဆရာကလဲ ငွေရတော့ ထွက်သွားလိုက်တာ ပေါ်မလာတော့ဘူးတဲ့။

ဒါနဲ့ ဆရာတော်ကြီးက အဲသည်နိမိတ်ကိုမပျောက်ပျက်ရအောင် စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်း လေ့လာပြီး မှတ်ရှု မှတ်ရှုကာသာ နေတာပေါ့။

အဲသည် နိမိတ်ဘုရားကလဲ မပျောက်တဲ့အပြင် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုမိုထင်ရှား ထင်ရှားကာသာ လာရုံတွင်မက ဆရာတော်ကြီးသွားတဲ့ နောက်ကိုပါ အမြဲတမ်းလိုက်

လိုက်ပြီး နေတော့တာပဲတဲ့ဟေ့။ ဆွမ်းစားရင်းလဲ အဲသည်ဘုရားကြီးက အနားမှာထိုင်လို့တဲ့။ ကုဋီတက်ရင်လဲ ကုဋီထဲဝင်လိုက်တာပဲတဲ့ ညအိပ်ခန်းထဲဝင်ပြန်တော့လဲ ခုတင်ဘေးကရပ်လို့တဲ့။

နောက်တော့ ဆရာတော်ကြီးက သလိပ်တွေ၊ ခွဲခန်းတွေထွေးချလိုက်တဲ့အခါ အဲသည်နိမိတ်ဘုရားကြီးက လက်ခုပ်ကြီးနဲ့ခံခံပြီး ယူစားသတဲ့။ ဆွမ်းစားတဲ့အခါ ငါးရိုး၊ ဘဲရိုး၊ ကြက်ရိုး စတဲ့ဟင်းအရိုးတွေကို ထွေးခံထဲကိုထည့်လိုက်ရင်လဲ အဲသည် ဘုရားကြီးက လက်နဲ့ခံခံပြီးယူသတဲ့။ သည်အခါ ဆရာတော်ကြီးက စိတ်ပျက်လာပြီ။ သူ့ဘုရားနိမိတ်ကြီးက ဖောက်ပြန်လာမှကိုး။ အမှတ်မရ မအောက်မေ့တော့ဘဲ ပယ်ဖျောက်ပစ်၊ မေ့ပစ်လို့လဲ မရတော့ဘဲ မျက်စိထဲမှာ အမြဲသာထင်မြင်နေ တော့တာပဲတဲ့။

သည်တော့မှ ဆရာတော်ကြီးက သံသယဖြစ်လာပြီး သည်ဘုရားနိမိတ်ကြီးဟာ စာပေမှာပါတဲ့နိမိတ်မျိုးလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါလဲ ပိဋကတ်စာပေတွေကို မွေ့နောက် ချောက်ချားနိုင်တဲ့စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ပါးပဲ။ ဘယ်နိမိတ်မျိုးများ ငါ့မှာထင်နေပါလိမ့်။ သည်နိမိတ်ဟာ မရိုးသားတဲ့ နိမိတ်တစ်မျိုးပဲဟု စဉ်းစားရင်းနဲ့ ဘယ်တပည့်တွေကိုမှလဲ မပြောကြားဘဲ သည်ဘုရားနိမိတ်ကြီးကို ကြိတ်မှိတ်မုန်းတီးရင်း မမြင်ချင်ပေမယ့်လဲ အမြဲသာတွေ့မြင် နေရတော့တာပဲတဲ့။ သူ့အမြဲ

ထင်မြင်နေတဲ့ ဘုရားနိမိတ်ကြီးကတော့ သူ့ကို တော်တော်ချစ်နေပြီ။ အိပ်လဲအတူတူ၊ စားလဲမခွဲ၊ သွားလဲကပ်လျက် ဆရာတော်ကြီးရဲ့ မျက်မှောက်က ဘယ်တော့မှ အပျောက်မခံတော့ဘူးတဲ့။

တစ်နေ့တော့ ငယ်ငယ်က စာသင်ဘက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်ဖူးတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက အင်း --- ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ပါးလဲ သည်မြို့ကြီးမှာ ဘုန်းကံကြီးမားတဲ့ နာမည်ကြီးဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်ကာ တိုက်ကြီး တာကြီး ကျောင်းကန်ကြီးတွေနဲ့ တပည့် သံဃာတွေမွေးပြီး စာသင်တိုက်ကြီးဖွင့်ကာ သာသနာပြုနေတယ်လို့ကြားရတော့ သူ့ထံရောက်အောင်သွားဦးမှ ပါလေဟု စိတ်ကူးပေါက်ကာ အဲသည်ဆရာတော်ကြီးထံ အလည်ရောက်လာသတဲ့။

ဒါနဲ့ ဆရာတော်ကြီးကလဲ သူရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းကို တွေ့ရတော့ ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖက်လဲတကင်းနဲ့ ပြောဆိုဧည့်ခံကာ အမျိုးမျိုးပြုစုလုပ်ကျွေးပြီး မတွေ့ရတာ အနှစ်သုံးဆယ် လောက်ကြာသွားလို့ အကျိုးအကြောင်းတွေ မေးကြည့်သတဲ့။

သည်တော့ သူငယ်ချင်း အာဂန္တုဆရာတော်က မိမိတို့ စာသင်အပြီးမှာ ကိုယ်တော်လဲ မန္တလေးက ရန်ကုန်ကိုကြွသွားရော တပည့်တော်လဲ စိတ်ကူးတစ်မျိုးပေါက်ကာ ဗေဒင်တို့၊ အင်းအိုင်မန္တရားတို့၊ မှော်ပညာတို့ကို လိုက်စားပြီး ခရီး

ထွက်သွားလိုက်တာ ယောထဲတစ်ခို၊ ရှမ်းပြည်တစ်လျှောက်၊
ပြီပြီစင်တဲ့အပြင် ယိုးဒယား၊ လာအို၊ ကမ္ဘောဒီးယားတိုင်းပြည်
တွေကိုပါ သွားရောက်နေထိုင်ပုံတို့ကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်
ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပြန်ပြီးပြောပြတယ်တဲ့။

အဲသည်လိုသူငယ်ချင်းနှစ်ပါးစကားပြောရင်း အတော်
ညဉ့်နက်လာတော့ အာဂန္တုဆရာတော်က ခါးလဲညောင်းလာ
ပြီဖြစ်လို့ ခါးဆန့်ရအောင် နောက်ကိုလှဲချလိုက်တော့ ခါး
မကျဘဲ တစ်ခုခုခံနေသတဲ့။ ဒါနဲ့ နောက်ကျောမှာ ခေါင်းအုံးခံ
နေတယ်ထင်လို့ လက်နဲ့ဖယ်လိုက်တော့လဲ ဘာမှမတွေ့ရ
ဘူးတဲ့။

ဒါနဲ့ သူ့မှာရှိတဲ့ မှော်ပညာအတတ်တန်ခိုးကို နှိုးပြီး
ပညာနဲ့ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူ့နောက်မှာ အတော်တန်ခိုးရှိတဲ့
သရဲ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင် မာန်ထောင်ပြီး ခံနေတာကို
တွေ့ရတာကြောင့် အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းကြည့်တော့
သူ့ကို ဆရာတော်ကြီးက သဘောတူ လက်ခံထားကြောင်း၊
ဆရာတော်ကြီးရဲ့အနားက ဘယ်ကိုမှမသွားရဘူးလို့ အထက်
ဆရာကြီးက အပ်နှင်းသွားကြောင်း၊ ဆရာတော်အလိုရှိနေတဲ့
ဘုရားအာရုံ နိမိတ်ပုံကိုလဲ အမြဲဖန်ဆင်းပြသနေရကြောင်း၊
ဆယ်နှစ်ကြာတဲ့အခါမှာ သည်ကျောင်းတိုက်တာကြီးတစ်ခုလုံး
ကို သူပိုင်စားရမည်ဖြစ်၍ ဆရာတော်ကြီးကို ချန်ထားပြီး

တိုက်တွင်းမှာနေတဲ့ လူတွေ ရဟန်းသံဃာတွေအားလုံးကို သူ
စားလိုက စားပစ်နိုင်ကြောင်းများနဲ့ ပြန်ပြောသတဲ့။ ကိုင်း ---
ဘယ့်လောက် ကြောက်စရာကောင်းသလဲ။ တစ်တိုက်လုံး
ဝမ်းရောဂါဖြစ်တယ်ဆိုတာ သဟာမျိုးတွေပဲ။ သရဲဘီလူးတွေ
စားတာ။

သည့်တော့မှ အာဂန္တုဆရာတော်က သူ့သူငယ်ချင်း
ဆရာတော်အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ အမယ်လေးဟ-
သူငယ်ချင်းရ၊ မင်းဟာ တကယ့်လူယုတ်မာကြီးပါလားကွာ။
လက်စသတ်တော့ နတ်စိမ်းသရဲ ဘီလူးကြီးမွေးထားပြီး ဘုန်း
တန်ခိုးကြီးအောင်လုပ်နေတဲ့ အကောင်ပဲ။ မင်းလို ယုတ်မာတဲ့
ကျောင်းကန်မှာ ငါမနေဘူး။ ငါခုပြန်သွားတော့မည်ဟုဆိုကာ
ထလေရာ-

ဆရာတော်ကြီးမှာလဲ အံ့အားသင့်ကာ ဘာမသိ၊ ညာ
မသိနဲ့ ဟ --- သူငယ်ချင်းရဲ့ နေပါဦးကွဲ့၊ ငါလဲ ဘာမှမသိ
ရဘဲနဲ့ ဘာသရဲလဲ။ ဘယ်ကနတ်စိမ်း ဘီလူးကြီးလဲ။ ပြောပြ
ပါဦးဆိုတော့မှ အာဂန္တု သူငယ်ချင်းက အကျိုး အကြောင်းတွေ
ပြောပြလိုက်ရာ ကျောင်းတိုက်ပိုင် ဆရာတော်ကြီးမှာ တွေးလို့
မရအောင် ဖြစ်နေသတဲ့။

ဒါနဲ့ အာဂန္တု ဆရာတော်က ကဲ - သူငယ်ချင်း၊ မင်း
အဖြစ်နောက်ကြောင်းကို တွေးပြီး ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားစမ်းပါဦး

ကွ။ နတ်ဘီလူး သရဲကြီးက မင်းသဘောတူလို့ မင်းကိုယ်ကိုပါ ဆရာထံ အပ်နှံထားတာကြောင့် ဆရာအမိန့်အတိုင်း သူ စောင့်နေရပုံ၊ ဘုရားနိမိတ်ကို ဖန်ဆင်းပြနေရပုံများကိုပြော နေတယ်။ ဆယ်နှစ်ကြာရင် သည်ကျောင်းတိုက်ကြီးကို သူပိုင် စားရမည်တဲ့ ဆရာရေ။ ယီးတီးယားတားတော့ လုပ်မနေနဲ့။ မျိုးပြုတ်အောင် စားသွားမှာဗျ သိရဲ့လား။

သည်တော့မှ လူဆရာတစ်ဦးပေးသွားတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘုရားနိမိတ်ထင်လာပုံများကိုပါ သတိရကာ မှော်ဆရာထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းယူမိတာ သူမှားကြောင်းဝန်ခံပြီး သရဲကြီးကို နှင် ထုတ်ပေးဖို့ စေခိုင်းလို့ ဆရာဘုန်းကြီးက နှင်ထုတ်ပေးမယ့် ဆယ်နှစ်ကြာရင် သူပိုင်စားရမှာမို့ အသက်သေချင် သေပလေ့ စေ သည်ကျောင်းတိုက်ထဲကဖဲခွါပြီး မသွားဘူးငြင်းကာ ဆရာကိုပြန်ချနေတာကြောင့် နောက်ဆုံး မီးတောက်အင်းနဲ့ ပစ်ခွင်းပြီး အတင်းနှင်ထုတ်ကာ နောက်ပြန်ဝင်မလာနိုင်အောင် ကျောင်းတိုက်မှာ စည်းချပေးခဲ့ရတယ်လို့ တို့များရဲ့ကန့်ကူဆန် လက်လှည့် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော မအူပင်မြို့နယ် လုံးဆိုင်ရာ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကြီးရဲ့ ဦးစီးဥက္ကဋ္ဌ ကျေးဇူးရှင် ကျောင်းရွာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆိုဆုံးမသွားဖူးတယ်။

ဤသို့ ဆရာသမားများ ဆုံးမပဲ့ပြင် သွန်သင်မိန့်ကြား တော်မူသွားကြသော ဩဝါဒစကား ပုံဝတ္ထုများကို ထောက်ထား၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ ဝိပဿနာဆရာ ဆိုကာမျှဖြင့် ဟုတ်

တိုင်းမှန်ရာကို မဆင်ခြင် မစူးစမ်းဘဲ အရမ်းကာရော
ယုံကြည်ကာ မိမိကိုယ်ကို အပ်နှင်း၍ မစီးဖြန်း မပွားများကြရာ။

အမှန်မှာ မိမိတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော စာပေကျမ်း
ဂန်တတ် ဆရာတော်ဘုရားများထံ ချဉ်းကပ်လျက် ဟုတ်၊
မဟုတ်၊ မှန်၊ မမှန် ဝေဖန်လျှောက်ထား ဆွေးနွေးမေးမြန်းမှု
များကို ရှေးဦးစွာ ပြုကြရာသည်။

ဤလို ပဋိပတ္တိသာသနာ သမထ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ
ကိစ္စမျိုး၌ကား အမှား အမှန်ကို သေချာစွာ စစ်ဆေးဝေဖန်
ရေးအလုပ်မှာ သေးကွေးသော အရာမျိုး မဟုတ်ပါပေ။
သာသနာတော်၏ဘေး အလွန်ကြီးလေးသော ကိစ္စရပ်မျိုးသာ
ဖြစ်လေရာ စာပေကျမ်းဂန်တတ် မထေရ်မြတ်များ၏ တာဝန်
သာဖြစ်ချေသည်။ ထိုမထေရ်မြတ်တို့ အဆုံးအဖြတ် အမှတ်
အသား လွဲမှားခြင်းဖြင့်လည်း မိမိတို့ဒကာ ဒကာမများမှာ
သနားစရာ အပါယ်လေးပါးသို့သာ လားရရှာချေမည်။

ထို့ကြောင့် ယခုအခါ “စွန်းလွန်း” ဝိပဿနာတရား၏
အမှား အမှန်ကို စိစစ်ဝေဖန်၍ အဆုံးအဖြတ် ပေးပါရန်
တောင်းပန်လာသူ ရှင်လူအများတို့အား ကရုဏာထားသည့်
အလျောက် တို့များဌာန်မှောက်သို့ ကျရောက်လာသော
ဤစွန်းလွန်းဝိပဿနာတရား၏ အမှား အမှန်ကို သေချာစွာ
စိစစ်ဝေဖန် ဆုံးဖြတ်မှုပြုပါတော့အံ့သတည်း။

အရှင်ဩဘာသာဘိဝံသထေရ်။

ယောဂီ၏ ဘေးဒုက္ခကြီးငါးပါး

ဘယန္တိ ဘိက္ခဝေ ကာမာန မေတံ အဓိဝစနံ။
ဘိက္ခဝေ= ရဟန်းတို့၊ ဘယံ ဣတိ ဧတံ= ကြောက်ထိတ်လန့်
ရေး ဘေးကြီးဟူသော ဤအမည်သည်၊ ကာမာနံ= အာရုံ
ငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတို့၏၊ အဓိဝစနံ= အမည်သာတည်း။

ဒုက္ခန္တိ ဘိက္ခဝေ ကာမာန မေတံ အဓိဝစနံ။ ဘိက္ခ
ဝေ= ရဟန်းတို့၊ ဒုက္ခံ ဣတိ ဧတံ= ဒုက္ခဟူသော ဤအမည်
သည်၊ ဝါ= ကြောက်ထိတ်လန့်ဘိ ဘေးတွေထိတတ်သော
အနက် သဘောကြောင့် ဆင်းရဲ၏ ဆင်းရဲ၏ ဟူသော
ဤအမည်သည်၊ ကာမာနံ= အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ် တရား
တို့၏၊ အဓိဝစနံ= အမည်သာတည်း။

သူတော်ကောင်း ယောဂီအပေါင်းနှင့်တကွ ပုဂ္ဂိုလ်
သတ္တဝါတိုင်း မရွံ့မလှ အလူးအလဲ တွေ့ကြုံခံစားနေကြရသော
ဘေးဘယအမျိုးမျိုး၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ အသွယ်သွယ်တို့သည် အာရုံ
ငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားသာလျှင် မူရင်းကြီးဖြစ်၍ ထိုအာရုံ
ငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားများကိုပင် ကြောက်မက်ဘွယ်သော
မဟာဘေးဘယကြီးဟု ငါဘုရား မှည့်ခေါ်တော်မူသည်။ ထို
အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားကိုပင်လျှင် အလွန်ကြီးကျယ်
သော မဟာဆင်းရဲ ဒုက္ခကြီးဟု ငါဘုရား အမည်ပေးတော်မူ

သည်ဟူ၍ အင်္ဂုတ္တရ အဋ္ဌကနိပါတ် ပါဠိတော်မြတ်မှာ လာရှိ၏။

ဆိုလိုရင်းကားလောက၌ ဘယ်ဘေး ဘယ်လောက်ကြီး ကျယ်တယ်ဆိုစေကာ၊ ဘယ်ဒုက္ခကြီးဟာ ဘယ်လောက်ကြီး ကျယ်တယ်ဆိုစေကာ၊ မဟာအဝိစိင်ရဲ ဘေးဒုက္ခကြီးဟာ ဘယ်လောက်ကြီးတယ်၊ ဘယ်လောက်ဆင်းရဲတယ်ဆိုစေကာ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားခေါ်တဲ့ ဘေးဒုက္ခကြီးလောက် မကြီးကျယ်ဘူး။ မဆင်းရဲဘူး။ ကြောက်စရာမကောင်းသေးဘူးတဲ့။

ဒါကြောင့် သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား အိုနာသေရေး ဒုက္ခဘေးတို့ကို အမြဲမပြတ် ပေးကာပေးကာ တစ်နှိပ်စက်တည်း လိုက်လိုက်ပြီး နှိပ်စက်နှိပ်စက်နေတဲ့ မဟာဘယ မဟာဒုက္ခ အမည်ရသော အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတို့ကို ယောဂီတိုင်း ခွဲခြား၍ သိထားရန်လိုပေသည်။

ထိုအာရုံငါးပါး တရားစုကို လေ့လာသိရှိထားခြင်းဖြင့် လဲ အဘိဓမ္မာတရား ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကိုပါ ခွဲခြား၍ သိသွားနိုင်လိမ့် မည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အောက်ဖော်ပြပါ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်တရားနှင့် ပဿာဒရုပ်ငါးပါး၊ ဝိညာဉ်ငါးပါးတို့ကို နှုတ်တက်ရအောင် ဆောင်ယူထားကြပါ သူတော်ကောင်း ယောဂီအပေါင်းတို့။

အဿဝနတာ ဓမ္မဿ ပရိဟာယန္တိ။ဓမ္မဿ= ပရမတ္ထ
တရား ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို၊ အဿဝနတာ= မနာယူ မသင်
ကြားရသောကြောင့်၊ ပရိဟာယန္တိ= မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်မှ
ဆုတ်ယုတ်ဆုံးရှုံးကြကုန်၏။ ဆိုလိုရင်းကား ပရမတ္ထတရား
ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကိုမျှ ကြားဖူးနားဝမရှိကြလျှင် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်
နှင့် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ တရားမှန်ကို မသိမမြင်နိုင်ဘဲ အတ္တစွဲ
ဒိဋ္ဌိသမားဘဝ၌ပင် တည်ရှိနေမည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်ကို ဘယ်နံ
ရောအခါမျှ မရနိုင်ဟူ၏။

ထို့ကြောင့် ဤနေရာ၌ အပ္ပသုတ ဉာဏ်မြင်နုသူတို့
အမြန်နားလည် သိရှိနိုင်ရန်ရည်သန်ကာ ဝိဂြိုဟ်ဝစနတ် ပါဠိ
ပါဌ်တွေ ရှောင်ဖယ်၍ အကြမ်းဖျင်း အရှင်းဆုံးနည်းဖြင့်သာ
ရေးသားဖော်ပြသွားမည်ဖြစ်ရကား ယောဂီတိုင်း ပရမတ္ထဓမ္မ
ရုပ်နာမ်၏ သဘာဝကို ကျကျနနသိထားရန် အောက်ဖော်ပြပါ
အာရုံငါးပါးကာမဂုဏ်တရားစုကို အလွတ်ရအောင် ကျက်မှတ်
ထားကြပါလေ။

၀၀ ၀၀ ၀၀

၁- နံပါတ်

အာရုံငါးပါး အကျယ်

- (၁) ရူပါရုံ= ဖြူနီကြောင်ကျားစတဲ့ အဆင်း အရောင် ဝတ္ထုဒြပ်စုအားလုံးကို ရူပါရုံလို့သာ သိထားပေတော့။ ၎င်းကိုပင် ရူပ ရုပ်၊ ရူပက္ခန္ဓာ၊ ရူပါယတန၊ ရူပဓာတ်လို့လဲခေါ်ရ၏။ မြင်စရာ၊ ကြည့်ရှုစရာ အဆင်းအာရုံဟူသမျှတွေပဲ။
- (၂) သဒ္ဓါရုံ= အကောင်းအဆိုး အသံမျိုးအားလုံးကို ခေါ်ဆိုသည်။ ၎င်းကို ရူပက္ခန္ဓာ၊ သဒ္ဓါရုပ်၊ သဒ္ဓါယတန၊ သဒ္ဓါဓာတ်လို့လဲခေါ်ရ၏။ နားထောင်စရာ၊ ကြားစရာ အသံအာရုံ ဟူသမျှ တွေပဲ။
- (၃) ဂန္ဓာရုံ= အကောင်းအဆိုး အနံ့မျိုးအားလုံးကို ဆိုသည်။ ၎င်းကို ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဂန္ဓာယတန၊ ဂန္ဓဓာတ်လို့လဲခေါ်ရ၏။ နမ်းစရာ၊ နံလာတဲ့ အနံ့အာရုံဟူသမျှတွေပဲ။
- (၄) ရသာရုံ= ချို ချဉ် စပ် ငန် ဖန် ခါး ပူ ဆိမ့်များ စတဲ့ အရသာမျိုးတွေကိုခေါ်ဆိုသည်။ ၎င်းကိုရူပက္ခန္ဓာ၊ ရသာယတန၊ ရသာဓာတ်ဟုလဲခေါ်ရ၏။ စားစရာ၊ သောက်စရာ၊ လျက်စရာ ဟူသမျှတွေပဲ။

(၅) ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ- တွေ့ထိမှုသဘော ပထဝီ၊ တေဇော၊ ဝါယော၊ ဓာတ်ကြီး သုံးပါး၊ မဟာဘူတ သုံးခုတို့ ညီညွတ်စွာပေါင်းစု၍ တည်သောအခါနှင့် တစ်ခုခု လွန်ကဲ၍ တည်နေသော အစုသဘောကိုခေါ်သည်။ ၎င်းကိုပင် ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ်၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗယတန၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ်ဟုလည်းခေါ်ကြသေး၏။ ပူအေးနာကျင် သာယာနူးညံ့ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်မှု သဘောတို့ကိုပေးတတ်တဲ့ အခိုက်ဓာတ်၊ အတိုက်ဓာတ်၊ အထိဓာတ်၊ တွေ့ထိတတ်တဲ့ အာရုံဟူသမျှတွေပဲဟုမှတ်။

မှတ်ချက်။ ။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ အထိကား ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ်နှင့် ကာယပဿာဒ ရုပ် ရုပ်ချင်း အထိသဘောဟုမှတ်။

ဖဿ အထိကား (၁) ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ်၊ (၂) ကာယပဿာဒရုပ်၊ (၃) ကာယဝိညာဉ်စိတ်၊ ၎င်းနာမ်ရုပ်တရား သုံးပါးတို့ ပေါင်းဆုံတွေ့ထိမှု သဘောဟုမှတ်။

ဖောဋ္ဌဗ္ဗအထိကား မသိထိမျိုးဖြစ်၍ ဖဿအထိလောက် မပြင်းထန်။ ဖဿအထိကား ဝေဒနာ တဏှာစတဲ့ မီးပွင့် အောင်ထိသော အလွန်ပြင်းထန်သည့် သိထိမျိုးပေတည်း။

ယခုပြပြီးခဲ့သော အာရုံငါးပါးတို့တွင် မိမိတို့နှင့်သက်ဆိုင်ရာ အာရုံများကို အသီးအသီး ခံယူတတ်တဲ့ အောက်ဖော်ပြပါ အကြည်ဓာတ် ရုပ်တရားငါးပါးကိုပင် ပဿာဒရုပ် ငါးပါးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အာရုံဖော်ရုပ်ငါးပါးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အာရုံခံယူရုပ် ငါးပါးဟူ၍လည်းကောင်း၊ အခံဓာတ်ရုပ် ငါးပါးဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ဆိုကြကုန်၏။ ဤ၌လည်း ဉာဏ်နုသူတို့အတွက် အကြမ်းဖျင်းအကျဉ်းသက်သက်ပြလိုက်သည်။ မောင်ဉာဏ်ကျယ် ကိုဉာဏ်ကြီးတို့အတွက် မဟုတ်ပါချေ။

၀၀ ၀၀ ၀၀

၂- နံပါတ်

ပဿာဒရုပ် ငါးပါး

- (၁) စက္ခုပဿာဒရုပ်= ရူပါရုံ အဆင်းအရောင်ဟူသမျှကို ကြည့်တတ် မြင်တတ်တဲ့ ရုပ်တရားတစ်မျိုး။ ၎င်းကို ရူပက္ခန္ဓာ၊ စက္ခုရုပ်၊ စက္ခာယတန၊ စက္ခုဓာတ်ဟုလည်းခေါ်ရ၏။ မျက်နက်ဝန်းထဲမှာ တည်နေသော မျက်စိအကြည်ရုပ်ဓာတ်ဟု မှတ်လေ။
- (၂) သောတပဿာဒရုပ်= သဒ္ဓါရုံအသံဟူသမျှကို ကြား

နာ နားထောင်တတ်တဲ့ ရုပ်တရားတစ်မျိုး။ ၎င်းကို ရူပက္ခန္ဓာ၊ သောတရုပ်၊ သောတာယတန၊ သောတဓာတ်ဟုလည်းခေါ်ရ၏။ နားထဲမှာ တည်နေတဲ့ ကြားတတ်သော နားအကြည်ရုပ် ဓာတ်ဟု မှတ်လေ။

(၃) ယာနပဿာဒရုပ်= ဂန္ဓာရုံ အနံ့ဟူသမျှကို နံတတ်နမ်းတတ်တဲ့ ရုပ်တရားတစ်မျိုး။ ၎င်းကို ရူပက္ခန္ဓာ၊ ယာနရုပ်၊ ယာနာယတန၊ ယာနဓာတ်ဟုလည်းခေါ်ရ၏။ နှာခေါင်းထဲမှာ တည်နေတဲ့ နံတတ်သော နှာခေါင်းအကြည်ရုပ်ဓာတ်တစ်မျိုး။

(၄) ဇိဝှာပဿာဒရုပ်= ရသာရုံ အရသာ ဟူသမျှကို (သဘာဝအားဖြင့် သညာ၏ မူလအရသာပေါ်လာအောင်)ဖော်ပေးတတ်တဲ့ အရသာခံ ရုပ်တရားတစ်မျိုး။ ၎င်းကိုပင် ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဇိဝှာရုပ်၊ ဇိဝှာယတန၊ ဇိဝှာဓာတ်ဟုလည်းခေါ်ရ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို စားသောက်တဲ့အခါ အရသာပေါ်လာမှု ဓာတ်သဘောကလေး၊ မပျက်စီးသေးတဲ့ လျှာပေါ်မှာတည်နေသော လျှာအကြည် ဓာတ်ရုပ်ဟုမှတ်လေ။

(၅) ကာယပသာဒရုပ်= ညောင်းညာ ပူအေး ထုံကျဉ်
တောင့်တင်း ကိုက်ခဲ နာကျင်ခြင်း ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၏
တွေ့ထိလာမှုဟူသမျှတို့ကို ခံယူတတ်သော အထိ
တွေ့ခံ ရုပ်တရားတစ်မျိုး။ ၎င်းကိုပင် ရူပက္ခန္ဓာ၊
ကာယရုပ်၊ ကာယာယတန၊ ကာယဓာတ်ဟုလည်း
ခေါ်ရ၏။ ပူအေး နုကြမ်းစသည့် အထိသဘောတို့
ထိထိလာတဲ့အခါ ထိမှန်းသိသောနေရာ တစ်ကိုယ်
လုံးမှာ ပျံ့နှံ့တည်နေတဲ့ ကိုယ်ကာယအကြည်ဓာတ်
ရုပ်ဟု မှတ်ပါလေ။

၎င်း ၅- နံပါတ် ကိုယ်ကာယအကြည်ဓာတ်ရုပ်ကို
အပြင်ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၏ အထိခံဓာတ်ရုပ်၊ အတွင်းဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၏
အထိခံဓာတ်ရုပ်ဟု နှစ်မျိုးမှတ်လေ။ ထို နှစ်မျိုးလုံး၌ ယောဂီ
တို့အသိဉာဏ် အမြင်မြန်တဲ့နည်းနှင့် ခွဲစိတ်ဝေဖြာ၍ သိကြပါ
လေ။ အဘိဓမ္မာသဘောကား ပညတ်မဟုတ်။ ပရမတ်ဖြစ်၍
နားလည်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ အတိအကျ ပြောပြစရာ ဝေါဟာရ
ရှားပါးလှသည်။ ၎င်းတို့၏ ပစ္စုပ္ပန်သဘောကို ယောဂီ၏
ဝိပဿနာဉာဏ်ကသာ မှန်ကန်တိကျစွာ ထိုးထွင်း၍ ပြပေး
၏။ အသားလွတ် အပြောသမားကား ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်ရုံ
ထင်ရုံ၊ သိနိုင်ရုံလောက်သာ ပြောကြားနိုင်ပေမည်။

၀၀ ၀၀ ၀၀

အပြင် ဗဟိဒ္ဓ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ

ဤ၌ ထင်ရှားရန် အကြမ်းဖျင်း ဥပမာကား- မီးခဲကို အပြင်ဗဟိဒ္ဓ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ်ဟုမှတ်။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံဆိုတာ ပထဝီ၊ တေဇော၊ ဝါယော ဓာတ်ကြီး သုံးပါးအပေါင်းလို့ နောက်ကပြခဲ့ပြီ။ ပူလောင်ခဲရတဲ့ လက်ကို ကာယပဿာဒရုပ်ဟု မှတ်။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ်(မီးခဲ)နှင့် ကာယရုပ်တို့ ထိတဲ့အခါ အဘိဓမ္မာ ပရမတ်ဉာဏ်နုသူများကတော့ မီးခဲကို ကိုင်မိသည်၊ မီးခဲနဲ့ထိသည်၊ မီးခဲက ပူသည်ဟု အထင်အမှတ်မှားတတ်၏။

အမှန်က မီးခဲသည် ပုံသဏ္ဌာန် ပညတ်မျှသာဖြစ်သည်။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံထဲမှာ မီးခဲမရှိ။ မရှိတာကို ထိကိုင်လို့မရနိုင်ပေ။ ပထဝီဓာတ်အစိုင်အခဲနှင့် အပူတေဇောဓာတ် နှစ်ပါးတို့ လွန်ကဲကာ တည်နေသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ်နှင့် ကာယပဿာဒရုပ်တို့ ထိမိခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။ ဤကား အပြင်ဗဟိဒ္ဓ ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ်နှင့် ကာယရုပ်တို့ တွေ့ထိပုံ ဥပမာသဘော မူကြမ်းတည်း။

ဤအခန်း၌စွန်းလွန်းယောဂီများ သတိထား မှတ်သား ရန်မှာ ပြင်းထန်သော လုံ့လဝီရိယနှင့် ရှုရှိုက်လိုက်သောအခါ ကာယပဿာဒ ရုပ်ခေါ်တဲ့ နှာနုသားကလေးကို လာလာထိသော ထိသိမှုထဲ၌လဲ မိမိ၏စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဝင်လေထွက် လေခေါ် စိတ္တဇဝါယောဓာတ် လွန်ကဲသော အပြင်အပ ဗဟိဒ္ဓ

ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုံက နှာခေါင်းဝ ကာယပသာဒရုပ်ကို တိုး၍ တိုး၍ လာလာထိနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ထိသိပုံသဘောထားကို ယောဂီ၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ ခွဲခြား၍ ခွဲခြား၍ သိရှိသိရှိသွားရန် ပင်ဖြစ်၏။ ဤအထိသဘောတရားသည်လည်း အပြင် ဗဟိဒ္ဓ ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ်က ကာယရုပ်ကို လာထိပုံသဘောမူကြမ်းတည်း။

၀၀ ၀၀ ၀၀

အတွင်းအဇ္ဈတ္တ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ

အတွင်း အဇ္ဈတ္တ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံနှင့် ကာယပသာဒရုပ်တို့ တွေ့ထိမှု သဘောတို့ကတော့ ယောဂီရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ချမ်းအေး၊ ပူလောင်၊ ကိုက်ခဲ ထိုးကျင်ခြင်း သဘောတွေ ဖြစ်လာတဲ့အခါ အဲသည် အချမ်းရုပ်၊ အပူရုပ်၊ ညောင်းညာ၊ ကိုက်ခဲ ထိုးကျင်ရုပ် စသည်တို့ကိုပဲ အတွင်းအဇ္ဈတ္တ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ အာရုံတွေ ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ်တွေလို့ မှတ်ရမည်။

သည်နေရာမှာ အတွင်းအဇ္ဈတ္တ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကို ကျကျ နန သေသေချာချာ သိချင်ရင် ယောဂီဝေဒနာလိုက်တဲ့ အခါ စူးစူးစိုက်စိုက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို သုံးသပ်မှတ်သားကြည့် လိုက်။ ယောဂီဉာဏ်ထဲမှာ ပြတ်ပြတ်သားသားနဲ့ အေးခနဲ နွေးခနဲ ပူခနဲ ကျင်ခနဲ စိုးခနဲ စစ်ခနဲ ယားခနဲစတဲ့ ကောင်း တယ်ထင်တာရော၊ မကောင်းတာတွေပါ ဖြစ်ပေါ်ဖြစ်ပေါ်လာ

တဲ့ အထိသဘောကလေးတွေကို တစ်ပိုင်းစီ တစ်ပိုင်းစီရှင်း
ခနဲ လင်းခနဲ သိသိသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒါတွေဟာ အတွင်း
အဇ္ဈတ္တ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၏ အထိသဘောတွေပဲ။

ယောဂီနားလည်အောင် အနည်းငယ်ထပ်၍ ချဲ့ပြဦး
မည်။ အဲသည်လိုဝေဒနာကို စူးစိုက်မှတ်သားနေရင်းပဲ ပညတ်
အားဖြင့် ယောဂီရဲ့ (ဝမ်းထဲ၊ ရင်ထဲ၊ တင်ထဲ၊ ခါးထဲ၊ ပေါင်ထဲ၊
ခြေသလုံးထဲစတဲ့) ကိုယ်ကာယထဲက ဖြစ်ပေါ် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
ပထဝီ၊ တေဇော၊ ဝါယော ဆိုတဲ့ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတွေဟာ ကာယ
ပသာဒရုပ်နဲ့ ထိထိပြီးသွားတဲ့ အထိသဘောကလေးတွေကို -

စိတ်က သိတယ်။ ငါသိတာ မဟုတ်။ ငါ မရှိ။

သညာက ကျင့်နာကိုက်ခဲ စသည်တို့ကို မှတ်တယ်။

ငါမှတ်တာ မဟုတ်။ ငါမရှိ။

ဝေဒနာက ခံစားတယ်။ ငါခံစားတာမဟုတ်။ ငါ မရှိ။

ဝိတက်က ကြံစည်တယ်။ ငါကြံစည်တာမဟုတ်။ ငါ

မရှိ။

သတိက အောက်မေ့တယ်။ ငါအောက်မေ့တာ

မဟုတ်။ ငါ မရှိ-

စသည်ဖြင့် ရုပ်နာမ်တို့၏ မူရင်းသဘောတရားကို ဆင်ခြင်
သုံးသပ် အသင့်နှလုံးသွင်းခြင်းအားဖြင့်လဲ ယောဂီရဲ့ဉာဏ်ထဲမှာ
ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတွေကို သူ့အလိုလို သိမှတ်သိမှတ်

လျက်ချည်းသာ ဖြစ်ဖြစ်နေတာကို သိရလိမ့်မယ်။

အဲသည်လို ဖြစ်ပေါ်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အာရုံတွေဟာလဲ မမြဲမခိုင် တာရှည်မခံဘဲ တစ်မဟုတ်ချင်း ပျက်ပျက် ပျက်ပျက် သွားပုံတွေကို သူ့အလိုလို သိမှတ် သိမှတ်လျက်ချည်းသာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ အဲသာ အတွင်းအဇ္ဈတ္တ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံနဲ့ ကာယ ပဿဒရုပ်တို့ တွေ့ထိပုံ မူကြမ်းသဘောပဲ။

ဆိုလိုရင်းကတော့ စွန်းလွန်းယောဂီဟာ သည်လို ရုပ်ရုပ်ချင်း ထိတွေ့မှုသဘောကိုစွဲကာ ငါတွေ၊ ငါသိ၊ ငါမှတ်၊ ငါခံစား နေရတာပဲစသည်ဖြင့် အမှတ်အစွဲ မမှားရန်ပင်ဖြစ်ပါ ၏။ ထပ်၍ ရှင်းပြပါဦးမည်။ စိတ်က သိ၊ သညာက မှတ်၊ ဝေဒနာက ခံစား၊ ဝိတက်က ကြံစည်၊ သတိက အောက်မေ့နေ တာကိုပင် ငါသိ၊ ငါမှတ်၊ အကောင်းအဆိုး နှစ်ပါးကို ငါခံစား၊ ငါကြံစည်၊ ငါအောက်မေ့ နေတာဟု အမှတ်အစွဲ မမှားမလွဲ ရန် ယောဂီ၏ အသိဉာဏ်မှာ ကြိုတင်ကာ သိရှိထားဖို့ပါပဲ။ ဒါမှသာ တဏှာစွဲ၊ ငါစွဲ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိစွဲ ကင်းရှင်းနိုင်မယ် ယောဂီ။ သတိရှိရှိနှင့် ဉာဏ်ကိုစေစားပါလေ။ ဤတွင် ပဿဒရုပ် ငါးပါးအကြောင်း ပြီး၏။

၀၀ ၀၀ ၀၀

ဝိညာဉ်စိတ်ငါးပါးအကြောင်း

၁-နံပါတ် ဖြစ်တဲ့ အာရုံငါးပါး ရုပ်တရားစုတို့ကို ၂-နံပါတ်ဖြစ်တဲ့ ပဿာဒရုပ်ငါးပါး ရုပ်တရားစုတို့က မိမိသက်ဆိုင်ရာ အာရုံတွေ ပေါ်ပေါ်လာတဲ့အခါ သို့မဟုတ် ထင်လာတဲ့အခါ သို့မဟုတ် ပေါ်လာတဲ့အာရုံတွေကို သက်ဆိုင်ရာ ပဿာဒရုပ်တို့က ထင်မြင်အောင်ခံယူပြီး ဖော်ဖော်ပေးလိုက်တဲ့အခါ ထိုပဿာဒရုပ်ကို မှီ၍ မှီ၍ ဒါ ရူပါရုံအဆင်းအရောင်ပဲ၊ ဒါက သဒ္ဒါရုံ အသံပဲ။ ဒါဟာ ဂန္ဓာရုံ အနံ့တွေပဲ၊ သဟာကတော့ ရသာရုံ အရသာတွေပဲ၊ သညဟာက ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ အထိသဘောတွေပဲဟု အသီးအသီးလိုက်၍လိုက်၍ သိတတ်တဲ့ အောက်ဖော်ပြပါ မှီသိစိတ် ငါးပါးကိုပင် ဝိညာဉ်စိတ် ငါးပါးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပဉ္စဝိညာဉ်စိတ် ငါးပါးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပဉ္စဝိညာဏဓာတ် ငါးပါးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါး သိစိတ်များဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဆိုကြသည်မှတ်လေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဉာဏ်နုသူတို့အမြန်နားလည် နိုင်ရန်-

မသိလျှင်ရုပ်၊ သိလျှင်နာမ်၊ နှစ်တန်ခွဲကာသိ- ဟု ရှေးရှေးသော ဝိပဿနာပါရဂူ ဆရာတော် အဆူဆူတို့ ရုပ်နာမ်သဘော ဟောပြောရိုးသင်တန်း၏ မူကြမ်းမှတ်ဘွယ်ရာ ဆောင်ပုဒ်တို့ကို ပေးခဲ့ကြလေသည်။

ဤ၌ မသိလျှင်ရုပ် ဟူသော ဆောင်ပုဒ်စကား၏ ဆိုလို ရင်းကား အခိုက်ဓာတ် အထိဓာတ်ဖြစ်တဲ့ ရူပါရုံ ရုပ်တရားကို အခံဓာတ် အယူဓာတ်ဖြစ်တဲ့ စက္ခုပသာဒရုပ်ခေါ် မျက်စိ အကြည်ဓာတ်ရုပ်တရားက ခံယူလျက် မြင်သည်၊ ထင်သည်၊ ဖော်ပေးလိုက်သည် ဟူ၏။ ယင်းသို့ ရူပရုပ်ကို စက္ခုရုပ်က ထင်သည် မြင်သည်ဟု ဆိုရငြားသော်လဲ မြင်ရုံ သာ မြင်တတ်သည်။ ဖြူ နီ ကြောင် ကျား ကောင်းဆိုး စသည် တို့ကိုမူကား ခွဲခြား၍ မသိတတ်သေးပေ။ ဤသို့ မသိခြင်းကို ပင်လျှင် မသိလျှင် ရုပ် ဟု ဆိုသည်မှတ်လေ။ ရုပ်ဓာတ်တို့ မည်သည် သူတို့ဆိုင်ရာ သဘောကိုသာ သူတို့ဆောင်ယူ သွားတတ်ကြ၏။ မြင်တာကိုလဲ မသိသေး။ ကောင်းဆိုး စသည်တို့ကိုကား ဘာတစ်ခုမျှ မသိတတ်ကြပါပေဟူ၏။

သိလျှင်နာမ် ဆိုရာ၌ ရူပါရုံကို စက္ခုပသာဒရုပ်ခေါ်တဲ့ မျက်စိအကြည်ဓာတ်ရုပ်က မြင်လိုက်သောအခါ ၎င်းမျက်စိ အကြည်ဓာတ်ရုပ်အပေါ်မှာသာ မှီမှီပြီးဖြစ်တဲ့ စက္ခုဝိညာဉ် စိတ်ခေါ်တဲ့ မျက်စိမှီသိစိတ် နာမ်တရားက ရူပါရုံကို သိလိုက် ပြီးလျှင် မနောဝိညာဉ်ခေါ်တဲ့ ဆိုင်ရာစိတ်စုတို့ကလဲ တစ်ဆက် တည်း ဒါကအဖြူ ဒါဟာအနီ၊ သူကတော့ ယောက်ျား၊ သည် ဟာက မိန်းမ၊ သူကလေးက လှသည်၊ သင်းက အရုပ်ဆိုးကြီး၊ ဟိုဟာက ကောင်းတယ်၊ သဟာက မကောင်း စသည်ဖြင့်

ခွဲခြား ခွဲခြားကာ သိန်းသန်းချီပြီး တသီတတန်းကြီး ဖြစ်ပျက်
ဖြစ်ပျက်လျက် သိ၍သိ၍ သွားတတ်သည်ဟူ၏။ ဤသို့
အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိတို့ကို သိခြင်းကို
ပင်လျှင် သိလျှင်နာမ် ဟုဆိုသည်မှတ်လေ။

ယောဂီသည် အာရုံငါးပါး၊ ပဿဒရုပ်ငါးပါး၊ ဝိညာဉ်
ငါးပါးတို့၏ သဘောသွားကို ဤမျှအောက် အကျဉ်းသိထား
လျှင်ပင် မိမိ၏ ဝိပဿနာ ဉာဏ်စဉ်အား အထူးကျေးဇူးပြုပေး
နိုင်ပေသည်။ ကလျာဏပုထုဇဉ်ဘွဲ့ထူးကို ဆွတ်ခူးခံယူနိုင်
လောက်သော အဘိဓမ္မာ အခြေခံပညာရပ် ရှိထားသူဖြစ်
လေပြီ။ ထို့ကြောင့် သဟာလောက်တော့ သိအောင် လေ့လာ
သင်ကြား ကျက်မှတ်ထားကြပါ သူတော်ကောင်း ယောဂီ
အပေါင်းတို့။ ရုပ်နာမ်တရားကို ခွဲခြား၍ သိထားမှုကား သမ္မာ
ဒိဋ္ဌိခေါ် သုမ္ပန်သုမြတ်တို့၏ အရာဌာနသာ ဖြစ်ချေသည်။

ဘဝသံသရာ၌ဉာဏ်ပညာကြီးမားသော အမျိုးကောင်း
သားသမီးများ ဖြစ်ကြရန် အခြေခံပညာ ပါရမီကြီးဖြစ်၍
အောက်ဖော်ပြပါ ဝိညာဉ်စိတ်ငါးပါးကိုလည်း ကျေပွန်စွာ
လေ့လာထားကြပါလေ။

၀၀ ၀၀ ၀၀

၃- နံပါတ်

ပဉ္စဝိညာဉ်စိတ် ငါးပါး

(၁) စက္ခုဝိညာဉ်စိတ်= စက္ခုပဿာဒရုပ်က မြင်တဲ့ ရူပါရုံအဆင်း ရုပ်တရားကို သိတတ်သော မြင်သိစိတ် နာမ် တရားဟု မှတ်လေ။ ၎င်းကိုပင် စက္ခုဝိညာဏဓာတ် ဟူ၍ လည်း ခေါ်သေး၏။ ၎င်းစိတ်နာမ်တရားကလေးသည် မျက်စိ အမြင်ဓာတ်ရုပ်ခေါ်တဲ့ စက္ခုပဿာဒ ရုပ်တရားကလေးအပေါ် မှာ မှီ၍မှီ၍သာ ဖြစ်ရ၏။ မျက်စိကန်းနေသူမှာ စက္ခုပဿာဒ အကြည်ဓာတ်ရုပ် ပျက်နေ၍ မှီစရာမရှိသောကြောင့် မြင်သိ စိတ်ခေါ်တဲ့ ဤစက္ခုဝိညာဉ်စိတ်သည် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

(၂) သောတဝိညာဉ်စိတ်= သောတပဿာဒရုပ်က ကြားတဲ့ သဒ္ဓါရုံ အသံရုပ်တရားကို သိတတ်သော ကြားသိ စိတ် နာမ်တရားဟု မှတ်လေ။ ၎င်းကိုပင် သောတဝိညာဏ ဓာတ်လဲ ခေါ်သေး၏။ ၎င်းစိတ်နာမ်တရားကလေးသည် နား ထဲက အကြားဓာတ်ရုပ်ခေါ်တဲ့ သောတပဿာဒရုပ်တရား ကလေးအပေါ်မှာ မှီ၍မှီ၍သာ ဖြစ်ရ၏။ နားထိုင်းနေသူမှာ သောတပဿာဒအကြည်ဓာတ်ရုပ် ပျက်နေ၍ မှီစရာမရှိသော ကြောင့် ကြားသိစိတ်ခေါ်တဲ့ သောတဝိညာဉ်စိတ် မဖြစ်နိုင် တော့ပေ။

(၃) ယာနဝိညာဉ်စိတ်= ယာနပသာဒရုပ်က နံတဲ့ ဂန္ဓာရုံ အနံ့ရုပ်တရားကို သိတတ်သော နံသိစိတ် နာမ်တရား ဟုမှတ်လေ။ ၎င်းကိုပင် ယာနဝိညာဏဓာတ်ဟူ၍လည်းခေါ်သေး၏။ ၎င်းစိတ်နာမ်တရားကလေးသည် နှာခေါင်းထဲက အနံ့နံ အနံ့ဖော်ဓာတ်ရုပ်ခေါ်တဲ့ ယာနပသာဒ အကြည်ဓာတ်ရုပ်တရားကလေးအပေါ်မှာသာ မှီ၍ မှီ၍ဖြစ်ရ၏။ နှာခေါင်းအနံ့မရသူမှာ ယာနပသာဒ အကြည်ဓာတ်ရုပ်ပျက်နေ၍ မှီစရာမရှိသောကြောင့် နံသိစိတ်ခေါ်တဲ့ ဤယာနဝိညာဉ်စိတ်သည် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

(၄) ဇိဝှာဝိညာဉ်စိတ်= ဇိဝှာပသာဒရုပ်က အရသာခြောက်ပါး၏ သဘာဝကို ဖော်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အရသာဟူသမျှကို သိတတ်သော အရသာသိစိတ် နာမ်တရားဟု မှတ်လေ။ ၎င်းကိုပင် ဇိဝှာဝိညာဏ ဓာတ်ဟူ၍လည်း ခေါ်ရသေး၏။ ၎င်းစိတ်နာမ်တရားကလေးသည် လျှာအလယ်က ရသာဖော်ဓာတ်ရုပ်ခေါ်တဲ့ ဇိဝှာပသာဒရုပ်တရားကလေးအပေါ်မှာ တည်၍တည်၍သာ ဖြစ်ရ၏။ လျှာအရသာမသိ မပေါ်သူမှာ ဇိဝှာပသာဒ အကြည်ဓာတ်ရုပ် ပျက်နေ၍ မှီစရာ တည်စရာ မရှိသောကြောင့် အရသာသိစိတ်ခေါ်တဲ့ ဇိဝှာဝိညာဉ်စိတ် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

(၅) ကာယဝိညာဉ်စိတ်= ကာယပသာဒရုပ်ပေါ်

မှာ တွေ့ထိလာတဲ့ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ အထိရုပ်တရားစုကို ခွဲခြားကာ သိတတ်သော ထိသိစိတ် နာမ်တရားဟု မှတ်လေ။ ၎င်းကိုပင် ကာယဝိညာဏဓာတ်ဟူ၍လည်း ခေါ်ရသေး၏။ ၎င်းထိသိစိတ် နာမ်တရားကလေးသည် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပျံ့နှံ့နေသော အထိဖော်ဓာတ်ရုပ် ခေါ်တဲ့ ကာယပသာဒရုပ်အပေါ်၌သာ မှီ၍ မှီ၍ဖြစ်ရ၏။ မိမိအား တို့တာ ထိတာ ခိုက်မိတာကိုမျှ မသိရှိဘဲဖြစ်နေသူမှာ ကာယပသာဒ အကြည်ဓာတ်ရုပ် ပျက် နေသောကြောင့် ကာယဝိညာဉ်စိတ် မှီစရာမရှိ၍ မဖြစ်နိုင်။ ယင်းသို့ ကာယဝိညာဉ်စိတ် မဖြစ်နိုင်သောကြောင့်ပင် ထိတာ ကို မသိနိုင်ဟု ဉာဏ်ပိုင်ပိုင်ဖြင့် ရုပ်နာမ်တို့သဘောသွားကို ခွဲခြားမှတ်သားကြရာသည် သူတော်စဉ် ယောဂီမြတ်တို့။

ဤသို့လျှင် -

- (၁) ကာမဂုဏ် ကာမဂုဏ်ခေါ်နေကြတဲ့ ရူပ=အဆင်း၊
သဒ္ဓ= အသံ၊ ဂန္ဓ= အနံ့၊ ရသ= ရသာ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ=
အတွေ့အထိဟူသော အာရုံ ငါးပါး ရုပ်တရားစု
ရယ်။
- (၂) ထိုအာရုံ ငါးပါးကို ပေါ်လာအောင် ခံယူပေးသလို
စက္ခု-အမြင်ဓာတ်၊ သောတ-အကြားဓာတ်၊ ယာန-
အနံ့နံဓာတ်၊ ဇိဌာ- အရသာခံဓာတ်၊ ကာယ-
အတွေ့ထိခံဓာတ်ဖြစ်တဲ့ ပသာဒရုပ်ငါးပါးအကြည်

ဓာတ်ရုပ်တရားစုရယ်။

(၃) ထိုပဿာဒရုပ်ငါးပါးက ခံယူပေးလိုက်တဲ့ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိ ဟူသော အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားစုကို သူ့မှီရာဌာန နဲ့သူ မှီ၍မှီ၍ဖြစ်လျက် ခွဲခြားကာ လိုက်သိတတ်တဲ့ ပဉ္စဝိညာဉ်စိတ်ငါးပါး နာမ်တရားစုရယ်။

ယောဂီသည် ယခုဖော်ပြခဲ့ပြီးတဲ့ (၁) အာရုံရုပ်မျိုး ငါးပါး။ (၂) အာရုံခံ ပဿာဒရုပ်မျိုးငါးပါး။ (၃) အာရုံသိ ပဉ္စဝိညာဉ်စိတ်မျိုးငါးပါး။ ပေါင်း ရုပ်နာမ်တရား ၁၅-ပါးကိုကွဲကွဲ ပြားပြား သိရှိနားလည်ထားရပေမည်။ နားလည်သွားအောင် ၎င်းတို့ကိုအကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် အပြန်ပြန်ဖတ်ကာ ကျက်မှတ် လေ့လာထားကြပါကုန်။

ယင်းသို့ သင်ကြားကျက်မှတ်ထားသောအခါ အာရုံငါး ပါး ကာမဂုဏ်တရားတို့ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်၍ လာရာ၌ ရုပ် နာမ်နှစ်ပါးတို့၏ သဘောတရားကို ပိုင်းခြားကွဲပြားစွာ သိသိ သွားလိမ့်မည်။ ထိုသို့ကွဲပြားစွာ သိလာသောအခါ အောက်ဖော် ပြပါ ဖဿဖြစ်ပုံ၊ ဝေဒနာဖြစ်ပုံ စသည်တို့ကိုလဲ ဆက်လက် လေ့လာ၍ ပရမတ်ဉာဏ်အစစ်ဖြစ်သော ပညာပါရမီအဆီ အနှစ်တို့ကို ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူး သင်ကြားပေးပါဦး ယောဂီ။

၀၀ ၀၀ ၀၀

ဖဿဖြစ်ပုံ

ယခုဖော်ပြခဲ့ပြီးသော နံပါတ် ၁-ဖြစ်တဲ့ အာရုံရုပ်တရားရယ်၊ နံပါတ် ၂-ဖြစ်တဲ့ ပဿာဒရုပ်တရားရယ်၊ နံပါတ် ၃-ဖြစ်တဲ့ ပဉ္စဝိညာဉ်စိတ်နာမ်တရားရယ်။ ပေါင်း သုံးမျိုးသော ရုပ်နာမ်တရားတို့ဟာ ကိုယ့်အာရုံဆိုင်ရာအချင်းချင်းပေါင်းသင်း၍ အကြောင်းညီကာ မိမိတို့ဓမ္မတာဖြစ်စဉ်အတိုင်း ပေါင်းဆုံဖိနှိပ် ကြိတ်မိခြင်းတို့ကြောင့်ပင် ထိုဝိညာဉ်စိတ်နဲ့အတူ ဖဿခေါ် အာရုံကို တွေ့ထိတတ်တဲ့ စေတသိက်နာမ်တရားဟာ ဖြစ်ပေါ်လာတာပဲလို့ ယောဂီ၏ ဉာဏ်ထဲမှာ ခွဲသိထားရမယ်။

အဲသည် ဖဿ ရဲ့ ကိစ္စကတော့ အာရုံနဲ့ စိတ်ဓာတ်ထို နှစ်ရပ်ကို ဆက်စပ်ပေါင်းဆုံပေးမှုသာဖြစ်၍ ၎င်းဆက်စပ်ပေါင်းဆုံပေးမှုကလေးကိုပင် အာရုံတွေ့ထိခြင်း၊ တွေ့ထိမှုသဘော ဖဿ ဟု ယောဂီဉာဏ်မြင် ထင်မှတ်ရာသည်။ ဖဿ၏တွေ့ထိပုံကား လက်သီးနဲ့ထိုးလို့ တုတ်နဲ့ရိုက်လို့ ထိလာတဲ့ အထိမျိုးလို မဟုတ်ပါပေ။ ဥပမာ- သံပရာသီး ရှောက်သီးရဲ့ ချဉ်စူးတဲ့ အာရုံကို တွေးကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သို့မဟုတ် သူများစားနေတာကို တွေ့မြင်ရတဲ့အခါမှာ ကိုယ်တိုင်မစားရသော်လဲ ဖဿ နဲ့ ထိုသံပရာသီး အာရုံတို့ ဓာတ်ခိုက်တွေ့ထိမှုကြောင့် သွားရည်များ ကျလာတတ်ခြင်း၊ တံတွေးတွေ များလာခြင်းမျိုးတို့ ဖြစ်သလို ဖဿ ရဲ့အထိသဘောဖြစ်ပုံကို သိပါလေတဲ့။

ဝေဒနာဖြစ်ပုံ

အာရုံရုပ်၊ ပဿာဒရုပ်၊ ဝိညာဉ်စိတ်။ ၎င်းတရား သုံးပါး တို့ တွေ့ထိပေါင်းဆုံမှုကို ဖဿ ခေါ်တယ်လို့ ယောဂီတို့အား ပြောကြားခဲ့ပြီးပြီ။ အဲသည် ဖဿတရား ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ အဲသည် ဖဿက ဖော်ယူပေးလိုက်တဲ့ ကောင်း၊ ဆိုး စတဲ့ အာရုံ အရသာကို ဟန်ရပ်နံရ ဇိမ်ကျကျနဲ့ စိုးမိုးခံစားတတ်သော ဝေဒနာ ခေါ်တဲ့ “စေတသိက်” နာမ်တရားကလဲ ထို ဝိညာဉ်စိတ်၊ ဖဿတို့နဲ့အတူတူပင် တစ်ခါတည်း တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်ထွက်၍လာပေ၏။ ပေါ်ထွက်လာတော့တာပဲလို့ မှတ်လေ။

ထိုအခါ ယောဂီရဲ့ ဉာဏ်ထဲမှာ အင်း --- သည် ဝေဒနာ တရားဟာ အာရုံကိုသိတဲ့ အသိစိတ်နဲ့အတူတူ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သာယာခြင်းသဘောရှိသော ပရမတ်တရား ကလေးသာဖြစ်တယ်။ ငါနဲ့ မဆိုင်၊ ငါမပိုင်၊ ငါခံစား နေတာ မဟုတ်၊ ဝေဒနာထဲမှာ ငါမရှိ၊ ငါမဟုတ် ဟု ဝေဒနာအပေါ်မှာ ငါစွဲကင်းကာ မှန်ရာကို ရှေးရှုထင်လာလိမ့်မယ်။ ထင်လာ အောင်လဲ ရှုမှတ်ရမယ် ဟူ၏။

သည် နေရာမှာ အာရုံနဲ့ အရသာကို အတူတူပဲဟုမှတ်။ အဲသည် အာရုံခေါ်တဲ့ အရသာကို ခံစားခြင်း လက္ခဏာ၊ ခံစားခြင်း ကိစ္စရှိတဲ့ ဝေဒနာ၏နောက်ပိုင်းမှာ တစ်ဆက်တည်း အတူတူဖြစ်လာတဲ့ ကောင်းအာရုံ အရသာကို ကောင်းတယ်

ကောင်းတယ်ဟု မက်မောစွဲလမ်း တမ်းတနှစ်သက်မှု တဏှာ ခေါ်တဲ့ လောဘစိတ်၊ လောဘဇောတို့၊ မကောင်းဆိုးဝါးသော အာရုံအရသာကိုစွဲကာ မလိုမုန်းတီးမှု၊ စိတ်ဆိုး ပြစ်မှား ကြမ်း တမ်း ခက်ထန် မကျေနပ်မှုစတဲ့ ဒေါသစိတ်၊ ဒေါသဇောတို့ မဖြစ်လာ မပေါ်ပေါက် မကျရောက်ရလေအောင် စောင့်ရှောက် ထိန်းအုပ်မှုသတိတရား အားကြီးလိုပေသည်ယောဂီ။ ကြပ်ကြပ် သတိထားပါလေ။ သတိတိုးမှ အကျိုးရမည်။ သတိလစ်က အပြစ်ရမည်ချည်း ဟူ၍ မှတ်လေတော့ ယောဂီ။

ထိုစကားသည်မှန်လှ၏။ သတ္တဝါတို့၏ဘဝတာ ခန္ဓာ အစဉ်မှာ ဝေဒနာ သည် သညာ ဆိုးနှင့်ပေါင်းကာ မကောင်း တာ မှန်သမျှကို အခံစားနိုင်ဆုံး၊ အစွာဆုံး၊ အဆိုးဆုံး၊ သုခ ယောင်ယောင်နှင့် ဒုက္ခဘောင်သို့ ဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံး၊ သံသရာ တစ်ခွင်၌ အသောင်းကျန်းဆုံး၊ အဖောက်ပြန်ဆုံး၊ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး တရားဖြစ်လို့ ကျေးဇူးရှင် စွန်းလွန်းဆရာတော် ဘုရားကြီးက သူ၏ ယောဂီတပည့်တို့အား ဝေဒနာ၏ဖြစ်ဟန် ပျက်ဟန် မခိုင်မြဲမှု သဘောတရားမှန်ကို သတိအလစ်မပေးစေ ဘဲ အဖန်ဖန် အလိုက်ခိုင်း၊ စူးစိုက်ရှုမှတ်ခိုင်းခြင်း၊ ဆင်ခြင်သုံး သပ်ခိုင်းခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

သည်နေရာမှာယောဂီအထူးသတိထားဖို့က ဝေဒနာကို ဆင်ခြင်သုံးသပ် စူးစိုက်ရှုမှတ်တဲ့အခါ မကောင်းဆိုးဝါးသည့်

ထိုထို ဒုက္ခဆင်းရဲ ဝေဒနာတို့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်ပေါ်ဖြစ်ပေါ်လာပုံတွေနဲ့ ချုပ်ဆုံးပျက်စီးသွားပုံတွေကိုရော၊ ကောင်းစားချမ်းသာ ဇိန်ရှိစွာ ခံစားရသလိုလိုနဲ့ ထင်ရတဲ့ သုခဝေဒနာတို့ ဖြစ်ဖြစ်လာပုံတွေနဲ့ ချုပ်ဆုံးပျက်စီး ကုန်ခန်းသွားပုံတွေကိုပါ တိခနဲ တိခနဲ သိသိသွားအောင် တည်ကြည်ငြိမ်သက်စွာ သည်းခံပြီး ရှုမှတ်ကြရမယ်တဲ့။ သို့မှသာ ဝေဒနာ နိရောဓာ တဏှာနိရောဓာ= ဝေဒနာချုပ်ဆုံးလျှင် တဏှာချုပ်ဆုံး၍ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿစတဲ့ စိုးရိမ်ငိုကြွေး ပူဆွေး ဆင်းရဲမှုအားလုံး ဆိတ်သုဉ်းငြိမ်းအေးရာ ချမ်းသာသို့ ရောက်နိုင်ပုံနှင့် ယခုခေတ္တ ထိုင်ဆဲ ရှုမှတ်ဆဲ ခဏ၌ပင် ကိုယ်စိတ်ပေါ့ပါး ခန့်ညားငြိမ်းအေး ချမ်းသာပုံကိုရော၊ မဇ္ဈိမသမုပ္ပါဒ်လာပုံကိုပါ သေချာစွာ သိရပေလိမ့်သတည်း တဲ့။

ဥပမာ- ရူပါရုံကို အစွဲပြု၍ လှသည်၊ ချစ်စရာကောင်းသည်၊ အရုပ်ဆိုးသည်၊ မုန်းစရာဖြစ်သည်၊ အဖိုးထိုက်တန်သည်၊ လိုချင်သည်၊ အဖိုးမတန်၊ မလိုချင် စသည်ဖြင့် ဖြစ်ခြင်းမျိုးစုံတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးကား လက်သည်တရားကိုယ်အားဖြင့် ‘ဝေဒနာ’တရားသာတည်း။

ထိုစကားသည် ဟုတ်မှန်လှပေ၏။ ဤဝေဒနာသည် အဆိုးဝါးဆုံး၊ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ မဟာဆင်းရဲ ဒုက္ခကြီး ဘေးဘယကြီးဟု ဘုရားရှင် ဆုံးမဟောကြား အမည်

ပေးထားခဲ့သော အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ် တရားဆိုးများနှင့် ပေါင်းသင်းဖက်စပ်လျက် တဏှာလောဘတည်းဟူသော သားဆိုးများ ပေါက်ဖွား ပေါက်ဖွား၍ လာတတ်ကြောင်းကိုလဲ ဖော်ပြလတ္တံ့သော ဘုရားဟော ပါဠိတော်များကို လေ့လာဖတ် ကြားကာ ယောဂီတိုင်း သိမှတ်ထားကြရာသည် ဟူ၏။

ဤသို့ အနည်းငယ်မျှလောက် တတ်သိနားလည်ထား ပါက သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ငါစွဲသန်တဲ့ အန္တပုထုဇန်ခေါ် သူမိုက် သူကန်းဘဝမှသည် ရုပ်နာမ် နှစ်ပါးတို့၏ ဖြစ်ပျက်ပုံသဘော သွားကို သုတမယဉာဏ်ဖြင့် အမှန်သိထားတဲ့ ကလျာဏ ပုထုဇန်ခေါ် လူလိမ္မာ ပညာရှိဘဝအဖြစ်သို့ ရောက်လာသူဟု ဆိုရပေမည်။ ထို့ကြောင့် အမျိုးကောင်းသားသမီးများဖြစ်ကြ သော ယောဂီတိုင်းသည် မပျင်းမရိ မရပ်မနားဘဲ ဆက်လက် ဖတ်ကြား မှတ်သား လေ့လာကြပါကုန်။

မိမိတို့ တတ်သိသမျှ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့၏ အနိစ္စလက္ခဏာ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ၊ မခိုင်မြဲပုံ၊ ဆင်းရဲပုံ၊ အနှစ်သာရ ဘာတစ်ခုမျှမရှိ ပုံတို့ကိုလဲ သူတစ်ပါးတို့အား ဟောကြားကာ သာသနာပြုကြပါ ကုန်လော့။ သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိတဲ့။ ဆိုလိုရင်းကတော့ (လုံးစုံများစွာ၊ ပေးလှူရာတွင်၊ ဘုရားစကား၊ မြတ်တရားကို၊ ဟောကြားသင်ပြ၊ ပေးလှူရသည့်၊ ဓမ္မဒါနာ၊ အလှူသာလျှင်၊ ဇိနာတိ- ဟု၊ ချီးမွမ်းပြု၏)တဲ့။

၁။ စက္ခု၊ စ ပဋိစ္စ ရူပေ စ ဥပ္ပဇ္ဇတိ စက္ခုဝိညာဏံ
တိဏ္ဍံ သင်္ဂတိ ဖဿော၊ ဖဿ ပစ္စယာ ဝေဒနာ။

ယောဂီ သတိထားနော်၊ “ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ သို့”
မရောက်စေနဲ့။ တဏှာထိအောင် အသွားမခံနဲ့။ တဏှာဟာ
ယောဂီရဲ့ သေမင်းအစစ်လဲဖြစ်တယ်။ ယောဂီရဲ့ ဒုက္ခအိမ်ကြီး
ကို ဆောက်လုပ်စီမံပေးနေတဲ့ လက်သမားဆရာ အင်ဂျင်နီယာ
ကြီးလဲဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အောက်မှာဖော်ပြထားတဲ့ ပါဠိ
အတိုင်း အကြင်ဝေဒနာသည် မခိုင်မမြဲ ဆင်းရဲ၏၊ ကိုယ်စိုး
ကိုယ်ပိုင်စရာ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိ၊ အပြစ် အနာအဆာ အတိ
သာရှိ၏ ဆိုတဲ့ အာဒိနဝ ခေါ် အပြစ်အနာအဆာတွေကို
ပေါ်အောင်ရှုပါ ယောဂီ။

၂။ ယာ ဝေဒနာ အနိစ္စာ ဒုက္ခာ အနတ္တာ၊
အယံ ဝေဒနာယ အာဒိနဝေါ။

(၁) စက္ခုစ= မျက်စိထဲမှာ တည်ကာနေလတ် ကြည့်မြင်
တတ်သည့် (ငါမဟုတ်သော)စက္ခုပဿာဒရုပ် အကြည်ဓာတ်ကို
လည်းကောင်း၊ ရူပေစ= အကြည့် အမြင်ခံရတဲ့ ကြည့်ရှုစရာ
ရူပါရုံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဋိစ္စ= စွဲ၍၊ စက္ခုဝိညာဏံ=
မြင်ရတဲ့ ရူပါရုံကို ဖြူပြာအစုံသိတတ်သော (ငါမဟုတ်တဲ့)စက္ခု

ဝိညာဉ်စိတ်သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ= ဖြစ်ပေါ်ကာ လာပေ၏။ တိဏ္ဍံ= ကြည့်မြင်တတ်သော စက္ခုရုပ်၊ ကြည့်ရှုစရာ ရူပါရုံ၊ ဖြူပြာအစုံကို သိတတ်တဲ့ စက္ခုဝိညာဉ် စိတ်ဓာတ်၊ ဤသုံးရပ်သော ပရမတ္ထ ရုပ်နာမ်တရားတို့သည်၊ သင်္ဂတိ= အကြောင်းစုံညီ ပေါင်းဆုံမိကြသည်ရှိသော်၊ ဖဿော= (ငါ မဟုတ်သည့်)တွေ့ထိတတ်ငြား စက္ခုသမ္ပဿတရားသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ= ဖြစ်ပေါ်၍ လာပေ၏။ ဖဿပစ္စယာ= တွေ့ထိတတ်ငြား၊ ဖဿတရားကြောင့်၊ ဝေဒနာ= (ငါ မဟုတ်သည့်) ခံစားတတ်သော ဝေဒနာတရားသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ= ဆင်းရဲ ချမ်းသာ ထိုနှစ်ဖြာကို သူသာလျှင် ခံစား စံစားကာ ဖြစ်ပေါ်၍ လာပေ၏။

(၂) ယာ ဝေဒနာ= အကြင်(ငါ မဟုတ်သည့်)ခံစားတတ်သော ဝေဒနာတရားသည်၊ အနိစ္စာ= ဖြစ်လျှင် ပျက်ရ မမြဲကြ၍ အနိစ္စတရားသာတည်း၊ ဒုက္ခာ= ဆင်းရဲအတိ ဒုက္ခမည်၏၊ အနတ္တာ= ကိုယ်စိုး ကိုယ်ပိုင်စရာ ခိုင်မာသော အနှစ်ဟူ၍လဲ တစ်ပဲသားမျှ မပါမရှိပေ၊ အယံ= ဤသို့ မခိုင်မမြဲ ဆင်းရဲဘေးထိ အနှစ်မရှိခြင်းသည်ကား၊ ဝေဒနာယ= ဝေဒနာတရား၏၊ အာဒိနဝေါ= အပြစ်အနာအဆာ ကြောက်စရာ ဘေးဆိုးကြီးပေတည်း။

ဤ ဒေသနာတော်၏ ပါဠိအနက်ကို ပညာရှိအမျိုးကောင်းသားသမီးတိုင်း နှုတ်တက်ရွှရွ ကျက်မှတ်၍ထားကြပြီ။

လျှင် အောက်ဖော်ပြပါ ၎င်းဒေသနာတော်၏ အသိရအလွယ်
နိုင်ဆုံးသော အဓိပ္ပာယ် သဘောသွားကိုလဲ မိမိတို့အသည်း
နှလုံးထဲ စွဲသွားအောင် ဆောင်၍ထားကြပါလေ။

- ၁။ ကြည့်ရှုစရာ အဆင်းသဏ္ဌာန် ရှုပါရုံ၊
- ၂။ ရှုပါရုံကို မြင်တတ်တဲ့ စက္ခုပသာဒရုပ်၊
- ၃။ မြင်တာကို သိတတ်တဲ့ စက္ခုဝိညာဉ်စိတ်။

၎င်းတရားသုံးပါးတို့ အကြောင်းညီညွတ်စွာ ပေါင်းဆုံ
ထိခိုက်လိုက်ခြင်း ပရမတ်သဘောတရားကလေးကိုပင် ဖဿ
ဟုခေါ်သည်။ တွေ့ထိမှုသဘောပေါ်လာသည်ဟု ခေါ်ဆိုသည်
မှတ်လေ။

၎င်းထိတွေ့မှု ဖဿကိုစွဲကာ အကောင်းထိ၊ မကောင်း
ထိ၊ ချိုထိ၊ ချဉ်ထိ၊ နူးညံ့ထိ၊ ကြမ်းတမ်းထိ၊ ပူထိ၊ အေးထိ၊
အနုတော်ကလေးထိ၊ အိအိကလေးထိ၊ အလိုရှိတာ ထိ၊
အလိုမရှိတာထိ၊ နှစ်သက်စွဲမက် ခံစားချင်စရာထိ၊ မနှစ်သက်
မလိုလား ဆိုးဝါးလှစွာထိစတဲ့ အထိသဘောအမျိုးမျိုးကို
ခံစားတတ်တဲ့ ငါမဟုတ်သော ဝေဒနာတရား၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ
ကား ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်ဟူ၏။ ဤ
ဝေဒနာသည်ပင် ပေါ်လာသမျှအာရုံ အလုံးစုံကို သိမ်းကျုံးကာ
ခံစား လေတော့၏။ ဤနေရာ၌ ယောဂီ၏ ဉာဏ်ထဲမှာ

ငါခံစား ရတာမဟုတ်၊ ငါမရှိ၊ ငါမပါ။ ဝေဒနာ၏ သဘောသာ
ဖြစ်ချေ သည်ဟု မှန်ရာကိုသိထားပါလေ။ အတ္တစွဲကင်းပါစေ
ယောဂီ။

၀၀ ၀၀ ၀၀

သညာဖြစ်လာပုံ

ဤ၌ ငါကောင်းစားတယ်၊ ငါချမ်းသာတယ် ဟူသော
လိုလားစွဲမက် နှစ်သက်စရာတွေ၊ ငါဆိုးဝါးတယ်၊ ငါဆင်းရဲတယ်
ဟူသော မလိုမုန်းထား နှလုံးမပွားစရာတွေ ဖြစ်ပေါ်ဖြစ်ပေါ်
လာအောင် မှတ်၍ မှတ်၍ ပေးနေသူကား သညာကုန္ဒာခေါ်တဲ့
သညာ စေတသိက် နာမ်တရားပင်ဖြစ်၏။ ၎င်း သညာသည်
မိမိနှင့်ဖြစ်ပေါ် ချုပ်ဖက် စိတ်၊ ဝေဒနာ တရားတို့နှင့်အတူတူပင်
တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်ပါ၍ လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် သညာ သည် ယောဂီအဖို့ အလွန်စိတ်မချရ
သည့် ကြောက်မက်ဘွယ် အကောင်းဆုံးသော ဖောက်ပြန်ရေး
သမားကြီးဖြစ်၍ သူ၏အမှတ်မှား အထင်အမြင်မှားမှုများကို
လက်မခံဘဲ အမှန်တရားဖြစ်လာစေရန် သတိနှင့်ယှဉ်ကာ
သတိကြပ်ကြပ်ထားကာ သညာ မှားကို တားမြစ်ပေးပါယောဂီ။
ဘယ်နံရောအခါမှ သတိကိုလက်မလွှတ် အလစ်မခံပါလေနှင့်။
ငါမရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်တရားကို ငါငါဟု မှတ်ပေး နေတာဟာ

သတိမပါသော သညာ သာဖြစ်ချေသည်။

ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ ဖြစ်လာအောင် မှတ်မှတ်ပေးတတ်တဲ့ သညာမှားကြီးကို ယောဂီတိုင်း သတိထားရပေမည်။ ယောဂီစဉ်းစားကြည့်ပါလေ။ ပုထုဇနသတ္တဝါတို့၏ ကိလေသာ တဏှာရာဂဖြစ်ပွားမှုမှာ ဝေဒနာကို အကြောင်းခံ၍ ချဉ်းသာ ဖြစ်ပွားရလေသည်။ သတ္တဝါတိုင်း ချမ်းသာမှု ရွှင်လမ်း ဝမ်းမြောက်မှု သုခတရားကို အလွန်လိုလား ခံစားလိုကြ၏။ နှစ်နှစ်သက်သက်ကြီး တောင့်တစွဲမက် မလွှတ်ရက်နိုင် ဖြစ်နေကြ၏။ ထို သုခ ချမ်းသာကလေးကို ခံစားနိုင်ရေးအတွက် လောဘဇောတွေထွက်ကာ သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် ရှာမှီး နေကြသည်မှာ ကိုယ်တွေ့ ဒိဋ္ဌ လူတိုင်းသိပင် ဖြစ်ချေသည်။ ဤသို့ မနေမနား ရှာမှီးခံစားသွားနိုင်အောင်လဲ သညာတရားက ငါခံစားရသည်၊ ငါဇိမ်ရှိနေသည်၊ ငါကောင်းစား ချမ်းသာနေသည် ဟူသော ပြောင်းပြန်အမှတ်အသားကိုသာ ပေးထား ပေးထားသောကြောင့်ပင် ဟု ယောဂီ၏ဉာဏ်မှာ ထင်နေပါစေ။

ဤသို့လျှင် ဝိပဿနာယောဂီ၏ ရန်သူဖြစ်သော ငါစွဲ အတ္တဒိဋ္ဌိလက်တွင်းမှ သက်ဆင်းကင်းလွတ်နိုင်စေရန် ယောဂီတို့ ဉာဏ်အမြင်မှန်ရရေးအတွက် ဤသို့သော ရုပ်နာမ် တရား ပရမတ္ထ ဓမ္မများကို မဆွဲကပ်ပင် ကြိုတင်လေ့လာ ဖတ်ရှု လိုက် စားကာ ထားနိုင်ကြစေရန် တစ်ဖန်ထပ်မံ၍ ဖော်ပြပါဦးမည်။

- ၁။ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားစု(ရုပ်)၊
 ၂။ ထိုအာရုံငါးပါးကို လက်ခံထုတ်ဖော်ပေးတတ်တဲ့
 ပဿာဒရုပ် ငါးပါး တရားစု (ရုပ်)၊
 ၃။ ပေါ်လာတဲ့ အာရုံငါးပါးကို ခွဲခြား၍ သိတတ်တဲ့
 ပဉ္စဝိညာဉ်စိတ် ငါးပါး တရားစု(နာမ်)၊
 ၄။ ၎င်းအထက်ပါ တရား သုံးပါးတို့ အချင်းချင်း
 ပေါင်းဆုံမိသည်ရှိသော် တွေ့ထိတတ်သော ဖဿ
 စေတသိက်တရား ဖြစ်ပွားကာလာပေ၏။(နာမ်)၊
 ၅။ ဤ ဖဿခေါ် တွေ့ထိမှုကိုစွဲကာ ကောင်းတာထိ
 ချမ်းသာခံစား၊ မကောင်းတာထိ ဆင်းရဲခံစား
 စသည်များဖြင့် ခံစားမှု ဝေဒနာစေတသိက်တရား
 ဖြစ်ပွားကာ လာပြန်တော့သည်။(နာမ်)၊
 ၆။ ၎င်း ဝေဒနာမီးပွားကိုပင် ကြီးထွားစွာ ထတောက်
 အောင် ပြုလုပ်ပေးတတ်တဲ့ သညာ စေတသိက်
 တရားက ကောင်းကောင်းကလေးကို ငါခံစားရ
 တယ်၊ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးကို ငါခံစားရတယ်
 စသည်ဖြင့် မှတ်စွဲမှတ်စွဲပေးပြန်လေသည်။(နာမ်)၊
 ၇။ ထို သညာတရား၏ အလွဲလွဲ အမှားမှား စွဲမှတ်
 ထားခဲ့တဲ့ အမှတ်မှားကြီးကိုပင် ဝိတက် စေတသိက်
 တရားက အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ထပ်မံ၍

ကြံစည်ပြန်လေသည်။ (နာမ်)၊

၈။ ဝိတက်၏ ကြံစည်မှုကြောင့် လိုလားနှစ်သက်
တပ်မက်ခင်တွယ်မှု တဏှာလောဘ စေတသိက်
တရားတွေ ဖြစ်ပွားလာပြန်၏။ (နာမ်)၊

၉။ လောဘ တဏှာက လိုလားနှစ်သက်ပြန်၍ ဣဋ္ဌာ
ရုံ ချစ်စရာရုပ်တွေ၊ အနိဋ္ဌာရုံ မုန်းစရာရုပ်တွေ
ဖြစ်ပေါ်ဖြစ်ပေါ်၍ လာရပေသည်။ (ရုပ်)၊

၁၀။ ထို ချစ်စရာ မုန်းစရာ အာရုံရုပ်တွေ ဖြစ်ရှိနေ
သောကြောင့် စွဲလမ်းနှစ်သက်ခင်တွယ်မှု တဏှာ၊
မလိုမုန်းထား ပြစ်မှားမှု ဒေါသ၊ ထောင်လွှား
မောက်ကြွားမှု မာန၊ စိုးရိမ်ပူပန်မှု သောက၊
ကိုယ့်ထက်သာသူ၊ ကိုယ်နှင့်တူသူကို မနာလို
ငြူစုခြင်း ဣဿာ၊ ဝန်တို လျှို့ဝှက်မှု မစ္ဆရိယ၊
သည်းမခံနိုင်မှု မက္ခစတဲ့ အကုသိုလ်မျိုး တရား
ဆိုး တရားညစ်ခေါ်တဲ့ စိတ် စေတသိက်တွေ
တသီတတန်းကြီး ဖြစ်ပေါ်ဖြစ်ပေါ်၍ လာကြ
တော့၏။

ယင်းသို့ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အကုသိုလ် စိတ် စေတသိက်
တရားဆိုး တရားညစ်တို့ မကင်းသမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေ
ရမည်ချည်းလို့သာ မှတ်လေရော့ ယောဂီတို့။

ဤဖော်ပြပါ တရားအစဉ်၌ ၄- နံပါတ် ဖဿတရားကို အစွဲပြု၍ ၅- နံပါတ် ခံစားမှု ဝေဒနာတရား ဖြစ်ပွားလာရာ ဝယ် စင်စစ် ဤဝေဒနာသည် ငါမဟုတ်၊ ငါ့အလိုဆန္ဒသို့ မလိုက်မပါ၊ ငါခံစားနေရတာလဲ မဟုတ်၊ မခိုင်မမြဲ၊ ငါပိုင် ငါစိုးရတာလဲ ဘာတစ်ခုမျှမရှိ၊ ချမ်းသာမှုသုခတို့မှ ကင်းဆိတ် သော ပရမတ္ထ ဓမ္မ “အဿာဒခေါ်တဲ့ ခံစားမှု” ဓာတ်သဘော ကလေးမျှသာရှိချေသည်။ သူ့ဟာသူ ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ပျက်ပျက် သွားတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာတရားအစုသာဟု ရှုမှတ်ကာ သညာ တရား၏ လွဲမှားသော အကောင်းခံစား၊ အဆိုးခံစား၊ သတ္တဝါ ကောင်၊ ငါကောင်အနေနှင့် အတ္တစွဲ လွဲမှားသော အမှတ် အသားတို့ကို မှန်ကန်သွားအောင် တည့်မတ်ပေးနိုင်တဲ့ သတိ သမ္ပဇဉ် ယောနိသော မနသိကာရတရား အကူအညီများဖြင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကာ ထိုမှန်ကန်သော သညာအမှတ်အသားနှင့် ထိုမှန်ကန်ခြင်းကို မမေ့မလျော့ရအောင် အောက်မေ့မှု သတိ၊ ထိုအမှန်တရားဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတို့၏ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ လက္ခဏာများကို ပိုင်းခြား ဆင်ခြင် သုံးသပ်မှု ပညာ၊ ၎င်းတရားတို့ကိုသာ ရှေ့ဆောင်ဦးစီးပြုကာ ကြိမ်ဖန်များစွာ အားထုတ်ပွားများကြရာသည် ဟူ၏။

ဤသို့ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့၏ ဖြစ်ပျက်ပုံ သဘောလက္ခဏာကို ယောဂီတိုင်း ပိုမိုရိပ်စားမိနိုင်လေအောင်

အကျဉ်းချုပ် ထုတ်ဆောင်ရှင်းလင်း၍ ပြပေးပါဦးမည်။

အို--- ယောဂီ၊ ဆက်ဖတ် ကျက်မှတ်လိုက်ပါဦး။ ယခု အခါ ဤ စာကိုဖတ်ရင်း ယောဂီ၏စိတ်ထဲ ဉာဏ်ထဲမှာ ကွဲကွဲ ပြားပြားကြီး သိသိသွားသလို အခြားသောယောဂီများကိုလဲ ဟောကြားဟောကြား၍ ဓမ္မဒေသနာကုသိုလ်တရားကိုပွားများ ပေးပါလေ။

၁။ ‘အာရုံ ငါးပါး’ ရုပ်တရားနှင့်-

၂။ ‘ပဿဒရုပ် ငါးပါး’တို့ သူ့အတွဲနှင့်သူထိခိုက်မှုကို-

၃။ ‘ပဉ္စဝိညာဉ်စိတ် ငါးပါး’က သူ့မှီရာနှင့်သူ သိနိုင် အောင်-

၄။ ‘ဖဿတရား’ က ပေါင်းဆုံဆက်စပ် တွေ့ထိပေး လိုက်၏။

၅။ ထို ဖဿ၏ အထိသဘောကို ‘ဝေဒနာက’ခံစား ကာ-

၆။ ထိုဝေဒနာ၏ ခံစားမှုကိုပင် ‘သညာတရား’က ငါခံစားရတာကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူး စသည် ဖြင့် အတ္တစွဲကာ ငါငါဟုမှတ်သားလျက်-

၇။ ထိုမှတ်သားချက်ကိုပင် ‘စေတနာ’က ထမြောက်ရေး အတွက် စေ့ဆော် တိုက်တွန်းပေးပြီးလျှင်-

၈။ ‘ဧကဂ္ဂတာ’က စွဲမြဲစူးစိုက် တည်ကြည်အောင်-

၉။ ‘ဝိတက်’က တစ်ဖန် ထပ်မံ ထပ်မံပြီး ကြံစည်
လိုက်-

၁၀။ ‘တဏှာ’က လိုလား နှစ်သက် တပ်မက်စွဲလမ်းကာ
ရှာမှီးလိုက်-

စသည်ဖြင့် နာမ်သဘာဝအချင်းအချင်း ဆိုင်ရာသမ္ပယုတ်တရား
တို့နှင့်ပေါင်းဖက်၍ ချာလည်ပတ်လည်လိုက်အောင် နှောင့်
ယှက်လျက် မှောက်မှားချက်အမျိုးမျိုး၊ အကျိုးနည်းစရာအဖုံဖုံ၊
ဆင်းရဲဒုက္ခ မျိုးစုံတွေကိုပင် ချမ်းသာရောင်ပြကာ ကိုယ်ကျိုးရှိ
သယောင်ယောင်နှင့် အမှောင်ချပြီး ထို သညာ တရားဆိုးက
ချည်း မီးထိုး မီးဆွလုပ်ပေးနေချေသည်ဟူ၏။ ထို့ကြောင့်
မြတ်စွာဘုရားသခင်က-

“သညာ နိဒါနာ ပပဉ္စသင်္ခါ”ဟု ဟောတော်မူလေ
သည်။ ပပဉ္စသင်္ခါ= သတ္တဝါတို့ကို သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက
မလွတ်ကင်း မဖဲမရှောင်နိုင်ရလေအောင် ဆွဲဆောင်
တုပ်နှောင် ချဲ့ထွင်၍ထားတတ်သည့် တဏှာ၊ မာန၊
ဒိဋ္ဌိခေါ်ငြား ပပဉ္စတရားတို့သည်၊ သညာနိဒါနာ=
ကောင်းတယ် ဆိုးတယ်၊ ခံစားဘွယ်ကို၊ ငါပင်ခံစား၊ ငါ
မယားနှင့်၊ ငါသား ငါဟာ၊ တစ်ဖြာလူနတ်၊ စွဲကာမှတ်
နေတဲ့ သညာတရားဆိုးသာလျှင်၊ ဝါ= သညာအမှားမျိုး
သာလျှင် အကြောင်းရင်းဖြစ်၍ တည်နေ၏။

ဆိုလိုရင်းကား သညာစေတသိက်သည် စိတ်ကောင်းစိတ်ဆိုး စိတ်အမျိုးမျိုးတို့နှင့် ပေါင်းသင်းယှဉ်တွဲ ဆက်ဆံတတ် လျက် ပရမတ္ထ တရားထဲတွင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးသော စေတသိက် တစ်မျိုးဖြစ်၍ “သညာနိဒါနာ ပပဉ္စသင်္ခါ” ဟူသော ဤဒေသနာတော်မြတ်ကို အထူးသတိချပ်ရပေမည် ဟူ၏။

၀၀ ၀၀ ၀၀

သညာဝိပလ္လာသ (၁) တရားခံ

ဤ၌ ဖောက်ပြန်မှောက်မှားခြင်း ဝိပလ္လာသတရား သုံးပါးတို့တွင် မြတ်စွာဘုရားသခင်က သညာဝိပလ္လာသကိုပင် အဦးအစတင်ကာ (၁) တရားခံအရာမှာထားပြီး -

သညာဒိဝိပလ္လာသေဟိ၊ ဥမ္မာဒန္တိ ပုထုဇ္ဇနာ။

သညာဒိဝိပလ္လာသေဟိ= သညာစသော ဖောက်ပြန်မှောက်မှားမှုတရားတို့ကြောင့်၊ ဝါ= သညာဝိပလ္လာသ၊ စိတ္တဝိပလ္လာသ၊ ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသဟုဆိုအပ်သော ဖောက်ပြန်ရေးသမားတို့ကြောင့်၊ ဝါ= အမှတ်မှား၊ အသိမှား၊ အယူအစွဲမှား တို့ကြောင့်၊ ပုထုဇ္ဇနာ= ဆရာကောင်းထံ မကပ်မယှဉ် ပုထုဇဉ်တို့သည်၊ ဥမ္မာဒန္တိ= မစင်ပုပ်ကို နတ်သုဒ္ဓါထင်ကာ မရွံ့မရှာ မြိန်ရှက်စွာ ခံစားကြည်နူးလျက် အရူးကြီးရူး၍ နေကြလေကုန်၏-

ဟု ဟောကြားဆုံးမတော်မူလေသည်။ ဤသို့ ပုထုဇဉ်တို့ကို ရူးအောင် မူးအောင် အရူးထအောင် အရူးဆေးဖော်ကျွေးသူ တရားခံ သုံးဦးတို့တွင် သညာဝိပလ္လာသ၏ (၁)တရားခံ အစစ်အမှန်ဖြစ်ပုံကို နေတ္တိအဋ္ဌကထာဆရာက-

၁။ တတ္ထ သညာဝိပလ္လာသော စိတ္တဝိပလ္လာသဿ ကာရဏံ။

၂။ စိတ္တဝိပလ္လာသော ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသဿ ကာရဏံ ဟောတိ။

၁။ တတ္ထ= ထို သုံးပါးသော ဝိပလ္လာသတရားတို့ တွင်၊ဝါ=အရူးဆေးကို ဖော်စပ်၍ကျွေးသူ သုံးယောက် တို့တွင် သညာဝိပလ္လာသော= အမှန်ဖယ်ရှား အမှားမှား ကို မှတ်သားမှတ်သား၍ပေးတတ်သော သညာဝိပလ္လာ သတရားသည်၊ စိတ္တဝိပလ္လာသဿ= အမှားသိငြား စိတ္တ ဝိပလ္လာသတရား၏၊ကာရဏံ= အကြောင်းရင်းမှန် တစ်တရားခံအစစ်ပေတည်း။

၂။ စိတ္တဝိပလ္လာသော= သညာမှားကြောင့် အမှား ကိုသာ လိုက်ကာ လိုက်ကာသိ၍နေရသော စိတ္တ ဝိပလ္လာသတရားသည်၊ ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသဿ= အမှားကိုပင် အမှန်ထင်ကာ အားရှိစွာဖြင့် ထပ်ကာတလဲလဲ သဲမဲ စွဲမြဲ၍ယူနေသော ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသတရား၏၊ ကာရဏံ

ဟောတိ- အကြောင်းရင်းမှန် နှစ်တရားခံအစစ်
ဖြစ်၍နေတော့သည်-

ဟုဖွင့်ပြရှင်းလင်း ထောက်ခံကာ ထားပြန်လေသည်။ ၎င်း
အဋ္ဌကထာဆရာ၏ စွဲဆိုတင်ပြချက်များကို ထောက်ထား၍
သညာတရား၏ မကောင်းဆိုးဝါးပုံ ဖြစ်ဖော်ချုပ်ဖက် သမ္ပ
ယုတ်တရားတို့၏ ရှေ့သွားခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်ပုံ၊ အပါယ်ငရဲ
ကျရောက်အောင်လုပ်ရာတို့၌ (၁)တရားခံဖြစ်ပုံများကို ရိပ်စား
သိရှိကာ သညာအမှား၏ ပြုမူချက်တို့ကို အထူးရှောင်ရှား
ကြရာ၏။ ထိုမှတစ်ပါး သံယုတ်ပါဠိတော်၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်
က ထပ်မံ၍-

ဝရံ ဘိက္ခဝေ တတ္ထာယ အယောသလာကာယ
အာဒိတ္ထာယ သမ္ပဇ္ဇလိတာယ သဇောတိဘူတာယ
စက္ခုန္ဒြိယံ သမ္ပလိမဋ္ဌံ၊ န တွေဝ စက္ခု ဝိညေယျေသု
ရူပေသု အနုဗျဉ္ဇနသော နိမိတ္တဂ္ဂါဟော။

ရဟန်းတို့၊ စက္ခုဝိညာဉ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော ရူပါရုံ
အစစ်အမှန်တို့၌ “ရူပါရုံအဖြစ် ရုပ်တရားအဖြစ်ဖြင့်
အမှန်တရားကို မမှတ်မသိစေဘဲ”တင့်တယ်လှပ ရှုမဝ
နိုင်အောင် ကိုယ်လုံး- တင်ပါး၊ ရင်ခါး- ပေါင်တံစသည်
တို့ဖြင့် ပြည့်ဖြိုးချောမောသော မိန်းမ ယောက်ျားတို့၏
နိမိတ်သညာကိုယူ၍ မှတ်သိကြည့်ရှုခြင်းသည်ကား

မြတ်သောကြည့်ရှုခြင်းမျိုးမဟုတ်။ အလွန်ယုတ်ညံ့ခြင်း
မျိုးသာလျှင်ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့၊ သည်လို ကိလေသာ
တဏှာရာဂတရားဖြင့် အမှတ်မှား အသိမှား ကြည့်ရှု
နေမည့်အစား အလှုံ့ပြောင်ပြောင် တောက်လောင်စွဲငြိ၍
နေသော သံပူချောင်းကြီးဖြင့် သင့်မျက်စိ မျက်လုံးကို
ထိုးဆွဖောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ခြင်းက မြတ်သေး၏-

ဟု ဟောကြားတော်မူလေသည်။ ထိုဒေသနာတရားကို ဘယ်
လိုအပြစ်အနာအဆာမျိုးတွေ့မြင်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား
သခင်က ထပ်မံ၍ ဟောကြားမြွက်ဟတော်မူပါသနည်း ဟူမူ-
ဒွိန္နံ ဂတိနံ အညတရံ ဂတိံ ဂစ္ဆေယျ နိရယံ ဝါ
တိရစ္ဆာန ယောနိံ ဝါ။ ဣမံ ခွါဟံ ဘိက္ခဝေ အာဒိနဝံ
ဒိသ္မာ ဧဝံ ဝဒါမိ။

ရဟန်းတို့“တင့်တယ်လှပ၍ချစ်စရာကောင်း သော
မိန်းမ ယောက်ျား၏ အသွင်နိမိတ်ကို စွဲကာမှတ်ကာ
တပ်မက်သည့်တဏှာရာဂဖြင့် ကြည့်ရှုမိသည်ရှိသော်”
ငရဲ- တိရစ္ဆာန် ဤနှစ်တန်သောဂတိတို့တွင် တစ်ပါးပါး
သော ဂတိလျှင် လားရာရှိ၏။ ဤသို့ ဘဝသံသရာ၌
ကြာမြင့်စွာ ခံစားနေရမည့် အပြစ်အနာအဆာ
အာဒိနဝကိုမြင်၍ ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူရသည်-
ဟူသော သံယုတ်ပါဠိတော်လာ ဒေသနာတော်များကို

ထောက်ထား၍ သညာမှား၏ ပြားယောင်းသွေးဆောင်မှုကြောင့် အကြည့်မှား၊ အသိမှား၊ အယူအစွဲမှား၊ တဏှာဥပါဒါန်တရားတို့ မပွားများ မတောက်လောင်ရလေအောင် အထူးရှောင်ရှား သတိထားကြရာသည် ယောဂီတို့။

ပိုမိုထင်ရှားအောင် ထပ်၍ပြောကြားဦးမည်။ ယောဂီတရားထိုင်သောအခါ ရုပ်တရားတို့၏ မိမိသဘာဝ ဖောက်ပြန်ကြကာ မခံမရပ်နိုင်အောင် အလူးအလဲ ကျင်နာကိုက်ခဲမှု၊ ညောင်းညာပူအေးမှု၊ ယားယံနေခက်မှု စသည်မျိုးတွေပေါ်ပေါက်လာတဲ့အခါ ထိုအာရုံတွေကို ဝေဒနာကသာ သိမ်းကျုံးခံစားနေတာကိုပင် ယောဂီ၏ဉာဏ်အမြင်ကိုလွဲမှားသွားအောင် သညာတရားက ငါ ဒီစွန်းလွန်းရိပ်သာကြီးကို လာမိတာမှားတာပဲ။

ညောင်းမပြင်ရ ယားမကုတ်ရနဲ့ ခုတော့ ကျင်နာကိုက်ခဲဆင်းရဲပင်ပန်းမှု ဝေဒနာစုတွေကို ငါခံစားနေရပြီ။ “ငါဆင်းရဲတယ်၊ ငါပင်ပန်းတယ်၊ ငါမောဟိုက်တယ်၊ ငါနွမ်းနယ်တယ်”ဟု အထင်အမှတ်ဖြစ်ကာ ပရမတ္ထတရားဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာကခံစားနေတာကိုပင် ငါ- ငါဟု အမှတ်အစွဲလွဲပြီး အတ္တစွဲပြင်းထန်ကာ စွန်းလွန်းတရားပွဲထဲက ထပြေးချင်တာတွေဟာ သညာအမှားက ဖိစီးပြီး မှတ်သား မှတ်သား ပေးနေသောကြောင့်သာ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ စွဲတရားတို့ အားသန်လျက် သံသရာဘက်

ကိုသာ နယ်ချဲ့နယ်ချဲ့၍ ထွက်ထွက်သွားတတ်ကြလေသည်။
ယင်းသို့လျှင် အထင်မှား အမြင်မှား အိုနာသေရေး မကောင်း
ကျိုး ဒုက္ခဘေးတွေကိုသာ အခါခါပေးသွားမည့် သညာမှား
တရားကို ရှောင်ကြရှားကြ ဘေးဖယ်ထားကြရာသည် ဟူ၏။

၀၀ ၀၀ ၀၀

သညာမှန်တရားဖြစ်ပုံ

ထိုမှတစ်ပါး တရားအနှစ် ချမ်းသာစစ်ဖြစ်တဲ့ အမှန်
တရား သစ္စာလေးပါးကိုလဲ ဝိပဿနာဉာဏ် အလင်းဓာတ်ဖြင့်
ရုပ်နာမ် နှစ်ရပ်တို့၏ သဘောအစဉ်ကို ရှုမှတ်ဆင်ခြင်ကာ ထို
သညာတရား ကပင် အတ္တမှကင်းစင်တဲ့ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့၏
ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်အမြင် ပညာပိုင်းသို့ရောက်အောင် ပို့ဆောင်၍
ပေးတတ်ပြန်လေသည်။

အမှန်တရားသို့ရောက်အောင် အဘယ်ပုံ ပို့ဆောင်၍
ပေးတတ်ပါသနည်းဟူမူ- ယင်းသို့ ဖြစ်ပေါ်ဖြစ်ပေါ်လာနေ
သော အာရုံငါးပါး ရုပ်တရားစုတို့ကို သို့မဟုတ် ဖြစ်ပေါ်ဖြစ်
ပေါ်လာကြတဲ့ ကောင်းဆိုးအာရုံ ရသာစုံများကို ဝေဒနာတရား
ကသာ ခံစားနေခြင်းဖြစ်သည် ငါခံစားရတာ မဟုတ်၊ ငါနှင့်
မဆိုင်၊ ငါမပိုင်၊ ငါမရှိ၊ ဝေဒနာ အတိသာ ဖြစ်၍ဖြစ်၍ နေ၏
ဟူ၍လည်းကောင်း၊

ယခုအခါဖြစ်ပေါ်ဖြစ်ပေါ်လာနေကြတဲ့ ပူအေးညောင်းညာ နာကျင်ကိုက်ခဲမှုတို့ကား ရုပ်တရား၏ဖောက်ပြန်ချက်မျှသာဖြစ်လေသည်။ ငါနှင့် မဆိုင်၊ ငါမပိုင်၊ ငါမရှိ ဟူ၍လည်းကောင်း၊

ထို ရုပ်တရား၏ ပူအေး ညောင်းညာ နာကျင်ကိုက်ခဲချက် ဖောက်ပြန်မှုတို့ကိုလဲ စိတ်ခေါ်ဆိုကြတဲ့ နာမ်တရားကသာ သိသည်။ ငါ သိတာမဟုတ်၊ ငါနှင့် မဆိုင်၊ ငါ မပိုင်၊ ငါ မရှိ၊ သိသိပြီးလျှင် ပျက်၍ပျက်၍သာ သွားရ၏ ဟူ၍လည်းကောင်း၊

ထို စိတ်နာမ်တရားက သိသော ပူအေးညောင်းညာ နာကျင်ကိုက်ခဲမှုတို့ကိုလဲ ဝေဒနာခေါ်ဆိုကြတဲ့ စေတသိက်နာမ်တရားကသာ ခံစားခြင်းသဘောရှိသည်။ ငါ ခံစားရတာမဟုတ်၊ ငါနှင့် မဆိုင်၊ ငါ မပိုင်၊ ငါ မရှိ၊ ငါခံရတာလဲ မဟုတ်ပါချေ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊

ဤသို့ မှတ်သားခြင်းအားဖြင့် အစဉ်အမြဲ ချမ်းသာရာအမှန် ဧကန်ရှိတဲ့ မဂ်- ဖိုလ်- နိဗ္ဗာန်ကို မုချပေးစွမ်းနိုင်မည့် ဝိပဿနာဉာဏ် အမြင်မှန် အမှတ်မှန်ဖြစ်တဲ့ သညာမှန်တရားဖြင့်သာ “ဝေဒနာ အနိစ္စ၊ ဝေဒနာ ဒုက္ခ၊ ဝေဒနာအနတ္တာဟု” မပြတ်မလပ် အထပ်ထပ် အခါအခါ မှတ်သားပွားစီးပြီးလျှင် (သညာဝိပလ္လာသ ခေါ်တဲ့ သညာအမှားကို ရှောင်ရှားလျက်) တည်ကြည်ခန့်ညား ဉာဏ်ကိုစေစား ဉာဏ်ရှေ့သွားဖြစ်သော

သညာမှန်၊ သညာကောင်း၊ သညာမြတ် တရားကိုသာလျှင်
လက်ကိုင်လက်သုံးထားကြ ပွားကြ မှတ်သားကြရာသည်
သူတော်ကောင်း ယောဂီအပေါင်းတို့။

တရားမထိုင်မိရှေးမဆွကဏ္ဍိမျှလောက် နာယူမှတ်သား
ဖတ်ကြားသိရှိမိသော ယောဂီသည် ခန္ဓာကိုယ်ကောင်ကြီးထဲ
လောကကြီးထဲ၌ ငါစွဲဒိဋ္ဌိပါးရှားကာ ရုပ်နာမ်တရားတို့ဖြစ်ပေါ်
လာပုံ၊ ပျက်ပျက်သွားပုံ အလုံးစုံသော အခြေခံဓာတ်သဘောကို
နှိုးနှောရိပ်စားမိလာပြီဖြစ်၍ လူပြိန်း လူအ လူ့အန္ဓ ပုထုဇဉ်
ဘဝမှသည် လူတော်လူကောင်း လူ့ကလျာဏ ပုထုဇဉ်ဘဝသို့
ပြောင်းလာကြောင်းကိုပါ နှစ်ထောင်းအားရစွာ သိရှိဝမ်းမြောက်
ထားကြရာသတည်း။

မှတ်ချက်။ ။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြသတော်
မူသောတရားနည်းကို ပွားစီးအားထုတ်သူ
တပည့်တပန်း ရဟန်းရှင်လူ အပေါင်း
သူတော်ကောင်းတို့သည် “သညာ
ဝိပလ္လာသ၏” အတ္တစွဲမှားကို ရှောင်ရှား
ကာ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့၏ သဘာဝ ဖြစ်ပျက်
ဟန်ကိုသာ ပစ္စုပ္ပန်ကျကျ ကြည့်ရှု
မှတ်သား ထပ်မနားဘဲ အကြိမ်များစွာ
ပွားစီးအားထုတ်ကာ နေကြသောကြောင့်

လည်း“အတ္တကိလမထာနုယောဂ”အကျင့်
မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကောင်းမြတ်ဖြူစင်
သော “အရိယဓမ္မ အနတ္တာနုယောဂ”
အကျင့်မြတ်သာ ဖြစ်ကြောင်းကို ထပ်
လောင်း၍ မှတ်သားကြရာသည်။

၀၀ ၀၀ ၀၀

ဒိဋ္ဌိကြီးသုံးပါး နားမလည်

ထိုယောဂီတရားမဂ္ဂ

လောက၌ ဒိဋ္ဌိမျိုး သုံးပါးတို့၏ အယူအစွဲများကို မနာ
ယူ မသင်ကြား မသိနားမလည်ဘဲနှင့် ဝိပဿနာ ဘာဝနာ
တရား ပွားများအားထုတ်လျှင် ဝိပဿနာဉာဏ် အမြင်မှန်
တရားများ ပေါ်ပေါက်ဖြစ်ပွားရိုး ဓမ္မတာမရှိဟု သိမှတ်ကြရာ
သည်။ အထောက်သာကေများကား ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်
ယမကသုတ်၌ အရှင်ယမကထေရ် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိဖြစ်နေလေရာ
တရားထူးမရနိုင်ရှိသောကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်က
ဒိဋ္ဌိ သုံးပါး အစွဲများကို ဟောကြားဖြေရှင်းပေးမှ ဒိဋ္ဌိစွဲကင်း၍
သောတာပန်ဉာဏ်အလင်းကို ရသွားသောထုံး။

၎င်းပါဠိတော်လာ ဆန္ဒောဝါဒသုတ်မှာလည်း အရှင်
ဆန္ဒ ထေရ် သဿတဒိဋ္ဌိ ဖြစ်နေလေရာ အရှင်အာနန္ဒာထေရ်

ဟောကြားဖြေချွတ်ပေးမှ အရိယာဇာတ်မှန် သောတာပန်ဖြစ် သွားကြောင်းများကို ထောက်ထား၍ ယခုကာလ ယောဂီတို့ သည် အလွန်ဆိုးဝါးသော ဒိဋ္ဌိစွဲတရား အမှားကြီး သုံးပါးကို ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ လေ့လာသင်ကြား သိမှတ်ထားကြရသည်။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့နှင့် မနေကြရပေရာ။

နာမ်ရုပ် နှစ်ပါး ခွဲခြား၍ ဒိဋ္ဌိမျိုး သုံးပါးကို သင်ကြား ဟောပြောမှု မပြုဘဲ တရားအားထုတ်ခိုင်းသော တရားပြုဆရာ သည်လည်းကောင်း၊ ဒိဋ္ဌိသုံးပါးကို အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် အကျဉ်းချုပ်လိုရင်းလောက်မျှ မသိဘဲ တရားအားထုတ်ခြင်း သည်လည်းကောင်း အလွန်မှားသော အမှားဟု ရှေးဆရာတော် ကြီးများ ဆိုဆုံးမသွားကြ၏။

ယခုကာလ အချို့သော အပ္ပသုတ လူပျင်းများက အမယ်လေး --- ခန္ဓာတွေ၊ အာယတနတွေ၊ ဓာတ်တွေ၊ သစ္စာ တွေ၊ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ ပရမတ္ထတွေ၊ ဒိဋ္ဌိမျိုး သုံးပါးတွေ၊ ဘာတွေ ညာတွေ ဟောကြား နားလည်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ဘုရား လက်ထက်တုန်းက ဂါထာဝဂ် တစ်ဂါထာကလေး ကြားနာရ ရုံနဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်အမြင်တွေ ထိုးထွင်းကာ သိသိပြီး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အထိ ရရှိသွားကြတာတွေ သိန်းသန်းကုဋေ၊ ဒုနဲ့ဒေး ပြည့်လို့ဟု ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ တက်ကာ မစဉ်း မစား ပြီးစလွယ် အသားလွတ် ပြောမှားဆိုမှားများလည်း

ရှိကြသေး၏။

အဲသက လိုရင်းအချုပ်ဖြစ်တဲ့ အဲသည် ဂါထာဝက်၊ တစ်ဂါထာကလေးကို မရွတ်ဖတ် မဟောကြားမီ သည်ဂါထာနဲ့ အဆင့်အတန်းညီတဲ့ ရုပ်နာမ်ဓမ္မသင်္ခါရတွေ၊ အနိစ္စဒုက္ခ အနတ္တတွေ၊ ကာမဂုဏ်၏ အပြစ်အနာအဆာ အာဒိနဝတွေ၊ အသုဘတွေကို ထောင်းလမောင်း ကျေအောင် အကျယ်ဝေဖန် ဟောကြားလို့ ဉာဏ်ထဲမှာ ကွဲကွဲပြားပြား စွဲစွဲသွားကာ အကျွတ်တရားရလောက်တဲ့ အချိန်ရောက်မှ လိုရင်းအချက် ဖြစ်တဲ့ အဲသည် ဂါထာဝက်၊ တစ်ဂါထာကလေးကို အေးဆေး သာယာစွာ ဟောကြားလိုက်တာလို့ မှတ်ရမယ် ယောဂီတို့။

နောက်ပြီး အဲသည်လိုတရားပွဲထဲမှာ ကျွတ်တမ်းယူသူ တွေဟာ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလေးပါးထဲတွင် ဆုတောင်းပါရမီနဲ့လာတဲ့ ဝိပဋ္ဌိတည၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဥဿိဋ္ဌိတည၊ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေသာဖြစ်တာ။ ခုခေတ် မည်းမည်းမြင်တိုင်း သဟာမျိုးတွေချည်းပဲလို့များ မှတ်မနေကြနဲ့။ ကြည့်လိုက်ကြိုလိုက်၊ သင်လိုက်အံလိုက်၊ ကျက်လိုက်မှတ်လိုက် နာယူလိုက်ရတာ ဖားလို့ ဒါတောင်မှ ဉာဏ်ထဲမှာ ကွဲကွဲပြားပြား စွဲသွားတယ်လို့ မရှိနိုင်ဘူး။

သည်နေရာမှာ အချို့ပြောဆိုကြတဲ့ “ယောဂီဟာ- သတိနဲ့ သမာဓိတရားသာ လိုရင်းပါ။ သမာဓိတရားအား ကောင်းလာရင် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို မနာယူ မသင်ကြားရဘဲနဲ့

မိမိဉာဏ်ထဲမှာ အလိုလိုကွဲပြား ထင်ရှားလာကာ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်တွေ၊ ဥဒယ ဝယဉာဏ်တွေ၊ ဘင်္ဂဉာဏ်တွေဟာ ပေါ်လာမြင်လာ သိလာတာပါပဲ” ဟူသောဝါဒဆိုး အယူမှားကြီးကို ကြပ်ကြပ်သတိထားကြပါ ယောဂီတို့။ ဗြဟ္မာများသော်မှ သူတော်ကောင်းတရား အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်များကို နာကြားဖို့အတွက် သောတပဿာဒဖြစ်တဲ့ နားကလေးကို ချန်ထားရသေးသည် မဟုတ်ပါလော။ သတိပြုကြပါကုန်။

“ကိစ္စိ သင်္ခါရံ နိစ္စတော= သင်္ခါရတရားအချို့သည် မပျက်မယိုင် မြဲခိုင်တည်နေ၏” စသည်ဖြင့် သဿတဒိဋ္ဌိစွဲ အယူရှိနေရင် ဝိပဿနာဉာဏ်အမြင် မပေါက်နိုင်ကြောင်းကို ဆက္ကနိပါတ် အင်္ဂုတ္တရပါဠိတော်မှာ ဟောတော်မူတယ်။

မဇ္ဈိမ ပဏ္ဏာသပါဠိတော်နှင့် ပဉ္စကနိပါတ် အင်္ဂုတ္တရပါဠိတော်များမှာလဲ ပဓာနိယဂ်တရား ငါးပါးခေါ်ဆိုတဲ့ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်သူ၏ အင်္ဂါငါးပါးထဲတွင် ရုပ်နာမ်တရား နှစ်ပါးနဲ့ ဒိဋ္ဌိမျိုးသုံးပါးကို နာယူမှတ်သား သိနားလည်ထားရမည့် အင်္ဂါတစ်ပါး ပါဝင်နေပြန်တယ်။ သဟာကြောင့် အောက်ဖော်ပြပါ ဒိဋ္ဌိမျိုးသုံးပါး အကျဉ်းတရားကို ကွဲပြားနားလည်အောင် ဖတ်ရှုလေ့လာလျက် ဆရာသမားများထံ ထပ်မံသင်ကြား အကျယ်တရားကိုလည်း သိအောင်ပြုလုပ်ထားကြကုန်ရာသည် ယောဂီအပေါင်းတို့။

ဒိဋ္ဌိမျိုး သုံးပါး စိစစ်ချက်

(၁) ဤ၌ ဒိဋ္ဌိသုံးမျိုးစိစစ်ရှင်းလင်းချက်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာ သမ္မာဒိဋ္ဌိအယူ လိုက်နာကျင့်ကြံသူတိုင်းနှင့် ယောဂီတိုင်း ယောဂီတိုင်း နှုတ်တက်အာဂုံအရဆောင်၍ သေချာစွာ သိအောင် ဉာဏ်ထဲမှာစွဲအောင် သူတစ်ပါးတို့အား ဟောပြောတတ်အောင် အကြိမ်ကြိမ် လေ့လာကျက်မှတ်ကာ ထားရပေမည်။

(၂) ဤကဲ့သို့ လေ့လာကျက်မှတ် သိရှိထားပြီးသောယောဂီသည် မိမိ၏ အမူအယူ အထင်အစွဲကို အမြဲကြည့်ရှု ဆင်ခြင်၍ ဤသို့သော အမူအယူသည် ဤမည်သော ဒိဋ္ဌိစွဲထဲ ကျမှားဖြစ်နေသလား၊ မဖြစ်ဘူးလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အခါခါ စစ်ဆေးရမည်။ ဆင်ခြင်စဉ်းစား သတိထားရမည်။

(၃) အကယ်၍ ဒိဋ္ဌိမျိုး သုံးပါးတွင် တစ်ပါးပါးပါဝင်နေတဲ့ အမူအယူမျိုးကို တွေ့မြင်ခဲ့သော် ငါဟာ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ တပည့်သားဖြစ်ပါလျက် ဘုရားမကြိုက်တဲ့ အယူမှားအစွဲမှားများကို ပြုမူစွဲယူကာ ဘုရားတပည့်သားနှင့်မတူ ဒိဋ္ဌိတက္ကဒွန်းတို့ရဲ့ တပည့်သားနှင့်သာ တူနေတော့သည်တကားဟု မိမိ၏အယူအမြင်ကို ဆင်ခြင်ဆုံးမပေးရမည်။ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကာ မကောင်းသောအယူမှား အစွဲ

မှားကို ဉာဏ်ဖြင့်မြင်အောင် ရှုပေးရမည်။

(၄) ယင်းသို့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးလျှင် ဤသည့်ဒိဋ္ဌိ အယူအစွဲကား ငါ့အား မကောင်းစားသောဘဝ၊ မကောင်းဆိုးဝါးသော ဆင်းရဲဒုက္ခကိုသာ ဖြစ်စေတော့မည် စင်စစ်တည်း။ ထိုအယူမှား အစွဲမှားသည် ယခု ငါ့အားထုတ်ပွားများနေသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဝိပဿနာတရား၏ အန္တရာယ်ကြီး၊ ငါ့အလိုရှိနေသော မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်၏ အန္တရာယ်ကြီးသာဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤအယူမှား အစွဲမှား ဒိဋ္ဌိတရားဆိုးကြီးများကို ငါပယ်စွန့်တော့အံ့၊ မစွဲယူတော့ဘဲ တစ်ခါတည်း ရှောင်ရှားလိုက်တော့အံ့ဟု မိမိစိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်လျက် စိတ်ထားဖြူစင် ရှောင်ကြဉ်ပစ်ပယ် လိုက်ရမည်။

(၅) အကယ်၍ ဒိဋ္ဌိမျိုးသုံးပါးတွင် တစ်ပါးပါးမှာမှ ပါဝင်စွဲယူခြင်းမရှိဘဲ ကြည်လင်သန့်ရှင်းတဲ့ အမူအယူမျိုးကို တွေ့ခဲ့သော် ဤအမူအယူ ကုသိုလ်စုတရားများကား ငါပွားများအားထုတ်နေသော ဝိပဿနာတရားမြတ်၏ အလင်းဓာတ် ဉာဏ်စဉ်ကို ပေးတတ်သည့် ကောင်းမြတ်သောအယူအစွဲတို့သာဖြစ်ချေ၏။ ငါသည် ဘုရားရှင်၏တပည့်သား အစစ်သာ ဖြစ်ချေပြီ။ ငါသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားဖြစ်တော်မူကြတဲ့ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့၏ အပြုအမူ အယူပညာ ပါရမီဒုဒယ်ကြီးကို အဖန်တလဲလဲဆည်းပူးမိချေပြီတကား။

နောင်ကိုလည်း ဤနှင့်အလားတူ အယူအစွဲမျိုးကိုသာ စွဲယူ
ပွားများအားထုတ်၍ သွားတော့အံ့ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်
အတိုင်းလည်း နေ့စဉ်ပွားများအားထုတ် သွားကြရာသည်
သူတော်ကောင်း ယောဂီအပေါင်းတို့။

ဒိဋ္ဌိစွဲသုံးမျိုး ခွဲပြားနိုး

(၁) သက္ကာယဒိဋ္ဌိ။ ။ ဤလောကထဲ၌ သက်မဲ့
ဖြစ်သော တော၊ တောင်၊ ရေ၊ မြေ၊ သမုဒ္ဒရာ၊
သက်ရှိဖြစ်သော ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ လူနတ်၊
ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါ၊ တိရစ္ဆာန်အခေါ်ခံနေသူတို့၏ အထည်ကိုယ်
ဟူသမျှတို့၌ ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်ခေါ် ရုပ်တရား၊ နာမ်
တရား၊ ရုပ်နာမ် နှစ်ပါးကိုဖယ်ထားပြီး ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်တို့မှ
တစ်ပါးသော-

(၁) အသက်- ဇီဝ- လိပ်ပြာ၊ (၂) ကိုယ်- ငါ၊ (၃)
သတ္တဝါကောင်၊ (၄) ငါ၏ ခံစားသုံးဆောင်ဘွယ်ရာ
လောက၊ (၅) ပုဂ္ဂိုလ်၊ (၆) လူ၊ (၇) နတ်၊ (၈) ဗြဟ္မာ၊
(၉) ယောက်ျား၊ (၁၀) မိန်းမ။

ဤ ဆယ်မျိုးမရှိဘဲ မဟုတ်ဘဲကို အရှိ အဟုတ်စွဲကာ
အသက် ဇီဝ လိပ်ပြာဆိုတာရှိသည်၊ ဟုတ်သည်၊ ငါ ရှိသည်၊

ဟုတ်သည်၊ သတ္တဝါကောင်ရှိသည်၊ ဟုတ်သည်၊ ငါမှတစ်ပါး
 သော ငါ၏အသုံးအဆောင်များဖြစ်တဲ့ လောကဆိုတာလည်း
 ရှိသည်၊ ဟုတ်သည်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိသည်၊ ဟုတ်သည်၊ လူ ရှိသည်၊
 ဟုတ်သည်၊ နတ် ရှိသည်၊ ဟုတ်သည်၊ ဗြဟ္မာရှိသည်၊ ဟုတ်
 သည်၊ ယောက်ျားရှိသည်၊ ဟုတ်သည်၊ မိန်းမရှိသည်၊ ဟုတ်သည်
 ဟု အထင်မှား အမြင်မှား အယူအစွဲမှားကာ ရုပ် နာမ်မှ
 တစ်ပါး ဘာတစ်ခုမျှ မရှိတာ မဟုတ်တာကို ရှိသည်၊ ဟုတ်
 သည်ဟု အတင်းစွဲယူ ထင်မြင်၍ နေခြင်းမျိုးသည် သက္ကာယ
 ဒိဋ္ဌိမည်၏။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဟူ၍ အကျဉ်းမှတ်လေ။

မှတ်ချက်။ ။ အထက်ဖော်ပြပါ သက္ကာယစွဲတရား
 ဆယ်ပါးတို့တွင် ၄-နံပါတ်အရ လောကစွဲ
 ကို (ဧကံ ဝါ ခန္တံ အတ္တတော ဂဟေတွာ
 အညံ အတ္တနော ဥပဘောဂဘူတော
 လောကောတိ ဂဏှန္တဿ)ဟူသော ဓမ္မ
 သင်္ဂဏီ မူလဋီကာ နိက္ခေပကဏ္ဍအရ
 ပြန်ဆိုလိုက်သည်။ ငါမှတစ်ပါးသော
 ဆင်ခြင်း ကျွဲနွား သားမယား လယ်မြေ
 ရွှေငွေဘဏ္ဍာ စသည်တို့ကိုပါ လောကဟု
 မှတ်။

ယခုပြဆိုခဲ့သည့် ဆယ်ပါးသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိစွဲသမား

ကား ရုပ်တရား၏ ဖောက်ပြန် နာကျင်ကိုက်ခဲ ညောင်းညာ
ပူအေးမှုတို့ကို ငါဖောက်ပြန် နာကျင်ကိုက်ခဲ ညောင်းညာပူအေး
နေတယ်ဟူသာ ငါစွဲစွဲကာ ယူနေတော့၏။ ထို့အတူ ရုပ်
တရား၏ ဖောက်ပြန် နာကျင်မှုကို စိတ်ကသိတာကို ငါသိတာ
ဟုစွဲယူပြီး သညာကမှတ်တာကို ငါမှတ်တယ်ထင်ကာ
ဝေဒနာ၏ ခံစားမှုသဘောကို ငါခံစားနေရသည်ဟု ထင်မှတ်
လျက် ခံစားမှုဝေဒနာကို ငါစွဲစွဲကာ အလေးဂရုပြု၍သာ မှား
ပြီးရင်း မှားရင်းဖြစ်ဖြစ်နေတော့၏။

အမှန်ကား (ယာ ဝေဒနာ အနိစ္စာ ဒုက္ခာ ဝိပရိနာမ
ဓမ္မာ၊ အယံ ဝေဒနာယ အာဒိနဝေါ)ဟု ဟောတော်မူသည်နှင့်
အညီ အကျင်ဝေဒနာကား အမြဲမရှိ၊ ဆင်းရဲ၏၊ ဖောက်ပြန်
ပျက်စီးခြင်းသဘောရှိ၏။ ဤသို့ ဝေဒနာ၏ အပြစ်များကိုရှုရ
မည့်အစား သုခဝေဒနာ၌ စွဲလမ်းနှစ်သက်မှုတဏှာဖြစ်ခြင်း၊
ဒုက္ခဝေဒနာ၌ စိတ်နှလုံး မသာယာ ဒေါသဖြစ်ခြင်းသာ ရှိကြ
ကုန်၏။ ဤကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိသမား၏ ဝေဒနာစွဲမှား
အကုသိုလ်ပွားပုံဟု မှတ်လေ။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ယူစွဲ ခွဲဝေရေး
ကား များပြားလှ၏။ ကျမ်းဂန်တတ်သူတိုင်း၊ နည်းမျိုးစုံစွာ
လိမ္မာသိရှိပြီးဖြစ်ပေမည်။ ဤ၌ကား တရားအားထုတ်သူ
ယောဂီများအတွက် လွယ်ကူဆုံးသော ရှုမြင်ကွက် အကျဉ်းကို
ထုတ်ဆောင်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ စကားအားထုတ်သူများအတွက်
မဟုတ်ပါ။

(၂) သဿတဒိဋ္ဌိ။ ။ ဤလောကခေါ် ၃၁-ဘုံထဲ
၌ ဖြစ်ရှိမှုတို့သည် ဘာတစ်ခုမျှ စွဲမြဲခိုင်ခံ့ တည်တံ့၍နေခြင်း၊
မပျက်စီး မဖောက်ပြန် တာရှည်ခံ၍နေခြင်း၊ တစ်ဘဝမှ တစ်
ဘဝသို့လိုက်ပါ၍ ဖြစ်နေခြင်းမျိုး မရှိပါဘဲလျက်နှင့်-

(၁) အသက် ၆၀ လိပ်ပြာ၊ (၂) ငါ၊ (၃) သတ္တဝါ
ကောင်း၊ (၄) လောက၊ (၅) ပုဂ္ဂိုလ်၊ (၆) ရုပ်၊ (၇) စိတ်၊
(၈) ဝိညာဉ်၊ (၉) မနော၊ (၁၀) နာမ်၊ (၁၁) ကံ၊ (၁၂)
ကမ္မ သတ္တိ၊ (၁၃) အနုသယ၊ (၁၄) တစ်စုံတစ်ခု။

ဤတစ်ဆယ့်လေးမျိုးသော ဓမ္မတို့ကိုတစ်ဘဝမှ တစ်
ဘဝသို့ လိုက်ပါ၍ ဖြစ်သည်။ မပျောက်မပျက် တစ်ဆက်တည်း
ခိုင်မြဲ တည်တံ့ကာနေသည်။ ဤဘဝမှ အသက်လိပ်ပြာ ၆၀
ဝိညာဉ်ကလေးသည် သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထု
ကလေးသည် ဟိုဘဝသို့ ကူးသန်းပြောင်းရွှေ့ကာဖြစ်သည်ဟု
အယူ မှား အထင်မှားကို စွဲယူ၍ ထားခြင်းလည်းကောင်း၊

ဤ ငါ့ ကိုယ် ရုပ်နာမ်သည် ဟိုအနား စသည်မှ သည်
အနား စသည်သို့ ပါလာသည်။ ဤနာရီမှ ဟိုနာရီသို့၊ ဤနေ့
မှ ဟိုနေ့သို့၊ ဤလမှ ဟိုလသို့၊ ဤနှစ်မှ ဟိုနှစ်သို့ ပါလာသည်
ဟု အထင်မှား အမြင်မှားကို စွဲယူ၍ထားခြင်းလည်းကောင်း၊

တစ်စုံတစ်ခုသော တန်ခိုးဣဒ္ဓိ ကယ်တင်ရှင်ကြီးသည်
တစ်စုံတစ်ခုသောဘုံဘဝ၌ မသေမပျောက် မပျက်မစီးဘဲ

အမြဲထားရသာ တည်ရှိနေသည်ဟု အထင်မှား အမြင်မှား အယူအစွဲမှား ရှိနေခြင်းလည်းကောင်း သဿတဒိဋ္ဌိချည်း မည်၏။

မှတ်ချက်။ ။ ဤအရာဝယ် အချို့စာပေအကျော် ဆရာတော်တို့ပြုသော ကျမ်းဂန်တို့၌ ကံ၊ ကံ၏သတ္တိသည် မပျက်စီး မပျောက် ကွယ်ဘဲ တစ်ဘဝမှ တစ်ဘဝသို့ အရိပ် ပမာ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါနေဟန်၊ လိုက်ပါနေကြောင်းများနှင့် ရေးသား ထားသည်လည်းရှိတတ်၏။ ထိုဆရာတို့ စကားကို ပမာဒလေခဟူသာ မှတ်လေ။

ကံနှင့်ကမ္မသတ္တိတို့ မလိုက်ပါပုံကို လူတိုင်းနားလည် ရန် အလွယ်ဆုံးနည်းဖြင့် ရှင်းပြမည်။ ဤဘဝ၌ မိမိတို့ပြုလုပ် သမျှ(စေတနာ) ကံသည် ဥပါဒ်- ဌိ- ဘင်အားဖြင့် ထင်ထင် ရှားရှား ပျက်စီးချုပ်ပျောက်၍ သွားပြီဖြစ်ရကား ကံ၏စေစား ရာ ဤကံကိုမှီကာ ဖြစ်လာရတဲ့ ကမ္မသတ္တိကလေးဟာလဲ သူ ၏မှီရာ ကံနှင့်အတူသာ ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားချေပြီဟု “နိတတ္ထ ဒေသနာ”မူချတိုက်ရိုက်နည်းဖြင့်သာ မှတ်ယူရမည်။

ကံ၊ကမ္မသတ္တိနှင့်စပ်လျဉ်း၍အဘိဓမ္မာနည်း၊ ဒိဋ္ဌိစင် ကြယ် သောနည်းအားဖြင့် လိုက်ပါရိုး ဓမ္မတာမရှိချေ။ ယခု

ဘဝပြုလုပ်သမျှ ကံစေတနာသည် ယခုဘဝမှာပင် ချုပ်ပျက်၍
သွားချေပြီတကား။ “အနန္တရနိရုဒ္ဓါ စိတ္တစေတသိကာ ဓမ္မာ
ပဋ္ဌပုန္နာနံ စိတ္တစေတသိကာနံ ဓမ္မာနံ အနန္တရပစ္စယေန
ပစ္စယော”လို့ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာမှာ ဟောတော်မူတယ်။ သူ့
သဘောက တည်တံ့နေစရာ အမျှင်အတန်း အကြားကလေးမျှ
မရှိဘဲ တရစပ်တည်း ခုဖြစ်ခုချုပ် ခုဖြစ်ခုချုပ်နှင့်အခြားမရှိ
ချုပ်ဆုံးပျက်စီး ပျောက်ကွယ်သွားကြတဲ့ စိတ်စေတသိက်တရား
တို့က နောက်ထပ် အတူတူဖြစ်ပေါ် ဖြစ်ပေါ်လာကြတဲ့ စိတ်
စေတသိက်တရားတို့အား အခြားမရှိဖြစ်တတ်တဲ့ ဖြစ်စေနိုင်တဲ့
နည်းနှင့် ဖြစ်စေတယ်လို့သာ ဆို၏။ မပျက်စီး မပျောက်ကွယ်ဘဲ
သူသည်ပင်လျှင် တစ်ဘဝမှ တစ်ဘဝသို့ အရိပ်ပမာ လိုက်ပါ
လိုက်ပါနေကာ အကျိုးပေးဖြစ်ဖြစ်နေတာလို့ မဆိုမဟောပေ။

“ကုသလာကုသလံ ကမ္မံ ဝိပါကာနံ ခန္ဓာနံ ကဋ္ဌတ္တာစ
ရူပါနံ ကမ္မပစ္စယေန ပစ္စယော” သည်ဒေသနာတော်မှာလည်း
အထက်ပါအတိုင်း ယခုဘဝပြုလုပ်သမျှ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်
ကံသည် တစ်စုံတစ်ခုမျှ နောက်ဘဝသို့ မပါဘဲ အကျိုးဝိပါက်
ခန္ဓာတို့အားလည်းကောင်း၊ ကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်တရားတို့အား
ကောင်း ပြုပြင်တတ် ဖြစ်ပေါ်စေတတ်တဲ့ ကံအထောက်အပံ့
ဖြင့်ကျေးဇူးပြုကာ ဖြစ်စေတယ်လို့သာ မှတ်ရမည်။ ကံ- ကံ၏
သတ္တိကလေးက မပျက်စီး မပျောက်ကွယ်ဘဲ အရိပ်ပမာ

လိုက်ပါကာ ကောင်းဆိုးအကျိုးဝိပါက်ခန္ဓာတို့ကို ဖြစ်နေသည်ဟု မထင်ရ၊ မမှတ်ရ၊ မစွဲမယူရ၊ တစ်စုံတစ်ခုပါသည်ဟု ယူစွဲက သဿတဒိဋ္ဌိဖြစ်မြဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ “မပါဟု ယူဆပြောဆိုခြင်းကြောင့် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ မဖြစ်နိုင်။ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ပုံသဘောကား မိမိမှာ တဏှာသမုဒယတန်းလန်းရှိလျက်နှင့်ပင် နောက်ဘဝ၌ ရုပ်နာမ်စသည်တို့ ဘာတစ်ခုမျှ မဖြစ်တော့ပေ။ ပြတ်စဲကုန်ဆုံးခြင်းသို့ရောက်ပြီဟု ဘဝပြတ် ယူစွဲခြင်းမျိုးသာဖြစ်၏ ဟုမှတ်လေ”

ခန္ဓဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော် ခဇ္ဇနိယဝဂ်၌ “န ဟေဝ ခေါ ရူပံ အတ္တတော သမနုပဿတိ၊ န ဝေဒနံ၊ န သညံ၊ န သင်္ခါရေ၊ န ဝိညာဏံ အတ္တတော သမနုပဿတိ၊ အပိ စ ခေါ ဧဝံ ဒိဋ္ဌိ ဟောတိ၊ သော အတ္တာ၊ သော လောကော၊ ယော ပစ္စဘဝိဿတိ နိစ္စော ဓုဝေါ သဿတော အဝိပရိဏာမ ဓမ္မောတိ၊ ယာ ခေါ ပန သာ ဘိက္ခဝေ သဿတဒိဋ္ဌိ” ဤဒေနာတော်၏အရ ခန္ဓာငါးပါးထဲက ဘယ်ခန္ဓာကိုမှ ငါဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လောကဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြဲသည်၊ တစ်ဘဝမှ တစ်ဘဝသို့ လိုက်ပါရွှေ့ပြောင်း၍ ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း မစွဲမယူဘဲ ခန္ဓာငါးပါးမှ တစ်ပါးဖြစ်တဲ့ တစ်စုံတစ်ခုသော ငါနှင့်ငါ၏ အသုံးအဆောင် လောကသည်သာ

မြဲစွဲခိုင်ခံ့တည်တံ့သည်။ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်ပါသည်
ဟုယူသော သဿတဒိဋ္ဌိလည်း ရှိသေးကြောင်းကို ဟောတော်မူ
၏။ ထိုမှတစ်ပါး သဿတဒိဋ္ဌိနှင့်စပ်၍ဟောသော ပါဠိတော်
ပေါင်းများစွာရှိသေးသည်။ သို့သော် ဤမျှဖြင့် သဿတဒိဋ္ဌိ၏
အစွဲအငြိမျိုးကို ရိပ်စားမိလောက်ပြီဖြစ်ရကား နောက်ပါဠိတော်
များကို ဖော်ပြကိုးကားခြင်းမှ ရပ်စဲလိုက်တော့၏။

(၃) ဥစ္ဆေဒ ဒိဋ္ဌိ ။ ။ တတ္ထ ကတမာ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ၊
ဥစ္ဆိဇ္ဇိဓိဿတိ အတ္တာစ လောကောစာတိ၊ ယာ ဧဝရူပါ ဒိဋ္ဌိ ဒိဋ္ဌိ
ဂတံ(ပ) ဝိပရိယေ သဂ္ဂါဟော၊ အယံ ဝုစ္စတိ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ။
(ခုဒ္ဒကဝိဘင်း ပါဠိတော်။) ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကား ဘယ်အယူ
အစွဲမျိုးကို ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိခေါ်ပါသနည်း။ အတ္တခေါ် ငါသည်လည်း
ကောင်း၊ ငါ၏ဘဝသည်လည်းကောင်း၊ လောကခေါ် သတ္တဝါ
အပေါင်းသည်လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ ဘဝသည်
လည်းကောင်းပြတ်လတ္တံ့၊ ဘဝတစ်ပါးမရှိဟု မှားမှားယွင်းယွင်း
ရှာမှီးစွဲလမ်း၍ ယူခြင်းမျိုးကို ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိခေါ်ဆို၏ဟုဟော
တော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

ဣတိဝုတ် ပါဠိတော် ဒိဋ္ဌိဂတသုတ်၌လည်း ကထဉ္စ
ဘိက္ခဝေ အတိဓာဝန္တိ ဧကေ ဘဝေနဝ ခေါ ပနေကေ
အဋ္ဌိယမာနာ ဟရာယမာနာ ဇိဂုစ္ဆမာနာ ဝိဘဝံ အဘိနန္တန္တိ

‘ယတော ကိရ ဘော အယံ အတ္တာ ကာယဿ ဘေဒါ ဥစ္ဆိဇ္ဇတိ ဝိနဿတိ န ဟောတိ ပရမ္မရဏာ၊ ဧတံ သန္တံ ဧတံ ပဏီတံ ဧတံ ယာထာဝန္တိ ဧကေ’ဟု ဟောတော်မူပြန်သည်။
၎င်း၏ ဆိုလိုရင်း အကျဉ်းချုပ်ကား ရဟန်းတို့၊ အချို့သောသူ တို့သည် ဘဝကို ငြီးငွေ့ရှက်နိုး စက်ဆုပ်ကြကုန်လျက် ဘဝ၏ ကင်းပြတ်ချုပ်ဆုံးခြင်းကို နှစ်သက်လိုလားကြကုန်၏။

အချင်းတို့၊ ဤ ငါ၏အတ္တ ငါ၏ဘဝသည် ကိုယ် ခန္ဓာပျက်စီးခြင်းကြောင့် ပြတ်၏။ နောက်တစ်ဖန် မဖြစ်တော့ဘဲ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်၍ သွား၏။ သေသည်မှ နောက်၌ တစ်ခါထပ်၍ မဖြစ်မရှိတော့ပေ ဟူသော ဤငါ၏ အယူအစွဲသည် မည်သည့်ပညာရှိမျှ မပယ်ဖျက် မချောက်ချားနိုင်ခြင်းကြောင့် ငြိမ်သက်သော သန္တဖြစ်၏။ ဤသို့ ငြိမ်သက်ခြင်းကြောင့်ပင် မွန်မြတ် သော ပဏီတလည်းဖြစ်၏။ ဤသို့ ငြိမ်သက်မွန်မြတ် သောကြောင့်ပင် ဟုတ်မှန်သော ယာထာဝလည်းဖြစ်၏ ဟု ပြောဆိုစွဲယူ နှစ်သက်ကြကုန်၏။

ဤသို့လျှင် “အကြောင်းသမုဒယရှိက အကျိုးဖလဖြစ် ပေါ်ရမြဲဟု” ငါဘုရား ဟောထားသော တရားဒေသနာတော်ကို ခုန်ကျော်ပြေးလွှား လွန်၍သွားကြ၏။ ဤစွဲယူခြင်းမျိုးကို

ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိဟု မှတ်ရာသည်။

ဥစ္ဆေဒသဘောနှင့်စပ်၍ ဟောကြားသော ပါဠိတော် ပေါင်းများစွာရှိသေးသော်လည်း ဤမှနောက်၌ အကိုးအကား ပါဠိတော်များကို ထုတ်ဖော်မပြတော့ဘဲ ၎င်းအယူအစွဲ၏လိုရင်း ကိုသာ လူအများနားလည်လွယ်အောင် အကျဉ်းမျှထုတ်ဆောင် ၍ပြတော့မည်။

မိမိမှာ တဏှာသမုဒယ မကုန်သေးဘဲ တန်းလန်းရှိ လျက်နှင့် နောက်ဘဝဆက်၍ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ရုပ်စသည်တို့ အသစ်မဖြစ်တော့ဘူး၊ တစ်စုံတစ်ခု ဘာမျှမဖြစ်တော့ဘူး၊ ဘဝမရှိ ကောင်းတော့ဘူး၊ ဘဝပြတ်စဲကာသွားပြီဟု အထင်မှား၊ အယူမှား၊ အစွဲမှားများကို ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိဟုချည်း မှတ်သိရာသည်။ ထို့ အတူ သမုဒယမကုန်သေး မပယ်သေးဘဲလျက် ငါသည် နှစ် ဘဝပြီးလျှင်၊ သုံးဘဝပြီးလျှင်၊ လေးဘဝပြီးလျှင်၊ ငါးဘဝ ပြီးလျှင်၊ ခြောက်ဘဝပြီးလျှင်၊ ခုနစ်ဘဝပြီးလျှင် ဘဝပြတ် တော့သည်။ နောက်အသစ် မဖြစ်တော့၊ ဘာတစ်ခုမျှ မဖြစ် တော့၊ မရှိတော့ပေဟု အယူ အထင် အမြင်အစွဲမှားများကား ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိသမားများသာ ဖြစ်လေသည်ဟူ၏။

၀၀ ၀၀ ၀၀

ဒိဋ္ဌိသုံးပါးမှ လွတ်သောနည်းများ

ယခုပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဒိဋ္ဌိမျိုး သုံးပါး အယူဆိုး အစွဲဆိုး ကြီးများမှ လွတ်ကင်းရာ သမ္မာဒိဋ္ဌိအယူမှန် လောကုတ္တရာ မဂ္ဂင်ဉာဏ် သက်ဝင်ရန်နည်းလမ်းကို အသိရလွယ်နိုင်ဆုံးသော နည်းဖြင့် လူတိုင်းသိနိုင်အောင် ထုတ်ဆောင်ကာပြလိုက်သည်။ ယောဂီတိုင်းနှင့်အမျိုးကောင်းသားသမီးတိုင်း အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ကြ၊ မှတ်ကြ၊ နှုတ်တက်အာဂုံဆောင်ထားကြပြီးလျှင် သူတစ်ပါးတို့အားလည်း ဟောကြားသင်ပြ ဝါဒဖြန့်ချိပေးကြပါ ကုန်။

ဤဘဝ ဖြစ်ကြတဲ့ ရုပ်၊ စိတ်၊ ဝိညာဉ်၊ မနော၊ နာမ်၊ ကံ၊ ကမ္မသတ္တိ၊ အနုသယတို့သည် ဤဘဝ ဤခဏတွင်ပင် ပျက်စီး၊ ပျောက်ကွယ်၊ ချုပ်ဆုံး ချုပ်ဆုံးကာ သွားကြပြီဖြစ်၍ နောက်ဘဝသို့ တစ်တိုတစ်စ ဘာတစ်ခုမျှ မပါ မလိုက် မရှိကြ ပေ။

သို့သော် ဤဘဝပြုလုပ်သော ကံ၏သတ္တိကြောင့် ဤ ဘဝ၏ ရုပ်နာမ်တို့နှင့် ရွေးလို့မရအောင် အလုံးစုံတူညီသော ရုပ်၊ စိတ်၊ မနော၊ နာမ်၊ ကံ၊ ကမ္မသတ္တိ၊ အနုသယတို့သည် နောက်ဘဝမှာ အသစ်အသစ်ဖြစ်လာကြ၍သာ ဘဝ ရှိသည်။ နောက်ဘဝသို့ရောက်သည်၊ ကောင်းမျိုးဆိုးမျိုး အကျိုးအပြစ် တွေကို ခံစားစံစားရသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆ ပြောဆိုစွဲမှတ်ခြင်း

မျိုးကား အမှန်တရားကို ထင်မြင်ယူဆ စွဲမှတ်ခြင်းမျိုးသာဖြစ်၍ သမ္မာဒိဋ္ဌိသမားအစစ်ဖြစ်၏။ ဒိဋ္ဌိဆိုးကြီး သုံးမျိုးတို့၏အစွဲမှ လည်းကင်းလွတ်၏။

ထပ်၍ ပြောပြပါဦးမည်။ နောက်ဘဝ၌ အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်၍လာကြသော ရုပ်၊ စိတ်၊ ဝိညာဉ်၊ မနော၊ နာမ်၊ ကံ၊ ကမ္မသတ္တိ၊ အနုသယတို့သည် ယခုဘဝက ပါသွားသော အရာဝတ္ထုများ မဟုတ်ကြပေ။ စင်စစ် ယခုဘဝတွင်ပင် ပျက်စီးချုပ်ဆုံး ပျောက်ကွယ်၍ သွားကြတဲ့ ရုပ် နာမ်ဓမ္မတို့နှင့် ရွေးမရအောင် တထေရာတည်း တူညီ၍နေသောကြောင့်သာ ဘဝဆိုတာရှိသည်။ နောက်ဘဝမှာအကျိုးပေးသည်။ ကောင်းဆိုးကျိုးပြစ်တို့ကို ခံစားစံစားရသည်ဟု မှတ်ယူပါ။

ယခုဘဝပြုလုပ်သမျှ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့ သည် ဤဘဝတွင်ပင် ဖြစ်ပျက်ချုပ်ဆုံးကာ ပျောက်ကွယ် ပျောက်ကွယ်၍ သွားကြပါသော်လည်း ထိုကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့၏ သတ္တိအကျိုး ဝိပါက်သဘောက နောက် ဘဝမှာ ရွေးမရအောင်တူညီတဲ့ အသစ်အသစ်ဖြစ်လာနိုင် သော အထောက်အပံ့ ပစ္စည်းပဋ္ဌာန်းနည်းဖြင့် ဖြစ်ကြသော ကြောင့်သာ အကျိုးအပြစ်ကို ခံရစံရသည်ဟုထင်ခြင်း၊ ယူ ခြင်း၊ စွဲမှတ်ပြောဆိုခြင်းသည် အလွန်ကောင်းမြတ်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိစွဲလည်း မဖြစ်။ သဿတ ဒိဋ္ဌိထဲလည်း မပါ။

ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိမှလည်း လွတ်ကင်းကာ ရှစ်ဖြာ သော မဂ္ဂင်တရားတွင် ပါဝင်သည့် သမ္မာဒိဋ္ဌိ အယူစင်သူ သဇ္ဇနန္တယ်ဝင် သူတော်စင် အမျိုးကောင်းသားသမီးများတို့ လိုက်စားယူငင် ကျင့်စဉ်ဖြစ် သောတရားဟု မှတ်သားကြရာသတည်း။

ဤသို့လျှင် ဒိဋ္ဌိမျိုးသုံးပါးမှ လွတ်သောအစွဲအယူကို စင်ကြယ်သည်ထက် စင်ကြယ်အောင် ကမ္မပစ္စည်း၊ နာနာက္ခကံ က ကမ္မပစ္စည်း၊ ဥပနိဿယ ပစ္စည်းတို့၏ အကြောင်းအဆက် အကျိုးပေးသဘောသွား ဖြစ်စဉ်များကိုလည်း မိမိတို့ဆရာ သမားများထံ ဆည်းကပ်ခစား ဝပ်တွားမေးမြန်းစုံစမ်းသမှု ပြုကြရာသည်။ ဤပညာမျိုးသာလျှင် ဘဝ၏တန်ဖိုးအရှိဆုံး ပညာ၊ ဆင်းရဲဆုံးရာ ချမ်းသာအရပ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးတတ်သော ပညာဖြစ်သည်ဟု မှတ်ကြရာသည်။ ဂမ္ဘီရ သုညတ နိပုဏ ဒေသနာတော်များဖြစ်၍ အလွန်ကြားနာ မှတ်သားရခဲသည်။ နက်နဲခက်ခဲသည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။ သူတော်ကောင်းပညာ ရှိတို့သာ လိုလားနှစ်သက်ကြကုန်သည်ဟူ၏။

ဤပြဆိုရှင်းလင်းခဲ့ပြီးသော သက္ကာယ၊ သဿတ၊ ဥစ္ဆေဒ ခေါ် ဒိဋ္ဌိမျိုးသုံးပါး အယူအစွဲဆိုးများကို အမြစ်ပြုတ် ကင်းစင်သွားလျှင်ပင် ကျန်ဒိဋ္ဌိကြီး လေးပါးနှင့်တကွ ၆၂-ပါး သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ သဿတဒိဋ္ဌိမျိုး ၅၃-ပါး၊ ၂၂-ပါးသော ဥစ္ဆေဒ ဒိဋ္ဌိ ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ၂၀- စသည့် အခြားဒိဋ္ဌိအဆွယ်အပွား

အယူမှားဟူသမျှတို့လည်း အမြစ်ပြုတ် ကင်းစင်သွားနိုင်ကြောင်း များကို ယုံမှားမရှိ မှတ်ကြရာသည် သူတော်ကောင်း ယောဂီ အပေါင်းတို့။

မှတ်ချက်။ ။ ဤသို့လျှင် ကျေးဇူးရှင် စွန်းလွန်းဆရာ တော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်အဆက်ဆက် ယောဂီသူမြတ်တို့သည် ရုပ်နာမ် နှစ်ပါး တို့၏ ဖြစ်ပွားချုပ်ပျက်မှု ပရမတ် ဆတ် ဆတ်ကိုသာ ရှုမှတ်စွဲယူကြသူများ ဖြစ်၍ အတ္တစွဲမှား မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတရား ကင်းစင်သူများ သာဖြစ်ကြရကား “အတ္တကိလမထာနု ယောဂအကျင့် မဖြစ်မဟုတ်။” ဗုဒ္ဓဘုရား ၏ “အရိယ” တရားစစ်သာ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာသိမှတ်ကြရာသတည်း။

၀၀ ၀၀ ၀၀

ရှုရှိုက်နည်းမျိုး လေးပါး

စွန်းလွန်းယောဂီတိုင်း ဤရှုရှိုက်မှတ်သားနည်းမျိုး လေးပါးကို ကြိုတင်သိရှိထားခြင်းဖြင့် ဗဟုသုတများ၍ စွန်းလွန်းတရားနည်းမှန်ကို ကျင့်ကြံပွားများ ကြိုးစားအားထုတ် သွားနိုင်ရန် ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်သည်။

(၁) ယုန်သတ္တဝါရှုနည်း။ ။ယုန်သတ္တဝါများသည် တိုတောင်းလျင်မြန်စွာ ရှုရှိုက်ကြလေသည်။ တိုစိ တိုစိနှင့်ဝင် လေဝမ်းငိုက်ထဲမရောက်ခင် နှာခေါင်းပေါက်ဝတွင်ပင် ပြန်ထွက် သွားသလို နှာခေါင်းကလေး ပွစိပွစိပြုကာ ရှုရှိုက်ခြင်းမျိုး။ ဤနည်းသည် မြန်လွန်း၍ သမာဓိကိုမရနိုင်သောကြောင့် စွန်းလွန်းယောဂီများ ရှုရှိုက်ပွားများမှု မပြုကြရာ ဟူ၏။

(၂) ယက်ကန်းခတ်ရှုနည်း။ ။ ယက်ကန်းသည်မ သည် ယက်ကန်းရက်သောအခါ လက်ခတ်ယင်သွားကို မိမိ ဖက်သို့ အားစိုက်ဆောင်ယူပြီး ရက်ခတ်လိုက်သလို ဝင်သက် ကို ဆောင့်၍ဆောင့်၍ ရှုသွင်းလိုက်ပြီး ထွက်သက်လေကို တော့ သာယာဖြည်းညင်းစွာ ထုတ်သောနည်းမျိုး။ ဤနည်း သည် ထွက်လေဝင်လေ မညီမျှ၍ သမာဓိမရနိုင်သောကြောင့် မရှုရှိုက်ကြရာ ဟူ၏။

(၃) လွကြီးဆွဲရှုနည်း။ ။သစ်ခွဲပျဉ်တိုက် လွကြီးဆွဲ သမားတို့သည် လွှကို လွှစင်ပေါ်ကလူသို့ ပင့်မြှောက်ထိုးတင် ပေးလိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်း ဆွဲချလိုက်ကာ တစ်နှစ်သုံးလေး ငါး အရေအတွက်ကာလလောက် ရပ်နားပြီးမှ တစ်ဖန်လွှစင် ပေါ်သို့ ပင့်မြှောက်ထိုးတင်ပေးပြီး ဆွဲချပြန်သလို ရှုရှု တစ် နှစ်သုံးလေးငါး ရှုရှုဟု လေးလေးရှည်ရှည်ကြီးဆွဲကာ ရပ် နားရပ်နား၍ ရှုရှိုက်ခြင်းနည်းမျိုး။ဤနည်းသည် ရပ်နားတဲ့

ကြားထဲ၌ အပြင်အာရုံဆီသို့ ကြံစည်စိတ်ကူးမှု ဝိတက်များဝင် နိုင်၍ သမာဓိမရနိုင်သောကြောင့် စွန်းလွန်းနည်းပြဆရာတော် များက တားမြစ်တော်မူကြသည်။

(၄) ငါးမန်းဆွဲရှုနည်း။ ။သစ်တုံး ထင်းတုံးတို့ကို ဖြတ်သောအခါ လွှဲဆွဲသမားနှစ်ယောက်တို့သည် နားပန်းစွန် လက်ကိုင်တုတ်ကို မြီစွာဆုပ်ကိုင်လျက် သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် ကာလအနည်းငယ်ကလေးမျှ ရပ်နားခွင့်မပေးဘဲ ရှိုး-ရှိုး- ရှိုး- ရှိုး ဟုအဆက်မပြတ်တရစပ် လေးလေးမှန်မှန် ရှည်ရှည်ကြီး ဆွဲတိုက်ဖြတ်တောက်သွားသလို စွန်းလွန်းယောဂီသည် ဝင်လေ နှင့်ထွက်လေကို အချိန်ကာလအားဖြင့် သုံးစက္ကန့်လောက်၊ အရှည်ပမာဏအားဖြင့် တစ်တောင်လောက် မှန်းထားကာ ရှုရှု-ရှုရှုဟု ထွက်လေနှင့်ဝင်လေကို အဆက်မပြတ် တရစပ် မရပ်မနားစေဘဲ ဆူလည်လိုက်သွားအောင် ဝီရိယာဓိပတိ၊ ဝီရိယိန္ဒြေ၊ ဝီရိယဗိုလ်တပ်လျက် ပြင်းထန်သော သမ္ပပ္ပဓာန် လုံ့လဝီရိယဖြင့် အားစိုက်ကြိုးစား မနားမနေ ရှုရှု- ရှုရှု လျက် ထိသိမှုပေါ်မှာ သတိခိုင်မြဲစွာထား၍ စူးစူးစိုက်စိုက် လိုက်မှတ်နေခြင်းမျိုးကိုသာ အလိုရှိစွာဖြင့် တိုက်တွန်းရှုရှုခိုင်း သည်။ ဤနည်းသည် သမာဓိမြန်မြန်ရလွယ်၍ ဝေဒနာမြန်မြန် ပေါ်လွယ်သော နည်းဖြစ်၏ဟု မှတ်လေ။

ယောဂီများ စိတ်ထားပြောင်းလဲပေးမှု

အချက်ကြီးလေးချက်

သမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာ နှစ်ဖြာသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတို့တွင် တစ်ပါးပါးကို အားထုတ်လိုသော ယောဂီသည် သို့မဟုတ် အားထုတ်ပွားများနေသော ယောဂီသည် မိမိပွားများအားထုတ်နေဆဲ တရားအာရုံထဲ၌ စိတ်ထားစွဲမြဲ တည်ကြည်အေးမြရေးအတွက် အောက်ဖော်ပြပါ စည်းမျဉ်းဥပဒေသကြီးလေးချက်ကို ကြည့်ရှုမှတ်သား စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မိမိတို့တရားထိုင်သောအခါ လိုမည်ထင် သောနေရာ၌ နည်းယူပြုပြင်ပေးကြကုန်ရာသည်။ ဤနည်းကြီး လေးပါးကား ဆရာတော်ဦးဩဘာသ၏ နည်းမဟုတ်ပေ။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားခဲ့သော နည်းသာဖြစ် ချေသည်ဟူ၏။

(၁) ယောဂီသည် တရားအားထုတ်နေစဉ် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်၍ စိတ်ထားတွန့်ဆုတ်လျော့ပါးပြီး စိတ်အားငယ်လာသောအခါ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်အတွင်း၌ ရခဲ့ကြုံခဲ့သော လူ့ဘဝကိုရလျက် ကိုယ် နှုတ် စိတ်ထား ကံသုံးပါးကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းကာ သီလနှင့်ပြည့်စုံသူသာဖြစ်သည်။

သီလရှိသော ငါသည် ကောင်းမြတ်မှန်ကန်တဲ့
ဝိပဿနာဘာဝနာ ကုသိုလ်တရားအလုပ်ကို ပွားများအားထုတ်
နေတာသာဖြစ်သည်။ ကြောက်စရာအလုပ်ကို လုပ်နေတာ
မဟုတ်။ ဤဝိပဿနာဘာဝနာ တရားအလုပ်များကားငါ့အား
နှစ်ခြိုက်စရာ ကိုယ်စိတ်အေးမြစရာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို
ပေးရမည်မှာ မုချသာတည်း။

ဤကောင်းကျိုး သုခတရားစုကို ငါမတွေ့ရသမျှ
ငါ၏ လုံ့လဝီရိယကို နောက်မဆုတ် အလျော့မပေး ကြိုးစား၍
ရှုမှတ်သွားတော့မည်သာဟု မိမိစိတ်ကို မြှောက်ပင့် မြှောက်ပင့်
၍ပေးရမည်။ ထိုင်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ အလင်းရောင်၌ နေခြင်းတို့
ကိုလည်း မကြာခဏ ပြုလုပ်ပေးရမည်ဟူ၏။

(၂) ယောဂီသည် တရားထဲ၌ စိတ်ဓာတ်မတည်
ကြည်၊ တရားအာရုံကို မှတ်လို့မရ၊ စိတ်ပြန့်လွင့်လွန်းသောအခါ
ဝီရိယကို အလတ်စားလောက်ထားပေးပြီး မိမိစိတ်ငြိမ်းအေး
ချမ်းသာမည်ထင်သည့် မိမိနှစ်သက်ရာ ကုသိုလ်တရားစု
တစ်ခုခုထဲမှာထားလျက် သင့်လျော်သော ကျောင်းသင်္ခမ်း
လိုက်ဂူ အဆောက်အအုံ ရာသီဥတု ဘောဇဉ်နှင့် ချမ်းသာ
သော ဣရိယာပုထ်တို့ကိုယူကာ အားထုတ်ပေးရမည်။

(၃) ယောဂီသည်ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားအပေါ်၌ မယုံကြည်
မနှစ်သက် စိတ်မရွှင်ပျ စိတ်မဝင်စား သဒ္ဓါတရား ခေါင်းပါး

လာသောအခါ အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးစတဲ့ ကြောက်
ထိတ်လန့်ဘွယ် သံဝေဂတရားတို့ဖြင့် ခြောက်လှန့်ဆုံးမကာ
အကြိမ်ကြိမ် အောက်မေ့ပွားများပေးရမည်။

ရတနာသုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်များနှင့်
နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ သဒ္ဓါဂုဏ်၊ ဗြဟ္မာတို့၏ စည်းစိမ်
ချမ်းသာ သဒ္ဓါဂုဏ်တို့ကို ပုံသက်သေတင်ကာ အဖန်ဖန်ဆင်
ခြင် အောက်မေ့ရမည့်ပြင် နိဗ္ဗာန်၏ အစဉ်အမြဲ ငြိမ်သက်အေးမြ
ချမ်းသာသောဂုဏ်တို့ကို ဆင်ခြင်အောက်မေ့ကာ မိမိမုချ
တွေ့မြင်ခံစားရချိန်မည်ဟု ယုံကြည်သောသဒ္ဓါတရားဖြင့် စိတ်
ကို ဆုံးမရွှင်ပျစေလျက် ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်၊ ဝီတိသမ္မောဇ္ဈင်
တို့ကို ပွားများပေးရမည်။

(၄) ယောဂီသည် မိမိအားထုတ်ပွားများဆဲ တရားထဲ
၌ မတွန့်တို မလျော့ပါး စိတ်ထားမပြန့်လွင့်ဘဲ သင့်တင့်လျောက်
ပတ်၍ ကြည်လင်ရွှင်ပျ စိတ်ညီမျှနေသောအခါမျိုး၌ မိမိစိတ်
ကို မြှောက်ပင့်နှိမ့်ချ ဆုံးမပေးခြင်းစသည့် အထက်ဖော်ပြပါ
လုပ်ငန်းရပ်များကို မပြုမလုပ်မူ၍ လျစ်လျူရှုကာထားလျက်
မိမိပွားများရှုမှတ်ဆဲတရားကိုသာ သံသေမဲမဲ အားခဲပွားများ
မှတ်သားစူးစိုက်လျက် နေရမည်။

၀၀ ၀၀ ၀၀

ဝိပဿနာပွားများနည်း သုံးပါး

ယောဂီတိုင်း ယောဂီတိုင်းဟာ ကိုယ်ပွားများအားထုတ်
နေတဲ့ တရားနည်းကို သေချာတိကျစွာ သိရှိထားရပေမည်။
သူတစ်ပါးကမေးမြန်းလာရင်လဲ ပြတ်သားမှန်ကန်စွာ ရှင်းလင်း
ပြောကြား ဖြေဆိုတတ်ရပေမည်။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်
စတုတ္ထ နိပါတ်ပါဠိတော် ယုဂနန္ဒသုတ်မှာ အရှင်အာနန္ဒာထေရ်
ဟောကြားထားတော်မူခဲ့သော ဘာဝနာတရား အားထုတ်သူ
တို့လိုက်နာပြုကျင့်ရမည့် ပွားများပုံ နည်းသုံးချက်ကို ယောဂီ
တို့အတွက် ထုတ်ယူဖော်ပြပေးလိုက်ကြောင်း။

(၅) သမထ ပုဗ္ဗင်္ဂမ ဝိပဿနာ ဘာဝနာနည်း။ ။
သမထတရားကို ရှေးဦးစွာ ပွားများအားထုတ်လျက် သမာဓိ
တရား အတော်အတန် အားရှိအားကောင်း တည်ကြည်လာမှ
သာ ဝိပဿနာဘက်သို့ အမှတ်ပြောင်းကာ ဝိပဿနာတရား
ကို ဆက်လက်ပွားများ အားထုတ်သွားတဲ့နည်းကို(သမထပုဗ္ဗင်္ဂမ
ဝိပဿနာ ဘာဝနာနည်း)ဟု မှတ်ရမည်။

(၂) ဝိပဿနာပုဗ္ဗင်္ဂမ သမထဘာဝနာနည်း။ ။
ဝိပဿနာတရားကို ရှေးဦးစွာ ပွားများအားထုတ်ပြီးမှ ယောဂီ
၏စိတ်အမှတ်ထဲမှာ သမာဓိတရား အားနည်းသေးသည်ထင်
ကာ သမထဘက်သို့ အာရုံပြောင်းလျက် သမထတရားကို
ဆက်လက်ပွားများပြီး သမာဓိ အတန်ရလောက်သောအခါ

တစ်ဖန် မိမိမူလ စတင်အားထုတ်ခဲ့သော ဝိပဿနာကိုပင် ပြန်ကောက်ပွားများအားထုတ်သော နည်းမျိုးကို(ဝိပဿနာ ပုဗ္ဗင်္ဂမ သမထဘာဝနာနည်း)ဟု မှတ်ရမည်။

(၃) ယုဂနန္ဒ ဘာဝနာနည်း။ ။ သမထကို အထူး အခြေခံမထားတော့ဘဲ ဝိပဿနာကို အားထုတ်ရုံနဲ့ သမထပါ ပူးတွဲပါလာအောင် အားထုတ်ပွားများသော တရားနည်းမျိုးကို သမထ ဝိပဿနာ နှစ်ဖြာအစုံတွဲကာ ပေးသောကြောင့်(ယုဂနန္ဒ ဘာဝနာနည်း)ဟု မှတ်ရမည်။

မှတ်ချက်။ ။ ဤ ၃-နံပါတ်(ယုဂနန္ဒ)နည်းသည်ယခု ခေတ်ကာလနှင့် အထူးသင့်လျော်သော နည်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျေးဇူးရှင် စွန်းလွန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး လက်တွေ့ပြသွားတော်မူသော အာနာပါနုပုသန နည်းခေါ်သည့်(ရှု၊ ရှဲ့)နည်း သည်လည်း ဤ ယုဂနန္ဒဘာဝနာနည်း မျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။

၀၀ ၀၀ ၀၀

သမထနှင့် ဝိပဿနာ တန်ဖိုးကွာပုံ

ယောဂီများသိထားရန် ဝိပဿနာတရား ပွားများအား ထုတ်ပုံ နည်းမျိုးသုံးပါးကို ခွဲခြား၍ ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပေပြီ။ ဘာဝနာတရားသည် (၁) သမထဘာဝနာ၊ (၂) ဝိပဿနာ ဘာဝနာဟု နှစ်ပါးရှိ၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် သမထဘာဝနာ ကား ပညတ်ကို အာရုံပြုသည့် သာသနာပတရား၊ (လောကုတ္တရာမနော၊ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတို့နှင့်မစပ်၊ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ မဖက်)အနှစ်သာရ ဘာမျှမပါတဲ့ အကာသက်သက်တရားမျှသာ ဖြစ်ချေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုလို သာသနာတော်တွင်း အခါမျိုးမှာ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ လောကီဘက်သက်သက်ဖြစ်သော သမထ ဘာဝနာနည်းမျိုးကို မနှစ်မြို့ မလိုလား မပွားများကြစေရာ။ သာသနာတော်မှာ ရှေးဦးစွာ ကွယ်ပျောက်ကြမည့် ဂမ္ဘီရဓမ္မ ပရမတ္ထအစစ်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်တရား ဝိပဿနာဘာဝနာများကိုသာ ကြိုးစားရှာမှီး ပွားစီးကြရာ၏။

ဤအကြောင်းနှင့်စပ်ပြီး ညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ဦး၏ လျှောက်ထားချက်-

တစ်နေ့သောအခါ မိဘမျိုးရိုး အစဉ်အဆက်အားဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝ၍ လောကီပညာမှာ အမြင့်ဆုံးဒေါက်တာဘွဲ့

ကြီးများရလျက် ညွှန်ကြားရေးမှူးရာထူး၌ ထမ်းဆောင်နေရသူ မူလပင်ကိုယ်အားဖြင့် ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလေးစားသည့် အမျိုးကောင်းသားတစ်ယောက်သည် တို့များ၌ မှောက်သို့လာရောက်ရှိခိုးကာ လျှောက်ထားဆွေးနွေးမေးမြန်းဖူးသည်ကား-

တပည့်တော်ဟာ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဝိပဿနာဒီပနီကျမ်းစာတွေကြည့်ပြီး ဘာဝနာတရား အားထုတ်ပွားများပါသော်လဲ ပင်ပန်းဆင်းရဲလျက် ချွေးတွေနစ်အောင် ထွက်ရုံမှတစ်ပါး တရားထူးနိမိတ်တို့၊ ဉာဏ်စဉ်တို့ဆိုတာ အရိပ်အရောင်မျှပင် မြင်မလာပါဘုရား။ ဘာများချွတ်ယွင်းနေလို့ ပါလဲဟု ခရိုင်မြို့ကြီးတစ်မြို့က နာမည်ကြီးတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးတစ်ပါးထံ လျှောက်ထားမေးမြန်းတဲ့အခါမှာ-

အင်း--- ဒကာက ကိုယ်နဲ့မတန်တာတွေ အားထုတ်ပွားများနေတာကိုကွ။ သားမယားမရှိဘဲ ခေါင်းတုံးဦးပြည်ဘဝနဲ့ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းထဲမှာ တလုံးလဲလဲလုပ်နေတဲ့ တို့များတောင်မှ မရနိုင်တဲ့ဟာကို မယားချော၊ သားချောတွေနဲ့ ပိုက်ဆံပေါတဲ့ ဒကာတို့လိုဆိုတော့ သာဝေးမှာပေါ့။ “သည်လို ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်တွေကို မလုပ်နဲ့တော့”။ သည်နေ့ညကစပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါး တွစ်ပါးတစ်ပါးကို ရှစ်သောင်းလေးထောင်ရအောင် ပုတီးစိပ်။ အဲသာဟာအကောင်း

ဆုံးနည်းပဲဟု စေခိုင်းလိုက်သဖြင့် ပုတီးကိုပဲသဲသဲမဲမဲစိပ်နေကြောင်းနဲ့တို့များအား လျှောက်ထားဖူးလေသည်။

အော် --- မှားလေစွ၊ မှားလေစွ။ အလွန်ခက်ခဲနက်နဲ၍ သာသနာတော်အတွင်းမှာ တန်ဖိုးအရှိဆုံး၊ ကျင့်ရခဲဆုံး၊ ကျင့်ဖို့အခါအခွင့်ကိုလဲ ကမ္ဘာသင်္ချေ ကုဋေများစွာလွန်မှတလေတစ်ခါသာ ကြုံကြိုက်တတ်သောကြောင့် သူတော်သူမြတ်များ လိုလားနှစ်သက်အပ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ အလုပ်၊ ရုပ်နာမ် ဓမ္မ သဘာဝကို ဝိပဿနာဉာဏ်ထင်အောင် ရှုမြင်ပွားများမှုကြီး လစ်ဟင်းဆုံးရှုံးတာကိုတော့ အရေးမထား၊ မလေးမစား။ အားထုတ်ချင်အောင် မဟောကြား မဆုံးမဘဲ အရေးမကြီးတဲ့ ပုတီးကြီး လက်မှာကိုင်တာကိုတော့ အရေးတကြီးလုပ်ကာ ညွှန်ကြားစေခိုင်းလေခြင်းဟုသာ ဓမ္မသံဝေဂ ရမိပါတော့သည်။

၀၀ ၀၀ ၀၀

ယောဂီနှင့် စိပ်ပုတီး

သည်နေရာမှာ “ဗုဒ္ဓါနုဿတိံ ဘာဝေထ၊ ဘာဝနာန မနုတ္တရံ” တွေ ဘာတွေ ညာတွေနဲ့ ဆင်ခြေဆင်လက် တက်နေစရာမလိုပါ။ မြတ်စွာဘုရား လိုလားနှစ်သက်တော်မူတဲ့ “ဧကာဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ ပဿတော ဥဒယဗ္ဗယံ” ဟူသော ဝိပဿနာတရားတော်မြတ်ကို လေးလေးစားစားနှင့်အားထုတ်

ပွားများ စူးစိုက်မှတ်သားနေတဲ့ ယောဂီဟာ ဘုရားရှင်၏ဂုဏ်
တော်ကျေးဇူးတော် အဆုံးအမတော်များကို ယုံကြည်ကိုးစား
ပွားများနေသည်မည်တာပဲ။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာထဲ သက်ဝင်
သွားတာပဲလို့သာ မှတ်ရပေမည်။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဘာဝနာ
သက်သက်ကား စရိုက်ခြောက်ပါးတို့တွင် ပညာရင့်ထွားသည့်
ဗုဒ္ဓိစရိုက်သမားများအတွက်သာ သီးခြားပွားများ အားထုတ်
ခိုင်းထားကြောင်းကိုလဲ ပုတီးစိပ်ယောဂီတို့ သိရှိကြပါကုန်။

ဤနေရာ၌အထူးဆင်ခြင် စဉ်းစားစရာကား စိပ်ပုတီး
ကို လက်မှာကိုင်ရတဲ့ အလုပ်ဟာ ယောဂီ၏ဘာဝနာအာရုံထဲ
မှာ အမှုတစ်ခုဝင်ရှုပ်လာခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ဝိပဿနာ
ဘာဝနာအလုပ်ကား စိပ်ပုတီးကြီးကိုင်ကာ လက်မနှင့် ကုတ်
ကုတ်ချရတဲ့ ကာယကံအလုပ်မျိုးလဲမဟုတ်။ အနိစ္စ ဒုက္ခ
အနတ္တ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါစသည်ဖြင့် နှုတ်ကတွတ်တွတ်
ရွတ်ဆိုနေရသော ဝစီကံ အလုပ်မျိုးလဲမဟုတ်။ အမှန်
အဟုတ်မှာ စိတ်ဖြင့်သာ ရှာကြံအောက်မေ့ ပွားများအားထုတ်
ရမည့် မနောကံ အလုပ်သက်သက် ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့်
ကျေးဇူးရှင် ပေါရာဏက ဆရာတော်ဘုရားကြီးများက သူတို့
၏ တပည့်များအား-

အနိစ္စ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟု၊ ရွရွလှုပ်လှုပ်၊ လက်က
ကုတ်လျက်၊ နှုတ်ကတွတ်တွတ်၊ ဖွာအောင်ရွတ်လည်း၊

ပေါက်လွတ်ပဲစား၊ စိတ်ကိုထားလျှင်၊ တရားအငွေ့၊
ပိတ်မတွေ့ဘူး။

မေ့မေ့ရော့ရော့၊ စိတ်ကိုလျှော့၍၊ ပေါ့ပေါ့စားစား၊
မနေအားနှင့်၊ ဘုရားမိန့်ဟန်၊ ဗျာဒိတ်သံမှာ၊ နိစ္စံ သုခ၊
ရှာမရ၍၊ အတ္တမဟုတ်၊ ဓာတ်နာမ်ရုပ်ဟု၊ မိန့်ထုတ်ဖန်
ခါ၊ ဆင့်ဆင့်မှာ၏။

ငါငါဓာတ်ခဲ၊ ငါဓာတ်ကွဲအောင်၊ မမြဲအနိစ္စ၊ ဆင်းရဲ
ဒုက္ခ၊ အစိုးမရ၊ အနတ္တဟု၊ ရွရွလှုပ်လှုပ်၊ လက်
မကုတ်ဘဲ၊ နှုတ်ကတွတ်တွတ်၊ တယ်မရွတ်လင့်၊ စိတ်
ညွတ်အောင်သာ၊ စိတ်ကရှာလော့၊ စိတ်မှာတွေ့လျှင်၊
ဉာဏ်ကမြင်သည်၊ စိတ်ရှင် ဉာဏ်ဓာတ် လိုရင်းတည်း-
ဟု ရေးသားသီကုံးကာ ရွတ်ဆိုဆုံးမ ဟောကြားညွှန်ပြတော်မူ
ခဲ့ကြသည်များကို ထောက်ထားဆင်ခြင်၍ မနောက် အလုပ်
ဖြစ်သော ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားများကိုသာ ကြံစည်ကြိုး
စား ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြရာသတည်း။

မှတ်ချက်။ ။ ဤ၌လည်း စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရား
ကြီး၏ တပည့်အပေါင်း သူတော်ကောင်း
တို့သည် မနောက် အလုပ်ဖြစ်သော
ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားအစစ် ရုပ်နာမ်
နှစ်ပါးတို့၏ ဖြစ်ပျက်မှု ဥဒယဗ္ဗယ

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ လက္ခဏာသဘော
ကို စိတ်မနောဖြင့်သာ ရှုမှတ်ပွားစီး
နေသူများဖြစ်ရကား အတ္တစွဲသမားများ
မဟုတ်၍ အတ္တကိလမထာနုယောဂ
အကျင့်ယုတ် မရှိကြောင်းကို ကောင်းစွာ
သိမှတ်ထားကြရသတည်း။

၀၀ ၀၀ ၀၀

ဥပါသကာအင်္ဂါ ငါးပါး

သရဏဂုံသုံးပါးကို ကိုးစားယုံကြည် ဆောက်တည်
ဆည်းကပ်တတ်သော ဒါယကာယောကျ်ား မိန်းမတို့ကို
ဥပါသကာခေါ်၏။ ထိုဥပါသကာ အခေါ်ခံသူ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် မိမိဗုဒ္ဓဘာသာ စစ် မစစ်ကို မိမိ
ကိုယ်၌ ရှိထားရမည့် အောက်ပါ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် စစ်ဆေး
ကြည့်ရမည်ဟူ၏။

- (၁) ရတနာသုံးပါး၊ ကံ ကံ၏အကျိုးတရားကိုသာ
ယုံကြည်ကိုးစား အားထားဆည်းကပ်ခြင်း၊
- (၂) ငါးပါး၊ ရှစ်ပါး၊ ကိုးပါး၊ ဆယ်ပါးစသော ကိုယ်ကျင့်
သီလတရားနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- (၃) အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားများဖြစ်ကြသော

ဒိဋ္ဌ၊ သုတ၊ မုတ တို့ကိုစွဲကာ လောကမဂ်လာ၊
အမဂ်လာဟု မယူမစွဲတော့ခြင်း၊

- (၄) ရတနာသုံးပါး၌ ပြုဘွယ်များမှ တစ်ပါးသော
စုန်း၊ နတ်၊ ဝိဇ္ဇာ၊ ယတြာယာယီ၊ ဗေဒင် တို့ကို
မယုံကြည်၊ မကိုးစားတော့ခြင်း၊
- (၅) မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ သာသနာ့နယ်မြေအတွင်း
မှာသာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ရှာမှီး ပြုလုပ်
တော့ခြင်း။

၀၀ ၀၀ ၀၀

ဥပါသကာအင်္ဂါ ခုနစ်ပါး တစ်နည်း

ယောဂီ၏ကိုယ်ကို ငါဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ယောဂီအစစ်
ဟုတ်ကဲ့လား၊ ယောဂီစစ်စစ်ဟာ အောက်ပါ ဥပါသကာအင်္ဂါ
ခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံရပေမည်ဟု စစ်ဆေးကြည့်ပါ။ လိုနေတာ
တွေ့ရင်အမြန်ပြုပြင်လိုက်ပါ။ ဘုရားသာသနာတော်မှာ ညာဝါ
ပြီးတော့ဖြင့်ဗုဒ္ဓဘာသာတု လုပ်မနေပါနှင့်ယောဂီ။ “သတ္တဂုံတ္တရ
ပါဠိတော်မှာ အကျယ်ယူပါလေ”။

- (၁) သံဃာတော်တို့အား ဖူးမြင်မှု မယုတ်လျော့ရခြင်း၊
- (၂) သူတော်ကောင်းတရား နာကြားမှု မယုတ်လျော့ရ
ခြင်း၊

- (၃) ငါးပါးသီလမြဲစွဲ၍ ဥပုသ်သီလကို စောင့်ထိန်းရခြင်း၊
- (၄) ဘုရား၏တပည့်သား သမဏများကိုသာ ကြည်ညိုမြတ်နိုးရခြင်း၊
- (၅) ချုပ်ချယ်ခွင့်ညှာမှုမရှိ ပကတိကျွတ်လွတ်စွာ တရားကို နာယူကျင့်ကြံခြင်း၊
- (၆) သာသနာတော်မှ တစ်ပါး အခြားဘာသာထဲ၌ အလှူခံကို မရှာခြင်း၊
- (၇) ဘုရား၏ တပည့်သားတို့အား ရှေးဦးစွာ ပေးလှူပြီးမှသာ မိမိတို့ သုံးဆောင်လေ့ရှိခြင်း။

၀၀ ၀၀ ၀၀

ဥပါသကာဂုဏ်(၁၀)ပါး

ဤဂုဏ်ဆယ်ပါးသည်လည်း ယောဂီတိုင်းမှာ ရှိထားရမည်ဖြစ်၍ ဥပါသကာယောဂီတိုင်း ယူစရာဂုဏ်များဖြစ်လေသည်။ မိမိအတွက်ယောဂီစစ်မစစ်ကို နံပါတ် ၅- မှတ်ကျောက်မှာ တင်ကြည့်ပါလေ။

- (၁) သံဃာတော်များနှင့် ချမ်းသာ ဆင်းရဲ အတူတွဲကာ တရားကို ကြီးမှူးစောင့်ရှောက်ပေးခြင်း၊

- (၂) ဒုစရိုက် ဆယ်ပါး၊ အယုတ်တရားကို ကြဉ်ရှောင်ခြင်း၊
- (၃) ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို ကြီးပွားတိုးတက်အောင် ကြံစည် ဆောင်ကြဉ်း ပြုစုပေးခြင်း၊
- (၄) ဒိဋ္ဌိဇုကမ္မ- နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်းသော အယူကို ဖြောင့်မတ်စွာ ယူခြင်း၊
- (၅) ပုညကိရိယာဝတ္ထုဆယ်ပါး ခေါ် ကုသလကမ္မ ပထတရားဆယ်ပါးမှတစ်ပါး တခြားသော အင်းအိုင် ဗေဒင် မန္တန်မန္တရား နတ်စုန်းဝိဇ္ဇာ အထက်ဆရာကြီးစသော လောကီဆရာတို့၏ လုပ်ငန်းများကို မကိုးစား မယုံကြည် မပြုလုပ်တော့ခြင်း၊
- (၆) ဗုဒ္ဓဘုရားမှတစ်ပါး အခြားဘာသာဝင်ဘုရားတို့ကို မကိုးကွယ် မဆည်းကပ်မိရန် ကြောင့်ကြတစ်ခု မပြုရတော့ခြင်း၊
- (၇) ကာယကံမှု၊ ဝစီကံမှု အကုသိုလ်ဒုစရိုက်စု ခုနစ်ပါးမှ စောင့်ရှောက် လုံခြုံစေခြင်း၊
- (၈) သူတစ်ပါးစည်းစိမ်ကို မလိုတမူငြူစူခြင်း ကုဿာတရားဆိုးမှ ကင်းစင်သန့်ရှင်းခြင်း၊
- (၉) မစဉ်းလဲ မကောက်ကျစ် မကြွားမဝါ မညာမလှိုင်းခြင်း၊

(၁၀) ရတနာသုံးပါးကို မပြတ်မလပ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်း။

၀၀ ၀၀ ၀၀

စေတော ဝိနိဗ္ဗတဏှာ ငါးပါး

ဘာဝနာအလုပ်သို့ မရောက်နိုင်အောင် စိတ်ကို နှောင်ဖွဲ့တတ်သော တရားငါးပါးဟူ၏။ ၎င်းကိုလဲ ယောဂီများ သတိထား ရှောင်ကြဉ်ရမည်။

(၁) ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး၊ စာရေး နေရေး၌ သာယာသောတဏှာ။ အိုး၊ အိမ်၊ ရွှေငွေ၊ လယ်ယာ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ၌ သာယာစွဲလမ်းနေသော တဏှာ။

(၂) မိမိကိုယ်ခန္ဓာ၏ ချမ်းသာမှု သုခဝေဒနာကလေး၌ သာယာသောတဏှာ။

(၃) စားအိပ်နေထိုင်မှုတို့အတွက် ပျက်စီးဆင်းရဲမည့် အရေးကို အလေးဂရုပြုသောတဏှာ။

(၄) မိမိ၏ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး လှပရေးနှင့်ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ လှပနေဖို့အတွက် စွဲမက်သောတဏှာ။

(၅) မိမိ၏သီလဖြည့်ကျင့်မှု၊ ဘာဝနာတရား ကြိုးစားအားထုတ်မှုသည် ယခုဘဝ၌ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ရရန်

မဟုတ်။ အစားချောင် ကုသိုလ်ရ လူနတ်ဘဝ
ရရှိမျှသာဟု စိတ်ထားကျင့်ကြံခြင်း။

၀၀ ၀၀ ၀၀

အရိယာဖြစ်ကြောင်း တရားလေးပါး

ယောဂီတိုင်း သိမှတ်သင်ကြား လိုက်နာပြုကျင့်သွားရ
မည့် စည်းမျဉ်း ဥပဒေများအဖြစ်နှင့် မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိ
တော်၊ သင်္ဂီတိသုတ်ပါဠိတော်တို့၌ ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။
ပဋိဝေဓ အရိယာဖြစ်ကြောင်းဟု မှတ်ပါ။

- (၁) သပ္ပရိသ သံသေဝ= မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ဟုများမှန်ကဲ့
နည်းနှစ်လမ်းပြ ဆိုဆုံးမတတ်သော သူတော်
ကောင်းတို့ကို ပေါင်းသင်းမှီဝဲ ဆည်းကပ်ခစားမှု၊
- (၂) သဒ္ဓမ္မသဝန= ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ဝိပဿနာတရားတော်
များကို နာယူသင်ကြား လေ့လာထားမှုများရှိရ
ခြင်း၊
- (၃) ဓမ္မာနု ဓမ္မပဋိပတ္တိ= မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း အကျင့်
ကောင်း အကျင့်မှန်တို့ကို ကျင့်ကြံပွားများ ကြိုး
စားအားထုတ်မှုရှိခြင်း၊

- (၄) ယောနိသောမနသိကာရ- ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့၌ အနိစ္စ၊
ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ အသုဘ ထင်ရန် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ဖြင့်
မှန်ကန်တော်တည့်စွာ နှလုံးသွင်းမှု၊

၀၀ ၀၀ ၀၀

သောတာပန်၏ အင်္ဂါ လေးပါး

မိမိကိုယ်ကို သောတာပန် ဟုတ် မဟုတ် အောက်ပါ
အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ် စစ်ဆေးကြည့်ရှု ဝေဖန်ရ
မည်ဟု မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်မှာ ဟောကြားတော်မူလေ
သည်။

- (၁) ဗုဒ္ဓေ အဝစ္စပဿာဒ သမန္နာဂတ- ဘုရား၌
မတုန်မလှုပ် ကြည်ညိုလေးစားခြင်း၊
(၂) ဓမ္မေ အဝစ္စပဿာဒ သမန္နာဂတ- တရားတော်၌
မတုန်မလှုပ် ကြည်ညိုလေးစား ပွားများအားထုတ်
ခြင်း၊
(၃) သံယေ အဝစ္စပဿာဒ သမန္နာဂတ- သံဃာတော်
၌ မတုန်မလှုပ် ကြည်ညိုလေးစားခြင်း၊
(၄) အရိယာကန္တသီလေဟိ သမန္နာဂတ- ငါးပါး

သီလ၊ အာဇီဝဌမကသီလတို့ကို အသက်ပမာ
ဖြူစင်စွာ စောင့်ထိန်းလုံခြုံစေခြင်း၊

၀၀ ၀၀ ၀၀

အရိယာ လေးပါး မျိုးကွဲများ

ယောဂီရဲ့ ကိုယ်ကို ငါဟာ ဘာအရိယာလဲဟု
စစ်ဆေး ပါလေ။ ၄- နံပါတ် အရိယာမျိုးကိုသာ အထူးသဖြင့်
ချီးမွမ်း အပ် မြတ်သောအရိယာ အစစ်ဟု အလိုရှိကြသည်။

(၁) အာစာရ အရိယာ- မြတ်သောအကျင့်တရားကို
ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်နေသူ။ လူ ရဟန်း
တိရစ္ဆာန် စသည်။

(၂) ဒဿန အရိယာ- နေထိုင်ရေး ဣရိယာပထ
လေးပါးနှင့် ပြောဆို စားသောက် ကြည့်ရှုပုံကိုပါ
မြင်ရသူတိုင်း ကြည်ညိုဘွယ်ဖြစ်၍ ကြည်ညိုစရာ
ကောင်းသော လူ ရဟန်း တိရစ္ဆာန် စသည်။

(၃) လိင်္ဂ အရိယာ- ရဟန်းတော်မြတ်များနှင့် ဝတ်ရုံ
ခြင်း အသွင်အပြင်တူသော ပုဂ္ဂိုလ်များ။

(၄) ပဋိဝေဓ အရိယာ- အရိယာရှစ်ယောက်နှင့်
ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်သူမြတ်များ။

၀၀ ၀၀ ၀၀

အရိယာဥစ္စာ ခုနစ်ပါး

အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့ အနှစ်သက် အမြတ်နိုး ဆုံးသော ပစ္စည်း ဥစ္စာ ခုနစ်ပါး။ သတ္တ အရိယဓနာနိ ဟု ဘုရားဟောတော်မူသည်။

- (၁) သဒ္ဓါ ဓနံ= ရတနာ သုံးပါး၊ ကံ၊ ကံ၏အကျိုး တရားကို ယုံကြည်ကိုးစားခြင်း ဥစ္စာ၊
- (၂) သီလ ဓနံ= ကောင်းမြတ်ဖြူစင်သော ကိုယ်ကျင့် သီလရှိခြင်း ဥစ္စာ၊
- (၃) ဟိရိ ဓနံ= မကောင်းမှု ပြုရမှာ ရှက်ခြင်း ဥစ္စာ၊
- (၄) ဩတ္တပ္ပ ဓနံ= မကောင်းမှု ပြုရမှာ ကြောက်ခြင်း ဥစ္စာ၊
- (၅) သုတ ဓနံ= ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရ တရားတို့ကို ကြားနာမှတ်သားခြင်း ဥစ္စာ၊
- (၆) စာဂ ဓနံ= စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်း ဥစ္စာ၊
- (၇) ပညာ ဓနံ= ဝိပဿနာဉာဏ် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ် ဉာဏ်တည်းဟူသော ပညာ ဥစ္စာ။

၀၀ ၀၀ ၀၀

ပဓာနိယဂ်တရား ငါးပါး

သမထ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရား အားထုတ်သူ ယောဂီများ ရှိထားရမည့် အင်္ဂါငါးပါးဟူ၏။ ၎င်းကို ကမ္မဋ္ဌာန်း သမား၏ အင်္ဂါ ငါးပါးဟုလည်း သိမှတ်ရသေးသည်။ မဇ္ဈိမ ပဏ္ဏာသ ပါဠိတော်။

- (၁) သဒ္ဓါ- ရတနာ သုံးပါး၏ ဂုဏ်ကို ယုံကြည်လေးစားခြင်း၊
- (၂) အပ္ပါဗာတော- အနာရောဂါမရှိ၊ ကျန်းမာခြင်း၊
- (၃) အ သဌ တာ- စိတ်ထားဖြောင့်မတ် တော်တည့် ရိုးသားခြင်း၊ (မိမိတွေ့မြင်သောတရား၌ ကြွားဝါ စဉ်းလဲမှုမရှိ၊ ပကတိ ရိုးသားစွာ ပြောဆိုခြင်းကို ဆိုသည်။)
- (၄) အာရဒ္ဓ ဝီရိယ တာ- ဝီရိယအင်္ဂါလေးပါးနှင့်ညီစွာ အထူးကြိုးစားအားထုတ်ခြင်း၊
- (၅) ဥဒယတ္ထ ဂါမိနိ ပညာ- ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့၏ ဖြစ်ပုံ ပျက်ပုံသဘောလက္ခဏာကို ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်သော သုတမယပညာရှိခြင်း။ (ပရမတ္ထတရား ရုပ်နာမ်ဓမ္မများကို ကွဲပြားစွာ သိအောင် နားယူ သင်ကြား မှတ်သားထားခြင်းများကို ဆိုသည်။)

၀၀ ၀၀ ၀၀

ဝိရိယ၏ အင်္ဂါလေးပါး

မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသော ယောဂီများသည် အောက်ဖော်ပြပါ ဝိရိယတရား၏ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်အညီ ဝိရိယပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူး အထူးကြိုးစား၍ အားထုတ် ရမည်ဟူ၏။ (အင်္ဂုတ္တရအဋ္ဌကထာ - ၃။)

- (၁) အရေသာ ကြွင်းခြင်းသို့ ရောက်ပါစေ၊ မဂ်ဖိုလ် မရက ငါမထပါ။
- (၂) အကြောသာ ကြွင်းကျန်ခြင်းသို့ ရောက်ပါစေ၊ မဂ်ဖိုလ်မရက ငါမထပါ။
- (၃) အရိုးသာ ကြွင်းကျန်ခြင်းသို့ ရောက်ပါစေ၊ မဂ်ဖိုလ် မရက ငါမထပါ။
- (၄) အသား အသွေးတွေ ခြောက်ကပ်ခြင်းသို့ ရောက် သည့်တိုင်အောင် ငါ၏ လုံ့လဝိရိယကိုတော့ မလျှော့ပါ။ ကြိုးစား၍အားထုတ်ကာ သွားမည် သာဟူသော ဇွဲနပဲ ဝိရိယမျိုး။

ပိဋကဗျူဟာအဖွဲ့
မင်္ဂလာဗျူဟာအဆောက်အဦ
အာဇာနည်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

WWW.DHAMMARANSI.NET (FREE DHAMMA DISTRIBUTION)

စုန်း ၂၈၆၅၁၅